

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ЕЗЕРНИ НОВИНИ

Част 1 от „Сестрите Блейк“

Превод от английски: Здравка Евтимова, 2000

chitanka.info

Трябва да благодаря на толкова много хора! Откъде да започна? Началото бе в две посоки — купих къща на едно езеро и започнах да правя проучвания за една книга. Успях и в двете начинания благодарение на щедростта и топлотата на хора, като Чип и Тина Максфийлд, Сюзън Франсиско и Сид Аъвет и на Дъг и Лиз Хенц, които превърнаха всичко това в едно изключително преживяване!

Сестра ми, Хелън Демпси, бе неизчерпаем източник, когато стигнах до подробностите, свързани с католицизма, за което ѝ благодаря от все сърце. Ако съм получила достъп до този вид литература и съм допуснала грешки, то вината е само моя.

За информацията от вестниците съм безкрайно задължена на Мария Бъкли и Рон Дъс от „Нидхам ТАБ“. За това, че ме научиха как се прави ябълков сайдер, съм благодарна на Джули, Андрю и Джо от „Хани Пот Хил Орчардс“. Останалото дължа на Марта Радац, Барбара Розенбъргер и Филис Тикъл. Изразявам огромната си благодарност и на Робин Мейс, която си отиде от този свят много скоро след като написах книгата. Но въпреки това тя ни гледа. Знам, че е така. Робин, къщичките за птици са твои.

Както винаги, моят агент Еми Берковер и нейната помощничка Джоди Риймър бяха на мое разположение, както и моят помощник Уенди Пейдж. Към моите редактори Майкъл Корда и Чък Адамс отправям най-сърдечни благодарности и обещания за бъдещето.

Посвещавам „Езерни новини“ на моя съпруг Стив, който наистина се вписа в сюжета на тази книга, както и разбира се, на нашите деца, които винаги са били неизчерпаем повод за гордост — Ерик и Джоди, Ан-Мари и Джереми и Шери.

И накрая — благодарност към Лили на Елин. Това е всичко!

Нищо друго не е толкова красиво, чисто и в същото време голямо, както едно езеро, което случайно е разположено на земната повърхност. Небесна вода. Тя не се нуждае от заграждения. Хората идват и си отиват, без да замърсят водите му. Това е едно огледало, което никога никой камък не може да напука, чийто гланц никога не ще помръкне, а позлатата му непрекъснато се възстановява. Нито бурите, нито прахът могат да помрачат вечно младата му повърхност. Огледало, в което всяка отразена мръсотия потъва, поглъща се и се почиства от замъглената метла на слънцето — този светлинен парцал за прах. То не задържа дъха, отправен към него, но отправя своя дъх да се носи в облаците високо над земята и се отразява в недрата ѝ.

Хенри Дейвид Торо,
„Уолдън“

ПЪРВА ГЛАВА

Езерото Хенри, Ню Хемпшир

Както всичко друго при езерото, зората се пукна точно навреме. Когато денят е ясен, чисто черното наметало на нощта бавно се превръща в среднощно синьо, което, на свой ред, лениво просветлява, придавайки очертания на върха на едно дръвче, на прага на една къща, на носа на остарял от ласките на времето дървен док. В този ден мъглата забави този процес, превръщайки езерото в локва от млечнобяло стъкло, а брега — в смесица от оранжево, златно и зелено, каквито са обичайните, трептящи есенни цветове. Червено и морскосиньо слабо очертаваха една къща на брега на езерото, но детайлите се губеха в мъглата. Така беше и с разделението на отражението и брега. Ефектът от всичко това със застиналата във въздуха тишина беше като от декор.

Моментът бе твърде специален. Единственото нещо, което Джон Киплинг би променил, бе студът. Той не се чувстваше готов за края на лятото, но въпреки желанията му, дните бяха очевидно по-къси в сравнение с тези отпреди два месеца. Слънцето залязваше по-рано и изгряваше по-късно, а нощната хладина се усещаше. Той я чувстваше. Гмурците му го чувстваха. Четирите, които отглеждаше — една възрастна двойка и потомството ѝ, щяха да останат на езерото още пет седмици, но ставаха неспокойни и напоследък поглеждаха по-често към небето. Между чистата вода, тишината на езерото и разнообразните видове малки рибки, тези островчета изкушаваха гмурците да се връщат отново и отново всяка година, тъй като не се чувстваха добре на сушата. Краката им бяха разположени твърде далеч от гърба под големи, тромави тела. Поради тази причина те свиваха гнездата си на ръба на езерото, откъдето по-лесно можеха да влизат и излизат от водата. За Джон бе болезнено да ги гледа как изминават с клатушкане дори и тези няколко инча, делияци водата от гнездото им.

Във всички други отношения гмурците бяха гледка, която си заслужаваше да се съзерцава. След раждането на малките през юли,

той ги наблюдаваше как израстват от дребни черни бебета, кафяви, едва проходили създания, до сиви младенци, наследили от родителите си тънките човки и гладките вратове, както и обещанието за един прекрасен външен вид в бъдеще. А родителите — ах, тези родители! Наистина бяха превъзходни, дори през есента, когато оперението им започваше да губи блясъка си, дори и тази сутрин, през завесата от пепелива мъгла. Те бяха красиви, с ясно очертани бели ленти по черните гърбове, с бели герданчета около черните вратове и гордо вдигнати човки. И сякаш всичко това не е достатъчно впечатляващо, та природата ги бе надарила с приковаващи вниманието кръгли червени очи. Джон бе чувал, че червеното засилва възможността за виждане под вода и беше склонен да вярва на това. Тези очи не пропускаха нищо.

Сега птиците се носеха по водата, плувайки бавно около пещерата, последователно завъртайки се и обръщайки се, за да се пригладят една друга, и след това заравяха глави да търсят риба. Когато една от възрастните птици се гмурна, мощта на ципите ѝ я тласна надълбоко. Джон знаеше, че може да напълни стомаха си с петнайсетина бодливки, преди да излезе отново на повърхността.

Взря се през мъглата, преди да го види отново. Женската продължаваше да плува близо до острова, но възрастната двойка бе нащрек, вирнатите им човки се извисиха още малко по-високо, докато проверяваха за някакви новини в мъглата.

По-късно тази сутрин те щяха да оставят малките с усилие да тичат по повърхността на езерото и след това да се вдигнат във въздуха. След като направят един-два кръга, докато наберат достатъчно височина, за да преминат над дърветата и да отлетят до друго езеро на гости на други гмурци. Отглеждането на малките е време, през което птиците са сами, а двете малки, които бяха доказателство за месеци упорит труд и постоянство, показваха, че тази двойка се бе справила много добре. Сега трябваше да възобновят социалните си контакти, подготвяйки се за зимуване на големи групи на топлия атлантически бряг.

Гмурците бяха повтаряли този ритуал цяла вечност. Същата интелигентност, която бе осигурила оцеляването им толкова дълго, го подсказваше и на настоящото поколение птици. Половината септември вече бе минал, октомври ще донесе по-хладни дни и нощни мразове, а

ноември — студ и лед. Тъй като се нуждаеха от значително количество чиста вода, за да отлетят, трябваше да напуснат, преди тя да е замръзнала. И щяха да го направят. През всичките тези години, през които Джон ги наблюдаваше как порастват на езерото и след това се връщат — вече като големи, той не беше виждал много оковани от ледове гмурци. Инстинктите им бяха твърде добри. Те рядко грешаха.

Джон обаче грешеше, и то твърде често. Не беше ли сгрешил отново и тази сутрин, обличайки си тениска и къси панталони в желанието си все още да е лято, поради което сега хълбоците му бяха премръзнали? Понякога му беше трудно да приеме, че вече не е двайсетгодишен. Беше над четирийсет и все още бе шест фута и три инча, в много добра физическа форма, но тялото му не работеше по същия начин, както едно време. Имаше болки около коленете, бръчки около очите, плешивина около слепоочията и закалка от доста трудни моменти.

Без значение дали бе топло или студено, той нямаше да тръгне. Все още не. Все още нямаше усещане за гмурците. Те бяха свикнали с неговото присъствие, но той не приемаше нищо за даденост. Когато се държеше на разстояние и уважаваше личното им пространство, те го възнаграждаха с перчене и песни. Когато навсякъде цари зловеща тишина — през нощта, на разсъмване и в сутрини като тази, с мъгла, заглушаваща всеки друг шум, който животът на езерото може да произведе, — песента на гмурците трептеше и се извисяваше във въздуха. Именно сега се чуваше — спиращо дъха — едно примитивно тремоло, изпуснато при потрепването на челюстта, толкова красиво, толкова мистериозно и диво, че чак косата ти да настръхне.

Но то също така носеше и своето послание. Тремолото беше тревожен вик. Вярно, niskият му тон го превръщаше само в предупреждение, но той в никакъв случай нямаше да го пренебрегне. С най-лекото проскърцване на дърво по фибростъкло Джон повдигна греблото. Водата нежно плесна по кануто, когато го насочи назад. След като се отдалечи с още десет фута, той стабилизира положението си и отпусна греблото. С мушнати между бедрата ръце, за да ги топли, той седеше, наблюдаваше, слушаше, чакаше.

По едно време гмурецът, намиращ се по-близо до него, проточи врат и издаде дълъг нисък вой. Звукът не се различаваше особено от

този, издаван от койот, но Джон никога не би объркал двата звука. Воят на гмурца бе едновременно по-богат и деликатен.

Този звук бе началото на диалог, една възрастна птица призоваваше друга с поредица от дружески звуци, които накараха птицата, намираща се по-далеч, да доплува наблизо. Дори когато бяха на десет фута разстояние, продължаваха да си говорят с почти затворени човки, а удължените им гърла се издуваха в тон с извивките на звука.

Полазиха го тръпки. Тъкмо затова се бе върнал при езерото — защото, след като се бе заклел на петнайсет в Ню Хемпшир, на четирийсет се отрече. Някои казваха, че го е направил заради работата, други, че е заради баща му, но истината бе свързана с тези птици. Те символизираха нещо първично и диво, но просто, праволинейно и сигурно.

Животът на един гмурец се състоеше от хранене, създаване на семейство и отглеждане на поколенията. Честен живот, без всякакви претенции, амбиции и жестокост. Гмурецът наранява другите само когато неговото съществуване е застрашено. За Джон това бе доста тонизиращо.

Затова остана по-дълго, макар да съзнаваше, че трябва да тръгва. Беше понеделник. „Езерни новини“ трябваше да бъде на принтера до сряда на обяд. Вече бе получил материалите от кореспондентите (по един от всеки град). Приемайки, че съответните раздели съдържат статиите, обещани му от местните хора, които щъкаха насам-натам — една фраза за сравнение, смяташе, че ще има доста за четене и редактиране, работа с клавишите, рязане и лепене. Ако тези статии не бяха в разделите, той щеше да се обади на хората в Лейк Хенри и четирите съседни градчета, където се изпращаше вестникът, и щеше да получи информация по телефона. А щеше и да напише това, което може, сам. И ако в крайна сметка пак му останеше празно място, щеше да използва още цитати от Торо.

Във всичко това няма сюжет за книга, каза си той. Една книга трябва да е оригинална. Имаше тетрадки, изпълнени с идеи, цели папки с вицове, които събираше, откакто се бе завърнал в града, но нищо не го подтикваше да действа — поне не и като за писане на книга. Активизираше се, когато ставаше въпрос за „Езерни новини“ — най-вече между вторник следобед и сряда следобед. Той беше от типа

хора, които правят всичко в последния момент. Пишеше по-добре под надвисналата заплаха от изтичане на крайния срок, обичаше бъркотията в нюзрума, изпълнена с действия и шум, падаше си по перверзията да държи главния редактор на ръба на нервна криза.

Естествено сега той изпълняваше длъжността главен редактор. Както и редактор на продукцията. И редактор на фотографиите, редактор на материалите за обществото и корицата. „Езерни новини“ не беше „Бостън Поуст“, не и със смелия си опит, а имаше моменти, когато това го дразнеше.

Този не бе един от тях.

Греблото му остана на мястото си, а гмурците продължаваха да извисяват гласове. След това настъпи пауза и Джон се осмели да имитира звука. Един от гмурците изрече нещо в отговор и в този кратък, опияняващ момент той се почувства част от екипа. В следващия момент, след като птиците възстановиха дуета си, Джон беше изолиран отново — като представител на друг вид.

Установи, че вече не му е студено. Мъглата се разнасяше под напора на изгряващото слънце. Когато парченца синьо започнаха да пробиват през маранята, Джон отгатна, че е приближило девет. Поглеждайки към слънцето, затвори очи, задържа дъха си и се заслуша в тишината, водата и гмурците.

След известно време, когато слънцето започна да напича клепачите му, а бремето на отговорността стана твърде тежко, за да го пренебрегва, той си наложи да тръгне. Още няколко последни минути продължи да гледа и поглъща всичко онова, което тези птици му даваха. След това лекичко и тихичко, макар и с нежелание, отмести греблото си от дъските на дъното и се запъти към къщи.

Хубавото на брадата е, че премахва необходимостта да се бръснеш. Брадата на Джон бе къса, което означаваше, че от време на време трябва да ѝ обръща внимание, но напълно успя да се спаси от ежедневната агония на стъргане и кървене, която трябваше да понася преди. Същото е и с вратовръзката. Тук нямаше нужда от нея. Нито пък от изгладена риза. Нямаше нужда от нищо друго, освен от дънково облекло. Дори не му се налагаше да се тревожи дали цветът на чорапите му подхожда на облеклото, тъй като през лятото носеше обувки „Бъркс“ на бос крак, а през зимата — работни ботуши, и в тези

случаи можеше да е, с каквито си пожелае чорапи, тъй като никой не ги виждаше.

За него все още ново бе къпането, обличането и след това точно десетте минути път по този прекрасен асфалт. Нямаше никакво движение. Пътят, по който се движеше в момента, беше ограден от дръвчета, засрамени от есенните цветове, обагрили върховете на короните им. Пътят се виеше навън и навътре, следвайки почти напълно очертанията на езерото, напухан от вълните на времето. По-голямата част от другите пътища в града бяха почти същите. Те сами по себе си налагаха ограничения в скоростта, което се харесваше на Лейк Хенри. За разлика от околните градчета, това не задоволяваше вкуса на туристите. Нямаше хотел. Нямаше малки луксозни магазинчета. В щатското законодателство нямаше обществен достъп до брега. Всеки, който отидеше на езерото, беше местен жител, приятел на местен жител или браконьер.

В този период на годината, когато летовниците си бяха заминали, населението на града възлизаше на 1721 човека. Единайсет бебета бяха на път и те щяха да увеличат броя на населението. Дванайсет местни жители бяха много стари или много болни, което, от своя страна, щеше да намали броя на населението. В момента в училището учеха двајсет и осем деца. Малко вероятно бе те да се върнат. По времето на Джон те напускаха и никога повече не се връщаха, но тази тенденция започваше да се променя.

По пътя си спря в магазина, но макар че предвиждаше да не се бави, се увлече в разговор със собственика, Чарли Оуенс, за националната политика. Тогава съпругата на Чарли, Анет, му каза, че по-малката дъщеря на Стю и Аманда Уотсън, Хилъри, си дошла от колежа, за да прекара един ден у дома, преди да замине в чужбина за семестъра — едно решение, взето в последния момент. Откакто преди две лета Хилъри стажува при Джон, той имаше личен интерес към успеха ѝ, поради което се отклони от пътя си и тръгна към дома ѝ, за да разбере за бъдещите ѝ намерения, да направи снимка и да ѝ пожелае успех.

Връщайки се в центъра на града, зави покрай пощата и продължи по тясната викторианска уличка, която се намираше между пощата и езерото. Качвайки се на колата — „Чеви Тахо“, една от хубавите страни на работата, — се протегна през седалката и взе куфара си, отвори го и

грабна днешните броеве на четири различни вестника, торбичка, с понички и термоса си. Стискайки торбичката със зъби, започна да опипва един по един ключовете на ключодържателя, докато минаваше през мръсната улица до страничната викторианска порта.

Все още отделяше ключовете един от друг, когато премина през портата. Вратата зад нея бе махагонова, намазана с много лак и гравирана от местен художник. В долната ѝ половина, между спиралите, имаше дузина прорези, на които бяха поставени медни табелки. От учтивост първият ред бе посветен на съседните градове — Ашрофт, Хеджтън, Котър Ков и Сентър Сейфийлд. По-ниските редове бяха отредени само за определени представители на Лейк Хенри — полицията и пожарната, църквата, веригата магазини „Текстил“ и клуб „Гардън“. На нивото на погледа без прорези бе поставена най-голямата табела. На нея пишеше: „Езерни новини“.

Вратата се отмести още преди Джон да е сложил ключа. След като я подпря с лакът, тя се отвори още по-широко, а телефонът започна да звъни.

— Джени? — извика той. — Джени?

— В банята — дойде в ответ заглушен вик.

„Нищо ново“ — помисли си Джон. Но поне бе дошла.

Захвърли ключовете си на масата в кухнята, когато мина покрай нея, и се втурна нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж, профуча през втория етаж и се качи на третия. Там нямаше стени и затова тук се намираше най-голямата стая в къщата. А твърде големият брой прозорци и директната светлина я правеше най-слънчевата. Най-важното всъщност бе, че това бе единствената стая, гледаща към езерото. Тази гледка не можеше въобще да се сравнява с онази, която се откриваше от къщата на Джон, но пък бе по-добре от липсата на всякаква гледка, предлагана от по-ниските етажи на викторианската къща. Причина за това бяха три върби със сплетени клони, по-дебели, отколкото високи.

Таванът бе негов кабинет, откакто се завърна в града преди години. Беше достатъчно голям, за да побере отдела продажби на вестника, производствения отдел и редакторския отдел. Всеки имаше бюро с изглед към езерото. Тази гледка поддържаше концентрацията и разума на Джон.

Телефонът продължаваше да звъни. Остави вестниците да се изсипят на бюрото на редактора, пусна отгоре торбичката с покупки от магазина на Чарли, постави наблизко термоса, отвори прозореца. Сега въздухът над езерото беше чист. Слънцето се сипеше по склоновете на източните хълмове, подпалвайки зеленината по пътя си, преди да притича над водата. Преди месец щеше да се сблъска с редица лодки, управлявани от летовници, които лакомо се наслаждаваха на последните минути по езерото, преди да закрият лагера за тази година. Днес единствената лодка на езерото бе една от отличените — „Крис Рафтс“ на Марлон Дюи. Слънцето отскочи от полираната й дъбова палуба и продължи да искри над езерото, простиращо се отзад. Вдигна телефонната слушалка.

— Добро утро, Арманд.

— Много време ти отне — каза неговият издател с хрипящ глас.

— Къде беше?

Джон следеше движението на красивата „Крис Рафтс“. Марлон бе на щурвала заедно с двете внучета, които му гостуваха.

— О-о, навън, на разходка.

Гласът на възрастния мъж се смекчи.

— О-о, навън, на разходка. Всеки път ми казваш това, Джон, и знаеш много добре, че не мога да те оспорвам. Проклетото езеро има твърде много завойчета, така че не мога да видя какво става около твоето. За мен е важен вестникът, а ти се справяш отлично с това. Щом той се котира добре, можеш да спиш, докато пожелаеш. Получи ли моя материал? Лиди го пусна в прореза.

— Тук е — каза Джон, без да проверява, защото можеше напълно да разчита на съпругата на Арманд Бейн. Освен това тя бе напълно отдадена на съпруга си. Изпълняваше всичко, което Арманд искаше да се направи.

— Какво друго имаш? — попита възрастният мъж.

Джон задържа слушалката между рамото и ухото и изтегли шепа вестници от куфара си. Предната вечер вкъщи бе маркирал страниците от седмицата. Сега разгърна листите.

— Водещата статия е за закона за образованието, който ще се обсъжда от щатската комисия. Материалът е дълъг трийсет инча — от началото на вестника до края на дясната колона, а снимката е долу

вляво. Следват материали, в които се изразяват становища: едното на местен жител, а другото на директора на основно училище „Купър“.

— Какво се казва в редакторската бележка за това?

— Знаеш какво пише в нея.

— На местните жители това няма да им хареса.

— Може би няма да им хареса, но ние или ще инвестираме пари днес в училищата, или в по-доброто бъдеще.

Всъщност проблемът бе откъде ще дойдат тези пари. Тъй като не желаше отново да влиза в спор с Арманд, който бе един от най-богатите собственици на земя и щеше да се разгневи, в случай че данъците върху собствеността се удвоят, той изтегли следващото листче.

— Водещият материал на страница трета е доклад по делото на Крис Диел — заключителните аргументи, журито навън, обвиняемият признат за виновен, а се крие — у дома. Имам и един материал за разпределение на печалбата в мелницата, както и друг, посветен на съкращенията на работещите в дома на пенсионера. Описанието на образа на новодошлия е този на Тома Хук.

— Не го търпя — промърмори Арманд.

Джон отвори термоса.

— Да, защото не умее да се държи с хората, но има много добри умения в областта на компютрите. Със сигурност има причина, поради която бизнесът му възлиза на дващест милиона и продължава да се разраства.

— Той е хлапе — беше изречено с високомерие. — Какво ще ги прави тези пари?

Джон напълни чашата си с кафе.

— Вече е на трийсет и две, има съпруга и три деца, а за шестте месеца, през които е тук, е разширил три пъти къщата си, промени нивото и асфалтира пътя до дома си, построи друга къща за офис на място, на което имаше дразнеща очите сграда, и всичко това, сключвайки договори с местни фирми, дърводелци, зидари, водопроводчици и електротехници.

— Добре, добре — прекъсна го гърленият глас на Арманд. — И какво друго?

Отпивайки кафе, Джон изтегли следващата страница.

— Има нова академична информация — съобщение на директора на училището. Начало на новата учебна година, сто и дванайсет деца, двайсет и два щата, седем страни. Следват новини от полицията, пожарната, библиотеката — разгърна „Уолстрийт Джърнъл“ и разсеяно прегледа заглавията. — Има обобщение на събитията от седмицата във вестниците на Бостън, Ню Йорк и Вашингтон. Както и реклами, много реклами има тази седмица — знаеше, че това ще се хареса на Арманд. — Включително и две страници за пазара в Конуси. Есента е подходящ сезон за реклами.

— Точно така — каза Арманд. — И още?

— Училищни новини. Новини от обществото на историците, футболни новини, свързани с участието на три града.

— Искаш ли да чуеш някакви горещи новини?

Джон винаги искаше да има горещи новини. Това бе една от характерните черти на големия град, която му липсваше най-много. Изпълнен от някакво предчувствие, седна на стола до бюрото, пусна компютъра и се приготви да пише.

Арманд каза:

— Току-що са прочели завещанието на Ноа Текън и семейството е обезпокоено. Завещал е къщата на втората си дъщеря и затова първородната пък заплашва да я даде под съд, докато третата му дъщеря се заканва да напусне града, и въобще не си говорят. Запознай се по-подробно със случая, Джон.

Но Джон бе махнал ръцете си от клавиатурата и се люлееше на стола си.

— Това са лични неща.

— Лични? До вечерта целият град ще знае за случая.

— Е, да де, защо тогава да го отразяваме във вестника? Още повече — ние публикуваме факти.

— Това е факт. Завещанието е публично достояние.

— Завещанието е, но не и личната травма. Това са спекулации и експлоатация. Мисля, че се договорихме.

— Добре де, няма много вълнуващи събития тук — отбеляза възрастният мъж и затвори телефона.

Не, мислеше си Джон, няма много вълнуващи събития тук. Нито законът за образованието или компютърният гений, нито фамилната свада даваха добър материал за книга. Процесът срещу финансовата

измама на Кристофър Диел бе едно далечно ехо на съдебните процеси за убийство, които отразяваше навремето.

Погледът му се насочи към стената в далечния край на стаята, изпъстрена с поставени в рамки снимки. На една от снимките той вземаше интервю от представител на „Бостън Сити Хол Плаза“, а на друга пишеше на компютъра, с телефонна слушалка, притисната до ухото му, в стая, изпълнена с репортери, които правеха абсолютно същото. Имаше снимки, на които се здрависва с политици от национален мащаб, и такива, на които весело се смее с колеги в различни барове в Бостън. На една от снимките бяха той и Марли на една Коледа, в нюзрума, и много техни приятели. Имаше и снимка, направена за пропускателна карта за „Поуст“. С къса коса, стисната уста, уморени очи, бледо лице. Изглеждаше като човек, който или всеки момент ще пропусне журналистическия шанс на живота си, или страда от хроничен запек.

Всички тези снимки съхраняваха моменти от един предишен живот — като излезлия вече от употреба полицейски скенер, поставен на етажерката зад него. Следенето на полицейските новини и тези от пожарната бе начин на живот преди. В нито един добре обзаведен нюзрум не липсваше такава уредба. Той започна мандата си в „Езерни новини“, като постави такъв скенер. Но поради това, че бе само статичен, без с часове да се чуват никакви гласове, остаря много бързо. Освен това той лично познаваше всички, които биха били въввлечени в парещи новини. Ако се случеше нещо, те му се обаждаха, а ако не беше на телефона си, Блейк знаеше къде е. Така че тя играеше ролята на негов телефонен секретар. Беше телефонният секретар на половината град. Ако не го намереше на едното място, намираше го на друго. За три години не бе пропуснал нито едно извънредно положение в околността. Колко бяха всъщност... две... три... четири?

Отразявайки извънредните ситуации в Лейк Хенри, нямаше да успее да напише бестселър.

С въздишка постави телефонната слушалка на мястото ѝ, извади една поничка от торбичката, наля още кафе в чашата и върна стола в изправено положение. Едва бе успял да кръстоса крака върху бюрото, когато Джени Блоджет изпълни рамката на вратата. Беше на деветнайсет, светла, с руса коса, толкова слаба, че голямата издутинна на бебето в корема ѝ изглеждаше огромна. Знаейки, че вероятно не е

закусвала, той се наклони напред, изправи се на крака и ѝ подаде торбичката.

— Не е мляко или месо, но е по-добре от нищо — каза, подкрепяйки я, докато вървеше из стаята на път към стълбите. Кабинетът ѝ бе на първия етаж, в стаята, където преди се намиреше приемната. Последва я до кабинета ѝ, погледна към книжата на бюрото ѝ му се стори, че забелязва няколко различни купчини.

— Как е?

Гласът ѝ бе нежен като на дете:

— Добре — тя, на свой ред, посочи всяка една от тези купчини. — Писмата до редактора от тази година. Тези от миналата година. От предишната. А сега какво да правя?

Вече два пъти ѝ бе казал. Но тя работеше от време на време. Не бе идвала на работа от миналата сряда и оттогава досега най-вероятно преживяваше някакъв кошмар или поне такова бе обяснението. Не беше компетентна, с огромни усилия бе успяла да завърши средното си образование и нямаше никаква квалификация. Но в утробата си носеше детето на братовчед му. Той искаше да се отърве от нея. Затова внимателно каза:

— Подреди ги по азбучен ред в етажерката. Напечата ли надписи за папките?

Погледна го с широко отворени очи. Бяха зачервени, което означаваше, че или въобще не е спала, или е плакала сутринта.

— Забравих — прошепна тя.

— Няма проблем. Можеш да го направиш и сега. Какво ще кажеш да си поставим една цел? Да напечаташ надписите и да ги залепиш на папките, а писмата да подредиш в съответните папки, преди да си тръгнеш днес. Честно е, нали?

Тя бързо кимна.

— Първо яж — напомни ѝ той, докато вървеше към кухнята, за да събере боклука.

Връщайки се отново в своя кабинет, дояде поничката си, с поглед, насочен към езерото. Водата не бе вече гладка. Лек бриз я къдреше на малки вълнички. Под прозореца му върбите шумоляха и леко се поклащаха.

Побутвайки екрана, наведе глава и се надвеси през прозореца. В „При Чарли“ готвеха говеждо с картофи. Бризът пренасяше миризмата

през улицата и до водата. От лявата му страна петима-шестима възрастни мъже ловяха риба на ръба на кея, който се възвисяваше от тясна ивица песъчлив бряг. От дясната му страна брези с жълти листа се бяха наклонили над ниски храсти, които водеха до скали и след това до водата. И по-нататък имаше къщи — къщи, в които живеяха през цялата година — твърде внушителни, за да бъдат наречени лагери, но по-голямата част от тях бяха сгущени в заливчета, скрити от завои или закрити от островчета. Можеше да види носове на няколко дока, дори и блъскана от времето лодка, все още закотвена в езерото. Съвсем скоро тя ще бъде изтеглена, а доковете — разковани и прибрани. Езерото ще бъде оголено.

Телефонът звънна. Отдръпвайки се назад, изчака Джени да отговори. След три позвънявания той самият вдигна слушалката.

— „Езерни новини“.

— Джон, обажда ти се Алисън Куимби — каза един наперен глас. — Къщата ми се разпада. Имам нужда от прислужник. Всички, които са идвали преди, сега все още са заети и работят за Хук, а е твърде късно да дам обява.

— Не, ти имаш нужда от отдела за продажби. Сега ще те свържа — остави я да изчака, прекоси стаята и вдигна телефона на бюрото, занимаващо се с продажби. — Добре — седна на стола и започна да работи на компютъра. — В момента търся всички реклами. А, ето ги. Имаш ли нещо написано?

Подозираше, че има. Алисън Куимби притежаваше местната фирма за недвижими имоти и беше превъзходна професионалистка. Със сигурност имаше нещо написано.

— Разбира се, че имам нещо написано.

Тя започна да чете. Той пишеше. Обърна внимание на разположението, помогна ѝ да редактира текста, така че да даде резултат, предложи заглавие, цитира ѝ цена и взе номера на кредитната ѝ карта. Веднага щом затвори телефона, позвъни.

Уморен глас каза:

— Да.

— Аз съм. Алисън Куимби има нужда от прислужник. Ще ѝ се обадиш ли? — когато чу, че човекът в отсрещната слушалка тихо изруга, каза: — Бък, ти си трезвен и имаш нужда от работа.

— Какъв си ти, проклет ангел закрилник?

Джон продължаваше да говори тихо и непоколебимо:

— Аз съм проклетият по-голям братовчед, този, който е загрижен за момичето, с което спиш и този, който смята, че ти не заслужаваш всички тези усилия, но момичето и нейното бебе ги заслужават. Хайде, Бък. Сръчен си, можеш да направиш това, от което се нуждае Алисън, тя плаща добре, а ако хареса работата ти, можеш да си сигурен, че ще разкаже навсякъде — прочете веднъж телефонния номер, а след това го повтори. — Обади й се — каза и затвори телефона.

Няколко секунди по-късно се върна до прозореца близо до бюрото на редактора. След още няколко секунди го завладя спокойствие. Отправи продължителен поглед към езерото — всичко онова, което хора като Бък и Джени нямаха. Те имаха Ридж, където къщите бяха много малки, твърде близо една до друга и много мръсни, за да повишат нечие настроение, да не говорим пък за човек, борещ се с алкохолизма, физическите травми или хроничната безработица. Джон познаваше всичко това. Той носеше Ридж в кръвта си. Ще чува всичко това, ще го чувства, ще усеща мириса му до последния си час. Едно раздвижване по езерото привлече вниманието му — проблясваща червена светлина на един от доковете. Спря погледа си върху него. След това, полуусмихнат, извади от последното чекмедже на бюрото си бинокъл и погледна през него. Шели Кол се бе изтегнала на един шезлонг. Цялото й тяло лъщеше, намазано с балсам. Трябваше да признае, че е хубава жена. Но и това, че три поколения от жените на фамилия Кол изкушаваха мъжете в Лейк Хенри. В по-голямата си част бяха прекрасни създания, които се превръщаха в добри съпруги и майки. Шели бе нещо друго. След седмица ще се върне отново във Флорида, когато времето тук стане твърде студено, за да демонстрира тена си. Щеше да му липсва. Въпреки че бе изкушен, както всеки мъж наоколо, не би я докоснал и с десетфутова пръчка.

С леко преместване на бинокъла насочи поглед към остров Хънтър. Назован така по името на първите си собственици, а не поради наличието на някакъв спорт там, това бе още един малък остров. На него имаше къща, макар и да се използваше само през лятото. Семейство Хънтър бе прекарвало тук лятната си ваканция повече от цял век, преди да я продаде на настоящите собственици. Тези собственици, Ладукс, от малкия, покрит е дребен чакъл бряг, сега учеха трето поколение деца да плуват.

Ладукс бяха странно семейство. Семейната история бе изтъкана от почти толкова скандали, колкото и на семейство Хънтър. В детските си години Джон бе чувал клюки и за двете семейства. Завръщайки се, вече пораснал, като човек, който знае къде да си навира носа, беше проверявал, задавал въпроси, водил бележки. Сега бяха заключени в папките в шкафа му, заедно с останалите лични вещи, но нито едно от тях не можеше да бъде добра основа за книга. Може би не ги бе чел от правилния ъгъл. Може би трябва да ги прочете отново. Или да ги подреди в хронологичен ред. Може би тогава нещо ще го впечатли. За три години трябваше да е написал нещо.

Телефонът позвъни.

— „Езерни новини“.

— Здравсти, Кип. Попи е.

Джон се усмихна. Как да не се усмихне, когато си представи Попи Блейк. Тя бе една усмихната лисичка, винаги умна и в крак с времето.

— Здравсти, скъпа. Как е?

— Много съм натоварена — каза тя, полагайки усилия да прозвучи приятно. — Някой си Тери Съливан иска да говори с теб. Да го свържа ли?

Погледът на Джон полетя към стената със снимките, към една от тези, на които купонясваше с други, репортери. Тери Съливан бе високият, слаб, тъмен мъж, с мустак, в който скриваше усмивката си, този, който винаги стоеше близо до тълпата, така че веднага да изпревари останалите, в случай че изскочи някоя нова история. Имаше болезнена амбиция да се съревновава, бе съвършен егоцентрик и не би разпознал лоялността, дори тя да го фрасне по лицето. Той лично бе предавал Джон, и то неведнъж. Джон се чудеше откъде е събрал кураж да му се обади. Тери Съливан бе един от първите, които го отритнаха, когато реши да напусне Бостън. Любопитното обаче е, че каза на Попи да го свърже. Когато това стана, той изрече:

— Киплинг на телефона.

— Здравсти, Кип. Тери Съливан е. Как си, брато?

Брато? Джон позабави отговора си.

— Чудесно. А ти?

— Старата надпревара, знаеш как е. Или поне — както бе. Там, при теб, трябва да е много спокойно. Понякога си мисля, че ще зарежа

всичко, след това размислям. Но това не е характерно за мен, ако разбираш какво искам да кажа.

— Със сигурност разбирам. Хората тук са откровени. Ти ще бъдеш като черна овца.

Настъпи пауза, а след това изсумтяване.

— Това беше твърде грубо.

— Хората тук също са груби. Така че какво искаш, Тери? Нямам много време. Ние тук също имаме крайни срокове.

— Добре. Остави приказките. Обаждам ти се като журналист на журналист. Има една жена на име Лили Блейк, живее тук, но е родена там. Кажи ми всичко, което знаеш.

Джон се отпусна във фотьойла си. Лили бе сестрата на Попи, по-голямата, но човек трудно би й дал нейните трийсет и четири години. Бе напуснала Лейк Хенри, за да учи в колеж, и бе останала в града, за да завърши висшето си образование. Според него — в областта на музиката. Бе чул, че сега преподава. И че свири на пиано. А и че има чудесно тяло.

Хората в града все още говореха за нейния глас. На пет години пеела в църквата, но Джон не бе от хората, които ходят на църква, а много преди тя да стане достатъчно голяма, за да пее в задната стаичка на „При Чарли“, в четвъртък вечер, той бе напуснал града.

Беше идвала в града няколко пъти, откакто той се върна — веднъж за погребението на баща си, друг път за Деня на благодарността или за Коледа, но никога не оставаше повече от ден-два. От това, което бе чул, тя и майка й не се разбираха. Джон не познаваше Лили, но познаваше Майда. Беше труден характер. Поради тази и други причини бе склонен да защитава Лили, когато ставаше въпрос чия е вината за тези проблеми.

— Лили Блейк? — попита той Тери, а гласът му звучеше отвлечено.

— Хайде, Кип. Градчето е малко. Не ме будалкай.

— Щом не живее тук, как, по дяволите, бих могъл да я познавам?

— Чудесно. Разкажи ми за нейното семейство. Кой е жив и кой не е? С какво се занимават? Какви хора са?

— Какво искаш да знаеш?

— Запознахме се. Смятам да започна връзка с нея. Искам да знам на какво съм попаднал.

Смята да започне връзка с нея? Хубава работа! Лили Блейк заекваше — имаше значително подобрене в сравнение с детските години, но Тери Съливан не се срещаше с жени, имащи проблеми. Те изискваха повече от това, което той желаше да им даде.

— Това част от някаква история ли е? — попита Джон, макар и да не можеше да си представи каква роля може да играе Лили в история, която би представлявала интерес за Тери.

— Не, всичко е чисто лично.

— И се обаждаш на мен? — бяха колеги, но никога не са били приятели.

Тери не можа да разбере намека. Усмивайки се, каза:

— Аз самият смятах, че е твърде смешно. Имам предвид това, че изневиделица се появява от този малък град, а той е същият, в който ти се криеш.

— Не се крия. Всеки може да ме види.

— Това бе сравнение. Засегна ли се?

— Не, Тери, нямам време. Каж ми какво точно искаш да знаеш за Лили Блейк или просто затвори проклетия телефон.

— Добре. Не става въпрос за мен. Става въпрос за един приятел. Той е този, който смята да започне връзка с нея.

Джон винаги знаеше кога го лъжат. Прекъсна връзката, но слушалката остана в ръката му. Изчака достатъчно дълго, за да затвори и Тери, и отново звънна на Попи.

— Здравсти, Кип! — каза тя след няколко секунди с нахакания си, изпълнен със смях глас. — Много бързо свърши. С какво мога да ти помогна?

— Две неща — каза Джон. Беше прав: с една ръка държеше слушалката до ухото си, а другата бе поставил на хълбока си. — Първо, не позволявай на този мъж да говори, с когото й да било в града. Не го свързвай, изключи линията, направи каквото трябва. Той не е добър човек. Второ, разкажи ми за сестра си.

— За Роуз?

— За Лили. Какво прави тя?

ВТОРА ГЛАВА

Бостън, Масачузетс

През следващите седмици, докато Лили се опитваше да разбере защо се вълече в този скандал, си спомняше голямата каша, която забърка с „Бостън Поуст“ в този влажен понеделник следобед, и се чудеше защо едно ядосано вестникарско божество бе сложило петно, наказвайки я за неуважение. Но в момента единственото, което искаше, бе да се запази суха.

Чака толкова, колкото можа, в подножието на Бийкън Хил, под голямата каменна арка на малкото частно училище, в което преподаваше, като си мислеше, че дъждът ще спре след една-две минути, но той упорито падаше на големи студени капки, а времето течеше ли, течеше. Не можеше да чака вечно. В шест и трийсет трябваше да свири в клуба. Налагаше се преди това да се върне у дома и да се преоблече.

— Довиждане, госпожице Блейк! — подвижна още един от нейните ученици, когато профуча край нея, притичвайки от навеса на училището до чакащата го кола. Усмихна се, вдигна ръка да помахаше, но ученикът вече бе заминал.

— Край на циганското лято — промърмори Питър Оливър, който дойде някъде отзад. Учител по история, висок, със светла коса, той бе боготворен от почти всяка жена в средното училище. Погледна намръщено небето. — Ние с вас сме големи глупаци, ето какво сме. Абсолютни глупаци. Ако работехме в дните, в които работят по-голямата част от учителите, щяхме да сме си тръгнали преди два часа. А тогава грееше слънце — изсумтя и погледна към Лили. — В каква посока сте?

— Към къщи.

— Какво ще кажете да пийнем по нещо преди това?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Трябва да работя.

— Вие винаги трябва да работите. Какво удоволствие ви доставя това? — отвори чадъра си. — Чао — изтрополи по стълбите, продължи по улицата. Изглеждаше абсолютно сух и доволен.

Лили му завиждаше за чадъра. Мина ѝ през ум, че трябваше да приеме предложението му, макар и само за част от пътя ѝ до дома, да не говорим, че имаше възможност дъждът да спре, докато изпиеха по едно. Но, първо, не пиеше, и второ, не харесваше Питър. Може и да изглеждаше чудесно в тъмносинята си риза и панталони цвят каки, но със сигурност го осъзнаваше. Питър обичаше Питър. На Лили ѝ се налагаше да слуша разказите му във фоайето на катедралата. Самолюбието му отегчаваше другите.

Освен това тя наистина нямаше време. Извади „Поуст“ от чантата си, разгърна го над главата си и изтича по стълбите под дъжда. Бързаше по тесните павирани улички по полегатата страна на хълма, след това зави по Бейкър Стрийт и забърза по асфалтираната улица. Придръпвайки куфарчето до гърдите си, тя се смали колкото ѝ бе възможно, за да се скрие под вестника. Като се има предвид, че по принцип бе дребничка, вестникът трябваше да ѝ е достатъчен, но „Поуст“ много бързо прогизна около ушите, а горната дреха от изкуствена материя и късата пола, които бяха отлично облекло за сутрешната горещина, сега излагаха твърде голяма част от тялото ѝ на студения дъжд.

Тя продължи напред с наведена глава, завивайки наляво по „Арлингтън“ и надясно по „Комънуелт“. Въпреки разстланите корони на дърветата там, студеният западен вятър духаше точно срещу нея и ѝ бе още по-студено. Вървейки забързано срещу вятъра, подмина една пресечка, после втора, трета и четвърта. Когато стигна края на петата пресечка, вече можеше да хвърли вестника. Косата ѝ бе мокра, както и цялото ѝ тяло.

Влизайки във външното фоайе на блока, тя отметна встрани течащия отвсякъде вестник, докато търсеше ключовете в куфарчето си. Няколко секунди по-късно вече бе вътре и въздухът, който сутринта ѝ се бе сторил спарен, сега бе добре дошъл. Отметна от лицето си мократа коса, мина покрай асансьора в посока на кофата за боклук и хвърли прогизналия „Поуст“ в нея. Не го бе чела все още, но се съмняваше, че има нещо значително, което да е пропуснала. С изключение на това, че архиепископ Розети бе издигнат за кардинал,

отразено в подробности в броя от миналата събота и неделя, положението в града бе абсолютно спокойно.

Влезе в стаята за поща — и веднага ѝ се прииска да не го бе, правила. Питър Оливър не я интересуваеше, но Тони Кон положително представляваше интерес за нея. Той живееше в един от мезонетите, беше бизнес консултант и бе толкова тъмен, колкото Питър светъл. Класически погледнато, Питър изглеждаше по-добре от двамата, но у Тони имаше нещо чуждестранно и дръзко. Дори и при най-добри обстоятелства Лили не говореше много, но когато видеше Тони, езикът ѝ се връзваше напълно.

Разбира се, Тони никога не я канеше да излизат, да пият по нещо или да вечерят заедно. С изключение на това, че понякога ѝ кимваше или отронваше по някоя дума за поздрав. Ако случайно бяха заедно в асансьора, той въобще не разговаряше с нея.

Сега обаче я погледна. И как да не го направи, цялата мокра и оцапана — не беше ли винаги така?

По възможно най-дискретния начин отърси дъжда от върхната дреха и гърдите си. Те бяха най-голямото ѝ предимство, но това бе притеснително. Не че мъжът бе впечатлен.

— Наваля ли те? — каза той с плътен, изпълнен с достатъчно задоволство глас, който я бодна и унижи.

Кимвайки, тя се концентрира върху отключването на пощенската си кутия. Чудеше се къде ще бъде той след трийсет минути и защо не би могла да се сблъска с него тогава. Когато вече щеше да изглежда добре. Когато щеше да изглежда страхотно.

Но сега? Изсипа съдържанието на пощенската си кутия и се опита да измисли да каже нещо умно, осъзнавайки, че дори и да успее, след толкова години говорна терапия най-вероятно пак ще оплете всичко, когато трябва да го изрече, и ще бъде още по-объркана, отколкото бе в момента. Тогава той затвори пощенската си кутия и излезе от стаята.

Тя въздъхна и се заслуша в звуците, идващи откъм фойето. След минута чу как вратата на асансьора се отвори и след това се затвори.

Можеше да я изчака.

Слава богу, не я бе изчакал.

Успокоена, напусна стаята за поща и докато чакаше асансьора да се върне, разгледа това, което държеше в ръцете си. Имаше две сметки,

два договора за услуги, извършвани от нея, и няколко непотребни хартийки. С малко повече късмет договорите може би щяха да съдържат депозити, които да покрият сметките. Знаеше какво точно да направи с непотребните хартийки.

Слезе от асансьора на четвъртия етаж в момента, когато една от съседките ѝ се готвеше да се качи. Елизабет Дейвис беше собственичка на много популярна агенция за връзки с обществеността и за да докаже всичко това, водеше изключително очарователен живот. Както винаги, бе облечена по последна мода. Костюмът ѝ бе червен и къс, червилото — с гланц, чадърът — черен и голям. Използваше огледалото на асансьора да постави големите си златни обеци. Шмугвайки се в асансьора, за да продължи разкрасяването си на огледалото в него, задържа вратата отворена с крак.

— Лили, точно навреме — с вдигната глава, с поглед, вперен в огледалото, продължаваше да закопчава втората си обеца. — Правя кампанията на Каган за членство в Комисията на губернатора и имам нужда от пианист. Музиката ще бъде като фон, няма да се пее. Чух те в клуба, ти си чудесна — чак тогава погледна към Лили и я изгледа от глава до пети. — О, боже! Ти си мокра.

— Малко — каза Лили.

— Подсуши се добре. Виждала съм те да работиш. Подчертаната елегантност през цялото време е това, от което имаме нужда. Мероприятието по набиране на средства ще се състои след две седмици, считано от утре вечер. Не можем да платим — парите са много малко, — но почти мога да гарантирам, че ще получиш поне още един или два ангажимента след това веселие, понеже важни хора ще присъстват и ще организират събирания, тъй че няма да бъде пълна загуба за теб. Освен това Лидия Каган ще бъде най-доброто нещо за жените в този щат и затова напълно в твой интерес е да приемеш ангажимента. Какво мислиш?

Лили бе поласкана от поканата. Много рядко минаваше седмица, в която името на Елизабет да не е на страниците на „Поуст“. Тя изпълняваше най-важните функции. Лили знаеше, че не е първият ѝ избор за това мероприятие, тъй като я информираше толкова късно, но въпреки това бе чудесно. Обичаше да свири на политически събирания. Колкото повече хора имаше, толкова по-лесно ѝ бе да бъде

погълната от песента. Освен това приемаше оценката на Елизабет за Лидия Каган.

— Ще приема ангажимента — каза тя.

Елизабет се усмихна широко и махна крака си от вратата.

— Ще ти изпратя писмена покана, но го отбележи в календара си. Това е шанс. Разчитам на теб — вратата на асансьора се затвори.

Лили закъсняваше твърде много, за да може да почувства задоволство. Минавайки забързано по коридора, влезе в собствения си апартамент. Беше малък, с една спалня. Беше го наела направо от собственика. Той предпочиташе зеления цвят, който беше и нейният любим цвят. Беше с добро сърце, поради което тя можеше да си позволи това разположение. Дневната беше малка, почти изпълнена от пианото, долепено до едната стена, и с претъпкана библиотека на другата. Единствената мебел бе диванът с гръб към прозореца, откриващ гледка към пазара. Имаше един облицован в подходяща материя стол — на цветя в зелено, бежово и бяло. Зад гърба на стола, който бе по-скоро в малкия преден хол, отколкото в дневната, имаше стъклена масичка, на която бяха телефонът, една лампа и компактдиск плейър. С докосване на едно от копчетата му сега той избра и започна да възпроизвежда от средата едно от плавните произведения на Шопен. За кухня бе отредена една от стените на дневната, а спалнята бе толкова голяма, че да побере двойно легло, но като цяло апартаментът бе ремонтиран, което, на свой ред, означаваше съвременна мраморна баня с остъклена душ кабина.

Именно натам се бе запътила сега, сваляйки мокрите си дрехи, след което се натопи под горещата струя, насапуниса се, сложи си шампоан, после спря водата много преди да е готова, но какво да се прави — часовникът неумолимо отброяваше времето. Сложи грима си много бързо и изсуши дългата до брадичката си коса, така че да се подвие малко. Набързо хапна един сандвич с фъстъчено масло и желе, след това навлече моравосиня рокля, която стоеше много добре на светлата ѝ кожа и на тъмната коса, нахлузи черни обувки с висок ток и си сложи сребърни обеци с клипс, които блещукаха в преливащи се тонове. Грабна чантата и чадъра и тръгна.

Съвсем естествено, когато пристигна във фоайето, Тони Кон го нямаше, но поне дъждът бе спрял.

„Есекс Клуб“ беше голяма кафява каменна сграда на противоположната страна на Комънуелт Авеню, само на три пресечки от мястото, където живееше. Това бе частен клуб-ресторант, с елегантна декорация, поддържан много добре. Успокоена от това, че успя за толкова кратко време, тя се регистрира в офиса, където Даниел Къри, собственикът на клуба, правеше резервациите в последния момент.

Широкоплещест мъж на четирийсет и пет, винаги със зачервени бузи, отбеляза пристигането ѝ, като повдигна брадичка и продължи да говори по телефона. Междувременно тя бе оставила нещата си в стаичката.

Погледна към книгата за резервации.

— Добре?

— Много добре за понеделник. Засега има само няколко празни маси, но и те ще бъдат пълни след час. Страхотно приятни, хора. Много стари приятели. — Спомена имената на някои семейства, с които Лили се бе запознала през трите години работа тук.

— Някакви специални желания? — попита тя.

— Том и Доти Фриш празнуват трийсет години от сватбата. Ще дойдат в осем на шеста маса. Той е поръчал дузина рози и попита дали ще им изсвириш „Дванайсетте незабравими“, когато отворят шампанското.

Лили обичаше да изпълнява такива поръчки.

— Разбира се. Нещо друго?

След като той поклати глава, тя напусна офиса и се заизкачва по извитите стълби към централния ресторант. Беше облицован със запазената марка на клуба: тъмно дърво и маслени картини от деветнайсети век. Цветовата гама беше наситенозелено и тъмночервено. Можеше да се види навсякъде, започвайки от покривките на масата, през сервизите, килимите — до пердетата. Усещането беше същото, като да живееш в богатия Стар свят, което я караше да се чувства като част от нещо с много известна история.

Тя поздрави салонния управител и се усмихна на онези постоянни клиенти, които срещнаха погледа ѝ, когато пресичаше стаята. Пианото бе много старо — „Щайнуей“, красиво полирано и акордирано.

Понякога имаше угризения на съвестта, че ѝ плащаха за това, че свири на него. В никакъв случай не би го споделила с шефа си. След като платеше данъците, това, което изкарваше в училището „Уинчестър“ като учител по музика, ръководител на музикални групи и с частни уроци по пиано, едва ѝ оставаше за прехрана и квартира. Без работата ѝ тук и на частни събирания нямаше да има пари за нещо друго. Освен това именно тази ѝ работа я бе довела в Бостън. Клубът бе много по-хубав от този, в който свиреше в Олбъни.

След като се настани удобно на една от табуретките, разгря пръстите си с нежно арпеджио. Клавишите бяха студени и гладки. Както кафето рано сутрин, тези първи няколко докосвания бяха винаги най-добрите.

Косата ѝ падна напред, докато следеше ръцете си. Отмятайки я назад, когато изправи глава, тя се вгълби в най-нежните произведения на новото време, вариации на популярни песни, на които придаваше различно темпо, един по-нежен ритъм. Постоянните клиенти бяха в състояние да разпознаят песента, но дори и най-честите посетители не можеха да чуят една ѝ съща вариация два пъти. Свирейки по слух, тя се отпусна и правеше това, което смяташе за правилно във всеки един момент. Рядко използваше книги или партитури, с изключение на случаите, в които заучаваше някоя класическа творба или от време на време думите от някой сборник с песни. Най-често просто си купуваше компактдиск. След като веднъж чуеше една мелодия, можеше да изсвири собствена вариация, придавайки ѝ най-подходящото за аудиторията звучене. По време на някои от събиранията, на които свиреше, желаеха да им свири рок, други пък — хитове от Бродуей, а някои — Брамс. Адаптацията на една и съща песен за различни аудитории бе едно от нещата, които Лили правеше отлично. Това бе предизвикателство и то я тонизираше.

Пианото бе поставено на един подиум в ъгъла, което ѝ даваше възможност да гледа към залата, докато свири. С усмивка поздравяваше познати лица. Инстинктивно се усмихваше и на новите посетители. Дан беше прав. Посетителите бяха все на възраст. По принцип тези, които идваха да вечерят по-рано, обикновено бяха по-възрастни и тихи, но клубът имаше и своя дял от бърборковци на възраст. Не виждаше никого от тях тази вечер.

Като имаше предвид постоянните посетители, които забеляза тази вечер, започна с няколко нежни стари мелодии: отначало с „Есенни листа“ и „Лунна река“, премина към „Синя луна“ и „Септември“. На два пъти изпълни мелодии по желание, предадени чрез салонния управител. Тя свири, без да прекъсва, до седем и трийсет, когато Дан ѝ донесе чаша вода.

— Въпроси? — попита той, докато тя отпиваше от водата. Сега се стремеше да не гледа към хората в салона.

— Дейвис току-що покани да седнат четирима на дванайсета маса. Изглеждат познати, но... дали са редовни членове?

— Не. Мъжете са губернаторите на Ню Хемпшир и Кънектикът, които са в града по повод на една току-що приключила конференция. Най-вероятно си видяла снимките им във вестника.

Това обясняваше защо ѝ изглеждаха познати, но то, на свой ред, предизвика нов въпрос. Лили определено разпозна мъжа на деветнайсета маса. Не можеше да сбърка този черен мустак. Беше репортер на вестник „Поуст“.

— Тери Съливан е тук, за да наблюдава губернаторите ли? — попита тя.

Дан се усмихна.

— Не, доколкото знам. В противен случай не бих го допуснал да влезе.

Клубът предпазваше членовете си. Журналистите бяха добре дошли, когато са гости на някой от членовете, какъвто бе случаят с Тери Съливан.

— Изглежда, му харесва. Това е третото му посещение от много седмици насам.

— Да — каза Лили. И тя ги бе броила.

— Той те харесва.

— Не — но не може да отрече, че може би тя е причината за посещенията на Тери. — Свързано е с работа. Прави серия представяния на изпълнители от Бостън и иска да направи едно за мен.

— Чудесно.

Лили не мислеше така.

— Непрекъснато му отказвам. Изнервя ме.

— Може би заради мустака — каза Дан и погледна към вратата. Бузите му започнаха да поруменяват. Стана и се усмихна. — Е, ето го

— и тръгна натам.

Когато видя Франсис Розети, Лили се усмихна, на свой ред. Архиепископ Розети. Новоизбраният кардинал Розети. Трябваше известно време да се упражнява, докато свикне да произнася това. Лили и кардиналът се познаваха от много време. Тя бе толкова горда с неговото издигане, колкото и Дан, който бе женен за племенницата му.

Лили не бе католичка. Не бе гореща привърженичка, на която и да е вяра, но за няколко минути, докато пиеше водата, се възхищаваше на силата на този мъж. Не носеше елегантна роба, нито пък червена шапка. С тях щеше да се сдобие след четири седмици, когато отидеше в Рим за първото заседание на колегията на кардиналите. Той не се нуждаеше от роби или шапка, за да бъде очарователен. Беше висок мъж, с изправена фигура и носеше чисто черния си свещенически костюм, оловния кръст на гърдите и гъстата си сребриста коса със свой собствен стил.

Лили не го виждаше за първи път, след като бе издигнат. Тъй като често свиреше на събирания на епархията, предишната вечер тя свири на градското парти в неговата резиденция. Но тази вечер той за първи път идваше в клуба. Подсъзнателно ръцете ѝ напипаха клавишите и тя започна да свири мелодията от „Колесниците На огъня“.

Той чу, погледна я и се усмихна.

Удовлетворена, тя изсвири песента докрай и продължи с други. Заедно с Фран Розети бяха свирили един до друг толкова много пъти и тя знаеше кои песни харесва. Той бе човек, ценящ пълнотата на живота. Вкусът му към музиката отразяваше това както в църквата, така и извън нея.

Тя свиреше „Спомен“ и премина към „Аржентина“. Свиреше „Дийп Пърпъл“, любимата мелодия от „Доктор Живаго“ и след това — „Какви бяхме“.

Точно в осем часа една двойка седна на масата с червените рози. Много скоро, когато сервитьорът отваряше шампанското, Лили включи микрофона и засвири „Дванайсетте незабравими“, пеейки с богат алтов глас, който много подхождаше на декора на клуба.

Доти Фриш видимо си пое дъх. Бързо погледна към Лили, след това радушно се усмихна на съпруга си. Това осмисли вечерта на Лили.

В края на песента имаше аплодисменти, така че Лили изпълни една китка от песни на Джони Матис, преди да се върне към песни от Бродуей. Преди да свърши, бе станало осем и трийсет — време за почивка.

— Петнайсет минути — каза тя на аудиторията и изключи микрофона на фона на немного силните аплодисменти.

В една от нишите зад входа на ресторанта Дан разговаряше със салонния управител. Когато тя се приближи, той я поздрави с вдигнат нагоре палец.

— Беше чудесна. Той бе на седмото небе.

— Не ми каза, че чичо ти ще дойде — скара му се Лили.

Дан погледна зад нея.

— Ето сега ти казвам. Той идва.

Обърна се, широко усмихната. Когато кардиналът я прегърна, тя отвърна на прегръдката му. Въпреки че този мъж бе икона от църквата, произлизаше от голямо семейство, както той пръв го описа, с изключително земен начин на живот. На Лили ѝ бе необходимо време, за да свикне с това, но чистата невинност на физиката му бе истинско удоволствие.

— Благодаря — каза той.

— За какво?

— За това, че изсвири моята песен. За това, че изсвири всички мои песни. За това, че свири снощи, и за това, че се върна с музиката — сграбчи рамото на Дан. — Знаеш ли какво направи Лили? След като свири три часа без прекъсване, тя си отиде до дома и се върна с една книга с мелодии, която исках — обърна се към нея. — Свирих до два през нощта. Чудесен сборник.

— Как е масата ти? — попита Дан.

— Великолепно. Отлична храна. Разбира се, не може да се сравнява с това, което готвеше мама — заувърта и намигна на Лили, — но е много близо — стисна ръката ѝ и се върна в салона.

Лили се изкачи по извитата стълба до дамската тоалетна на третия етаж. Излезе точно когато репортерът на „Поуст“ излизаше от мъжката. Носеше блейзър и широки панталони. Беше висок, слаб, добре изглеждащ, но мустакът му продължаваше да бъде отблъскващ.

— Имате невероятен глас — каза той.

Беше ѝ казвал това ѝ преди: два пъти в клуба и веднъж, когато ѝ се обади вкъщи. Не че му бе дала телефонния си номер. Той не бе включен в телефонния указател, но го имаше в училищния. Тери го бе изкопчил от Мич Релейк, негов приятел писател, който се подвизаваше като съветник в училищния вестник. Самият Мич ѝ се бе обадил, за да ѝ каже колко готин е Тери.

Лили бе убедена. Тъй като нямаше желание да дава повод за разговор, тя му се усмихна, благодари му тихо, отправяйки се към стълбите.

Той вървеше редом с нея.

— Никога не разочаровате публиката. Било тук или на партита. Винаги сте чудесна. И красива. Най-вероятно непрекъснато ви казват това. Между другото не изглеждахте никак притеснена.

Лили не обърна внимание на думите за „красотата“. В действителност не ѝ го напомняха непрекъснато и тъй като бе човешко същество, а и жена, това доста ѝ хареса, но каза само:

— С това си изкарвам прехраната.

— Имам предвид, когато свирите за кардинала. Той е важен човек. Не се ли разтрепервате малко, когато свирите за него?

Тя се усмихна.

— О, не. Той ме е слушал толкова много пъти!

— Хм. Точно така. Чух, че обича музиката.

— Не просто я обича. Той е много добър музикант.

— Пее ли? Или свири?

— И двете.

— Значи е ренесансов човек.

Чудейки се дали думите му са изпълнени със сарказъм, Лили се спря в края на стълбището, за да погледне лицето му.

— Всъщност да.

Той се усмихна и вдигна ръце.

— Не исках да го обидя. Той е толкова приятен, колкото и другият мъж. Очарова ме. Никога не съм срещал човек от такова тесто. И предизвиква милост.

Лили малко се отпусна:

— Да.

Тери присви око.

— Половината от жените, които познавам, са влюбени в него. Голям мъжкар е.

Лили се притесняваше дори да мисли за Франк Розети по този начин.

— Само не ми казвай, че не си забелязала — каза той.

— В действителност не съм. Той е свещеник.

— И ти дори не си, макар и малко влюбена в него?

— Разбира се, че не съм. Обичам го като човек. Той е много вгълбен и готов винаги да окаже помощ. Изслушва и отговаря.

— Изглежда, добре го познаваш.

За нея бе гордост да си признае:

— Имам своя история. Среცнах го, когато беше брат Фран, малко преди да го изберат за архиепископ на Олбъни.

— Сериозно?

Преиграваше с небрежността си. Това ѝ напомни, че е репортер. Кимна и погледна часовника си.

— Трябва да се връщам на работа.

— До колко ще свирите тази вечер? — попита той, вървейки успоредно с нея.

— До десет и половина.

— Без да вечеряте?

— Ядох преди това.

— Мога ли да ви почерпя един сандвич, когато приключите?

Беше ѝ предложил нещо подобно, когато ѝ се обади у дома. Тогава го сметна като опит да направи интервюто, изпълнено с повече усет. Но сега, когато той самият стоеше тук — с най-подходящия за нея ръст, на подходяща възраст и необвързан, според това, което бе казал Мич Релейк, — тя почувства и нещо друго. Почти, но този мустак стоеше там. Нещо, което я отблъскваше и бе трудно да приеме. А в очите му проблясваше напрежение, което никак не ѝ харесваше.

В никакъв случай не се нуждаеше отчаяно от среща. На входа на салона се усмихна и поклати глава.

— Благодаря — каза Лили и влезе вътре.

Сега отново бе на пианото и свиреше музиката, която се харесваше на по-късно пристигналите посетители. Тя изпя „Почти рай“, „Свещ на вятъра“ и „Пълно завъртане на сърцето“. Свири малко от музиката на Карли Саймън, малко от тази на Джеймс Тейлър и Хари

Коник младши. Обичаше всяка песен, която свиреше. Ако не я обичаше, не би могла да свири с чувство, но чувството я завладяваше лесно при тези песни. Те бяха хитовете на нейното поколение.

Свиреше с лекота, отдръпваше косата от лицето си, накланяше се напред, за да пее на микрофона, напълно забравяше аудиторията и оставяше да я води сърцето ѝ. Пеенето винаги е било нейното спасение, единствените моменти, когато не заекваше. Може би не би успяла на Бродуей, но когато се увлечеше така в песента, тя можеше да се пренесе там. Усещанията за задоволство, успех и избавление бяха абсолютно същите.

Когато бе по средата на втората група мелодии, семейство Фриш дойдоха да ѝ благодарят за това, че бе допринесла да се чувстват по-специално на своята годишнина. Много скоро след като си тръгнаха, друг редовен посетител, Питър Суфт, седна пред пианото и започна да пее заедно с нея. Имаше много хубав глас и често изпълняваше една или две песни заедно с Лили, когато той и жена му посещаваха клуба. Спонтанността му винаги доставяше удоволствие на останалите. Малко след като Питър се върна на масата си, кардиналът зае мястото му. Тогава тя свиреше „Сънувах сън“ от Льо Миц. Той свири на ниския регистър до края на песента, а след това се присъедини към изпълнението на много по-темпераментните акорди на „Червено и черно“. Когато свърши, кардиналът стисна ръката ѝ, върна се при чакащите го гости и напусна салона.

Всички казаха, че бе едно много добро шоу. Лили бе изморена, но удовлетворена, когато затвори капака на пианото. Малка част от гостите бяха останали, пиейки второто или третото кафе, но по-голямата част от масите бяха почистени и заредени отново. Половината от сервитьорите си бяха тръгнали. Готвачът, Джордж Мендес, който бе учил в Ню Йорк и бе на възрастта на Лили, вече бе сменил белите си дрехи с дънкови и я чакаше в офиса. Протегна ръка, в която държеше торбичка.

— Обичаш ризото. Тази вечер бе чудесно.

Беше поласкана от това, че си спомня. Работеше отскоро в клуба, а тя бе само една от многото хора, които превъзнасяха храната, приготвяна от него.

— Благодаря — каза Лили с чувство и взе торбичката. — Това ще е утрешната вечеря. Вкъщи ли си отиваш?

Той живееше в нейната посока.

— Все още не. Трябва да споделя с Дан някои промени в менюто. Той е горе.

На третия етаж на каменната сграда имаше частни зали за хранене, а на четвъртия беше хотелската част. От опит знаеше, че Дан ще се позабави, а тя бе твърде уморена, за да чака.

— Тогава аз тръгвам — каза. Излизайки, извика през рамо: — Още веднъж благодаря за ризотото.

Мислеше си, че ако Джордж бе откровен, тя би могла сериозно да се заинтересува от него. Стигна до улицата и там откри Тери Съливан, подпрян на широката каменна веранда. В светлината на петролната лампа изглеждаше твърде невинно, но част от нея се чувстваше насилена. Беше му отказала три пъти. Хитрините му я дразнеха.

Забързано слезе по стълбите и тръгна по тротоара с леко подтичване, надявайки се, че той ще разбере намека.

— Хей, хей! — той влезе в нейния ритъм. — Накъде си се затичала?

— Към къщи.

— Имаш ли нещо против да повървя с теб?

— Зависи. Не съм променила мнението си за вашето интервю.

— Но това няма смисъл. Известността ще бъде от голяма полза за вас.

Лили можеше да се съгласи на това преди години, но тогава се бореше за него. Сега между преподаването и клуба тя получаваше две фиксирани заплати. Като се добави и това, което изкарваше на частни събирания, изпитваше доволство. Нямаше нужда от други ангажименти и поради тази причина не се нуждаеше от известност.

— В мен ли е причината? — попита Тери. — Нещо в мен ли ви дразни?

— Разбира се, че не — каза тя, защото не беше в характера ѝ да наранява хората. — Аз съм просто... частен случай.

Подсвирна.

— Беше истинско вълшебство, когато вие двамата с кардинала свирехте заедно тази вечер — пое дълбоко въздух. — Наистина искам да направя това интервю.

Стигнаха до един ъгъл. Тя поклати глава, изчаквайки движението да спре, преди да пресече улицата. Той обаче не изоставаше.

— Сигурна ли сте, че не аз съм причината? Бихте ли разговаряли е някого от моите колеги?

— Не.

— Аха-а. Мразите пресата. Опасявате се, че някой ще злоупотреби с думите ви. Но аз съм добър, Лили. И как е възможно да не съм, най-вече с вас? Аз съм католик, а вие сте приятелка на кардинал Розети. Ще дръзна ли да направя нещо лошо, знаейки, че това ще рефлектира върху него и поемам риска да бъда проклет векови, ако това се случи?

Лили не вярваше във вечното проклятие, но ако Тери Съливан вярваше, то това бе от полза. Тя се позабави.

— Имам чувството, че знам всичко за него — каза Тери сговорчиво. — Имам предвид, че моят вестник го е описал от глава до пети, а „Поуст“ е добър вестник — погледна към нея, изпълнен с очакване. Гласът му се снижи, стана почти поверителен: — Виж. Печатът бе силно атакуван напоследък. Отчасти си заслужаваше тези атаки. Но в повечето случаи бяха несправедливи. Както навсякъде. Може и да има няколко гнили ябълки, но това не означава, че всички сме покварени. А и аз вече признах страха си от вечното проклятие.

Трябваше да прояви малко благосклонност поради факта, че бе открит.

— Наистина е очарователно — продължи той, изглеждайки действително увлечен, — че кардиналът е толкова нормален. Имам предвид, че там седеше до вас и свиреше на пиано. Почти очаквах, че ще започне да произнася и думите.

Лили се усмихна — не можа да се сдържи.

— О-о, и това е правил.

— Шегувате се.

Тя поклати глава.

— На обществени места?

— На частни събирания, в малки компании. Преди всичко това да се случи, пееше по-често.

— Имате предвид — преди да бъде определен за кардинал.

Тя кимна отново.

— Значи се срещнахте с него в Олбъни. Какъв човек бе той тогава? — звучеше изключително заинтригуван, не толкова настоятелен, както са обикновено репортерите, но изглеждаше повече лично заинтересуван, а Лили винаги търсеше почитатели на своя приятел.

— Нежен — каза тя. — Жизнен. Но в действителност аз го срещнах в Манхатън.

— И какво правеше там?

— Беше на гости на тамошния кардинал. Присъстваха на прием в къщата на кмета. Аз свирех.

— Свирили сте в къщата на кмета? Впечатлен съм.

— Не се впечатлявайте. Щях да ставам звезда на Бродуей и преподавах пиано, за да си плащам сметките. Неговите деца учеха при мен. Оттам ме познаваше.

— Бъдеща звезда на Бродуей — каза Тери, като звучеше все още впечатлен. — Вече не? Участвахте ли в нещо?

— Няколко ансамбъла. Нищо значително.

— А танцувате ли?

— Не достатъчно добре.

— Аха, разбирам — той дръпна въдицата. — Значи срещнахте кардинал Розети в града и го последвахте в Олбъни.

Тя не отговори. След като повървя още малко, усети, че той я гледа. Когато срещна погледа му, Тери й каза:

— Защо се мръщите?

— Чувствам се, сякаш давам интервю.

— Не, не е интервю. Просто аз се интересувам от вас. Ако сега се мръщеше, то бе от скептицизъм.

— Никога досега не съм срещал член на религиозна групировка — подразни я той.

Тя въздъхна.

— Не съм член на религиозна групировка В Олбъни не последвах кардинал Розети. Последвах кмета — опомни се. — Ооо! Това прозвуча лошо — почувства леко сковаване в основата на езика си и се концентрира върху това да го освободи. С едно-единствено бавно, успокояващо поемане на въздух се отпусна. Без да заеква, тя обясни: — Връзката ми бе с децата. Те ме обичаха, а душите им бяха разтърсени от развода, когато го избраха за губернатор, той трябваше

да се премести в Олбъни, а децата тръгнаха с него. Смяташе, че ако продължавам да им преподавам, това ще бъде единственото, което няма да се промени в живота им. Когато се откри свободно място в частното училище там, моментът изглеждаше абсолютно подходящ.

— Така че се отказахте от Бродуей?

— Той се отказа от мен — каза тя и му отправи тревожен поглед.
— Подвеждате ме.

Вдигна глава.

— Как?

— Накарахте ме да говоря, след като казах, че няма да отговарям.

— Това е така нареченият обществен разговор — показва ръцете си. — Няма химикал, няма лист. По-точно — предварително написан. Както казах, кардиналът представлява интерес за мен. И така — той е бил епископ на Олбъни, когато вие отидохте да живеете там?

Независимо дали това бе обществен разговор или не, Лили не желаше да говори за себе си или за кардинала пред Тери. Но той наистина изглеждаше заинтригуван. Освен Това Мич Релейк бе ходатайствал за него. А й въпросът бе твърде невинен.

И така тя каза:

— Да, беше.

— Именно там се запознахте с него?

Тя поклати глава.

— Можехте ли въобще да си представите, че някога ще стане кардинал?

Тя отново поклати глава.

— Не съм изненадана. Брат Фран го притежава.

— Го притежава?

— Умението да разбира хората.

— И вие знаете това?

Бяха стигнали до друг ъгъл и чакаха да пресекат. Потокът от коли, напускащ града, бързаше в ослепителна смесица от светлини и хромови бои.

— Той ме разбираше — каза тя. — Аз се борех с всичко. Той беше... — как да опиша Фран Розети с една дума? Приятел? Съветник? Терапевт? — Той беше моето успокоение.

— И затова го последвахте в Бостън?

Погледът ѝ се отправи към него. Това отново бе репортерът, понахален, отколкото небрежен. Тери се усмихна.

— Съжалявам. Не исках да те обидя. Задаването на въпроси ми е навик. Винаги задавах въпроси като дете и затова станах журналист. В нито една друга област не бих могъл да намеря поле за изява. Проблемът е с настройката. Трудно е да я пренебрегнеш, но аз ще се опитам — звучеше толкова искрено, че Лили отстъпи.

— Последвах го в Бостън само и единствено в смисъл че се преместих там съвсем скоро след него.

Тери не каза нищо. Когато светна зелено, прекосиха улиците и продължиха.

Тъй като все още се чувстваше виновна за твърде емоционалната си реакция, тя доброволно поясни:

— Брат Фран ми каза за „Есекс Клуб“. Той бе една степен по-високо от клуба, в който свирех в Олбъни. Този, който работеше при Дан по договор, съвсем наскоро бе предупредил, че напуска. Когато си намерих и учителско място, всичко си дойде на мястото.

Тери изглеждаше замислен, вървеше с ръце в джобовете, погледът му бе спрял върху каменните сгради пред него.

— „Есекс“ е добър клуб. Не е ли малко скъп за кардинала?

— Не и при положение че племенникът му е собственик — каза тя.

— Това добре ли е?

— Обикновено тези, с които идва, плащат сметката. Това са големите дарители на Църквата.

— Това добре ли е?

— Защо не?

— Рушвети. Търсене на покровителство.

— От един кардинал? Какво влияние има един кардинал?

— Политическо. Една добра дума пред губернатора или пред пресата — той сбърчи вежди. — Може би една целувка.

Погледна го строго.

— Не мисля.

— Шегувам се — промълви той.

Не бе сигурна, че шегата ѝ хареса, но по принцип приемаше нещата твърде буквално. Поне така бе казал последният мъж, с когото излизаше, когато се разделяха. В действителност бе използвал думата

„кисела“. Въпреки че не вярваше, че е толкова лоша, сега положи усилия да отиде в другата крайност.

— Целувка — пошегува се тя в отговор. — А защо не и един уикенд? Търг в името на благотворителността.

Тери се засмя.

— Загриваш ли, Лили Блейк? Това ще допринесе много за любимата му кауза. Казвам ти — много жени ще се кандидатираат.

Тя се усмихна.

— Можеш ли да си представиш как някаква жена казва на приятелката си: „Аз имам връзка с кардинала“?

— „Любовна?“ — запита Тери, имитирайки гласа на изненаданата приятелка.

Лили продължи:

— „Че каква друга? Забрави търга. Ние сме заедно от години.“

Той отметна глава назад и се засмя. Тя също се засмя, след това каза:

— Хитро. Но не и при брат Фран. Ако някой печели нещо от тези вечери, то това е Църквата. Това е всичко — каза тя, спирайки пред сградата, в която живееше. Обърна се към него, смятайки, че добре се бяха посмели.

— Вие сте интересен човек — каза той, усмихнат. — Смятате ли, че можете да ме включите някъде между срещите си с кардинала?

Тя се усмихна в отговор.

— Не знам. Отнема много от моето време — престори се, че изчислява наум. — Може би ще мога да ви вместя някой ден през следващата седмица. Ще трябва да проверя — минавайки покрай него, сухо подхвърли: — Знаете номера ми.

Влезе в сградата, без да поглежда назад, и жизнерадостно се шмугна в асансьора. Не знаеше дали харесва Тери Съливан, не знаеше дали имаше нещо друго, което ги обединява — освен това, че и двамата се възхищаваха от кардинала. Нито за миг не почувства влечение към репортера, но неща като физическото привличане понякога изискваха време. Тя бе наясно, че не се интересува от Питър Оливър, а пък Тони Кон не се интересува от нея. Съвсем ясно бе, че не ставаше и по-млада.

Досега не бе ходила с репортер. Ако не друго, то от това можеше да излязат една-две вечери с образователна цел.

Никога не си бе и представяла, че обучението ще дойде толкова скоро, и то за нейна сметка.

ТРЕТА ГЛАВА

Тъй като Лили работеше до късно вечер и много рядко имаше часове рано сутрин, тя обикновено се разсънваше бавно. Тази сутрин телефонът я накара да скочи от леглото в осем. Първата ѝ мисъл бе, че нещо лошо се е случило у дома.

— Ало — каза тя уплашено.

— Мога ли да говоря с Лили Блейк, моля? — чу непознат мъжки глас. Звучеше изцяло делово. Лекарят на Попи? Лекарят на майка ѝ?

— На телефона.

— Обажда се Джордж Фокс. Работя за „Кейп Сентинел“. Бихте ли коментирали връзката си с кардинал Розети?

— Моля?

— Вашата връзка с кардинал Розети. Ще ми разкажете ли за нея?

Нищо не разбираше. Вестниците вече бяха написали всичко, което можеше да бъде написано за кардинала. Тя беше незначителна, една от многото приятели и най-неподходящото лице да говори пред пресата.

— Трябва да говорите с епархията. Те ще ви кажат всичко, което искате да знаете.

— Имате ли връзка с кардинала?

— Какво? — когато той повтори въпроса си, тя изкрещя: — Боже господи, не.

Това позвъняване бе шега, но не бе случайно, тъй като тя познаваше кардинала. Внимателно, но и с любопитство, Лили каза:

— Този номер не е в телефонния указател. Как го намерихте?

Тери Съливан бе единственият репортер, когото познаваше, и той имаше нейния номер. Не ѝ се щеше да мисли, че го раздава наляво и надясно.

— Имахте ли връзка с кардинал Розети в Олбъни? — попита репортерът, когато постъпи позвъняване и по втората линия. Тя бе достатъчно притеснена от неговото позвъняване, за да премине направо към второто.

— Да?

— Лили Блейк?

— Кой се обажда?

— Пол Рицо, „Ситисайд“.

„Ситисайд“ беше ежедневник ренегат, изникнал от нищото с желание да се конкурира с основното течение на пресата в Бостън.

— Искам да чуя коментара на историята във вестник „Поуст“.

Сърцето ѝ заби още по-бързо.

— Каква история?

— Тази, в която се разказва, че вие и кардиналът имате сексуална връзка.

Затвори телефона. И на двете позвънявания, след като изчака съвсем кратко, за да възстанови свободния сигнал, вдигна слушалката и я пусна отново върху вилката. Не вярваше, че има някаква история в „Поуст“ — как би могло да има без всякакво покритие? Но след две обаждания трябваше сама да се увери. Облече едно палто върху нощницата си, взе асансьора до първия етаж и точно се бе отправила към външното фоайе, където стояха вестниците, когато видя един човек да чака. На рамото му бе провиснал касетофон, а в ръката си държеше микрофон. Като я видя, той се оживи. Тя се шмугна обратно в асансьора секунди преди вратата да се затвори и бързо натисна копчето на своя етаж. Взе мерки да скрие посоката си и на таблото натисна копчетата на всички етажи след своя. Веднага щом влезе в апартамента си, свърза лаптопа си с телефона и влезе в страницата на „Поуст“.

Нямаше нужда да стига до вътрешната страница. Беше точно там, с големи главни букви — водещата статия „КАРДИНАЛ РОЗЕТИ ИМА ВРЪЗКА С КАБАРЕТНА ПЕВИЦА“.

До него имаше снимка, най-вероятно направена предната вечер: те двамата, рамо до рамо, крак до крак на табуретката до пианото, усмихвайки се един на друг. Всичко това в ясни, кристалночисти цветове.

Ужасена, Лили започна да чете.

„Преди по-малко от седмица архиепископ Франсис П. Розети бе повишен в сан кардинал на фона на неспирни

похвали за хуманните му постижения и религиозната му отдаденост. Празненствата едва бяха приключили, когато «Поуст» научи, че кардинал Розети е водил двойствен живот. В специално интервю новинарският екип разкрива многогодишната връзка между кардинала и Лили Блейк, 34-годишна, кабаретна певица в тузарския «Есекс Клуб» на Комънуелт Авеню.“

Заше метена, тя натисна мишката, за да прочете останалата част от историята.

„Блейк и кардиналът се срещнали преди осем години на парти в Ню Йорк Сити. Запознал ги тогавашният кмет Уилям Дийн, който за първи път забелязал Лили на сцената на Бродуей. Веднага щом кметът и съпругата му се разделили, Блейк започнала редовно да гостува в «Грейси Меншън». Именно там тя срещнала кардинала.“

Лили не можеше да повярва. Написаното ѝ причиняваше болка, но не можеше да се откъсне от четивото.

„Две години по-късно, когато кметът е избран за губернатор на Ню Йорк и се премества в Олбъни, Блейк го последвала. Между посещенията в дома на губернатора, които били два пъти в седмицата, тя пее в нощния клуб недалеч от Сената. Освен това губернаторът я уредил да свири на частни събирания.“

— Не, не ме уреди! — извика възмутено. — Тези ангажименти идваха с работата ми в клуба.

„Франсис Розети, тогава епископ на Олбъни, често присъства на тези събирания. Той кани Блейк да свири на

подобни сбирки в къщата на епископа. След няколко месеца тя става редовна посетителка. Един от работещите в епархията, който пожела да остане анонимен, каза, че на всички било ясно, че между Розети и Блейк имало нещо. Често била забелязвана да напуска резиденцията в ранните сутрешни часове.“

— Заедно с други хора — вбесено каза тя на екрана. — Двата пъти, когато сме били сами, свирихме на пианото след едно събиране и бяхме загубили представа за времето!

„Преди три години, когато епископът е определен да ръководи епархията в Бостън, той намира работа на Блейк в «Есекс Клуб», собственост на неговия племенник Даниел Къри.“

Продължи надолу по страницата, извика, не вярвайки на очите си, когато се появиха още три снимки. На едната кардиналът я прегръщаше във фоайето на „Есекс Клуб“. На другата, направена с лещи за тъмно, бе само нейната фигура, тичаща нагоре по стълбите към резиденцията на кардинала. Третата, направена през прозорец, показваше как кардиналът е обгърнал рамото ѝ с ръка.

Прилоша ѝ, но не можеше да спре да чете.

„Блейк работи на непълно работно време в училището «Уинчестър» на Бийкън Хил, освен това свири на частни събирания и политически мероприятия за събиране на средства, а най-редовно свири на пианото по време на събиранията в епархията. Много често пристига на тези събирания в компанията на кардинала. Записите на телефонните разговори показват, че броят на среднощните телефонни разговори между резиденцията на кардинала и къщата на Блейк е определено по-голяма.

Родена в Лейк Хенри, Ню Хемпшир, Блейк е завършила университета в Ню Йорк и училището «Джилиард». Въпреки че непрекъснато участва в прослушвания за главни роли в Бродуей и понякога дублира, тя никога не успява да надхвърли нивото на участие в хорове. На двайсет и осем години е, когато напуска Бродуей и отива в Олбъни.

Връзката на Блейк с кардинал Розети е добре пазена тайна. Източници от Ватикана казаха пред новинарския екип, че папата не е знаел за тази връзка, преди да издигне Розети на поста кардинал. Когато представители на «Поуст» се свързаха с говорителя на кардинал Розети, той отхвърли тези твърдения.

Блейк бе по-общителна. «Кардиналът и аз имаме връзка — потвърди тя. — Обичам го. Ние имаме дълга история.» Тя описа кардинала като нежен, жизнерадостен човек и призна, че го е последвала в Бостън.“

Заключителните редове на статията бяха:

„Губернатор Дийн от Ню Йорк отрича да е имал сексуална връзка с Блейк.“

Невярваща на очите си, тя се върна към началото на материала, но там бе заглавието — „Кардинал Розети има връзка с кабаретна певица“ — по-голямо и с още по-черни букви от когато и да било, този път прочете и името на автора. Статията бе написана от Тери Съливан.

Почувства се напълно, изцяло предадена. И вбесена. Изключи лаптопа, грабна телефонния указател от една лавица в килера, намери номера на „Поуст“ и се обади. След като набра няколко пъти, най-сетне се свърза с нюзрума. Тери Съливан не бе там. Ще дойде по-късно, казаха, макар и да не знаеха кога точно.

Напълно разстроена, затвори телефона. Потупвайки с пръсти по копчетата, тя затвори очи, опитвайки се да си припомни телефона на кардинала. Дори и да му се бе обаждала често, което не бе вярно, умът

и бе твърде объркан. Разгръщайки отново страниците на телефонния указател, тя откри Бостънска епархия и с пръст проследи телефонните номера, докато стигна до познатия телефонен номер.

Той беше на секретаря на кардинала. Отец Макдан бе човекът, с когото Лили се свързваше, когато трябваше да свири на църковни събирания.

Телефонът му даваше заето. Опита отново, но и този път не можа да се свърже. Усилията ѝ се осуетяваха. Тя отиде до прозореца. Един микробус бе паркиран точно пред сградата, в която живееше. Слънцето се отразяваше в сателитната чиния и покрива, а от двете страни бяха надписите на местна телевизия.

Това беше лудост. Лудост! Сигурно бе грешка. Много лесно щеше да се поправи веднага щом се свържеше с подходящите хора. Междувременно имаше частни уроци ѝ часове в училище.

Взе си душ, пусна си нежния и успокояващ Шуман, докато се обличаше, но бе твърде улисана, за да почувства каквото и да било облекчение. Опита се да се свърже с кардинала отново, но още даваше заето. Опита да се обади на Тери; още не беше дошъл. Разбърка малко овесени ядки в една купа, тъй като бе закъсняла твърде много, за да отлага, но когато стигна до приземния етаж, разбра, че не трябва да напуска асансьора. Медните пластини, в които се хлъзгаха вратите, отразяваха външното фойе. Там имаше твърде голяма група репортери.

Уплашена, продължи с асансьора до гаража и се измъкна през него, без да я видят. Бързайки надолу по „Нюбъри“, мина напъряко през обществената градина и стигна до училище за рекордно кратко време. Учителската стая беше празна, когато пристигна, но тъкмо си бе наляла чаша кафе и звънецът би, отбелязвайки края на първия час. След няколко минути някои от колегите ѝ влязоха. Тъй като не бяха сред хората, които познаваше добре, това, че си говореха тихичко, бе нормално. Като си мислеше, че ако не са видели „Поуст“, те никога нямаше да са по-умните, тя пренебрегна погледите им.

Питър Оливър беше нещо друго. Разбъркваше сметаната в кафето си, когато той влезе и спря.

— Аууу! Дамата на деня. — Промъкна се, докато застана рамо до рамо с нея, протегна се, взе си чаша и тихо каза: — Разтревожи ме. Бях

започнал да си мисля, че съм загубил усета си, тъй като непрекъснато ми отказваше. Сега разбирам защо.

Лили почувства топка в стомаха си. Езикът ѝ се скова.

— Статията в „Поуст“ — подсказа ѝ той. — Вярно ли е?

Тя поклати глава.

Един друг глас каза тихо:

— Лили.

Погледът ѝ се отправи към вратата. Майкъл Еди, директорът на училището, беше нисък, с малко коремче и нормално закръглено приятно лице. Сега то бе изопнато. С жест я подкани да го последва.

Тя остави чашата с кафето, пресече рецепцията до директорския кабинет. Майкъл още не бе затворил вратата, когато каза:

— Вярно ли е?

Тя поклати глава бързо и отривисто.

— Нищо?

Преглътна и насили гърлото си да се отпусне:

— Не.

— Но там те цитират.

— Извън всякакъв контекст.

— Казала ли си всичко това?

— Не по този начин. И не за интервю — когато Майкъл затвори очи, показвайки, че се предава, ядът на Лили се възобнови. — Аз ссс... — пое си въздух, концентрира се върху това да развърже езика си и каза по-гладко: — Опитах се да се обадя на мъжа, който го е написал. Ще трябва да оттегли материала си. Не е вярно.

Майкъл вдигна глава и въздъхна.

— Добре. Щом ти отричаш, ще мога да дам обяснения на родителите, които се обаждат. Вече няколко се обадиха. Щеше ми се да не си споменавала името на училището пред вестника.

— Не съм.

— Ами тогава откъде са го узнали?

— Ннн-не знам — още веднъж си пое дъх и установи контрол над себе си. — Предполагам, че оттам, откъдето са научили, че съм завършила университета в Ню Йорк. Завърших с пълно отличие. Но това не к-к-казват. Или това, че имам диплома от „Джилиард“. Както и че основната причина да посещавам къщата на губернатора бяха уроците по пиано на децата му. А също така и че губернаторът винаги

отсъстваше, когато аз бях там — мушна ръка в косата си. Спря по средата и застина. Реалността, която се опитваше да пренебрегне, започна да прозира. — Разчуло се е из цял Бостън. В целия щат — усещаше ужаса на това, когато погледът ѝ срещна очите на Майкъл. — Трябва да се свърже с кардинала.

Майкъл с жест посочи бюрото, предлагайки ѝ да ползва телефона.

Тя избра номера, на който бе звънила и по-рано. Все още даваше заето.

— Божичко! — промълви уплашено. — Това може да го съсипе — погледна към Майкъл. — Какво да правя?

— Наеми адвокат.

— Но това е просто грешка — не искаше да мисли, че е злонамерено. Не можеше да повярва, че Тери Съливан ще стигне до тази крайност само защото бе отказала да му даде интервю. Не можеше да повярва, че нарочно ще наклевети кардинала по този начин.

— Наеми адвокат — повтори Майкъл.

— Не мога. Нямам пари. Освен това — защо ми е адвокат? Не съм направила нищо лошо.

— Имаш нужда от говорител. Някой да излезе с опровержение. Някой да предизвика „Поуст“.

Пое дъх и се опита да остане спокойна.

— Губернатор Дийн е отрекъл. И кардиналът. Ще го направи отново. Ще се приключи и край — вдигайки телефонната слушалка отново, опита да се свърже с „Поуст“. Сега, когато се свърза с нюзрума, извади късмет.

— Съливан на телефона — чу тя. Нещо в студения му глас, нещо в образа, който имаше в съзнанието си на слаб, мустакат мъж, който я бе оплел с лъжите си, я накара да засече.

Единствената причина да заговори, без да се запъва, бе ядът.

— Лили Блейк се обажда. Разказът ви е неверен.

Гласът му остана студен.

— Неверен? Винаги проверявам фактите.

— Няма нищо между кардинала и мен.

— Само така изглежда.

— Вие сте направили нещата да изглеждат така — обвини го тя.

— Вие бяхте този, който непрекъснато говореше, че кардиналът се

харесва на жените. Въвлякохте ме в хипотетичен разговор, след което извадихте думите ми от контекста. Това наистина е м-м-мръсно. Освен това казахте, че разговорът ни не се записва.

— Никога не съм казал това.

— Казахте.

— Казах, че статията е предварително написана. Това е различно от незаписана.

— Знаете какво имах предвид — гледайки право в Майкъл, Лили каза: — Също така знаехте, че телефонният ми номер не е в указателя и го взехте от Мич Релейк, който, първо, нямаше право да ви го дава. А сега и други двама р-р-репортери от вестниците го имат. Това е нарушение на личната свобода.

— Виж, Лили — каза той с въздишка. — Съжалявам, ако всичко това те разстройва, но истината понякога тревожи. Видях как го гледаше миналата вечер в клуба. А след това на сребърен поднос ти ми даде цитатите.

Тя почервения от яд.

— Вие сте изопачили всичко, което казах! Това е най-неприятното. А и ме излъгахте. И отново, и отново излъгахте. Сега излъгахте във вестника, а хората навсякъде го четат. Искам извинение.

Той се изсмя.

— Шегувате ли се? Това е най-горещата новина в града.

Не разбра самодоволството му:

— Защо правите всичко това?

— Това ми е работата.

— Да опетнявате хората? Казахте, че обичате кардинала.

— Не. Вие казахте това.

— Вие говорехте за вечното проклятие.

Той отново се изсмя.

— Скъпа, бях навеки прокълнат много преди тази история. Имате ли нещо против кардинала? — изведнъж стана нетърпелив. — Вижте какво: когато в моята професия усетиш повея на един добър материал, тичаш към него. Ако се удариш в стена, връщаш се. Ако ли не — продължаваш. Аз продължавам, сладурче. Ще стигна до края.

— Но това е лъжа.

— Кажете го на папата. Хей, звънят ми по другата линия. Грижете се за себе си.

Телефонът заглъхна. Лили се вторачи в слушалката. Приземена, погледна към Майкъл. Той вдигна ръце.

— Вече те посъветвах. Не знам какво повече да кажа. Моята грижа е това училище.

Лили отново опита да се свърже с кардинала. Все още даваше заето. Внимателно постави обратно слушалката.

— Това е нереално — каза тя, говорейки повече на себе си, отколкото на шефа си. — Но всичко е наред. Кардиналът има власт в този град. Може би затова телефонът му дава непрекъснато заето — погледна часовника си. — Имам час.

Дори и някой от петнайсетте ученика, имащи час по музика, да знаеше за статията в „Поуст“, то никой не я спомена. Бяха преситени, както винаги. Преди да изтекат петдесетте минути и да бие звънецът за края на часа, Лили бе успяла да убеди себе си, че като се изключи голямото предателство на Тери Съливан, статията не бе нищо друго, освен лош опит за оценка от страна на „Поуст“, и че кардиналът ще извади и Каин от гроба и ще ги накара да се извинят в писмена форма, както и че всичко ще бъде напълно забравено.

Опита да му се обади отново, но все още даваше заето.

За петте свободни минути преди урока по пиано отиде до кафенето, за да си купи нещо студено за пиене. Течеше първият час на обяд. Направи само една крачка в голямата зала с висок таван и изведнъж чу как всички разговори прекъснаха и почувства силата на дузина очи върху себе си.

Не е вярно, искаше ѝ се да каже, но езикът ѝ бе скован. Само поклати глава, каза с мимика „не“, взе си студената напитка и излезе.

Докато ученикът ѝ дойде в стаята за упражнения, тя се бе овладяла, но знаеше какво означава любопитният му поглед.

— Статията в „Поуст“ — каза му тя — не е вярна. Кардиналът ми е приятел и нищо повече.

— Вярвам ви — отвърна момчето. Беше шестнайсетгодишен, тренираше лакрос, опитваше се да изпълни изискванията по отношение на изкуствата, като вземаше уроци по пиано, което мразеше, но думите му звучаха искрено.

Така тя остави настрана статията от „Поуст“ и се опита да спре вниманието си върху неговия урок, както и върху тези, които следваха. През цялото време очакваше някоя секретарка да влезе със съобщение

от кардинала, в което се казва, че всичко е наред, че той ще се справи със случая и тя няма защо да се тревожи.

Вратата остана затворена, с изключение на моментите, в които един ученик си тръгваше, а друг идваше. И когато и трите урока свършиха, тя отново опита да се свърже с кардинала, но отново нямаше късмет.

За щастие не бе гладна. Не искаше да се сблъска с изпълненото с втрещени в нея погледи кафене, докато не излезе опровержение и извинение и докато „Поуст“ не си посипе главата с пепел. Тогава ще може да се смее с останалите, но не и сега, не в два и половина, когато се събираше хоровата капела на девойките. Всяка една от дванайсетте беше много внимателна, вперила поглед в нея. Явно те знаеха за статията.

Застана пред тях. Бе привела рамене, но те не можеха да помогнат. Взираше се, за да почувства напрежението. Тихо каза:

— Въпроси? — и тъй като момичетата мълчаха, тя продължи: — Ще отговоря на този, който няма да зададете. Кардиналът принадлежи на Църквата. В никакъв случай не би имал връзка с мен, както и аз с него — гледаше лицата едно след друго, докато забеляза признаци, че те приемат това, което им говори. След това взе партитурите на една нова песен и раздаде на всяко трио гласове неговата партия.

Репетицията мина добре. При други занимания Лили ръководеше смесени хорове — от първокурсници и второкурсници, но малките групи от горните класове — една мъжка и една женска — бяха любимите ѝ. Някои от учениците имаха чудесни гласове. Мисълта, че може да ги обучава, и доставяше удоволствие.

Към края на часа започна да се чувства отново предишният човек. След това се свърза със секретаря на кардинала.

Отец Макдан бе млад свещеник, който бе получил това назначение в Брайтън в резултат на вниманието, което отделяше на детайлите, и на безкрайно добрия си характер. Кардиналът изцяло разчиташе на него. Що се отнасяше до Лили, тя знаеше само името и познаваше гласа му.

След като се представи, тя каза с облекчение:

— Слава богу. Телефонът ви даваше заето непрекъснато. Какво става?

— Сигурен съм, че сте видели статията?

— Да. Репортерът беше снощи в клуба. Каза ми, че е почитател на кардинала. Заговорихме се. Взел е отгук-оттам по някоя думичка и е изфабрикувал статията.

— Но тя предизвика пълен хаос.

— Всичко е лъжа. Освен това няма смисъл. Кардиналът познава ли Тери Съливан? Може би пътищата им някъде са се пресекли? Може да има лична вражда.

— Вече го познава. Звънят отвсякъде.

— Той поиска ли оттегляне?

— Нашите адвокати поискаха — бе отговорът и едва тогава Лили осъзна, че гласът бе по-студен от обикновено.

— Ттт-рябва ли и аз да наема адвокат? — искаше ѝ се по обичайния благороден начин да ѝ каже, че няма нужда, че екипът на кардинала ще разреши проблема, че вече почти са го направили.

Вместо това, свещеникът изрече хладно:

— Не мога да ви дам съвет. Нашата грижа е да опазим Църквата. Правим всичко възможно. И може би ще бъде по-добре, ако не звъните тук, докато всичко се изясни.

Лили се почувства, сякаш някой я зашлеви, сякаш бе съгрешила и така собственоръчно бе причинила големи проблеми на Църквата.

Занемяла, тя отвърна:

— Да, разбирам. Тъж... благодаря — и тихичко затвори телефона.

Оттук нататък нещата тръгнаха с главата надолу. След като успя да даде още един частен урок, разкъсвана от страдания, тя събра багажа си и тръгна към къщи. Въздъхна с облекчение, че входното стълбище на училището е безлюдно, и тръгна по тротоара. Изневиделица се появи жена с микрофон.

— Госпожице Блейк, как ще коментирате статията в „Поуст“?

Лили тръсна глава и продължи забързано, но репортерката я следваше неотклонно.

— Епархията официално отрече. Това не противоречи ли на вашите думи в „Поуст“?

— „Поуст“ лъже — промълви Лили, стискайки куфарчето си, с наведена глава, вперила поглед в чакъла под краката си.

Един мъжки глас каза:

— Пол Рицио, „Ситисайд“. Видели са ви да напускате резиденцията на кардинала късно през нощта в неделя. Защо сте били там?

Беше оплешивяващ мъж, чиято по бебешки гладка кожа подсказваше, че косопадът му е започнал твърде рано. Въобще не мигна. Брадичката му бе издадена напред. Напомняше ѝ за въдицата, закачила се в устата на първата пъстърва, която Лили бе хванала някога в езерото. И тогава, и сега гледката бе отблъскваща за нея.

„Наеха ме да свиря на пиано“ — би искала да каже, но езикът ѝ се бе схванал и знаеше, че никога няма да може да изрече думите. Затова наведе глава и продължи да върви забързано.

— Кога скъсахте с губернатор Дийн?

— Кардиналът знаеше ли за връзката ви с губернатора?

— Как ще обясните среднощните телефонни разговори?

— Вярно ли е, че сте били в прегръдките на кардинала в „Есекс Клуб“ снощи?

Когато Лили погледна нагоре, за да изрече ядното си „не“, един фотограф я снима. Навеждайки отново глава, продължи да върви бързо, но въпросите ставаха още по-лоши.

— Къде го правехте?

— Как?

— Опитал ли се Църквата да купи мълчанието ви?

— Какво мисли семейството ви за това?

Когато си помисли за мнението на семейството си, Лили потръпна. Потръпна при самата мисъл, че биха могли да знаят.

Но те знаеха. Научи съвсем скоро, след като се прибра и изслуша съобщенията на телефонния секретар. Там някъде, притиснат между обажданията на тези, които за неин ужас ѝ се струваха най-големите вестници и телевизионни компании, бе гласът на сестра ѝ Попи.

— Кажи на Майда да не чете вестника — каза тя на Попи. — Няма никакво основание за всичко това. След ден-два ще отшуми.

Трябваше да отшуми. Друга възможност бе немислима.

— Излезе ли с опровержение?

— Непрекъснато повтарям, че не е вярно.

— Трябва ти адвокат.

— Мразя адвокатите.

Попи заговори по-нежно:

— Знам, скъпа, но това е клевета. Какво казва кардиналът?

— Не съм говорила с него — болката от преживяното се върна.

— Обадох се и ми казаха да не звъня повече.

— Кой ти каза това? Няма да обвинят само теб за цялата история, нали? По дяволите, Лили, за едно танго трябва двама. Той е този, който винаги докосва хората.

— Но това е абсолютно безобидно.

— Не и в очите на пресата. Ти имаш работа, две длъжности, които трябва да защитаваш, и разбира се, репутацията си. Само дето не казват, че си проститутка. Ако това не е нарушение на правата ти, не знам кое е!

— Но ако наема адвокат, това значи, че се нужда от защита. Всъщност нямам нужда от услугите му, тъй като не съм направила нищо лошо. Давам на цялата тази история един ден живот, най-много — два. — Лили спря за момент, цялата нащрек. — Какво беше това?

— Кое?

— Изщракването.

— Кое изщракване?

Тя се заслуша отново, но тъй като не чу нищо, въздъхна и каза:

— Станала съм параноичка.

— Може би трябва да се обадиш на губернатор Дийн.

— И някой от подчинените му да ми каже да не звъня и там. Не мисля така. Защо репортерите се обаждат в Лейк Хенри? Какво искат да научат?

— Всичко, до което могат да се доберат и да изопачат, така че да повишат продажбите си. Какво искаш да им казвам?

— Че цялата тази история не е вярна. Че Съливан лъже. Че ще го съдя — тя замълча и попита тихо: — Ами Роуз?

Роуз бе последната от „цветята на семейство Блейк“, както наричаха в Лейк Хенри трите дъщери на семейството. Беше една година по-млада от Попи, което значи, че бе на трийсет и една. Най-точно казано, тя бе в началото на пубертета, когато възникнаха проблемите на Лили. Беше твърде млада, за да има собствено мнение, твърде млада, за да пита какво казва и мисли майка ѝ. Дори и тогава Попи бе много по-силен характер. Тя успя да стане мост между Майда и Лили, но Роуз бе любимката на майката от самото начало, а животът не направи нищо, за да промени това.

Роуз бе омъжена, с три деца. Тя и съпругът ѝ — детската ѝ любов, чието семейство притежаваше местната мелница, живееха на територия, подарена ѝ за сватбата от семейство Франсис Розети. Роуз и Майда, които винаги бяха близки, станаха още по-близки през трите години, след като съпругът на Майда, бащата на момичетата, беше починал.

Опитът подсказваше на Лили да не очаква подкрепа от Роуз. Въпреки това надеждата е вечна.

Очевидно надеждата изпълваше и Попи, защото, въпреки че се бе опитвала и не бе успявала, тя каза по нетипично за нея сърдит начин:

— Роуз е една мухла. Няма собствена мисъл в главата си. Не се тревожи за нея, както и за останалата част от града. Ще им кажа какво да отговарят, в случай че някой се обади. Няма да приемат добре да се оплюва някой от тях.

— Много време мина, откакто бях една от тях — напомни и Лили. — Те ме принудиха да напусна, когато едва бях навършила осемнайсет.

— Не. Ти избра да напуснеш.

— Само защото направиха живота ми непоносим.

— Мама направи това, Лили.

Лили въздъхна. Не бе готова да влиза в спорове. Не и сега.

— Трябва да отивам на работа.

— Ще ме държиш ли в течение? — попита Попи. — Знам, че семейство Блейк те е огорчило, но аз съм на твоя страна, Лили.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лили не пожела да включи телевизора. Не искаше да знае дали е в новините, предпочитайки да мисли, че историята вече е остаряла. Но когато стигна до фоайето, облечена за работа, тълпата от журналисти отвън бе по-голяма от когато и да било. Слисана, тя взе асансьора до гаража, но репортерите бяха и там.

Тъй като нямаше друг изход, а трябваше да отиде на работа, се предаде. Сведе поглед и тръгна забързано. Пренебрегна въпросите, с които я обстрелваха, и продължи да върви със сведена глава. Остави косата ѝ да пада отпред, така че да я предпазва от камерите. Въпреки това въпросите се увеличаваха по брой и честота едновременно с щракането и пренавиването на филмовата лента, докато групата от представители на медиите се увеличаваше. Колкото повече се приближаваше до клуба, толкова повече се увеличаваше тълпата. Когато беше притисната толкоз много, че ѝ бе трудно да върви, тя започна да разбутва с лакти.

— Оставете ме на мира! — изкрещя Лили през шума на щракащи фотоапарати. Завъртя се напред и продължи да върви. Но тормозът със същите въпроси предизвика у нея следващото избухване. Опита се да ги изличи от съзнанието си, мислейки за други неща, но почти всичко в живота ѝ я връщаше към този момент, към тази травма. Почти се бе разплакала, когато стигна до клуба.

Дан милостиво бе на вратата. Пусна я да влезе и затвори под носа на репортерите. Тя отиде направо в офиса, седна във фотьойла и покри лице с ръце. Когато го чу да влиза, отпусна ръце в скута си.

— Тежък ден? — попита той учтиво.

Тъй като не може да се довери на гласа си, тя само кимна. Изгледа го изпитателно. Той се усмихна тъжно.

— Не се чуди. Познавам теб, познавам и кардинала. Между вас няма нищо повече от приятелски отношения, такива, каквито той има с хората в целия град, в цялата страна, в целия свят.

— А защо тогава това се случва тук, сега?

— Защото току-що бе издигнат за кардинал. Това води до големи заглавия и големи продажби на вестниците.

— Гадно е.

— Напоследък все така се получава.

Тя пое дъх, все още разтревожена от това, че трябваше да избяга от тълпата репортери и техните фотоапарати.

— А сега какво? Те получиха вече калните си заглавия. Няма нищо повече, така че историята отмира. Нали?

— Надявам се — каза той, но не звучеше толкова убедително, колкото ѝ се искаше. Изглеждаше уморен, сякаш и той бе имал тежък ден: Беше блед и докато за Лили това бе само малък нюанс на нормалния ѝ тен, за него бе нещо необичайно.

Имаше ужасното чувство, че не ѝ казва всичко, което знае.

— Как са нещата тук тази вечер? — попита загрижено Лили, чудейки се дали бизнесът е повлиян.

— Всички места са резервирани.

Лицето ѝ светна:

— Това е добре, нали?

Отговорът бе уклончив. Да, салонът бе пълен с хора, които си плащаха, но болшинството бяха нови лица, гости на членовете, и прекараха страшно много време, изучавайки внимателно пианистката.

Лили се опита да ги изличи от съзнанието си. Често правеше това, когато свиреше. Използваше музиката като средство за бягство. За известно време успя, потапяйки се във фантазията на песента, до момента, в който светкавицата на един фотоапарат наруши концентрацията ѝ. Дан говори с този, който направи това, и Лили продължи да свири, но не пя. Въпреки че никога не заекваше, когато пееше, беше твърде разтревожена, за да рискува дори и най-малката възможност.

През цялата вечер още две светкавици нарушиха спокойствието ѝ и до края на последното изпълнение вече не се опитваше да се преструва, че всичко е нормално. Върна се в офиса на Дан, разтреперана и уплашена.

— Дали утре ще бъде по-добре? — отчаяно желаше животът да се върне към нормалния си ход. Харесваше живота си такъв, какъвто беше досега.

— Надявам се — отговори Дан, но в следващата секунда я представи на един огромен униформен мъж. — Това е Джими Фин. Полицейско управление в Бостън. В момента изпълнява частен ангажимент. Той ще се погрижи да се прибереш вкъщи безпроблемно.

Сърцето ѝ трепна.

— Още ли са отвън?

— Да — каза полицаят.

Джими Фин бе приятен мъж, всеотдаен католик, безкрайно обиден на медиите, разпространяващи лъжи за кардинала. Така че бе предразположен да държи репортерите настрана, а и бе достатъчно едър, за да го прави с лекота. Въпреки че грубо си пробиваше път с рамене през тълпата, той бе много нежен с Лили. Изпрати я до сградата, в която живееше, и я съпроводи до вратата на апартамента ѝ, но в мига, в който си тръгна, тя се обля в сълзи.

Имаше твърде много телефонни обаждания — най-разнообразни. Някои бяха от приятели в израз на подкрепа, но за съжаление бяха засенчени от тези на медиите: Те бързо можеха да бъдат изтрити, но не можеха да се забравят лесно. През нощта спа на пресекулки, твърде неспокойно и се събуди за един неприятен ден. Тя не позволи на настроението си да е в унисон с лошото време, отказа дори да погледне през прозореца, за да види дали телевизионните коли бяха още там. Взе си душ, обу черен панталон и блуза в пастелен цвят, така че да не се набива на очи. След това се насили да изяде един банан за закуска, като през цялото време си повтаряше, че нещата трябва да се оправят. Или в днешния вестник щеше да излезе опровержението, или въобще нямаше да има никаква реакция. При всички положения, историята бе на път да отшуми.

Когато малко след осем някой почука на вратата ѝ, цялото ѝ същество се напрегна. Почака да чуе второ почукване, след това бавно се приближи до шпионката. С облекчение отвори вратата.

— Знаех, че не си излязла — каза на един дъх Елизабет Дейвис. Беше облечена с тениска и къси панталонки, а русата ѝ коса бе прихваната с шнола. — Въпреки това не бях сигурна, че ще отвориш. Как си?

— Ужасно — каза Лили, хвърляйки поглед към вестниците, сгънати под мишницата на Елизабет. — Тези днешни ли са?

— Два бостънски, един от Ню Йорк. Искаш ли да ги видиш?

— Ти ми кажи. — Сложи ръце на хълбоците си. — Надявам се, че ще има опровержение.

— Няма такова — предупреди Елизабет. Разгръщайки вестниците, тя ги хвърляше на масичката един след друг. — „Поуст“ пише, че караш БМВ и си си купила страшно много скъпи мебели, когато си дошла да живееш тук. „Ситисайд“ пък пише, че пазаруваш твърде много от „Виктория Сикрет“. Според „Ню Йорк“ обичаш скъпите ресторанти, като „Биба“ и „Мистрал“, и че миналата зима си прекарала една седмица в тузарски курорт в Аруба, което най-вероятно не би могла да си позволиш да заплатиш сама.

Лили бе твърде изненадана, за да се ядоса.

— Откъде знаят всичко това?

— Всеки хакер може да се добере до тази информация точно за пет минути.

— Но това са лични неща.

— Само за пет минути.

— Но това съм аз. Моят живот. Това е лична информация. Никого не интересува къде пазарувам.

Следващата ѝ мисъл я накара да изтръпне. До какво друго могат да се доберат?

Лили преглътна. Трябваше да повярва, че някои неща бяха защитени. Умът ѝ заработи бързо.

— БМВ-то купих на старо, мебелите изплащах две години, поръчвам си по пощата повече от „Л. Л. Бийн“ и „Дж. Крю“, отколкото от „Виктория Сикрет“. Резервирах място в Аруба след двудневно чакане — чрез една туристическа агенция. Всичко тълкуват погрешно. Не е честно.

Но Елизабет не бе приключила. Вдигайки ръка, прекоси и застана до малкото радио на полицата до печката. Само след секунди арогантният тенор на Джъстин Бан изпълни стаята.

— ... обида за всички католици. Тази жена е обида за хората от всяка религия. Католици, протестанти, мюсюлмани, евреи — без значение какво изповядваме, ние всички трябва да мислим за ценностите, които са ни най-мили, за хората, които ги олицетворяват, и тези, които се опитват да ги опорочат. Има ли друг акт на неуважение, по-обиден от опетненото чисто име на един добър лидер?

— Аз опетнявам нечие и-и-име? — проплака Лили.

— Не, приятели мои — продължи патетично Джъстин Бар. — Въпросът е как жена като Лили Блейк е могла да се сближи толкова много с мъж с положението на кардинал Розети, за да го оплиска с кал, та дори и косвено, а в момента, Господ да ни е на помощ, тя учи децата ни. Къде му е краят? Сега на телефонната линия е Мери от Бриджпорт, Кънектикът. Мери, в ефир си.

Елизабет изключи радиото, Лили бе поразена.

— Не мога да повярвам на всичко това.

— Джъстин Бар е с десни убеждения. Той е член на синдиката. Шоуто му върви нагоре и надолу по Източния бряг.

— Защо? — хлипаше Лили, обръщайки се не само към Джъстин Бар, но и към Тери Съливан, Пол Рицо й всички останали, които подклаждаха историята. — Защо е всичко това? Защо точно аз?

— Защото надушват, че си слаба — каза Елизабет. — Вълците следват ранената сърна — това е в природата на животното. Трябва да имаш позиция, Лили. Един адвокат ще ти бъде от голяма полза.

— Не искам адвокат.

— Тогава разреши ми да опитам. Ще се облека и ние двете ще слезем заедно долу и аз ще бъда твой говорител. Какво ще кажеш за това?

Лили не продума. Стоеше безмълвно, докато Елизабет четеше изявление, категорично отричащо каквито и да било любовни отношения както с губернатор Дийн от Ню Йорк, така и с кардинал Розети от Бостън.

Изявлението беше съвсем обикновено. Елизабет я бе посъветвала да говори по основните обвинения и да остави настрана незначителните погрешни тълкувания. И въпреки че на Лили й се искаше да вика и крещи в самозащита по всички останали обвинения, тя се въздържа.

Областта, в която работеше Елизабет, бе „Връзки с обществеността“. Беше отличен имиджмейкър. Наистина тя придума и убеди тълпата журналисти да се отдръпнат леко и да покажат нужното уважение. И понеже изглеждаше като човек, който се чувства, макар и малко по-удобно в ролята на говорител, леко доволна от работата си с тълпата, Лили й прости. Нейните собствени приятели, повечето от които бяха хора на перото или музиката, не можеха да й помогнат. Благодарение на надмощието на Елизабет над пресата Лили можа да

отиде до училището, без да бъде обезпокоявана, мислейки си, че може би скандалът започва да отшумява.

Майкъл Еди обаче не мислеше така. Той знаеше точно колко ѝ плаща училището, дори и като се вземеше предвид работата ѝ в клуба, искаше да знае как тя може да си позволи почивка в Аруба и БМВ. Каза му как, беше казала и на Елизабет, а когато Питър Оливър попита за „Виктория Сикрет“, тя му обясни, че си е купила дънки оттам, а не фино дамско бельо. Когато хората по коридорите вперваха поглед в нея, Лили просто ги подминаваше. Когато колегите ѝ я оставиха да седи сама в кафенето, тя зачете книга. Можеше да си го изкара на Мич Релейк, но той дойде много късно. В късния следобед, веднага щом свърши работата, излезе от училище, щастлива от това, че денят е приключил.

Събра кураж, когато видя, че групата репортери е пооредяла в сравнение с предния ден, и веднага щом се намери в апартамента си, събра кураж да пусне и изслуша вечерните новини. Цялата история бе отразена като основна новина по всички телевизионни канали, позовавайки се на части от сутрешните истории, като злонамерено ги изопачаваха. Сега дори имаше повече фотографии. На една от тях Лили се караше на камерата. На друга бе скрила лицето си. Следваха романтичните снимки.

Лили имаше класически снимки за пред публика, направени веднага след като пристигна в Бостън. Имаше и по-стари, който бяха хубави и изпълнени с достойнство. Съвсем естествено те не използваха тези снимки. Рисуваха образа на жена, която живее по-разкошно, отколкото възможностите ѝ позволяват, плащайки за всичко това, като спи с известни мъже. Така че бяха избрали най-ужасните снимки, които можеха да намерят, от първите ѝ дни в Ню Йорк. На тях оскъдното трико, което носеше, подчертаваше слабите крака, тесните хълбоци и големия бюст.

Чувстваше се разголена. Беше бясна, объркана, ужасена!

Най-лошото обаче бе, че не знаеше какво да прави и когато отиде в клуба, каза почти всичко на Дан Къри. Той ѝ даде името на един адвокат, което бе слабо успокоение. Това, което я успокои повече, бе, че Дан ѝ носеше новини от кардинала.

— Направо се разболя от всичко това, Лили. Всички седим и се чудим дали папата ще оттегли повишението му, а кардиналът се

тревожи за теб. Що се отнася до него, той е убеден, че въобще не си виновна, че ти просто си жертва, застигната на огневата линия. Адвокатите му го посъветваха да не влиза в пряк контакт с теб. Това обаче никак не му харесва.

Добре, мислеше си тя. Но въпреки това ѝ се искаше да ѝ се обади. Макар и от телефонна кабина. Или от телефона на някой приятел. Просто да може тя да се почувства по-малко самотна. Но разбираше. Той беше с вързани ръце.

— Кардиналът мисли за теб, Лили. Каза ми да ти предам, че е убеден в силата ти да се пребориш и да излезеш от битката по-силна и по-сигурна в себе си от преди.

Лили се вкопчи в тези думи през трудната вечер, в която трябваше да свири пред аудитория, вперила поглед в нея, одумваща я и дошла заради нея. Легна си, молейки се, докато заспиваше и се събуждаше през кратки периоди, това да е най-лошото. На сутринта бе уморена и изнервена. Слушаше едно бавно парче от Чайковски, което напълно отговаряше на настроението ѝ, когато със сериозно изражение на вратата се появи Елизабет, държейки сутрешния брой на „Поуст“. Заглавието беше: „ОЩЕ ПОДРОБНОСТИ ОКОЛО ЛЮБОВНИЦАТА НА КАРДИНАЛА“.

Преглъщайки трудно, Лили взе вестника. В първата част на статията нямаше нищо повече от повторение на вече познатите твърдения. След това, за нейна най-голяма изненада, Тери Съливан пишеше за Лейк Хенри.

„Блейк е от богато семейство от малкото, разположено в северната централна част на страната градче Лейк Хенри, Ню Хемпшир. Майка ѝ живее в голямата семейна къща във фермата и наглежда стотиците акри ябълкови градини. Семейството има силно развит бизнес в региона. Произвеждат ябълков сайдер.

Новинарският екип на «Поуст» научи, че Блейк е израснала с говорен дефект — заекване, което я е отделяло от другите деца.“

Лили пое дълбоко въздух. Преглъщайки, продължи да чете:

„За да осъществява комуникация с другите, започва да пее. Специалистите по говорни дефекти потвърждават, че това е често срещана практика. Учебниците ни са изпълнени с примери на деца, които не могат да изрекат и едно изречение, без да заекват, но в същото време могат да изпеят цяла песен без нито една грешка — казва Сюзън Блок, директор по езикова терапия в бостънските обществени училища. Тя също така потвърждава факта, че тежките говорни дефекти могат да доведат до емоционални проблеми.

В случая с Блейк те приемат формата на протест. На шестнайсет години участва в престъпна банда. Задържана, обвинена заедно с двайсетгодишен съучастник, който прекарва шест месеца в затвора, Блейк получава условна присъда. Присъдата и изтича малко преди да завърши средното си образование. Скоро след това тя напуска града.“

Крещейки от ужас, Лили хвърли вестника. Разбита, погледна към Елизабет. Опита се да проговори, но първо трябваше да си поеме успокоителна глътка въздух, преди да е в състояние да изрече думите.

— Делото беше засекретено — каза тя най-накрая. — Съдията ни каза, че никой никога няма да го види!

Елизабет не можа да скрие любопитството си:

— Какво си направила?

Какво бе направила? Беше направила глупост — ето какво бе извършила. Беше глупава и млада. Умираще от желание да бъде известна.

— Момчето, с което бях, открадна кола. Не знаех, че е открадната. Бях в колата, умирах от смях и си прекарвах чудесно, защото Дони Киплинг бе толкова печен и невъзмутим. Бях на шестнайсет. Никога не ме беше целувало момче. Току-що бях започнала да ходя по срещи. Излязох с него с тази кола и той през цялото време ми повтаряше. „Не се притеснявай, много е готино.“ Но на полицията каза, че аз съм планирала всичко, а очевидците свидетелстваха, че изглеждам като човек, който наистина е въввлечен

във всичко това. Нямахте дело. Нямахте решение на съда и когато изтече условната ми присъда, обвиненията бяха оттеглени.

Изтръпнала, отново вдигна вестника.

„След този случай Блейк рядко се връща в Лейк Хенри. Източници, пожелали да останат анонимни, казаха пред «Поуст», че тя не е в добри отношения с майка си и сестра си Роуз. Другата сестра, Попи, отказва да коментира съвсем скорошен разговор между нея и Лили.“

— Откъде знаят, че съм говорила с Попи? — попита тя. Вбесена, си припомни: — Някой е подслушвал телефона ми. Чух изщракването.

— Не съм изненадана — каза Елизабет. — Готови са на всичко, за да постигнат своето.

— Тери не бе ли казал достатъчно вече? Но съдията засекрети това дело. Как са научили за него? — Чувстваше се насилена и изложена на показ.

— Подкупи.

— Но това не е честно.

Изведнъж Елизабет започна да се извинява:

— Нито пък това, че ще трябва да се откажа от твоето участие в мероприятията на Каган по набиране на средства.

Лили впери в нея занемял поглед.

— Такива са заповедите на мениджъра на кампанията — каза Елизабет, посочвайки вестника. — Обади ми се, като видя това. Опасно е. Твоето присъствие там ще бъде събитие само по себе си. Ще отвличаш вниманието от кандидата.

— Тя не иска името и да се свързва с моето.

— Не го приемай лично. Така е в политиката. Една неподходяща връзка може да провали кандидата ти.

— Но аз не съм неподходяща връзка. Образът, който ми създават, е фалшив.

Елизабет въздъхна.

— Знаеш, че наистина няма значение, нали? Факт е, че това е на първа страница на всеки вестник в щата. За Каган ще бъде самоубийство да свириш на нейните събирания. Лили, съжалявам, не

мога да го направя — тя тръгна да излиза, когато телефонът звънна. — Не вдигай — предупреди я — и не включвай радиото на станцията на Джъстин Бар.

Без да го съзнава, инструкциите на Елизабет бяха безкрайно далновидни. Но за съжаление не беше там, за да чуе това, което чу Лили на телефонния си секретар. Помпозният глас на един човек, който се смяташе за най-велик:

— Лили? Лили, там ли си? Обажда се Джъстин Бар и сме в ефир. Моите слушатели искат да чуят твоето тълкуване на историята.

— Не искат — процеди през зъби Лили и изключи телефонния секретар. Пригответи се за училище, излезе през задния двор и тичешком премина през чакащата я тълпа. Носеше слънчеви очила, за да не я види никой, в случай че се разплаче. Ако се разплачеше, то щеше да бъде от страх или мъка. Беше стиснала зъби. Със сигурност беше вбесена.

Майкъл Еди я чакаше пред голямата дървена врата на училището. Пусна я да влезе и вдигна предупредително ръка към представителите на медиите. Този предпазващ я жест обаче отклони и нея, когато той каза:

— В моя кабинет, ако обичаш.

Вдигайки очилата върху косата си, тя го последва. Той не я покани да седне. И тя не седна.

— Обаждат ми се родители и членове на училищното настоятелство — каза той. Едната му ръка бе подпряна на облегалката на стола, а другата бе сложил на тила си. В погледа му се четеше укор. — Искат да знаят как сме могли да назначим човек с криминално досие да учи децата им. Казах им, че не сме знаели. Искам да ми обясниш защо не си ни казала.

Сърцето на Лили биеше толкова силно, че чак караше блузата ѝ да трепти. С малкото дъх, който ѝ бе останал, тя изрече:

— Нямам криминално досие. Делото бе оттеглено. Случаят — засекретен. Казаха ми, че това ме защитава.

— Кой ти каза това?

— Адвокатът ми. Съдията. Всичко беше ясно.

— Смяташ ли, че родителите тук се интересуват от всичко това?

Замисли се как да отговори, но колкото повече мислеше, толкова повече се вбесяваше.

— За какво трябва да им пука? Аз казах истината. Никога не съм била обвинявана, в каквото и да е.

— Защо тогава е била условната присъда? И защо е било засекретено делото? Ти учиш децата тук, Лили. Трябваше да споменеш нещо.

Тя не бе съгласна с всичко това. Но Майкъл не беше на нейното място, а и тя не беше на неговото. Погледна го, без да знае какво да каже.

Той въздъхна.

— Аз те назначих, аз съм директорът, така че аз съм на горещия стол. Имам предвид, по дяволите, Джъстин Бар ни прави да изглеждаме на глупаци! Той разгневява същите тези хора, които ние молим за набиране на годишните фондове — сви рамене. — Няма да те уволня. Твърде добре вършиш работата си. Но те моля да си вземеш доброволно отпускат.

Погледна учудено. Обичаше работата си тук, нуждаеше се от парите, още повече — не беше направила нищо лошо. Уплашена, попита:

— За колко време?

— Не знам.

— Докато всичко това отmine? Докато хората забравят?

— Може да отнеме време.

Начинът, по който го каза, начинът, по който, без да мигне, бе вперил поглед в нея, казваше много повече от думите му.

— Отпуск завинаги — изрече тя, така или иначе цялата ситуация бе толкова абсурдна, че защо не и това?

— За неопределено време. Само докато си намериш работа някъде другаде.

Обърна се назад и се втренчи. Беше я яд на него, без да я интересува, че и той го знае. Можеше да си играе с думите колкото дълго си пожелае, но той я уволняваше. Опита се да погледне на ситуацията през неговите очи. Всичко, което видя, бе един мъж, който няма смелостта да защити човек, комуто вярва.

В действителност основата на всичко бе, че той не вярваше в нея.

Намествайки слънчевите очила на носа си, тя напусна кабинета му. Отказа да мисли за групите за капелно пеене, които беше обучавала досега, отказа да мисли за футболистите, които не можеха да свирят на

пиано, но все пак научаваха по нещо за музиката. Отказа да мисли за дузината ученици, които бе обучавала и я бяха радвали през последните три години, и се остави на яда си да я заведе до външната врата. Чувствата бушуваха в нея.

В момента, в който видя репортерите на стълбите, всичко изчезна. Те се оживиха, прииждайки като вълна към нея, докато тя вървеше.

— Защо си тръгвате толкова бързо?

— Какво е становището на училище „Уинчестър“ по проблема?

— Свързахте ли се с борда на училищните настоятели?

Опита се да ги пренебрегне, но въпросите бяха твърде близо, зададени на твърде висок глас, твърде унижителни.

— Това, че заеквате ли е причината да не говорите с нас?

— Вярно ли е, че обвинението в Ню Хемпшир е било за голяма кражба?

— Бяхте ли в любовни отношения със съучастника си?

Отвратена, Лили отправи остър поглед към мъжа, който ѝ зададе въпроса. Чудеше се откъде е изцедил тази информация.

— Това е отвратително — промърмори тя и бързо продължи напред, пренебрегвайки другите въпроси, докато един познат глас каза:

— Готова ли сте да се извините на родителите на учениците от „Уинчестър“? Те се чувстват измамени.

Беше плешивият, с бебешката физиономия — Пол Рицо. Хвърли му остър поглед.

— Вие откъде знаете?

— Интервюирах ги. Плащат големи суми за образованието на децата си и смятат, че е неподходящо някой с вашата биография да преподава тук. Как ще коментирате всичко това?

Поклати глава и продължи да пренебрегва въпросите, но не можа да се отърси от обидата. Да, наистина тези родители плащаха големи суми, но ако ставаше въпрос за добро образование, то тя, ги обучаваше много добре. Освен това със сигурност не ѝ плащаха твърде много, имайки предвид заплатата си в сравнение с часовете, които даваше. Така че родителите бяха сключили добра сделка.

Би трябвало да знаят това, би трябвало да са го оценили. Същото важеше и за Майкъл. Същото бе валидно и за борда на училищното

настоятелство. Освен това всички тези твърдения бяха недоказани обвинения. Ами ако е невинна?

Влезе във фоайето, почти затръшвайки вратата под носа на Пол Рицо, който през цялото време бе дишал във врата ѝ. Отиде до асансьора, натисна силно копчето и чу бръмченето и тракането вътре. Когато звукът се отдалечи, тя погледна към таблото. Асансьорът бе на последния етаж.

Тони Кон живееше там заедно с още петима наематели, но по закона на Мърфи той бе този, който сега слизаше към фоайето. Тя бе напълно подготвена, когато вратата се отвори.

Когато я видя, дъхът замръзна на устните му. Той излезе от асансьора, погледа към външната врата и изруга.

— Знаеш ли какви главоболия ми причиняваш с всичко това? — попита с глас, който никога не бе чувала. — Наех апартамент тук заради престижния имидж на сградата. Сега вече не е така.

Толкова бе изненадана, че дори и не помисли да заеква.

— Не съм ги викала.

— Не, но те са тук благодарение на теб. Знаеш ли, че ми се обаждат? По телефона? „Поуст“, „Ситисайд“, дори мои приятели, които искаха да научат повече за теб — отново изруга, върна се обратно в асансьора, в който и тя вече бе влязла. Натисна копчето за гаража, преди тя да успее да натисне копчето за своя етаж. Нямаше друг избор, освен да слезе с него.

Сгуши се в един от ъглите на асансьора, скръсти ръце на гърдите си и започна да се чуди какво въобще е намирала в Тони Кон. Навъсен, никак не бе привлекателен, а и въобще не ѝ бе обръщал внимание.

Той изсумтя и каза:

— Когато наех този апартамент, накарах посредничка да провери другите наематели. Всички в списъка изглеждаха чисти — и са чисти.

Дойде ѝ наум, че това, което току-що бе казал, е твърде странно.

— Проверил си другите наематели? Защо си направил такова нещо?

Вратата се отвори.

— Някои от нас имат имидж, който трябва да се защитава.

Той излезе, преди тя да може да намери подходящ отговор, така че подпря вратата е крак, за да не се затвори, и извика след него:

— Само онези, които имат да крият тайни.

Остави вратата да се затвори, натисна рязко бутона за своя етаж и се намръщи, а асансьорът започна да се изкачва нагоре. Замисли се, че всяко зло за добро и че ако не друго, то поне това фиаско ѝ бе показало колко арогантен и егоцентричен глупак е Тони Кон.

Като стигна етажа си, вече съжаляваше, че напразно е мечтала за този мъж. Напълно забрави за него, когато отвори вратата на апартамента и чу, че телефонът звъни. Хвърли куфарчето си и се вкопчи в облегалката на стола, докато телефонът престане да звъни. След това чу собствения си глас. Спомни си, че тази сутрин бе изключила телефонния секретар. Десет последователни позвънявания го включиха автоматично, което означаваше, че е имало поне един звънил настоятелно.

— Ъ-ъх, да — каза мъжки глас, който звучеше, сякаш страда от тежък махмурлук. — Търся Лили Блейк. Аз съм писател. Написах несъществуващата биография на Бранди Форист — водещата певица на рок групата „Дед Уейт Оф“. Както и да е, сигурен съм, че много хора ви се обаждат, но ако желаете някой да напише вашата история, трябва да поговорим. Аз вече говорих с моя издател. Харесва му идеята за връзката между секса и религията. Наистина могат да издадат нещо много бързо. Всичко е свързано е подходящия момент. Така че, ако имате желание, обадете ми се.

Беше оставил телефонен номер с код, който тя не можа да разпознае.

Лили изтри това съобщение и започна да изслушва предните. Джъстин Бар сигурно е бил този, който е звънил най-настоятелно, защото неговото обаждане бе първото, което чу. Беше звънил още три пъти през двама минути. Имаше и обаждания от репортери от Чикаго, Сент Луис и Лос Анджелис — всички бяха оставили имената и телефонните си номера, сякаш тя щеше да им се обади. Имаше съобщения от двама приятели, които изразяваха своята загриженост, и съобщения от двама клиенти с отказ на ангажиментите.

Имаше също и съобщение от Дан Къри. Той искаше да му се обади. В гласа му имаше странни нотки. Тя нервно избра телефонния му номер в клуба. Поздрави я любезно, но Лили усети отново странните нотки.

— Казвай — продума тя, стягайки се, а той въздъхна.

— Лили, знаеш как се чувствам. Знам, че нищо не се е случило. Вярвам и в двама ви, така че това къса сърцето ми, но ето и проблема ми. Телефонът звъни непрекъснато и клиентите се оплакват.

— Оплакват се?

— Всички места са запазени за тази вечер, големи маси, с шест и осем места.

— Това не е ли добре?

— Не и този път. Редовните клиенти не могат да си резервират места. Други се оплакват от това, че е трябвало да се промъкват снощи през журналистите. Проблемът е, че тези хора са основата на клуба. Тези, които резервират големите маси, са само за една вечер. Не са от хората, които ще идват всяка седмица, след шест месеца или след една година. Те просто са жадни да научат повече за скандала, един член кани пет, шест, седем приятели за шоуто, но това не е честно спрямо верните ни клиенти.

Лили здраво хвана слушалката. Знаеше какво следва.

— Мога да избира по-лесен начин — продължи Дан. — Мога да стоваря вината върху парите и да кажа, че редовните клиенти липсват и тогава къде отиваме — но няма да е така, Лили. Въпросът не е финансов, а принципен. Оцеляване. Винаги съм управлявал клуба по един определен начин. Това е място за частни срещи. Място от висока класа. Именно затова обичахме ти да свириш. Защото си от висока класа.

Тя изчака.

— Но цялата тази история е твърде пошла — добави той. — Нито една думичка не е вярна, но е пошла. Хора като Тери Съливан и Пол Рицо се обаждат на членовете на клуба. Джъстин Бар ни оплюва. Не че някога ще разрешим кракът на този кучи син да стъпи при нас, но той ни създава слава, от която не се нуждаем. Да твърди, че „хората идват в клуба само за да видят жената прелъстила кардинала“ — край на цитата, в никакъв случай не е причината, поради която съществуваме.

Лили продължаваше да мълчи с наведена глава.

— Това ме убива — говореше Дан, — защото ние всички тук те обичаме. Но мисля, че трябва да си вземеш малко почивка.

— Уволняваш ли ме? Две уволнения за един час е рекорд. Може би вестниците ще купят такава новина.

— Не, само ти казвам да си останеш у дома няколко дни, докато всичко това отшуми.

Тя обаче бе обезкуражена.

— Дали?

— Със сигурност. Това е като колата: няма бензин — не върви.

— Никога не е имало бензин, но въпреки това колата вървеше! Ако не го намерят на едно място, ще го намерят на друго — изтощена, сложи ръка на очите си. — Това свързано ли е с бандитската група?

— Каква бандитска група?

— Не си ли чел днешните вестници?

— Не.

Разказа му, така че да знае, за да чуе историята, пречупена най-напред през нейния поглед.

— Кардиналът знае всичко това — добави тя още преди той да е попитал. — Интересно как свещеническата тога води до признания. Той вече не е обект на внимание, но кръгът се затваря около мен.

— Има ли още нещо, което могат да открият?

— Вчера щях да кажа, че въобще няма нищо и толкова! — седна във фотьойла. — Това бе първата ми и последна среща със закона. Оттогава не е имало нищо — нито глоба за превишена скорост, нито дори неплатена сметка за паркинг или пък закъсняла банкова вноска. Какво им остава още да пишат?

ПЕТА ГЛАВА

На първа страница в петък сутринта писаха, че Лили е уволнена от училище „Уинчестър“. Тери Съливан бе направил интервю с Майкъл Еди, чиито изказвания бяха достатъчно силни и изпълнени с възмущение, та да възстановят блясъка в очите на родителите и училищните настоятели. Пол Рицо бе спрял вниманието си на членовете на борда на училищното настоятелство. Следваше дълга редица цитати, изразяващи учудване от измамата на Лили, липсата ѝ на морал и възможност за преценка. Джъстин Бар пощуря от това, което бе нарекъл „проблема Лили Блейк“, окуражавайки гневни родители да се обаждат и обсъждат ролята на учителя като модел на поведение, необходимостта учителите да бъдат изтъкани от морални ценности, отговорността, която училищата имат пред своите ученици, предпазвайки ги от учители с лош характер.

„Поуст“ предлагаше показателен цитат от един родител, който хвалеше резултатите от работата на Лили с неговото дете, но този цитат беше кратък и се губеше сред другите, с които работата на Лили се отричаше и я обвиняваха, че постъпва зле. Материалът звучеше самохвално, особено този в „Поуст“, който сам се потупваше по рамото, вместо да търси истината.

И в двата вестника пишеше, че Лили си е взела отпуск и от „Есекс Клуб“, но не изпадаха в подробности по този повод и не предлагаха цитати. Лили предполагаше, че Дан е отказал да говори пред вестниците или поне се е държал настрана от всичко, свързано с кардинала. Вече не се споменаваха споделени усмивки и късни вечери в резиденцията на кардинала. Не се споменаваха и губернатор Дийн.

Вниманието се концентрираше изцяло върху Лили. Тя стана сърцето на историята.

Друга жена — жена, която обича светлината на прожекторите, може би щеше да бъде доволна от това. Лили обаче се чувстваше като жертвен агнец, защото като дете ѝ се подиграваха заради заекването, като тийнейджър получи условна присъда за нещо, което не бе

извършила, а като човек, който забавляваше останалите, получи жесток удар, след като отблъсна ухажванията на музикалния директор. Случваха се и несправедливи неща. Трябваше вече да е свикнала. Но не беше. Бе толкова ядосана и разстроена, че не успяваше нито да свири на пианото, нито да чете или слуша компактдиска, защото нищо от това, с което разполагаше, не бе достатъчно бурно.

Гневът я обхвана толкова силно, че тя остави настрана омразата си към адвокатите и се обади на този, когото Дан ѝ препоръча. Казваше се Максвел Фандър. Изразяваше се изключително ясно, имаше много богат опит и бе сред най-известните адвокати в целия щат. Много пъти го бе гледала по новините, но се чудеше дали обещанието му, че ще бъде в апартамента ѝ след час, не бе свързано най-вече с известността на случая. Но бедните не можеха да избират. Имайки предвид, че може да си позволи да му плати само за консултация, бе изключително благодарна, когато той се съгласи да дойде.

На живо не бе и наполовина толкова очарователен, колкото в сравнение с образа му от екрана. Беше по-възрастен. По-нисък и широкоплещест и без грим личаха белези от пъпки.

Но бе спокоен и приятен. Седейки на дивана, слушаше, докато тя говореше, и пушеше. Той се намръщи, учудвайки се, отвори широко очи в знак на удивление, че не може да повярва на това, което чува. Поклащаше глава от време на време, а нея не я бе грижа дали бе в нейна полза. Беше ѝ добре от факта, че ѝ съчувстват.

— Как може да се случи всичко това? — попита тя, след като се бе ядосала отново. — Как могат да бъдат публикувани толкова много глупости? Как може да се излага целият ми живот? Как могат да бъдат разсекретени секретни дела? Загубих две работни места, пресата седи отвън, готова да скочи върху мен, Джъстин Бар ме разкъсва на парчета, семейството ми е скандализирано. Когато си помисля да изляза, пред очите ми изникват хора, които се взират в мен и за които не съм сигурна колко мои лични тайни знаят. Напълно безпомощна съм. Как мога да спра всичко това?

Адвокатът се поизправи.

— За начало можем да се обърнем към съда, да подадем жалба и да заведем дело. Кажи ми кой е най-ужасният?

— „Поуст“ — рече тя, без да си поеме дъх. — Тери Съливан започна всичко.

— „Поуст“ — каза Фандър. — Нашето дело ще бъде средството, чрез което ще може да се чуе твоята версия на историята. Ще изложим всички лъжи. Ще вземем писмени клетвени декларации от кардинала и губернатора, потвърждаващи твоята версия на историята. Ще свикам пресконференция и ще изложа всичко — разпали се още повече, — ще нарека това най-лошата, измислена журналистика, най-безумния пример за лоша преса. Ще поискам разследване на „Поуст“: най-напред за това, че е публикувал тези клевети, и ще поискам опровержение.

Лили се хвана за последното.

— Опровержение. Това е, което искам. Ще го получа ли?

— Сега?

Риторичният му въпрос я върна на земята.

— Не. Твърде много са задълбали. Ще се борят, за да запазят основната цялост на вестника. Може би ще отнеме години...

— Години? Колко години?

Замисли се за миг.

— Реално? Отсега, докато съдът изслуша случая? Три години. Проблемът е — вдигна предупредително ръка, — за да можеш наистина да бъдеш защитена, се нуждаеш от голяма присъда. Нанесените щети не са достатъчни. Така че ще водим процес, да кажем, за четири милиона, но трябва да те предупредя, че „Поуст“ ще се защитава много здраво. Те имат договори с някои от най-добрите адвокати в страната, поддръжници на Първата поправка. Ще разгледат живота ти под лупа, при това под клетва. Ще вземат показания от семейството ти, приятели, съученици, преподаватели, гаджета, бивши гаджета, съседи — и всичко това ще бъде сравнено с работата на частните следователи. Ще прецедят живота ти през най-ситната цедка. Ще направят извадка от телефонните ти разговори, от кредитните ти карти, оценките от училище, от справките за поведението ти като водач, от медицинските ти картони. Ще интервюират хора, които не си знаела, че познаваш. Ще търсят всичко, дори и най-слабия намек за нещо, което може да докаже, че имаш име на човек с лоша слава. Ако сега смяташ, че личната ти свобода е нарушена, то това е нищо в сравнение с онова, което ще направят.

— А-а, мерси — каза Лили. Това беше или сарказъм, или сълзи.

— Не мисли, че се шегувам — предупреди я той, вече по-твърдо.
— Познавам тези хора. Те са животни. Ако има нещо, те ще го открият. Ще се опитат да докажат, че репутацията ти е толкова лоша, макар и да са направили грешка и да са те оклеветили, но това няма значение за тях, защото не е нанесена щета. Ще се опитат да докажат, че животът ти е изпълнен с лъжи.

Паника започна да обхваща Лили.

— Ами правата ми? Защо те са на последно място?

— Не са на последно място. Но Първата поправка гарантира свобода на словото.

— Какви гаранции имам аз? Медиите нямат право да ми причиняват това.

— Затова ще заведем дело.

— Всичко, което желая, е опровержение. Не искам пари.

— Но ще трябва. Това дело може да струва до един милион долара.

Почти се задави.

— Ще ми струва един милион?

— Разпределени между юридическите такси, съдебните такси, консултанти на съда, експерти, частни следователи.

Коленете ѝ омекнаха.

— Нямам толкова пари.

— Много малко хора ги имат — той я изучаваше внимателно, пое си шумно въздух и сплете пръсти. — Виж. Обикновено не поемам даден случай, ако клиентът не може да си плати. Имам предвид, че и аз трябва да живея, но това, което ти се случва, е позор. Ето какво ще направя: ще поема случая за двеста и петдесет, плюс още петдесет за разходите, плюс двайсет и пет процента от обезщетението, което ще ти платят.

— Двеста и петдесет?

— Двеста и петдесет хиляди.

Тя пое въздух, който се отправи, в погрешната посока. Беше една дълга минута, през която притискаше гърдния си кош ѝ се опитваше да спре кашлицата си, преди да бъде в състояние да изрече:

— Аз нямам толкова п-п-пари.

— Семейството ти ги има.

Тя се стегна.

— Прочетох, че имате семеен бизнес — каза той.

— Това се пари, изкарани с труд. Няма готови натрупани пари.

— Имате земя — ще бъде добра допълнителна гаранция.

— Не мога да поискам това — каза Лили. Пари в брой, заем — няма значение. Не можеше да иска пари от майка си. Нито пък можеше да си представи, че Майда ще ѝ даде. Тя бе най-голямото разочарование в живота ѝ: лошата дъщеря, тази, която си играе огъня и се опари. Нямаше значение, че Лили наистина водеше честен, почтен живот. Майда я виждаше през други очи.

Адвокатът се наведе напред, ръцете му все още бяха скръстени, вече малко по-спокоен, по-отпуснат.

— Разбирам защо се двоумиш.

— Не, не разбираш — прекъсна го ядосано. — Това е моят живот. Не съм взела и цент от моето семейство, откакто навърших осемнайсет и няма да го направя сега.

— Разбирам защо се двоумиш — повтори той с тон и поглед, който казваше, че би било по-разумно да го остави да довърши. — Но ако семейството служи за нещо, то е да те спаси в трудни моменти. Прочетох, че не се разбираш със семейството си, но ако те имат парите, които да те измъкнат от тази бъркотия, съветът ми е да ги вземеш. Добрите адвокати не са евтини. Няма да получиш по-добро предложение от това, което аз ти правя.

Но Лили не можеше да поиска пари от майка си. А дори самата тя да имаше парите, не би могла да се реши да ги похарчи за това. Не беше направила нищо лошо. Стоеше притихнала.

— Трябва да помисля. Благодаря, че дойдохте. Благодаря за времето, което отделихте.

Тръгна към вратата. Той я последва, но лицето му бе по-сериозно, когато тя го погледна отново.

— Няма да повторя предложението си — предупреди той. — Ако нещата се разгорещят и влошат, ще трябва да ти взема по-голяма такса.

Кимна разбиращо. Още не прекрачил хола, той се обърна любезно към нея:

— Не е нужно сега да вземеш решение. Предложението ми е отворено за още ден-два. Но въпреки това искам да те предупредя: ще ти се обаждат много други адвокати, които ще предложат да поемат

случая и да получат само непредвидените разходи. Те много ще те изкушават, но качеството няма да е същото. Като се имат предвид извънредните разходи, съпровождащи един такъв случай, ако се работи добре, нито един адвокат няма да се съгласи да работи само за непредвидените разходи.

— Благодаря — каза тя отново и веднага щом той си тръгна, затвори вратата.

Лили отиде до прозореца, за да види дали адвокатът ще спре и ще поговори с журналистите на излизане от блока, но един от групата видя първо нея и веднага всички лица и камери бяха насочени нагоре. Ядосана, бързо се върна назад и замръзна по средата на стаята, отправила празен поглед към Комънуелт Авеню, докато с ужас разбра, че камерата на репортер в една от сградите там може да я открие във всяко едно ъгълче на нейния апартамент.

Бързо спусна щорите в дневната, изтича и направи същото в спалнята. Така се оказа в малък, тъмен апартамент, без работа, без свобода, без скорошни перспективи за възвръщане на което и да било от двете, да не говорим пък за доброто ѝ име. Седна във фотьойла, но не можа да се концентрира достатъчно, за да чете. Приблжи се до пианото и остави пръстите си да натискат клавишите, но те изкарваха депресиращи тонове. Така че пусна Бетховен на компактдиска — вероятно твърде сериозна, но подходяща за случая музика — и започна да се разхожда от спалнята до дневната и обратно, без да знае какво да прави. Най-накрая се спря пред телефона.

Вдигайки слушалката, започна да избира телефонния номер на майка си, затвори и скри ръце под мишници, за да не започне да набира отново. Това въобще не бе свързано с парите. Тя не искаше парите, не искаше да води дела, защото процесът, описан от Максвел Фандър, бе потресаващ. Три години медийни спекулации, разкази, изкривяващи фактите от живота ѝ — три години, през които ще трябва да се чувства използвана и разголена. Няма да преживее всичко това. Не. Не би позвънила на Майда, за да ѝ иска пари. Би искала да ѝ звънне заради успокоението, което ще дойде от него. Майда ѝ е майка. Лили имаше нужда да зарови глава на място, изпълнено с топлина и съчувствие, докато премине бурята. Имаше нужда от подслон и слушател, изпълнен със състрадание.

Но Майда няма да ѝ даде нито едно от двете. Затова Лили се обади на Сара Марковиц. Тя ѝ бе приятелка от „Джилиард“ и преподаваше в Консерваторията в Ню Ингленд. Срещаха се редовно през няколко седмици, за да обядват заедно. Едно от съобщенията, оставени на телефонния секретар, бе от нея.

Почувства моментално облекчение, когато Сара вдигна телефона, още повече че въпреки лошите думи в пресата, Сара горещо я подкрепяше.

— Бях, толкова разтревожена. Каква е цялата тази история?

— Лъжливи обвинения, пълно изкривяване на истината, без всякакъв контрол. Можеш ли да си представиш: обаждана ми се и ми задаваха твърде лични въпроси. Не приемаха „не“ за отговор, настоявайки и настоявайки. Какво става с Тери Съливан? Къде свършва репортерът и къде започва клюкарят? Ами Джъстин Бар? Той е по-лош! Нито един от тях не знае какво е да бъдеш мъж.

— Познаваше ли някого от тях, преди да започне всичко това?

— Въобще не познавах Джъстин Бар.

— Добре. Той е един лицемерен идиот. Беше твърде грозен, за да успее в телевизията с дебелилото си лице и изпъкнали очи, така че се ориентира към радиото. Опиянява се, когато се слуша как говори — шампионът на дома и стадото, — но какво става със Съливан?

— Преследваше ме да направя интервю за работата ми. Непрекъснато му отказвах и затова може би се е вбесил — тогава ѝ просветна. — Вероятно не е искал да научи нищо за работата ми. Явно всичко е било свързано с кардинала — чувствайки се използвана два пъти повече, тя си пое дъх. — Животът ми се разпада, не знам защо, а и съм заклещена в този апартамент, без да има къде да отида.

— Нека се срещнем в „Биба“... не.

Лили знаеше защо Сара спря. „Биба“ беше един от ресторантите, които вестниците споменаваха като пример за това, че Лили живее твърде тузарски. Тя и Сара често си хапваха салати там, което беше приятно, а и евтино. Но вече не бе приятно. Отсега нататък никога нямаше да бъде удоволствие.

Съвсем разумно Сара каза:

— В „Стефани“ след трийсет минути.

„Стефани“ бе ресторант на Нюбъри Стрийт. Лили, не познаваше никого там. Звучеше ѝ като рай.

— Трийсет минути са достатъчни.

Сложи си дънки, блуза и пуловер. Напъха косата си под бейзболна шапка, сложи тъмни очила, взе асансьора за гаража и смело се гмурна в светлината на деня, изглеждайки толкова небрежна и анонимна, колкото ѝ бе възможно.

Пресата обаче я забеляза мигновено. Репортерите изпълзяха иззад кофи за боклук, телефонни кабинки и паркирани коли, тикайки микрофони в лицето ѝ, крещейки, за да привлекат вниманието ѝ.

— Госпожице Блейк! Госпожице Блейк! Къде отивате!

— Какво каза Фандър?

— Си Ен Ен: Можете ли да потвърдите, че Фандър ви представлява?

— Ще заведете ли дело срещу училище „Уинчестър“?

Взирайки се право, напред, тя продължи да върви по алеята, но репортерите се надпреварваха един друг, за да зададат въпросите си, а групата нарастваше с всяка измината стъпка. Можеше да усети и помирише горещината и шума, вълните горещ дъх, мириса на потни тела. Дори и да бе по-висока и по-силна от всеки един репортер, щеше да се изплаши от голямата група.

— Търсите ли си работа?

— Как ще коментирате обвинението в престъпление?

— „Есекс Клуб“ плаща ли ви още?

Когато зави по „Феърфийлд“, се сблъска с репортери, идващи иззад блока, в който живееше. Не можеше да продължи напред, без да си пробие път през тълпата и техниката им, но нямаше достатъчно физическа сила за това и когато погледна назад, видя, че и те са доста голяма група. Представи си, че затварят кръга около нея и я смачкват:

— Истина ли е, че сте спали с Майкъл Крауфорд...

— ... че сте били танцьорка в бар на „Таймс Скуеър“.

— Джъстин Бар каза...

— ... ще се извините ли на кардинала?

Въпросите падаха бързо, заглушаваха се един друг и шумът нарастваше, докато тя почти загуби самообладание. Тогава видя всичко: видя как с мъка си проправя път по улица „Нюбъри“ и се опитва да обядва със Сара, докато наоколо обикалят журналисти, прекъсват ги и безпокоят целия ресторант. А Лили не можеше да

причини това нито на Сара, нито на другите, нито на самата себе си. Въпросът бе да прекара известно време насаме с приятелка.

Тя се обърна, започна да размахва ядосано ръце, докато в тълпата се образува нещо подобно на пътека. Тогава с усилие тръгна обратно по алеята, като се блъскаше в телата на журналистите. За миг, докато отключваше вратата до гаража, Лили се уплаши, че те биха могли да нахлуят вътре, но успя да се шмугне и да я затвори зад себе си. Заклучи я здраво и се повдигна на пръсти, за да погледне през едно малко, мръсно прозорче горе над вратата. Направи това точно навреме, за да види как лешоядите, които изглеждаха съвсем обезсърчени, се отдръпнаха и си тръгнаха.

Вече на сигурно място, тя потрепери от гняв. Профуча през гаража, взе асансьора до своя етаж, втурна се в апартамента си, вдигна слушалката на телефона и набра „Стефани“. Едва успяваше да овладее гласа си, когато каза:

— Името ми е Лили. Трябва да се срещна с една млада жена, която се казва Сара, висока е около пет-шест фута, с къдрава кафява коса и очила. Може ли да ми кажете дали вече е дошла?

Според служителката Сара я нямаше.

— В такъв случай всеки момент трябва да пристигне. Ще я помолите ли да се обади на Лили?

След две минути телефонът иззвъня.

— Господи, Сара, съжалявам — каза направо Лили. — Не мога да дойда. Няма как да мина през тях. Непрекъснато се тълпяха около мен, докато минавах по задната алея, затова се обърнах и се върнах. Щеше да бъде неприлично да ги водя до ресторанта, а и изобщо нямаше да бъдем насаме. Съжалявам, че те замъкнах там.

— Коя е Сара? — попита носов мъжки глас.

— Кой е? — попита младата жена, силно възмутена.

— Том Хардуик. Четох за теб във вестника и... така де, мисля, че след като не можеш да се виждаш повече с кардинала, сигурно, така де, си търсиш някого? Снимката в „Ситисайд“ беше екстра. Наистина секси. Ходех с една, но скоро скъсахме. Затова, така де, мисля, че съм свободен и че ти си свободна. Взех номера ти от сестра ми. Тя е секретарка на лекаря ти. Само на двайсет и три съм, но обичам по-възрастните жени.

Лили затвори. Повдигаше ѝ се. Гледаше телефона и се молеше той да не позвъни пак. Мислеше, че не би имал наглостта да се обади отново. Но непознатият мъж бе проявил нахалството да потърси веднъж, така че тя не знаеше какво да очаква. Освен това събитията от последните няколко дни съвсем бяха разбили способността ѝ да предугажда. Всичко можеше да се случи. Абсолютно всичко. Сега тя преценяваше хората също толкова несполучливо, колкото и когато бе на шестнайсет и излизаше с Дони Киплинг на онези весели разходки с автомобил.

Телефонът иззвъня веднъж, два пъти, три пъти. Секретарят се включи. След като прозвуча записаният поздрав, младата жена чу гласа на Сара, който бе по-висок от обикновено.

— Лили? Какво се е случило?

Лили си отдъхна, вдигна слушалката и ѝ разказа. Докато приказваше, тя осъзна действителното положение, в което се намираше.

— Затворена съм тук — каза младата жена замаяно. — Затворена.

— Тогава аз ще намина — предложи Сара. — Ще поговорим там.

Но Лили трябваше да обмисли положението си на затворничка. Налагаше се да реши какво и как да предприеме — и трябваше да го направи сама. Затова благодари на Сара, обеща да ѝ се обади скоро и затвори.

Прекара остатъка от деня, като сновеше из мъничкия си апартамент, оставила пронизителните звуци на Вагнер да заглушават звъна на телефона. Чувстваше се ту като затворена в клетка, ту уплашена, ту вцепенена. А също и съвсем безпомощна и разгневена. Много, много разгневена. Беше ядосана на Тери Съливан, Пол Рицо и Джъстин Бар за това, че си играеха с живота ѝ; на „Поуст“ и „Ситисайд“, че позволяваха това. Бе ядосана дори и на кардинала, защото той успя да се измъкне от тази мръсотия и я остави, затънала до уши в нея.

Не можеше да остане в Бостън. Поне това бе ясно. Дори и на следващия ден всичко да бе вече забравено, щяха да продължават с месеци да я гледат с лоши очи. Тя не можеше да понесе милиони непознати да знаят подробности от личния ѝ живот, който се е превърнал в обект на обществено обсъждане. Не можеше да понесе

унижението и чувството за несправедливост. А след това идваше въпросът за работата. Кой би наел жена с морал на змия? Със сигурност никой, предлагащ такава работа, каквато тя търсеше.

Съквартирантката ѝ от колежа живееше в Сан Франциско. Чуваха се няколко пъти в годината, но Деби имаше съпруг и три деца. Лили се страхуваше да ѝ се обади, а пък още повече да се появи на прага ѝ, защото медиите щяха да се нахвърлят върху новата стръв. Същото важеше и за приятелите ѝ в Ню Йорк и Олбъни. Лили се страхуваше да не опетни доброто им име. Щом не можеше да иде при приятел, значи щеше да ѝ трябва жилище, но как без доход? Това, което имаше в банката, щеше да свърши. Нямахше да изкара дълго без работа.

Можеше да отреже косата си, да я изруси и да отиде на ново място. Би могла да стане сервитьорка. Докато учеше в колежа, се бе издържала по този начин. Можеше да го прави отново. Но без да познава никого? Ще ѝ се налага да използва фалшиво име и да лъже всекиго, когото срещне. Не беше добра перспектива за живот.

Това, което най-много желаше, бе справедливост, но нямаше изгледи да я получи в следващите ден-два. На второ място ѝ се искаше да изкопае дупка и да се скрие в нея. Беше се уморила от репортери и фотографии — да бъде обект на всеобщо внимание. Искаше тишина и усамотение. Искаше да стане невидима.

Но човешките същества не копаят дупки и не се свират в тях. Те отиват на места, където могат да се скрият. Места като Лейк Хенри.

Не и Лейк Хенри, възпротиви се Лили на собствената си мисъл, но тя се заби в съзнанието ѝ като трън. Лили имаше къде да живее там. Имотът бе свободен от задължения и тежести. Тя го бе получила в наследство от баба си — малко местенце край езерото, което дълъг черен път и стара гора отделяха от останалия свят.

Не и Лейк Хенри, изплака тя, но от всичко, за което можеше да се досети, това място приличаше най-много на дупка в земята. То ѝ бе познато. Вилата бе добре обзаведена. Лили плащаше на една местна жена да я чисти всеки месец, а пък самата тя отсядаше там винаги когато се прибираще вкъщи.

Майда нямаше да се зарадва. Тя не би желала Лили там, не би желала скандалът да е толкова близо до нейния дом, но какъв избор имаше Лили? От всички възможности най-разумно беше да се скрие

при езерото. Там можеше да помисли. Можеше да наблюдава как медиите беснеят и да реши дали да се бори срещу тях и по какъв начин. Там би могла да диша чист въздух и да има компанията на Попи.

Телефонът иззвъня. Тя се обърна и се загледа в него. Изпълнена с тревожен копнеж, Лили си представи, че е Майда, която ѝ казва „да“ — да отиде във вилата. Представи си как тя ѝ поднася своя специалитет — печено в глинен съд, от което се вдига пара. Ястието е готвено на бавен огън, лавровите листа и градинският чай му придават приятен аромат, а по края на чинията са подредени пресни гъби, моркови и цял куп от онези малки червени картофчета, които приятелката на Майда, Джоан Суийт, отглежда в градината си. Представи си, че Майда се чувства толкова ужасно, когато научава истината за скандала, че настоява Лили да отседне в голямата къща. Представи си как те ще говорят, ще плачат и ще станат приятелки. Мечти! Лили въздъхна. Само мечти. Затова тя не вдигна слушалката и когато изслуша съобщението, не съжали за това. То, както и други преди, не бе от някого, с когото би искала да има нещо общо.

Вече бе спряла да се чуди как се е разпространил телефонният ѝ номер. Като че ли понятието „невключен в телефонния указател“ бе несъвместимо с понятието „граждански права“. Би могла да се обади в телефонната компания, за да изкаже възмущението си, но какво щеше да постигне? Можеше да обсипе с проклетия Мич за това, че е дал телефонния ѝ номер на Тери, а пък Тери — за това, че го е дал на когото и да било друго, но всичко щеше да бъде след дъжд качулка.

Освен това тя заминаваше. След ден-два нямаше да чува този телефон. Нямаше да взима душ в своята красива стъклена кабина, да минава през градската градина на път за училище или да се раздава напълно на сцената, като пее пред хора, които обичаха гласа ѝ. Нямаше да върши нито едно от тези неща, защото Тери Съливан, Пол Рицо и Джъстин Бар бяха отнели живота ѝ.

Докато крачеше из стаята по-късно през деня и минутите се влачеха все по-бавно и по-бавно, тя почувства дива ярост и към тримата. Имаше моменти на колебание, моменти, в които се отказваше от намерението си ѝ се заричаше, че няма да напусне града, но тази самоувереност винаги си отиваше и оставаше само жестоката истина, Лили не можеше да работи, защото нямаше професия. Не можеше да

се вижда с приятели, да си купува храна, защото нямаше как да излезе от апартамента си. Дори и пресата да не я причакваше навън, за да я проследи, където и да отидеше сега в този град, за нея означаваше неудобство и болезнена сдържаност. Не беше честно. Тя искаше справедливост, но не можеше да заведе дело, защото нямаше необходимите за това пари. Нито пък имаше смелостта да започне тригодишна война. Със сигурност не и такава, каквато Максвел Фандър описа.

Единственото нещо, за което ѝ стигаше кураж точно сега, бе да избяга. Докато разсъждаваше, бе загубила контрол над чувствата си. Трябваше да си възвърне живота — някакъв живот, какъвто и да е. За да успее, имаше нужда от сън, имаше нужда от свобода. Нуждаеше се от съвет и ако духът на баба ѝ бе единственият съветник наблизо — добре. Тя щеше да знае какво трябва да се прави оттук нататък. Щеше да знае как трябва да се търси справедливост.

Когато падна мрак, Лили натовари багажа си в колата, заключи вратите и излезе от гаража. Беше убедена, че неколцина упорити твърдоглавци са останали навън и даже, че един или двама ще я последват с кола, но очакваше, че ще я изгубят, щом веднъж излезе на „Пайк“. Наистина от тъмните сенки изплуваха фигури, които вдигаха оборудването си, крещяха въпроси и заснемаха как колата ѝ минава бавно под прозореца на нейния апартамент и поема по алеята. Разбира се, чифт фарове незабавно се залепиха зад нея. Лили не бе предвидила обаче онези, които се появиха в мига, когато зави вляво, по „Глостър“. След като провери дали вратата ѝ е заключена, тя рязко сви вдясно, по „Нюбъри“. За неин ужас, зад ъгъла бе паркирана голяма подвижна телевизионна станция, гумите на фургона засвириха и той се включи в преследването.

Тя ускори, за да се изгуби в трафика, но улицата бе прекалено тясна. Преследвачите ѝ лесно поддържаха дистанцията. С надежда да се отърве от тях, Лили зави вдясно по „Хиърфорд“, след това отново вдясно, въпреки че премина на жълто. Мислеше, че опашката ѝ ще бъде спряна от червената светлина, но големият фургон изплува от нея. Друг червен светофар я принуди да спре. Докато чакаше, за да свие вляво, по „Феърфийлд“, и оттам да се отправи към „Пайк“, големият фургон вече се бе прилепил за бронята ѝ. Някакъв мотоциклетист с

фотоапарат, провесен на врата му, започна да чука по прозореца на колата ѝ.

Когато светна зелено, тя настъпи педала на газта, но бе принудена моментално след това да се изправи върху спирачките. В противен случай щеше да блъсне един репортер, който заобикаляше предницата на автомобила, за да стигне до шофьорското място.

Силно разтреперана, тя реши да направи друго. Като караше бавно и внимателно, Лили продължи по пресечката, докато стигна до противоположния край на алеята, от която бе тръгнала преди минути. Колата ѝ едва-едва се влачеше по тясната права уличка, докато сви при сградата, в която Лили живееше. Когато свали стъклото, за да отключи вратата на гаража, мотоциклетистът я застигна, спря до нея ѝ свали каската си. Тя протегна ръка и насочи фенерче към непознатия мъж. Светлината се плъзна по едно голо теме и Лили видя, че това не бе никой друг, а Пол Рицо.

— Мога да ти гарантирам, че ще стигнеш там, закъдето си тръгнала, без проблеми — каза той, — ако ми дадеш ексклузивно интервю и ми кажеш къде отиваш и защо.

Лили се разяри.

— Никакво ексклузивно интервю. Влизам в г-гаража. — Полагаше големи усилия, за да потисне заекването си. — А той е частна собственост. Ако влезеш, докато вратата е отворена, ще из-звикам полиция.

Тя завъртя ключа и бързо затвори прозореца. Веднага щом вратата се вдигна достатъчно, за да пропусне колата, Лили влезе през нея. Когато бе вече вътре в гаража и можеше да види цялата врата, тя се обърна, за да погледне дали някой се кани да влезе.

Не видя никого. Вратата се затвори и тя продължи към паркинга.

Известно време Лили просто седя в колата си. Не понечи нито да излезе, нито дори да отключи вратата. Очакваше някой да се приближи, някой, който може би се бе промъкнал, без тя да го види. След като никой не се появи, Лили се обърна и се огледа. Стига наоколо да има коли, зад тях човек би могъл да се скрие. Гаражът бе пълен с автомобили, но тя не виждаше никого.

Излезе от колата, натовари се с толкова багаж, колкото можеше да носи, и взе асансьора до четвъртия етаж. Вместо да се прибере в собствения си апартамент обаче, тя тръгна към този на Елизабет.

Когато Елизабет не се обади, тя се плъзна по стената, опряла гръб на нея, седна на пода. Часът беше девет. Не знаеше кога ще се появи Елизабет, но можеше да почака. Не можеше, да направи нищо друго.

Когато стрелките на часовника вече показваха десет, тя положи глава на чантата си от дебел вълнен плат и задряма. Лили почти не бе мигвала през последните три нощи и бе изтощена. Събуди се, когато нечия ръка я докосна.

— Какво правиш тук, навън? — попита Елизабет.

Лили на мига се разсъни, надигна се и седна.

— Нуждая се от помощта ти — доскоро спящата жена обясни какво се е случило, докато бе навън с колата. — Не мога да остана тук, Елизабет, и проблемът не е в малкия мрачен апартамент. Всичко е непоносимо. Няма смисъл да седя. Медиите няма да ме оставят на мира. Проблемът е как да се измъкна, без да ме проследят.

Елизабет вирна глава.

— Знам как.

Лили не отместваше погледа си от нея.

— И аз. Ще го направиш ли?

Всъщност идеите им се различаваха. Лили си бе наумила Елизабет да я изведе навън в луксозната си кола, след това да вземе такси обратно до Бостън и да използва БМВ-то ѝ за един-два дни, докато тя успее да уреди връщането на лексуса.

Началото на плана на Елизабет бе същото, но тя възнамеряваше да откара Лили до гаража на брат си Дъг в Кеймбридж, където той бе оставил невзрачния си фургон „Форд“, докато преподаваше в Брюксел до края на годината.

Тъй като планът на Елизабет бе по-лесно изпълним, що се отнася до това кога и как Лили щеше да върне взетата назаем кола, те се спряха на него и започнаха осъществяването му без каквито и да било затруднения. Купищата плакати, на които пишеше: „Каган губернатор“, съвсем сполучливо скриха разположилата се на задната седалка на лексуса Лили и багажа ѝ. Бегълката дори откриваше романтика в това. Когато обаче Елизабет спря, за да сгълчи двамата репортери, които смениха своите колеги на алеята, Лили се зачуди дали приятелката ѝ не преиграва.

С ясно доловим гняв Елизабет ги попита дали наистина смятат, че Лили би тръгнала толкова късно. „Че за какво ѝ е това —

възмущаваше се тя — среднощно рандеву с кардинала? Не е ли вече крайно време да оставите горката жена да си отдъхне? И къде била отивала? Да пийне нещо в «Ленъкс Лаундж». Не искате ли и вие да отидете? Трябва. Тя ще черпи.“

Краят на тази словесна атака почти уби Лили, но Елизабет знаеше какво върши. Репортерите нямаше да проверят дали поканата важи. Смятаха, че това бе просто лъжлива примамка, която да ги накара да се махнат оттам, за да може жертвата им да избяга.

— Не можете да ни баламосате — каза един от тях и с това се приключи.

Елизабет продължи по алеята, сви по пресечката и се насочи към Кеймбридж, необезпокоявана от никого. Когато стигнаха до къщата на Дъг, тя спря точно пред гаража и угаси фаровете.

— Поочукан е, но може да му се има доверие — каза Елизабет, докато пренасяха багажа на Лили във фургона. — Ето какъв е номерът: натисни газта два пъти, отпусни, натисни я още веднъж и тогава завърти ключа. Винаги се получава.

Лили не можеше да си позволи да бъде претенциозна. Шмугна се зад волана, разчупи за минута арматурното табло и след това свали стъклото. Настъпи два пъти педала на газта, отпусна, след това го натисна още веднъж и превъртя ключа. Сърцето ѝ подскочи, когато двигателят се задави, но в следващия момент моторът запали и забоботи. Чувахе се лек шум, но все пак боботеше.

— Ти си върхът! — каза Лили на Елизабет вместо благодарност.

Елизабет се бе надвесила през прозореца.

— Ами! Ако бях, щях да настоявам да те поканят за кампанията на Каган. Или пък щях да ти дам да задържиш моя лексус. — Тя потупа стария фургон. — Не съм свалила ризата от гърба си я. Искаш ли да ти вземам пощата или да направя нещо друго за теб?

— Всъщност да. — Лили извади от ключодържателя ключа за пощенската си кутия и ѝ го подаде.

— Къде да я изпращам?

— Просто я пази.

— Къде ще бъдеш?

Лили не бе сигурна какво да отговори. Не че нямаше доверие на Елизабет — да, всъщност точно това беше: още нещо, заради което презираше Тери Съливан. Той я бе научил, че ако не познава някого

много-много добре, винаги трябва да бъде предпазлива. Затова само се усмихна:

— Ще ти съобщя по-късно.

Лили вдигна стъклото и махна с ръка на Елизабет, който отстъпи в страни. След това излезе на заден ход от алеята, превключи на първа предавка, включи фаровете и потегли.

Пътуването ѝ трая два часа. През първия час Лили непрекъснато гледаше в огледалото за обратно виждане, за да се увери, че не я следят. От прекалена предпазливост дори веднъж излезе от магистралата, обърна в противоположна посока, върна се обратно до една отбивка, отново обърна посоката и продължи на север. Никаква кола не я следваше.

Бе успяла да се измъкне. Бе надиграла пресата, а обстоятелствата, при които бе постигната, превръщаха тази малка победа в голяма. Тя се носеше на крилете на удоволствието от тази мисъл през следващия час, когато пресече масачузетската граница, навлезе в Ню Хемпшир и продължи неотклонно, на север. Половин час преди да стигне Лейк Хенри обаче възторгът ѝ отстъпи място на силни опасения. Чудеше се дали не заменя едни проблеми с други, дали не скача от трън на глог — и това, при условие че съвсем се абстрахираше от възможността пресата все пак да успее да я открие и тук. Нямаше никаква представа какво щеше да прави, ако това се случеше. Нямаше никаква представа какво щяха да направят местните жители, какво щеше да прави майка ѝ.

Но вече нямаше връщане назад. Лили погледна в огледалото за обратно — виждане, когато отби от магистралата, и още веднъж, докато минаваше през центъра на Лейк Хенри. Всичко бе потънало в мрак и всички прозорци и врати бяха затворени здраво за през нощта. Никаква кола не се виждаше нито тогава, нито когато отби от главната улица, за да излезе на пътя, който обикаляше езерото. Колата ѝ се тресеше по познатия черен път, който криволичеше сред вечнозелени растения. Техният аромат се просмукваше във фургона и Лили усещаше сладостта, която езерото винаги ѝ носеше. Е, да, имаше и притеснения, но те бяха свързани с хората, а не с езерото. Те никога не бяха свързани с езерото.

Тя отби от лъкатушещия път и пое по един по-тесен, който водеше до брега на залива Тисен. На неколкостотин фута от водата

отново зави, но този път по една прашна пътека, изровена от колелата на автомобили. Когато стигна края на пътеката, Лили угаси двигателя, а след това и фаровете.

На пръв поглед езерото бе черно като катран. Постепенно очите ѝ се настроиха към липсата на светлина и тя започна да различава отделни неща. Вляво от себе си вече виждаше очертанията на малката къщичка, построена от дърво и камък. Вдясно мрачните силуети на високи дървета се издигаха на фона на небе, което бе съвсем мъничко по-светло.

Лили излезе тихичко от колата, застана неподвижно и си пое дълбоко дъх. Горите миришеха на бор, на сухи листа, на покрити с мъх скали и на цепеници, които горяха в камината на някой съсед. Тези аромати бяха нещо напълно обикновено за Лейк Хенри през есента, но за Лили в тях имаше някаква магия, която съживяваше в съзнанието ѝ образи от детството, хубави образи. Сред тях изплуваше и този на баба ѝ. Тя прекоси малката просека между къщичката и езерото, като стъпваше по борови иглички, които се бяха натрупвали с години, и чепати корени на дървета, разраствали се с десетилетия. Слезе по едно късо стълбище от траверси и стигна до ръба на езерото.

Повърхността му бе спокойна. Лили слушаше нежния плясък на водата, която срещаше брега, тихото шумолене на есенните листа, с които нощният бриз си играеше, и далечната писък на сова. Различаваше облаци, които на пластове закриваха небето, но точно когато се загледа в тях, те се разкъсаха и откриха малки късове от нощното небе, отрупано със звезди. Няколко минути по-късно се появи и месецът, а след това се разнесе дълбокото, натрапчиво, мелодично тремоло на гмурец.

Вкъщи Лили бе добре дошла. Чувстваше това толкова силно, колкото и присъствието на своята баба. Изведнъж съвсем ясно усети разликата между онзи ад, който бе напуснала, и красотата на тази къщичка, това езеро, този град — и разбра, че решението ѝ да дойде бе правилно. Откакто прочете „Бостън Поуст“ във вторник, не се бе чувствала така силна, както сега. Върна се при колата, извади ключа за къщичката от чантичката си, изкачи стъпалата, които водеха до старата дървена веранда, и отключи вратата.

Джон Киплинг седеше съвсем неподвижен в кануто си. Същото нещо, което не му бе позволило да заспи, го бе привлякло в малките часове на нощта тук, в сенките на Елбоу Айлънд, точно срещу залива Тисен. Наречете го инстинкт, предчувствие или чист късмет. Чист късмет ли? По дяволите, не! Това бе здрав разум. Ако животът ѝ в града се бе превърнал в такъв ад, в какъвто той предполагаше, къде на друго място би могла да отиде?

Въпреки това той не можеше да бъде съвсем сигурен, докато прозорецът на къщичката не светна. Ето, светлината се появи и Джон прошепна доволно:

— Да.

В отговор на това доту тих звук, подобен на тиролско подвикване, и се усмихна. Само мъжките гмурци издаваха такива звуци. Въпреки че не би причислил тази птица към себеподобните си, Джон знаеше, че тя разбира доволството му, защото бе същество от същия пол като него. Бе прочел статията в „Поуст“, а имаше и преки впечатления за това колко подъл би могъл да бъде Тери Съливан. Бе говорил с Попи, която не можеше да повярва, че нещо такова се случва на сестра ѝ. Бе разговарял и с местни хора, чиито мнения по въпроса се различаваха. Чудеше се каква е истината. Той бе журналист, а кръвта вода не става. Сега, след като Лили Блейк се бе върнала в града, точно тук, на негова територия, Джон можеше да разплете загатката.

ШЕСТА ГЛАВА

Лили спа дълбоко, а когато се събуди, бе загубила всякакво чувство за ориентация. Трябваше ѝ цяла минута, за да осъзнае къде се намира, и още една, за да се досети защо. След това всичко изплува в съзнанието ѝ — лъжите, смущението, гневът, безизходицата. Затвори бавно клепачи и се помъчи да прогони злите видения, но те се бяха превърнали в неделима част от самата нея, преобърнали живота ѝ по начин, по който никога не си бе представяла. Усети как нещо вътре в нея ритмично потрепва. Опита се да запази спокойствие, като напомни сама на себе си, че е на сигурно място. Само Елизабет знаеше, че е напуснала града, а абсолютно никой не подозираше, че е тук. Въпреки това потръпването не затихна.

Тогава си помисли, че образите няма да изглеждат толкова живи, ако стане и отвлече вниманието си с нещо друго. Затова тя бързичко се вдигна от леглото и тръгна към спираловидното стълбище, по което се слизаше от спалнята на горния етаж. И това наистина помогна. Веднага се успокои. Магията, разбира се, беше в тези четири стени. За Лили тази къщичка бе пълна с топли спомени. Откакто се бе родила, бе идвала тук при баба си.

Селия Сейнт Мери не бе родена в Лейк Хенри. До петнайсетгодишна възраст бе живяла в някакъв далечен град в Мейн, на повече от седемдесет мили разстояние в североизточна посока. След като рано овдовя, тя издържаше себе си и Майда, като водеше счетоводството на една фабрика за хартия. Когато не работеше, оправяше кашите, забърквани от братята ѝ. Те бяха напълно безотговорни. Но бракът на Майда бе сполучлив. Джордж Блейк не само управляваше от името на възрастния си баща доходния семеен бизнес, но и бе човек с добро сърце. Скоро след като се ожени за Майда той купи парче земя за Селия и ѝ построи къщичка, в която да прекара остатъка от живота си.

Къщичката не бе голяма. Селия не бе искала нещо огромно. Тъй като винаги бе живяла в тесни квартири, многото стаи щяха да я

накарат да се чувства неудобно. Стигаше ѝ това да има собствен дом — нещо, което никога дотогава не бе притежавала.

Затова когато Джордж я попита, тя поиска обикновена къщичка. Чувстваше, че щом ще става собственик на земя и ще притежава част от красивото крайбрежие на езерото, ще може да се наслаждава на прекрасната природа вън и да се чувства уютно вътре.

Уютът със сигурност бе това, с което Лили свързваше къщичката. Тя бе построена от тъмни дървени трупи от основата до покрива. Много от носещите греди се виждаха, имаше вградени рафтове за книги, а подът бе обкован с широки дъски. Приземният етаж представляваше една голяма стая, която бе разделена на части от подредените по много подходящ начин мебели. В отделението, което се използваше като всекидневна, имаше голям диван. Тапицерията му бе с цветни орнаменти в наситеночервено. Имаше и два стола с пищна тапицерия на цветя в наситенооранжево, две подови лампи на цветя в различни нюанси на жълтото и една квадратна масичка за кафе от борово дърво. Тя бе доста олющена, но стопанката много я обичаше. В тази част на стаята, в която старата жена се бе хранила, имаше дървена маса с плот, закрепен върху две магарета за подпора. Около тази маса навремето бяха седели половин дузина внуци — тези на Селия и на нейните приятели.

Кухничката бе малка, но учудващо модерна. Селия Сейнт Мери, макар и с консервативни възгледи, бе умна жена. Тя пристигна в Лейк Хенри с малки спестявания, които през годините значително нараснаха. Това ѝ даде финансова възможност според нуждите си да се сдобие с редица удобства, които направиха малката ѝ къщичка просто идеална.

Но нейните спестявания не бяха единственото, което растеше. Самата Селия се издигаше, разширяваше контактите си и ставаше част от общността. Тя намери приятели в града. Стана член на Градинарския клуб и на Историческото дружество, играеше бинго в понеделник вечер в църквата. Когато мина седемдесетте, започна да носи бейзболни шапки и червени кецове — съответно, поне както тя твърдеше, за да покрива оредяващата си коса и да се вижда в тъмното. Лили обаче подозираше, както и всеки, който познаваше Селия от дълги години, че това просто бе истинската ѝ същност. Как иначе може да се обясни фактът, че на едно състезание при езерото тя улови костур

с огромна уста, препарира го и го окачи на стената на кухнята? Или пък как можеше да се обясни онази огромна дантелена покривка, окачена на една от стените на всекидневната, която бе както изящно изработена, така и забележителна с това, че Селия бе започнала да се учи на този занаят едва след преместването си в Лейк Хенри? Или пък закачалката, върху която имаше не само богат избор от бейзболни шапки, но и една каубойска, една за голф и една старовремска ленена дамска шапка с широка периферия?

Как иначе, освен това, можем да обясним спалното помещение, леглото от ковано желязо и многото къщички за птици там? Къщички в нежни пастелни тонове са окачени по мертеците, а пък върху наклонената част от покрива, точно над леглото, са прикрепени като леки, прозрачни висулки два кафеза. Единият, богато украсен, в който имаше кърпички, а другият — много голям, използван вместо кофа за боклук. Как бихме могли да обясним и това, че дървените стени бяха облепени с политически плакати, които пропагандираха подкрепата на Тед Кенеди, за правото на избор на жената и за Хилари Родам Клинтън?

В златната си възраст Селия Сейнт Мери бе в разцвета на силите си. За първи път в живота си бе изказала собственото си мнение, когато се противопостави на Майда по отношение на Лили. Цялата увереност в себе си, която Лили доби в детските си години, колкото и малка да бе тя, се дължеше на вечно отворените обятия на баба й.

Селия бе мъртва от шест години, но Лили усещаше тази прегръдка, докато седеше в горния край на стълбището, водещо до спалното помещение. За усиляването на това чувство помогна една стара нощница на Селия, която Лили бе облякла. Нощницата бе дълга и мека и колкото и да бе невероятно, от нея лъхаше слабият аромат на жасминовия шампоан, който Селия бе използвала.

Лили се чудеше какво би казала баба й за това, което се случваше в Бостън. Чудеше се какво ще се случи днес. В къщичката нямаше нито телевизор, нито радио. Не защото Селия не можеше да си го позволи, а защото съвсем съзнателно бе предпочела да слуша гмурците, а не еднородната смес от различни шумове. Ами през зимата, когато гмурците ги нямаше? Селия слушаше стари грамофонни плочи — както в деня, в който напусна този свят.

Лили имаше много компактдискове със същия стил музика. Те бяха навън, заключени във взетата назаем кола, заедно с нейния CD-плейър и дрехите ѝ. Щеше да ги пренесе в къщичката по-късно. Не бързаше за никъде. Криеше се. Нямахме какво друго да прави.

Бе девет сутринта. Слаби слънчеви лъчи пробиха стената от дървета, влязоха през прозореца и разляха светлина по пода, по украсения с ресни килим и по едната облегалка на дивана. Това беше топла гледка, която Лили бе запомнила от детството си. Тогава тя често преспиваше в къщичката, будеше се рано, сядаше на пода в края на спалнята, така че краката ѝ да увиснат във въздуха, и запяваше. Отначало пееше тихичко, след това по-силно и по-силно, докато баба ѝ се събудеше. Лили се вкопчи в този спомен и се опита да го задържи колкото може по-дълго, но мислите за Бостън отново надвиха и донесоха със себе си хлад.

Боса, тя слезе по стълбите, загърна се с плетения шал, праметнат върху облегалката на дивана, и застана там, където един слънчев лъч падаше върху пода. Топлината му ѝ доставяше удоволствие, но той бързо угасна. Вече бе есен. След като пренесеше багажа си от колата, Лили щеше да донесе малко дърва от навеса.

Навън, някъде край езерото, се разнесе писък на гмурец. Познатият звук донесе радост на Лили. Тя отвори вратата и пред нея се разкри свят, който сияеше. Утринното слънце бе зад гърба ѝ и повърхността на езерото отразяваше наситения цвят на синьото западно небе. Тези дървета, чиито външни листа бяха сменили вече цвета си, пламтяха в огненочервено и златно, а вечнозелените дървета във всякакви тъмни нюанси ги караха да изглеждат още по-ярки. Лили долови мириса на бор, трепетлика, бреза и съхнещи кленови листа. Утринта бе тиха и спокойна. Това бе свят, който се отличаваше от града по толкова много неща!

Гмурецът отново изписка, но тя не го виждаше. Въпреки че краката ѝ можеха да измръзнат, тя се спусна между покритите с мъх скали, прекоси сечището с разпръснатите из него дървета и слезе по стъпалата до брега на езерото. Би отишла да седне на кея, но не искаше Лейк Хенри да разбере, че е дошла. Затова се шмугна в едно от подобните на кабинки образувания от открити борови корени, които често се срещаха по залива Тисен. В това скривалище изчакваше и наблюдаваше. Езерото бе спокойно. От гората зад нея се носеше

чуруликането на пойна птица, а от езерото — шепотът на водата, която миеше камъните. Когато гмурецът отново изписка, тя фокусира погледа си върху Елбоу Айлънд, почака малко, докато очите ѝ се настроиха, и започна да се взира в отраженията на дърветата върху водната повърхност при брега на острова. Накрая успя да различи сред тях очертанията на птицата. Всъщност — на птиците. Там имаше две, които лесно се отличаваха по остриите клюнове и грациозните движения на главата и шийката. Питаше се дали има и други — може би тези, които се бяха излюпили през лятото, но не виждаше достатъчно ясно брега на острова. Лили усети прилив на енергия, излезе от скривалището си, изтича обратно в къщата, за да вземе бинокъла на Селия, и се втурна обратно. Тъкмо бе стигнала до началото на стъпалата от траверси, когато видя малка моторна лодка при кея.

Кръвта ѝ се смрази. Мъжът в лодката бе с тъмни очила, но нямаше никакво съмнение, че я гледа. Тази развята от вятъра кестенява коса, тази квадратна челюст, чиято форма и поизрасналата брада не можеше да скрие, това напрежение, познато ѝ от лицата на лешоядите, от които бе избягала — тя знаеше кой бе той, о, наистина знаеше! Също така знаеше, че мъжът я познава, поради което нямаше смисъл да побегне и да се скрие от погледа му.

Силно възмутена, с примряло сърце и бясна от това, че бе открита толкова скоро, и то от човек, когото имаше две причини да мрази, тя се втурна обратно в къщата. Придърпа един кухненски стол до предната врата и грабна пушката на Селия, която бе окачена над нея. След това отвори вратата и изхвърча обратно навън. В това време Джон Киплинг вече бе стигнал средата на ливадата. Тъмните очила вече ги нямаше, но той все още имаше внушителен вид. Беше слаб и висок и вървеше така, сякаш бе господар на всичко наоколо.

Лили винаги бе избягвала срещите с него, когато си беше у дома, но знаеше къде е бил и какво е правил, преди да се завърне в Лейк Хенри. Попи ѝ бе казала.

— Не се приближавай повече! — изкрещя тя от верандата с глас, който трепереше от ярост. Може и да бе безсилна в Бостън, но тук не беше Бостън. — Това е моя земя. Навлезли сте в частна собственост.

Той спря. Мъжът бавно остави на земята голяма кафява вестникарска чанта на по-малко от десет фута от верандата. Изправи се

с вдигнати ръце. След това отново бавно, но леко изнервен, ги свали, обърна се и тръгна към лодката.

Беше бос, носеше сива фланелка и къси дънкови панталони. При други обстоятелства може би, би се възхитила на краката му, но този ден тя едва ли ги забеляза.

— Спри! — изкомандва Лили. Не искаше той да се мотае наоколо, но тъй като вече бе дошъл, трябваше да разбере защо. Бе наумил нещо. Вестникарите винаги имаха нещо наум, както наскоро бе разбрала. — Какво има в чантата?

Джон спря и се обърна бавно и предпазливо.

— Прясна храна — яйца, мляко, зеленчуци, плодове.

— Защо?

— Защото в къщата няма нищо друго, освен консерви.

— Откъде знаеш?

— Жената, която я поддържа, е леля на асистента ми.

— Ти си я попитал? И тя ти е казала? — Още едно предателство, още едно опасение. Но това бе Лейк Хенри. Всъщност не можеше да се надява на нещо друго.

— На кого другото е казала?

— Само на мен — каза Джон по-мило, — и само защото я помолих. Опитах се да си помисля къде бих отишъл, ако бях на твое място. Сметнах, че ще трябва да дойдеш тук.

Лили потърси самодоволство в изражението му, но дори и да имаше такова, брадата му го скриваше.

— Как разбра, че съм дошла?

— Прозорецът ти светеше в един през нощта. Това трудно би останало незабелязано, при условие че в прозорците на всички останали няма никаква светлина.

— Но нямаше как да видиш това място от пътя.

— Не, живея на езерото.

Попи й бе казала и това, но дори и без нея щеше да научи. Някой си Киплинг, който слязъл от Гребена и живее на езерото — за това дълго се бе говорило в града.

— Къде на езерото?

Въпреки че всичко се изписваше върху очите му, той се поколеба, сякаш мислеше какъв отговор да даде. Накрая Джон каза:

— Уийтън Поинт.

Е, поне за това не лъжеше. Може би възнамеряваше да го направи, но бе сметнал, че тя знае истината.

— Не можеш да видиш залива Тисен оттам — отвърна Лили, решена да не му позволи да я прави на глупачка. — Значи си бил в езерото. В един сутринта?

— Не можех да заспя.

— И сега си дошъл и ми носиш подаръци — Лили се почувства ужасно. Нейното скривалище бе разкрито, и то от най-големия ѝ враг. — Какво искаш?

— Свали пушката и ще говорим.

Тя наведе дулото към земята, но все още бе в пълна готовност да употреби оръжието.

— Какво искаш? — повтори Лили.

Джон мушна ръце в задните си джобове:

— Да помогна.

Гръмък смях изрази нейното недоверие.

— Ти? Та ти си журналист. А на всичкото отгоре си и големият брат на Дони.

— Е, да, но не аз съм го избирал — отвърна Джон. — Вече бях заминал, когато се е случило всичко това между теб и него.

— А ако беше тук? Щеше да застанеш на страната на брат си, както направиха баща ти, лелите ти, чичовците ти и братовчедите ти.

— Той беше проблемно дете. Опитвах се да му помогнат. Вече имаше досие. Щяха да му лепнат двойно по-голяма присъда, ако не беше казал, че ти си била подстрекателят. Това той разказа на татко, лелите, чичовците и братовчедите ни. Те му повярваха. Смятаха, че това е истината.

— Но не беше.

Той си пое дълбоко дъх и изпъна рамене.

— Знам. Той ми каза. Отидох да го видя в болницата в деня, преди да умре.

Дони Киплинг бе лежал в затвора по обвинение за грабеж, извършен заедно с Лили, и за влизане с взлом две години по-късно. Две години след това катастрофира с кола, докато се движеше с висока скорост, преследван от полицията. Това се случи преди десет години. Тогава Лили бе в Ню Йорк и работеше върху дипломната си работа. Когато Попи ѝ каза, тя се натъжи — не защото още изпитваше някакви

чувства към Дони, а тъй като унижението от връзката ѝ с него изведнъж започна да изглежда още по-унищожително.

— Съжалявам — каза Лили, отчасти защото Дони бе брат на Джон и отчасти защото Джон бе признал истината пред нея, което тя не бе очаквала.

Мъжът бе потънал в мисли.

— Той представляваше бедствие, което рано или късно щеше да се случи. Не зная какво се обърка. Всичко беше наред — беше идеален, докато не стана на десет. Аз бях лошият. Затова бях отпратен, а Дони остана и зае мястото ми — очите им се срещнаха. — Виждам, че баща ми не е същият, откакто Дони почина. Той е измъчен човек. Мрази го, ако искаш, но баща ми си получава заслуженото наказание.

Лили искаше да каже: „Радвам се.“ Беше виждала Гас Киплинг само веднъж, преди няколко години, в града. Тогава той изглеждаше съкрушен и стар. Да, сякаш страдаше. Трябваше да има най-коравото сърце на земята, та да може да желае да му се случи нещо още по-лошо.

Джон бе нещо друго. Тя хвърли бърз поглед към храната.

— В такъв случай това е от чувство за вина?

Той издаде хъркащ звук — по-скоро въздишка, отколкото смях.

— Точно попадение.

— Нямам време за игрички. Дойдох тук, за да се скрия. Ти ме откри. Сега трябва да замина.

Изведнъж Джон стана сериозен:

— Не, не трябва. На никого няма да кажа, че си тук.

Лили вдигна изнервено очи.

— Защо ми е да го правя?

— Ти си журналист. Работата на журналистите е да разгласяват новините. А това са новини.

— Ще си остане между теб и мен.

— Между теб, мен и още кого? „Поуст“, „Ситисайд“? Или пък се надяваш отново да удариш джакпота, този път с нещо по-голямо, като национална телеграфна агенция? Напиши статия, разпрати я в сума ти вестници.

Джон не отстъпи и поклати глава.

— Значи няма да има статия в броя на „Лейк Нюз“, който ще излезе във вторник, така ли? — попита Лили.

— Не.

Тя не му вярваше и му показа това с погледа си. Затова през следващата една минута пушката остана подпряна в свивката на ръката ѝ. Лили се загърна по-добре с шала, като продължаваше да го гледа недоверчиво.

— Господи! — възкликна Джон с бурно издихание. — Трудно е да се говори с теб.

Лили свали съвсем пушката за момент и извика:

— Знаеш ли какво преживях през последната седмица?

— Да. Да, знам. — Очите му бяха мрачни и неспокойни. — Бил съм там, Лили. Виждал съм какво вършат журналистите. — Последва кратка пауза. — Аз самият съм го вършил.

— И аз така чух.

— Добре. — Очите му изведнъж блеснаха предизвикателно. — Тогава нека играем с открити карти. Това, което сигурно знаеш — което Попи, Майда или някой друг от града вероятно ти е казал, е, че съм съсипал едно семейство. Написах статия за един политик от Кънектикът, който участваше в първия кръг на президентските избори и веднъж направи грешката да се издаде, че е имал връзка с известна омъжена жена. Връзката им бе прекратена преди години, още преди той да се ожени, но мирисът на изневяра и примамливите пикантни подробности със сигурност помагат вестниците да се продават добре. Човекът имаше врагове, а аз обичах да говоря с тях. Историята се разчу и за да запази чиста своята лицемерна „святост“, партията му оттегли подкрепата си. Неговата политическа кариера бе дотук, както и бракът, и отношенията му с децата. Те не искаха да имат нищо общо с него. Унижението му пред обществото бе твърде болезнено — Джон спря за момент. Някаква жилка под окото му трепереше. — Сега довольна ли си?

— Забрави онази част — за русокосата му помощничка — подкани го тя.

— Не съм я забравил. Премълчах я. Излезе, че не е било вярно. Не е имал връзка с русокосата си помощничка, но това се разбра по-късно. Дотогава жена му и децата вече бяха повярвали на всичко.

— Не спомена и за самоубийството на човека — добави Лили, тъй като твърдо, бе решила да не му спести нищо.

Жилката под окото му отново трепна.

— То е, което ме измъчва сега. Ако си мислиш, че това самоубийство не е променило живота ми, грешиш. Мисълта за него не ми дава мира от деня, в който се случи. След това, когато започнах отново да работя, бях просто осакатен. Не можех да върша мръсната работа, която вестникът ми възлагаше, защото съзнанието ми бе напълно сковано от мисли, като: „ами какво ще стане, ако...“, или: „ами после...“. Затова напуснах. Говоря ти истината, мисля за това самоубийство, мисля много. То единствено влияе така силно върху това, с което сега се занимавам — Джон сви устни и след това ги отпусна. Гледаше я в очите. — Знам какво си преживяла, Лили. Знам това повече от всеки друг в града.

Известно време тя не свали поглед от него, като искаше да му повярва. Още веднъж свали пушката.

— Не исках да се връщам тук. Ако имах къде другаде да отида, нямаше да се върна.

— И аз така си мислех. Но хората ще разберат, че си тук, без да им казвам нито дума. Ще видят светлината, както я видях и аз. Или пък ще видят дим да се издига от комина ти. Могат да те видят на верандата или долу, при езерото.

— Или пък да те видят да купуваш храна и да я носиш тук — каза Лили.

Още докато изричаше тази словесна нападка, тя се стресна от начина, по който бе започнало да работи съзнанието ѝ. И най-невинното действие вече ѝ се струваше подозрително.

Джон клатеше глава.

— Винаги купувам такива продукти от „При Чарли“ за баща ми. Чарли не се усъмни, когато купих храната тази сутрин, така че за мен не трябва да се тревожиш. Но Лейк Хенри си е Лейк Хенри. Това, че си тук, няма да остане дълго в тайна.

— Добре — заяви смело Лили. — И аз няма да остана дълго. Връщам се в Бостън веднага щом нещата утихнат.

Той я погледна недоверчиво, а едната му вежда хитро се повдигна.

— Или пък някъде другаде — продължи Лили, въпреки че Бостън си оставаше най-желаният вариант. Не бе честно да остане вечно в изгнание. Не бе за вярване. Освен това не можеше да си представи как би могла да прекара остатъка от живота си в Лейк

Хенри, Селия бе мъртва и Попи бе единствения човек, на чиято помощ можеше да разчита. Освен някогашните й отношения с Дони, това място бе свързано с още много неща, които караха сърцето й да страда.

„Но ако не тук, къде?“ — питаше се Лили и тази мисъл внезапно я стресна.

— О, господи! — измърмори тя, обзета отново от отчаяние.

След като прочете правилно чувствата, които се изписаха на лицето й, Джон каза:

— Днешният „Поуст“ е в лодката. Положението не е толкова лошо, колкото беше.

Лили не искаше и да знае, но не можеше да си го позволи.

— Какво пише?

— Че си се затворила в апартамента си — отвърна Джон, този път е явно самодоволство. — След това вниманието се насочва към Максвел Фандър. Цитират до втръсване неговите тълкувания на правата от Първата поправка, на разликата между обществено и частно лице, разсъжденията му за характера на процесите по обвинение за клевета. Позовават се и на други адвокати — тъй наречените специалисти. Спекулират с възможността да заведеш дело. Нае ли Фандър?

Лили поклати глава. Джон сви вежди.

— Авторът на статията смята, че трябва да го направиш. Не, не казва това директно. Просто подсказва за съществуването на такава възможност. Може би трябва наистина да ги дадеш под съд.

— Не мога да си позволя да наема Фандър. Освен това — аз срещу „Поуст“?

— А какво ще кажеш за варианта „ти срещу Тери Съливан“?

Лили се смрази. Не бе споменавала това име на Джон Киплинг.

— Трябва да знаеш още нещо за мен — каза мъжът, а лицето му доби сериозен вид. — Познавам Тери Съливан. Учихме заедно в колежа, а след това работехме заедно в „Поуст“. Смяташе, че съм му конкуренция и добре ме подреди.

— Как?

— Русокосата помощничка. Тя бе връзката на Тери. Тогава се учудих, когато ми даде името й, вместо да го използва сам. Каза ми, че историята си била моя, а за него това било важно. Не казвам, че се бяха наговорили, но той през цялото време знаеше, че тя лъже. Това

означава, че съвсем съзнателно ме прецака. Не ме разбирай погрешно. Не обвинявам него за нещастията, които причиних. Любовната афера с блондинката бе само част от цялата мръсотия. Ако не бях толкова нетърпелив и я бях проверил по-добре, нямаше да дам за печат историята ѝ. Не, всичко което искам да кажа, е, че имам зъб на Тери Съливан. Това ни свързва — обърна се и си тръгна.

— Нямах му зъб — каза Лили и вярваше във всяка дума, която изричаше. — По-лошо е от това. Ако тази пушка беше заредена и ти беше Тери Съливан, щях да те застрелям веднага, щом те видях.

Както вървеше с гръб към нея, Джон наведе глава. Когато се обърна, тя видя, че лицето му бе изкривено в усмивка. Тогава за секунда — само за секунда — Лили изпита близост с този човек. След това той отново се обърна и продължи към езерото. Когато стигна до стъпалата, които водеха до брега, се провикна:

— Имам амуниции. Обади се, ако ти потрябват!

Джон запали мотора и лодката се понесе по водната повърхност. Чувствата му бушуваха, сякаш за да се противопоставят на ленивото движение на лодката. Преди три години той се върна в Лейк Хенри с готов план. Щеше да издава „Лейк Нюз“ веднъж седмично, за да може да посреща нуждите си, а в същото време щеше да работи върху книга, която да му донесе слава, пари и да оправдае неговото решение да напусне Бостън. Опита се да осъществи намеренията си. Бе започвал да пише много книги, само че нито една не бе успяла да му вдъхне доверие. Затова не ги и завърши.

Тази беше обещаваща. В нея имаше потенциал за голям успех. Колкото повече мислеше за това, толкова по-уверен беше, че книгата ще бъде сполучлива. Положението на Лили бе просто частен случай на едно явление, което придобиваше все по-застрашителни размери. Дейността на медиите бе излязла извън контрол. Човешките права — в нейния случай правото на личен живот — бяха брутално погазвани. Тъй като нямаше спор, че и той бе погазвал тези права навремето, Джон познаваше психологията на журналиста. Това го правеше идеалния автор на такава книга. Темата на творбата му засягаше точно сърцевината на проблема, който тревожеше, разяряваше и тормозеше толкова много хора.

Пред него бе историята на Лили.

Знаеше и историята на Тери. Той бе добър писател. Всъщност беше велик, бе майстор на словото — и го знаеше. Беше арогантен и амбициозен. Но единствено с амбициите не би могла да се обясни низостта, която унищожаваше невинни хора. Джон познаваше достатъчно репортери, за да може да различи онези, които просто съвестно си вършеха работата, от тези, които влагаха в нея много повече. При втория тип журналисти често действаха стимули, които нямаха нищо общо с професионализма.

Джон бе прекрасен пример. В неговия случай движещата сила бе необходимостта от изява, която той изпитваше още от малък. На младини тази му потребност се проявяваше чрез дребни провинения в училище и незначителни нарушения на закона. Когато напусна Лейк Хенри, стремежът му към самоизява доби по-положителни измерения, като се прероди в съперничество в спорта, в училище, на работното място. Опитите му да блесне в професията обаче го доведоха до пълното поражение в „Поуст“, след което нуждата да завоюва слава изгуби остротата си.

Възможността да напише тази книга върна загубения стимул. Да, искаше да си създаде име. Кой ли журналист не искаше това? Но сега той имаше съзнание. Или поне предполагаше, че на него се дължи съдържаността му, докато си представяше Лили Блейк, застанала там, на верандата, в дългата нощница с цвят на слонова кост и наметната с шала на баба си. Джон наистина разбираше как се чувства Лили. Ако можеше да ѝ помогне да получи възмездие в момента, в който изкупуваше собствените си грехове както като човек, така и като писател — какво по-добро от това?

Докато отиваше към къщичката на Селия, Джон се бе погрижил да не предизвика никакви съмнения у местните жители. Криволичеше близо до брега, като се преструваше, че търси гмурци. На връщане постъпи по същия начин. Караше безгрижно, сякаш само за удоволствие — с това бе известен сред хората, които живееха на брега. Той продължи да се движи безцелно, докато не задмина четири крайбрежни парцела. След това се насочи към средата на езерото, като набираше скорост.

Десет минути по-късно се върна обратно на брега и завърза лодката до кануто си, на неугледната конструкция от дървени трупи, която той наричаше свой кей. Един ден щеше да го разруши и на

негово място да построи красив кей от дъски. В крайна сметка щеше да го превърне в голям квадрат с балдахинов покрив, който да хвърля сянка върху писалище, стол и пишеща машина. Щеше да пише там, докато слънцето позлатяваше водната повърхност, а наблизо плуваха гмурци. Когато валеше, кеят лесно щеше да се превръща в палатка с един или два прозореца.

Джон смяташе, че всичко това е в стила на Хемингуей, но в никакъв случай не е неподходящо за човек, за когото се знае, че е далечен братовчед на Ръдиърд Киплинг.

След като завърза здраво лодката, той извади друга чанта с продукти, остави я в кашона, седна зад волана и потегли. Въздухът бе доста хладен, но Джон държеше прозореца отворен. Беше още един прекрасен есенен ден, още един ден, в който човек можеше да се наслади на красивите листа на дърветата. Техните ярки цветове щяха да изчезнат след седмица-две. Минаваше покрай частни алеи, които водеха до Мали Поинт и залива Сийзър, след това край тези за Джемини Бийч и залива Лемън. После бе ред на залива Тисен. Той съвсем ясно съзнаваше, че подминава тясната алея, която водеше до него, и за миг се замисли дали Лили няма да избяга. Когато отиде да я види, бе поел пресметнат риск. Но ако можеше да се съди по изражението на лицето ѝ, преценката му бе правилна. Тя нямаше къде другаде да отиде и добре го знаеше.

Доволен, Джон продължи по пътя, който описваше кръг около езерото. Центърът на Лейк Хенри бе като кошер.

Едни носеха писма към пощенската станция, други пазаруваха в „При Чарли“, а пък трети влизаха с автомобилите си в паркинга зад магазина. Там се намираха полицейското управление, вдясно от него — църквата, а още по вдясно — библиотеката. И трите постройки бяха от дърво и боядисани в бяло, а капациите на прозорците бяха черни. Сградите изпълняваха разнообразни функции. Полицейското управление представляваше дълга едноетажна постройка от фермерски тип, в която се намираше и кабинетът на началника на градската администрация, градския регистър и социалните служби. Просторният трети етаж на библиотеката — квадратна постройка, подобна на административните сгради във Вашингтон, се използваше от градското военно управление. Историческото дружество

разполагаше с част от сутерена на църквата, която се издигаше висока, горда и внушителна.

Днес Историческото дружество правеше разпродажба на растения, което означаваше, че до църквата, със задната си част към нея, бяха паркирани много леки автомобили и камиони и че те скоро нямаше да се поместят оттам. Разпродажбите на растения в Лейк Хенри, както и тези на хлебни изделия, произведения на изкуството или на автомобилни аксесоари, имаха за цел — освен всичко друго — и да помогнат за сближаването на хората. Навън имаше много хора, които излизаха от автомобилите си, събираха се на групички и приказваха, или пък махаха с ръка на приятели. Те не бяха по-малко от онези, които купуваха растения.

Джон обходи с поглед, камионите и леките коли и забеляза една или две, които дотогава не бе виждал. „Туристи, които минават през града?“ — питаше се той. Дали пък не бяха журналисти под прикритие? Започна да се взира в тълпата, като търсеше камери, но не видя нито една. Не и днес. Не още.

Отдъхна си, излезе от центъра и продължи до разклонението, където Ридж Роуд се отделяше от главния път. Някакво символично значение можеше да се открие в този разклон. Оттам пътят ставаше различен. Студът бе вкаменил браздите от автомобилни гуми, така както и по останалите пътища в градчето, но тук те, изглежда, бяха по-дълбоки и колата се тресеше по-силно. Пръстта не бе по-суха, отколкото в по-ниските части на Лейк Хенри, но гумите изхвърляха облаци прах, които придаваха на всичко вял и посърнал вид. Кленовете не бяха оранжеви, а сякаш обгорени, брезите не бяха красиво жълти, а като че ли страдаха от жълтеница. Даже клоните на елите бяха провиснали като от голям товар.

Езерото можеше да мирише на есен, градът — на това, което се печеше върху скалата на „При Чарли“, но Гребена винаги смърдеше ужасно. Ако нямаше, проблем с водопровода, то имаше проблем с извозването на сметта или пък някъде бе лумнал пожар. Винаги нещо гореше: блатата, някоя електрическа инсталация или нечий дребен двигател увоняваше всичко. Лошият мирис се задържаше дълго, защото въздухът тук бе почти неподвижен. Езерото от едната страна и хълмът от другата задържаха смрадта на едно място.

Гребенът представляваше дълъг, широк хребет, всечен в хълмовете на неколкостотин фута над езерото. Между брега и възвишенията минаваше път. По хълмовете имаше редици от малки тристайни къщички с ламаринени покриви. Те бяха построени в началото на века от собствениците на фабриката и представляваха жилищата на работещите там. По онова време бе приятно да се живее на това място. Семейство Уинслоу, които притежаваха фабриката, бяха мили и съвестни хора. Те ремонтираха и пребоядисваха къщичките редовно, добавяха изолации, извозваха боклука, разчистваха папратите, за да може на тяхно място да израства трева, върху която децата да играят. Четвъртото поколение Уинслоу, които управляваха фабриката, бяха също мили и съвестни. В края на шейсетте, когато думата „свобода“ стана лозунг, издиган навсякъде в страната, те първи започнаха да разпределят между работниците част от печалбата. Семейството продаде дребните къщички на техните обитатели за по един долар, което беше част от социалния план. По онова време той бе считан за изключително алтруистичен.

Оттогава насетне обаче работите тръгнаха на зле. Цветущият бизнес, който движеше нещата, започна да запада. Тогава спадна интересът и парите непрестанно намаляваха. Все по-често счупените прозорци се заменяха с дъски, нестабилните стъпала се заобикаляха. Ламаринените покриви ръждясаха, боята се обели, капаците на прозорците увиснаха, асансьорите спряха и кабинките си останаха там, където за последен път бяха спуснати. Това не стана поради липса на умения у персонала. След автоматизацията на производството във фабриката много хора загубиха работата си и в малките къщички бяха настанени черноработници. Плащаше им се, за да поддържат Лейк Хенри в приличен вид, но те се прибираха вкъщи, изцедени от работа. Душевното им състояние представляваше смес от отегчение, отчаяние и ярост, възбудена от тесните рамки, между които бе притиснат животът им. Затова тези хора употребяваха златните си ръце за много по-жестоки цели. Полицейското управление в Лейк Хенри полагаше най-много усилия за обуздаване на насилието в семействата, които живееха на Гребена.

За живота там можеше да се напише книга. Джон знаеше това. Досега бе започвал да пише няколко книги, но не можа да завърши

нито една. Искаше да направи твърде подробно описание на живота на Гребена.

Той обходи с поглед билото и едва успя да различи редовете от разнебитени къщи, които се криеха между дърветата като бълхи в козината на куче. Но кучето бе мръсно. И зло. Още първите хора, покрай които Джон мина, се обърнаха и се загледаха с презрение след колата му. Бяха седнали на редовете стъпала, които водеха до верандата на къщата им. Той бе предал Гребена, като се премести да живее на езерото. Няма значение, че използваше вестника, за да защитава техните интереси. Той им напомняше за всичко, което те не можеха да постигнат. Това, което е далеч от очите, е далеч и от сърцето. Затова чувствата бяха взаимни; Джон бе умолявал баща си да дойде да живее с него на езерото, но Гас Киплинг бе отхвърлил молбата му със същата неприязън, с която посрещаше всички постъпки на по-големия си син. Затова Джон бе принуден да се откаже. Посещаваха баща си два пъти седмично или по-често, в случай че възникнеше някакъв проблем и Дулси Хюит се обадише.

Дулси бе съседка на Гас. Имаше три малки деца и бе с железни нерви. Единствено те и помагаша да търпи Гас, въпреки че Джон и плащаше за това.

Овладея се и спря пред бащината си къща. Тя някога бе и негов дом, но от спомена за това го болеше. Затова се опитваше да се откъсне от това място, както и от самия Гребен. Сега — само от Гас. Нито Джон, нито майка му, нито брат му живееха вече тук. Джон бе положил много труд, за да изглежда къщата по-добре. Бе я боядисал в светлосиньо, бе построил веранда, която я опасваше от всички страни. В двора бе засадил издръжливи храсти, защото знаеше, че Гас няма да се грижи за тях.

Той слезе от камиона, мина по верандата и отвори предната врата. Държеше в ръка чантата с продуктите. В къщата цареше пълен хаос, но това не бе нищо ново. Гас обичаше безредието. Тази гледка винаги поразяваше Джон. Той се чудеше как един човек, който се придвижва трудно, би могъл да създаде такъв безпорядък за толкова кратко време. Дулси вечно говореше на Джон за това, като му се извиняваше, защото Гас правеше къщата да изглежда така, сякаш тя никога не е влизала в нея. Всъщност Дулси я подреждаше два пъти на ден. Поне под разхвърляните вещи беше чисто.

— Гас? — извика Джон. Той постави чантата на пода в малката кухничка и погледна в спалнята и банята. Върна се отново в кухнята и отвори задната врата. Тогава нещо в него се преобърна. Видя баща си в най-отдалечения край на двора. Представляваше едно присвито на две беловласо същество, слабо като клечка, което шумолеше из високата до колене трева. Носеше огромен камък, какъвто медицинската наука бе установила, че не би трябвало вече да може да вдигне.

— Божичко! — прошепна Джон и изтича по стълбите, втурна се към баща си и извика високо: — Какво правиш, татко?

Гас постави канарата, която носеше, в една неравна стена, построена от подобни камъни. След това започна да блъска и намества камъка, докато той застана първо на една страна, после на друга. Накрая отново го вдигна и закуцука обратно през високата трева. Когато Джон се опита да вземе камъка от него, той притисна силно товара към себе си и тръгна в друга посока.

— Предполага се, че си слаб — напомни му Джон. — Сърцето ти трябва да се възстанови.

— Защо? — измърмори Гас с дрезгавия си глас. Тогава спря при една друга недовършена стена, пусна камъка и той се сгромоляса с такъв гръм, какъвто не можеше да се чуе дори и в дните, когато Гас бе в разцвета на силите си. — Ако не мога да сложа един камък, по-добре да умра.

— Пенсионира се преди две години.

— Ти реши така, синко, не аз. Ти боядиса къщата ми. Ти купи килими и диван, микровълнова, телевизор, компютър. Не ги искам — изръмжа Гас и размаха кокалестата си ръка. — Искам си само камъка. — Той с големи усилия завъртя камъка, който бе носил досега, побутна го отляво, след това отдясно. Тогава изруга и промърмори: — Проклетият трафтер не пасва.

Джон бе наблюдавал баща си достатъчно дълго, за да знае как се строи каменна стена. Два реда камъни определяха широчината на стената. За да увеличи нейната стабилност, зидарите поставяха по един голям камък, превишаващ по размери широчината ѝ, на всеки шест фута по дължината на стената. Този камък се наричаше трафтер.

— Навремето ги уцелвах от първия път — каза глас, силно задъхан. — Сега не мога да го направя въобще — нито от първия, нито

от десетия. — Старецът вдигна обувия си в ботуш крак и ритна стената. Отпорът ѝ го изхвърли назад и той падна по гръб на тревата.

Джон се затича да му помогне да се изправи, но това бе трудно и толкова болезнено за бащата от физическа гледна точка, колкото от емоционална — за сина. Джон си спомняше един здравеняк, един неуморен човек, който работеше от изгрев до залез. Гас избираше най-подходящия камък за всяка част от стената, поставяше го, намираше най-подходящото място за него и го наместваше така, че камъните в стената идеално си пасваха. Тя добиваше приятен за окото вид. Зидовете на Гас Киплинг наподобяваха произведения на изкуството.

Сега той бе прошарен старец и лицето му бе набраздено от слънцето, снеговете, тъгата и дългите години физически труд. Някога бе красив, но годините бяха изкривили лицето му и сега едното му око стоеше по-високо и по-широко отворено от другото. Повечето хора страняха от Гас заради агресивността, която виждаха в това око. Джон смяташе, че то го кара да изглежда по-тъжен.

След минута Гас вече бе стъпил здраво на краката си, а след още една успя да отскубне лакътя си от ръката на Джон.

Младият мъж отиде до камъка, който не бе поставен както трябва.

— Кажи ми къде го искаш?

— Ти не можеш да го правиш — кресна Гас. — Това си е моя работа.

Джон се отдръпна и загледа отстрани как баща му се суети над камъка. Сега обаче старецът го побутваше с по-малка сила, главата и раменете му бяха по-отпуснати. Беше очевидно, че Гас е нещастен, и то не само заради камъка, а заради живота си изобщо. Докторът му наричаше тази потиснатост „депресия на граничната възраст“ и казваше, че тя често се наблюдава при възрастните хора. Но това не помагаше на Джон да се чувства по-добре, когато гледаше баща си. От известно време Гас бе такъв.

— Какво ще кажеш за една бира? — попита Джон, след като известно време гледа гърба на баща си.

Старецът се бе обърнал с лице към стената и както изглежда, не успяваше да прави нищо друго, освен да се задъхва. Гас измърмори:

— Пия само по една на ден. Ако я изпия сега, по-късно какво ще правя?

— Днес можеш да изпиеш две — предложи Джон. Влезе в къщата и бързо се върна с две бутилки, които извади от хладилника. Подаде едната на Гас и седна на стената.

Старецът остана прав във високата трева. Разкрачи се, за да не загуби равновесие, килна назад глава и отпи голяма глътка. След това облегна бутилката на стената и каза:

— Не можеш да ходиш по това нещо.

— Знам.

— Не можеш да ходиш по стените на всеки. Някои се срутват.

— Да.

— Жалко е, че никога няма да научиш този занаят.

Джон никога нямаше да овладее занаята, защото Гас никога нямаше да му покаже как се строи стена. Старецът или твърде много се впрягаше, или бе много нетърпелив, или пък прекалено припрян. Затова Джон винаги го бе наблюдавал от разстояние, но дори и така бе научил много. Можеше по цвета на камъните да разбере откъде са взети. Знаеше, че най-хубавите камъни имаха гладки страни и ръбове, че контактната повърхност е толкова важна за стабилността, колкото откритите страни — за външния вид. Освен това бе научил, че никога, абсолютно никога не трябва да разтрошава камък.

— Това е изкуство — заяви Гас. — Този вестник, с който се занимаваш, не е изкуство.

Джон не искаше да започва спор.

— Дони някога работил ли е с теб? — попита младият мъж. Докторът го бе посъветвал да кара стареца да приказва, а разговорите за Дони щяха да се отразят добре на баща му.

Гас издаде неясен звук и отново отпи от бирата си.

— Каза, че би искал да започне да работи с теб.

— Умираще. Какво друго е могъл да каже!

— Можеше да каже, че те мрази. Вместо това каза, че иска да работи с теб. Бих нарекъл това комплимент.

Гас го погледна заплашително:

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо.

— През целия си живот не си направил нищо, без да си имал нещо предвид.

— Не е вярно.

— Винаги преследваше някаква цел. Винаги искаше да си по-важен и по-добър.

Джон отмести поглед. Двамата не водеха този разговор за първи път, но винаги доникъде не стигаха. Или поне не се получаваше този ефект, към който Джон се стремеше. Младият човек тихичко каза:

— Много мисля за Дони. Това е всичко.

— Какъв смисъл има? Той е мъртъв.

— Е, да. Много ми е мъчно за него.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Защото го тормозех ли? Съжалявам за това.

Гас изсумтя. Това и плачът на някакво бебе, разнесъл се през няколко къщи, бяха единствените признаци, че съществува живот наоколо. Тук птици не пееха. Сякаш бяха почувствали, че ще стрелят по тях много преди да решат да им предложат коричка сух хляб.

— Следиш ли онази история с Лили Блейк? — попита Джон.

Гас отново, изсумтя, което означаваше отрицателен отговор, но Джон не се хвана. За човек, който твърди, че не гледа телевизия, баща му често демонстрираше доста голяма осведоменост в коментарите си и това го издаваше.

— Помниш ли я като малка? — попита Джон.

— И да си спомнях нещо, нямаше да ти кажа.

— Защо?

— Не знам защо ме питаш.

Джон успя да запази спокойствие при първите една-две нападки, но сега вече се ядоса:

— Винаги ли трябва да мислиш за най-лошото? Може би искам да ѝ помогна. Това мина ли ти изобщо през ума?

— Не.

— През тези три години, откакто се върнах, някого да съм използвал, някого да съм наранил?

— Вълкът нрава си не мени.

— Дай ми възможност.

— Има да чакаш.

— Господи, колко си твърдоглав! — Джон извърна поглед. Миг след това остави бутилката върху стената и скочи на земята. — Някога — каза, като едва сдържаше гнева си, — някога наистина би било хубаво да проведем цивилизован разговор.

Тръгна си, за да не даде възможност на Гас да го измъчва с още мълчание или да хвърли срещу него още някое презрително подмятане. Не се спря, докато не стигна до камиона си. Бе стиснал здраво зъби до момента, в който остави Гребена зад гърба си. Когато свеж въздух нахлу през прозорците, гневът отстъпи мястото си на тъгата.

Гас беше на осемдесет и една. Стърчеше сред онази висока трева, като едва се държеше на краката си. Косата му бе разчорлена, а хилавото му тяло се бе сгърчило под карираната риза, която бе твърде голяма за него. Върху очите му се изписваха угризенията, които измъчваха сърцето му. Това бе портрет на сломен от годините човек.

Джон не искаше да си го спомня такъв. Искаше да види нещо различно в тези очи и да чуе други думи от тази уста. Не знаеше обаче как да постигне това.

СЕДМА ГЛАВА

Къщата на Попи Блейк, подобно на тази на Лили, бе малка, заобиколена от дървета и бе построена върху собствен парцел от крайбрежието. С това приликите се изчерпваха. Парцелът бе на западния бряг и дървена ограда го отделяше от този на родителите ѝ. Те ѝ го бяха подарили след злополуката, с надеждата да я задържат близо до дома. Попи се съгласи, но отказа да разреши на Майда и Джордж да прокарат алея през нейната собственост, която да свързва двете къщи. И така, за да се стигне до дома на Попи, трябваше да се мине по главния път и след това да се отбие по едно тясно, но павирано разклонение.

Самата къщичка се състоеше от три свързани помежду си крила, които лежаха на едно ниво. В лявото бе спалнята, а в дясното — кухнята и стаята за фитнес. Попи прекарваше по-голяма част от времето си в централното крило.

Там, зад прозорците, които гледаха към езерото, в полукръг бяха подредени писалища. В единия край бе поставен компютър, а другият представляваше свободно място за писане. В средата, откъдето се разкриваше прекрасен като картина изглед към кея, езерото и изпъстрените в различни цветове есенни дървета, имаше табло с безброй бутони. То бе свързано с телефона, с който Попи изкарваше прехраната си.

— Резиденцията на Будрьо — каза тя в говорителя, прикрепен към главата ѝ, след като една лампичка върху таблото светна.

— Попи, Виви е. — Вивиън Абът, началничката на градската администрация. — Къде са семейство Будрьо?

— На път към теб — отвърна Попи. — Няма ли ги още?

— Не, а си тръгвам след две минути. Ако дотогава не са тук, ще трябва да се запишат в регистрите на гласоподавателите следващата събота. Казах им да дойдат между девет и единайсет. А, чакай!

— Историческото дружество — каза Попи.

— Едгар Кук се обаждат. Моята Пеги пита докога ще продължи разпродажбата.

— До четири.

— Ха. Точно това й казах, но тя не ми повярва. Благодаря, Попи.

— Няма защо. — Друга светлинка замига, този път върху главната част на таблото. Беше личната й телефонна линия.

— Ало? — каза Попи, все още усмихната след краткия си разговор с Едгар.

— Попи Блейк ли е?

Усмивката й угасна. Тя разпозна гласа.

— Зависи.

Тери Съливан издаде звук, който можеше да бъде оприличен на кикотене, ако не бе толкова стегнат.

— Веднага познах гласа ти, скъпа. Сестра ти да е там? — попита съвсем спокойно Тери. Сякаш Лили бе точно там — а тя не беше. Сякаш Попи щеше да я издаде, ако бе при нея — а тя нямаше да го направи. Може би Попи знаеше къде е Лили — а тя не знаеше или поне не със сигурност.

— Тук ли е? — бе отговорът на Попи.

— Аз попитах пръв.

— Но ти си умникът. Доколкото знам, в Бостън е — обаче още преди да доизрече думите си, вече знаеше много повече. Защото, ако изключим външната прилика, нямаше как онази крехка фигура, която внезапно се появи на терасата й и носеше бейзболна шапка, старо карирано ловно яке, увиснали къси панталони и високи кецове, да бъде покойната Селия Сейнт Мери.

Попи се изправи на стола и енергично махна с ръка на Лили да влезе.

— Опита се да напусне града снощи — каза Тери. — Не успя. Или искаше ние да си помислим така. Опитвам се да си представя какво бих направил, ако бях на нейно място.

Лили не помръдна. Тогава Попи размаха и двете си ръце и посочи с пръст вратата на терасата. След това каза в говорителя:

— И ти реши, че ще дойде тук? Че защо й е да го прави?

— За да се скрие.

— Да се скрие ли? — тя допря показалец до устните си.

Лили тихичко отвори вратата.

— Къде другаде би могла да отиде?

— Манхатън? Олбъни? Не знам — каза Попи, но изумлението се долавяше в гласа ѝ. Тя се усмихна, протегна ръка към Лили и силно я прегърна.

— Ако беше там, щеше ли да ми кажеш? — попита Тери.

— Нямаше да има нужда — тя прошепна името на човека, с когото говореше. По лицето на гостенката в миг се изписа ужас. Попи каза на Тери: — Щеше да разбереш по гласа ми. В този край не умеем да лъжем добре. Не е в характера ни.

— Наблюдавам приятелите ѝ в Манхатън, Джуилиърд — имам списъци. Няма я там.

— Провери ли приятелите ѝ от театъра? На Бродуей бе сред хора от цялата страна. Ако бях на нейно място — тя повтаряше подигравателно думите му, — щях да отида при някого от тях.

— Това подсказване ли е?

— Не. Нямам имена.

— Ако имаше, щеше ли да ми ги дадеш?

— Не.

— Ще ме осведомиш ли, ако тя се появи там?

— Не.

Онова натъртено кикотене се чу отново.

— Такова си е моето момиче.

— Ни-ко-га — заяви твърдо Попи и с грациозно движение на пръста си прекъсна връзката. С другата, си ръка бе прегърнала Лили. Усмихна се и каза: — Имах предчувствие.

Прегърна отново с две ръце сестра си, но не ѝ хареса това, което почувства. Съзнаваше, че не е виждала Лили във възможно най-подходящите моменти. Въпреки това смяташе, че сестра ѝ има немного стабилна, даже крехка психика, а тази ѝ уязвимост сега съвсем ясно се проявяваше. Лили трепереше и бе видимо отслабнала. Когато я отдръпна от себе си, тя видя сенки под очите на гостенката си. Нямаше ги, когато двете се бяха видели за последен, път, на Великден, преди пет месеца.

— Не изглеждаш много добре — каза ѝ. — Красива си — което беше самата истина, — но си уморена.

Очите на Лили се наляха със сълзи. Попи отново я притисна до себе си, този път за по-дълго, и си мислеше, че „красива“ е меко

казано. По принцип Попи и Лили много си приличаха. И двете имаха тъмни коси, еднакви овални лица, стройни фигури. Лили обаче бе по-женствената. Може би се дължеше на гърдите ѝ. На това място Лили бе по-надарената, а освен това беше и по-тиха, с по-горда осанка, по-тайнствена. Хората винаги бяха наясно за всичко в отношенията си с Попи. Що се отнася до Лили, никога не можеха да бъдат напълно сигурни. Тази загадъчност бе част от нейния чар.

Попи навсякъде следваше Лили. Страдаше, когато сестра ѝ заекваше, и се гордееше, когато тя пееше. Невинаги одобряваше действията на Лили. Например за нея това, че сестра ѝ излизаше с Дони Киплинг, бе пълна глупост. Но Попи със сигурност знаеше, че душата на Лили е чиста. Тя не бе виновна, че заеква или пък, че Майда изисква прекалено много от първото си дете. Животът бе несправедлив към Лили още от самото ѝ раждане и продължаваше да бъде такъв.

Сякаш за да потвърди тази мисъл, Лили на пресекулки си пое дъх. След това погледна отчаяно Попи, което окончателно я увери, че е права.

— Как се измъкна? — попита Попи.

— Една приятелка. Взех колата ѝ назаем. Тери предполага ли, че съм тук?

— Все още не.

— Те ще дойдат — каза Лили с призрачен поглед. — Рано или късно.

— Рано — каза Попи. Тя не обичаше да обезкуражава хората, но Лили трябваше да знае. — Вече пристигнаха екипи с камери, няколко репортери.

Лили се отпусна на един стол.

— Задават ли въпроси?

— Опитват се. Някой нищо не казва.

— Ще проговорят. Рано или късно. Някой ще предложи пари. Друг ще ги вземе — тя склочи ръце и се залюля напред-назад върху стола. — Джон Киплинг е видял прозореца ми да свети тази нощ, спря на кея сутринта. Казва, че няма да каже на никого. Мога ли да му вярвам?

Попи харесваше Джон. Тя знаеше какви проблеми е създавал в младежките си години и колко безскрупулен журналист е бил в Бостън.

Не го познаваше лично, докато той не се завърна в Лейк Хенри. През тези три години тя виждаше в този мъж единствено приличието.

— Ако бях на твое място, бих му повярвала. Освен това имаш ли избор?

— Нямам. Ще ме последват, където и да отида. Поне тук имам къде да отседна. Какво да правя със Стела? Тя ще намине да погледне къщата следващата седмица.

— Аз ще се оправя с нея.

— Къщичката е рай за мен. Чувствам Селия там.

Попи кимна. Погледна шапката, якето, кецове. Сякаш пред себе си виждаше Селия. Лили погледна дрехите си.

— Не нося много неща със себе си. Не знаех колко дълго ще остана — вдигна очи, вперила празен поглед в нищото. — Джон ми каза за днешния вестник. Още ровичкат, Попи. Не се спират пред нищо. Чувствам се безсилна. Като че ли нямам права.

— Имаш. За това има съдилища. Трябва да говориш с адвокат.

— Явно не си погледнала днешния вестник. Аз говорих с адвокат.

— И? Той не е ли съгласен, че имаш основание да заведеш дело за клевета?

— Да, но проблемът е в самия процес. Той ще извади всичко на показ. Работата ще се влоши, преди положението ми да се подобри, а и ще ми струва цяло състояние. — Лили се намръщи. — Каза ми да взема пари назаем от мама.

Попи може би също щеше да се намръщи, ако не бе усетила в себе си прилив на вина. Майда ѝ бе дала толкова много — земя, къща, кола с необходимото оборудване, за да може да се качва и слиза от нея и да има удобен превоз. Освен това винаги ѝ прещаше дрехи, цветя и повече храна, отколкото тя можеше да изяде.

Проблемът на Попи бе от физическо естество. Майда можеше да се справя с такива проблеми. Чувствата бяха нещо друго.

Лили свали шапката си, разтърси глава и погледна намръщено козирката.

— Все още ли е с-с-сърдита?

Когато Лили заекна, сърцето на Попи се сви от болка. Сега заекването се появяваше само в моменти на стрес. Младата жена помнеше времето, когато то бе нещо практически постоянно и бе

съпроводено с изкривявания на лицето. Тогава Лили се превръщаше в болезнена за окото гледка. Попи не смееше да си помисли каква болка бе изпитвала сестра ѝ, когато това ѝ се случваше пред приятели, съученици, момчета. Попи знаеше какво е хората да те зяпат, но тя бе възрастен човек. А Лили тогава бе дете, което не само зяпаха, но и на което се подиграваха.

Майда можеше да помогне, но винаги сякаш губеше ума и дума, щом ставаше въпрос за Лили. А Лили? Бог да я благослови, тя се прибираше вкъщи за празниците и при специални случаи, като винаги се надяваше това да се промени. Тогава Попи не беше уверена, че има надежда. Майда бе жена с труден характер и го проявяваше не само в отношението си към Лили. Тя бе прекалено строга към градинарите и майсторите на ябълково вино. Беше започнала да се държи грубо и с Роуз. Ако Попи можеше да разчита на краката си и бе достатъчно силна физически, за да може да се опъне на Майда, щеше да набие малко здрав разум в главата на тази жена.

— Не съм говорила с нея от вчера — каза Попи. — Благодари се, че сега е жътва. Затрупана е с работа. Ще минеш ли да я видиш?

Лили погледна езерото.

— Не съм решила още. Мислиш ли, че трябва?

— Само ако си търсиш белята.

Попи срещна умотелния поглед на Лили.

— Може би ако ѝ обясня, ако изслуша моята гледна точка...

На Попи ѝ се искаше да бъде наистина толкова просто. Майда бе жена със сложен характер. За петдесет и една години в нея се бяха натрупали какви ли не чувства.

— А какво ще стане, ако го научи от някого друг? Това ще я нарани.

— Аз няма да ѝ кажа — обеща Попи.

— Но Джон смята, че хората ще разберат. Ще видят светлина или дим от комина. И е прав — Лили погледна таблото с безброй бутони.

— Кажи ми, че всички те не говорят за мен.

— Не мога. Това е новина. Но не си мисли, че всички те осъждат. Отказват да говорят с пресата.

— Джон е журналист. Те говорят с него — Лили въздъхна и очите ѝ отново започнаха да се пълнят със сълзи. — Мислех, че мога да дойда тук и да стана невидима за известно време, докато не разбере

какво става в Бостън, докато не реша какво да правя. Но сега той знае, че съм тук.

— Щом е казал, че няма да каже на никого, значи няма — увери я Попи.

— Защо не? Какво би го спряло?

— Самоуважението.

— Донесе ми прясна храна.

— Предложение за мир?

— Или Троянски кон.

За момент и двете замълчаха. Попи каза:

— Никога не си била толкова цинична.

Лили прокара ръка през косата си:

— Интересно колко бързо се променят хората.

Попи искаше да прегърне сестра си още веднъж, но усети, че Лили се бе отдалечила от нея, бе се затворила в себе си и не виждаше никого и нищо. Най-доброто, което можеше да направи, бе да каже:

— Лили, не можеш да си тръгнеш. Сега Лейк Хенри е най-сигурното място за теб.

— Може би. Предполагам, че ще се навъртам близо до къщичката си. Ще наблюдавам как се развиват събитията.

— Остани тук — предложи Попи, въодушевена от собствената си идея, но Лили въздъхна и поклати глава.

— Не. Къщичката си е моя. Отнеха ми всичко друго. Имам нужда от нея.

— Мога ли да направя нещо за теб?

Лицето на Лили още веднъж се оживи.

— Отново това, което току-що направи, когато Тери се обади. Нека се опита да се свърже с всички хора, които са участвали в шоу заедно с мен. Дори не помня имената им.

— Искаш ли да се обадя на мама.

— Не.

На таблото отново светна някаква лампичка и Попи нагласи говорителя.

— Полицейско управление на Лейк Хенри. Това обаждане се записва.

— Обажда се Харви Елмън. Подготвям статия за „Нюзуик“ и ми трябва информация за криминалното досие на Лили Блейк. Можете ли

да ми го изпратите по факс?

Попи погледна сестра си в очите.

— Лили Блейк няма досие.

— Била е обвинена в грабеж в големи размери.

— Не. Нямаше обвинение. Започна разследване, което по-късно бе прекратено.

— На мен ми казаха друго.

— Не са ви осведомили правилно.

— С кого разговарям? — попита мъжът нетърпеливо.

— Аз отговарям за връзките с пресата и знам за какво става дума. Не сте първият, който се обажда за това.

— Искам да говоря с началника на полицията.

— Съжалявам. Можете да говорите само с мен. Отново, за архивите, вие бяхте Харви Джелмън?

— Елмън.

Попи изрече името по букви и го записа.

— Работите за „Нюзуик“, нали? Добре. Ще осведомя началника за какво сте се обаждали — усмихна се на Лили. — Разполагаме със запис на този разговор, но ще запазя името ви, за да знаем кого да обвиним, в случай че статията ви съдържа неверни факти. Разбирате ли, Лили Блейк е много обичана в този град. Ако отпечатате лъжи, ще ви държим правно отговорен. Това се отнася и за всички ваши колеги, които се обаждат. Имаме съд за това. Трябва да защитаваме съгражданите си, нали?

Лили се чувстваше доста по-добре, когато излезе от къщата на Попи. Сестра ѝ бе силен съюзник. Тя отговаряше, когато по телефона търсеха най-влиятелните жители на Лейк Хенри. Това ѝ даваше възможност да се застъпва успешно в полза на Лили. Попи също така настоя сестра ѝ да вземе клетъчния ѝ телефон, защото до къщичката на Селия не бе прокарана действаща телефонна линия.

След като сложи отново бейзболната шапка и слънчевите очила, Лили подкара взетия назаем фургон обратно към къщичката на Селия. Мина по същия път, по който бе дошла — покрай противоположния на центъра на града край на езерото.

Жителите на Лейк Хенри забелязваха хората, които не бяха местни. Тя допускаше, че през града минават и други коли с масачузетска регистрация — любители на есенните дни или пък

вестникари, които се ровеха из мръсотията. Лили подозираше, че местните жители започват да си задават въпроса дали тя няма да се върне. Колкото по-малко гъделичкаше любопитството им с познатите черти на своето лице, толкова по-добре.

Когато сви по пътя, който водеше към залива Тисен, дъхът ѝ секна. Мина ѝ през ума, че може да завари колата на някой непознат, паркирана пред къщичката. Сложи ръка върху телефона и се приготви да звънна на Попи, която щеше да се обади на Уили Джейк, началника на полицията. Той щеше да пристигне от другата страна на езерото със своя джип и щеше да арестува натрапника за навлизане в частна собственост. Но това бе дребно нарушение, което означаваше, че неканеният гост ще бъде освободен след часове. Веднага след това той щеше да съобщи по телефона на всички къде се намира Лили. Цял рояк журналисти щеше да се изсипе в Лейк Хенри, а това бе последното нещо, което Лили искаше.

Разбира се, Джон Киплинг може би вече бе провел тези телефонни обаждания.

Пред къщичката обаче нямаше коли. Тя се огледа предпазливо. Даже обърна колата, преди да паркира, за да може при нужда бързо да се измъкне. След това излезе от автомобила и без да отмества поглед от заобикалящите я гори, изтича до вратата.

Наоколо нямаше никого. Погледна навън през всички прозорци, след това ги обиколи още веднъж, за да ги отвори. Свежият въздух, затоплен от обедното слънце, изпълни къщичката. Когато се увери, че никой не се прокрадва към жилището ѝ по суша, тя насочи вниманието си към езерото. Виждаше се само една лодка. Беше класически образец. Сякаш принадлежеше на колекция на Марлон Дюи. Но тя се намираше на огромно разстояние и се отдалечаваше повече и повече с всяка измината минута. Лодката не представляваше заплаха. Нямаше и следа от Джон Киплинг.

Всичко наоколо бе чисто и спокойно. Лили пое този покой, отпусна се и изведнъж я налегна силна умора.

След няколко минути вече спеше в желязното легло.

ОСМА ГЛАВА

Докато Лили спеше, Джон работеше. Това му помагаше да забрави черните мисли, които не му даваха покой. Винаги се чувстваше потиснат, след като бе ходил при Гас. Постоянно изпитваше отчаяние, угризение, вина. Днес се чувстваше още по-зле, защото ясно видя, че състоянието на Гас се влошава. Освен това осъзнаваше, че не трябва да си тръгва така. Но освен всички останали чувства, които го измъчваха в момента, той бе ядосан на баща си. Докато беше дете, Гас винаги го бе държал на разстояние от себе си, а след това го бе отпратил. Разбира се, Джон можеше и да свърши като брат си, ако бе останал. Въпреки това болката, причинена от това ранно изгнание, все още бе жива. Той не можеше да направи нищо, за да промени нещата. Това беше вече минало. Работата обаче прогонваше тези мрачни чувства, които пробуждаха като с нож душата му.

С намерение да събере клюки за „Лейк Нюз“, на връщане от Гребена той мина през центъра на града, спря при църквата, където продължаваше разпродажбата на растения, и се смеси с тълпата. Говореше се за пиесата, която театралната труппа на Лейк Хенри бе избрала да постави през зимните дни на драмата, за двете стихотворения, които градската библиотекарка бе пратила в списание „Янки“. Самата библиотекарка пък разказваше за шестте котенца, които котката бе родила зад една лавица с книги в библиотеката. Когато доближи дървената каруца, пълна с тикви, Джон дочу разговор за хубавата реколта този сезон. Журналистът обаче не успя да драсне и ред по тези новини в бележника си, защото хората веднага го засипаха с въпроси.

— Във вестниците пише, че щяла да наеме онзи адвокат — каза Алф Базъл. Той бе главният отговорник за зимните дни на драмата и касиер на Историческото дружество. Беше на шейсет и една години, местен жител. — Смяташ ли, че ще има голям процес, който телевизията ще показва?

— И аз се чудя — каза Джон.

— Не съм сигурен, че това би ми харесало — отбеляза възрастният човек.

Джон се зачуди от какво по-точно се притеснява той. Дали от това, че градът ще стане център на внимание, или че един евентуален телевизионен процес ще намали интереса към зимните дни на драмата.

— Как са научили за заекването? — попита библиотекарката.

Лейла Хигинс бе преминала вече трийсетте. В училище тя бе един клас по-напред от Лили и още тогава си беше книжен червей. Сега бе омъжена, но всички знаеха, че в тийнейджърските си години често оставаше без кавалер на танцовите забави. Когато говореше за онези времена, очите ѝ винаги ставаха тъжни. Те се натъжиха и сега, когато попита за Лили.

— Трябва да са видели медицинския ѝ картон — отвърна Джон.

— Но как? Кой би им позволил да го разгледат?

Джон не знаеше със сигурност. Самият той възнамеряваше да го погледне.

— Може би за заекването се споменава в съдебните документи.

— Но кой би допуснал журналистите до тях? — продължаваше да пита Лейла.

Тези документи бяха още едно нещо, към което Джон проявяваше силен интерес.

Човекът, чиято бе каруцата с тикви, каза:

— Все се питам дали тя ще дойде тук — подобно на останалите, той не смяташе за необходимо да пояснява за коя „тя“ става дума. Имаше само една „тя“, за която говореха жителите на града. Джон не се преструваше, че не разбира кого имаха предвид всички те.

Тъй като това не бе въпрос, нямаше нужда да се отговаря. Благодарен на случайността, че му бе спестен трудът да дава уклончиви отговори, Джон поглади с ръка една закръглена тиква.

— Това е прелест — каза журналистът и въздъхна с възхищение. Сладкият аромат на хвойна, мирисът на глинеста пръст и зрели тикви — това бяха уханията на есента, които се носеха из въздуха. Бе приятно да се разхождаш наоколо и той щеше да го направи, но не точно сега. Джон прибра тефтерчето в джобчето на ризата си и се запъти към смесения магазин от другата страна на паркинга. Знаеше, че Чарли ще затвори за обяд.

Чарли Оуенс му бе връстник. Беше от богато семейство, което живееше край езерото. С Джон бяха приятели от училище, което значеше, че и Чарли бе лошо момче навремето. Най-любимото им място през детските години бе ничий остров — едно петънце в центъра на езерото. Когато бяха на дванайсет, отиваха с лодка на острова, за да пушат марихуана, на тринайсет се напиха там. На четиринайсет един след друг загубиха девствеността си на своето любимо място с едно много щедро и много надарено момиче, две години по-голямо от тях.

Чарли се завърна вкъщи веднага щом завърши колеж поради две причини. Първата бе критичното състояние на семейния бизнес, а втората — любовта на една жена, която имаше необходимите идеи, енергия и способности да го възроди. Той бе лицето на магазина, човекът, който контактуваше с жителите на Лейк Хенри. Анет обаче бе двигателят, който щеше да вкара магазина в новото хилядолетие. Тя обнови из основи щанда за хранителни стоки и в него вече се продаваха деликатеси и хлебни изделия. Освен това разшири възможностите за доставка по домовете. Откри щанд за занаятчийски изделия, който много хора посещаваха просто за да разглеждат. Нейна бе и идеята за кафенето в далечния край на магазина, което представляваше светло помещение със стъклени стени.

Сега Джон се отправи точно натам. Мина покрай малкото коридорче, по което се влизаше в кухнята, надникна вътре и намигна на Анет. Тя бе там и разбъркваше нещо, което миришеше на прекрасна рибена супа. Джон седна в любимото си, заградено от прозорци сепаре, което гледаше към една малка брезова горичка. Обедното слънце бе високо и, набръчканата кора на дърветата изглеждаше още по-бяла, а есенните листа бяха по-жълти от всякога.

Не мина много време и Чарли се появи с поднос, върху който имаше, разбира се, рибена супа, сандвичи „Уестърн Клуб“ и кафе. Храната и кафето бяха за двама. След като сервира на масата съдържанието на подноса, Чарли седна срещу Джон и се усмихна.

— Мислех си, че няма да успееш да се добереш дотук.

Джон протегна ръка и вдигна чашата с кафе. То веднага премахна вкуса на бира, който все още усещаше в устата си.

— Дълга сутрин, а? — попита журналистът, като продължаваше да държи чашата, за да топли с нея ръката си.

— Натоварена — каза Чарли, но изобщо не изглеждаше много уморен. Оредяващата му коса бе побеляла, а и вече имаше бръчки около очите. Но усмивката и щастливият блясък в очите му показваха, че е доволен от живота. Жена му го обожаваше, както и петте им деца, три, от които работеха в магазина. Джон можеше да подразни Чарли, че е побелял от децата си, но наистина му завиждаше за пълнотата в живота му.

Няма да те питам за какво говорят навън — каза замислено Чарли, като жестикулираше с лъжица в ръка. — И тук се говори за това. Градът се е вманиачил на тази тема.

— Какво си спомняш за нея?

Чарли погълна голямо парче риба от супата си. Докато преглъщаше, вече знаеше какво да отговори.

— Гласът. Пееше в църквата, докато стана на седем. Вън от църквата бе незабележима. Тихичко момиче.

— Тя заекваше — припомни му Джон. — Това обясняваше защо непрекъснато мълчеше.

— Не и когато пееше. Пееше в църквата в неделя, а когато стана на десет или единайсет, започна да пее тук в четвъртък. По онова време вече бях заминал, но поне според това, което баща ми разказваше, винаги е събирала много хора тук. Още тогава използваша голямото помещение отзад за жива музика, въпреки че то приличаше повече на хамбар. Имаше само пейки, подредени около тумбеста печка, а в единия край бе издигната платформа.

— Всяка седмица ли пееше?

— Почти — каза Чарли и гребна още една лъжица от супата. Още не бе преглътнал, когато посочи с лъжицата си купата на Джон. — Яж. Децата уловиха рибата, костур от езерото — отвори плик сухарчета и ги изсипа в паницата си.

Джон ядеше. Супата беше лека. Мазнината не бе прекалено много, а точно толкова, колкото да я направи вкусна. Чарли каза:

— Обаче имаше доста караници за това, че Лили пееше тук. На Джордж това му харесваше, но не и на Майда. Според нея да пееш в църквата бе сигурен път към спасението, но да пееш тук бе сигурен път към ада.

— Тогава защо го позволяваше?

— Джордж настояваше, а също и терапевтът на Лили. И двамата казваха, че Лили трябва да върши нещо, което да я кара да се чувства добре.

Джон се опитваше да си я представи.

— Прекрасно е едно десетгодишно момиче да пее. Това означава, че въпреки ранната възраст, тя вече има развит талант. А какво ще кажеш за четиринайсет или петнайсетгодишно момиче? Поведението ѝ на сцената предизвикателно ли беше?

— О, господи, не! Майда нямаше да го допусне. Независимо от времето или възрастта си, момичето винаги бе закопчано от глезените до шията.

— Това също може да бъде предизвикателно — изтъкна Джон. Опитваше се да си представи интереса на Дони.

За минута-две Чарли се съсредоточи изцяло върху купата си. След това остави лъжицата.

— Е, Лили не беше. Тя просто стоеше там и пееше, без да танцува, без палави погледи. Накрая се усмихваше мило и невинно. Когато пееше за любов, затваряше очи, сякаш се намираше в някакъв свой измислен свят или пък до смърт се страхуваше точно тогава да не влезе майка ѝ и да я издърпа от сцената. Само че Майда не го правеше. Обикновено тя не идваше да я слуша. След като Лили замина за Ню Йорк, Майда не влезе с месеци в магазина. Според нея ние бяхме тези, които развалиха момичето.

— А не Дони? — попита Джон.

Чарли избърса устата си с хартиена салфетка.

— Това бе много шум за нищо. И сега е така. Мислиш ли, че е имала връзка с кардинала?

— Не.

— Точно така. Всеки, който познава Лили, винаги е знаел, че тя не е способна на такова нещо. Брат ти — той вече е друго — след това Чарли присви едната си вежда и добави: — Не го казах на онзи младеж, който спря тук сутринта де.

Нещо трепна у Джон.

— Какъв младеж?

Чарли извади една визитна картичка от джоба си и му я подаде.

— Каза, че бил телевизионен продуцент от Ню Йорк. Изглеждаше доста млад. Според картичката човекът работеше за

Дейтлайн Ен Би Си.

— Те са млади — призна Джон. — Изглежда, там работят петима-шестима продуценти. Занимават се най-вече с мръсна работа, като например да душат из Лейк Хенри и да се чудят дали да не разгласят нещо или не.

— Нищо не му казах — каза Чарли, този път без следа от акцент. — Уверих го, че тук няма да открие никаква сензация и че дори и да има възможност за такова нещо, няма да получи сензационната новина от нас.

Но Джон знаеше как действат медиите. В момента на разпродажбата на растения имаше много непознати. Местните жители предполагаха, че много хора от равнините, които минаваха през града в събота, спираха там, особено през есента. Тъй като непознатите не носеха камери със себе си, нямаше как репортерите веднага да бъдат разпознати от любителите на есенни листа.

— Как изглеждаше?

— Като нас — каза Чарли, но след това, горд със себе си, добави: — Ударих камбаната, за да ми обърнат внимание и съобщих на всички тук кой е той, така че да няма нужда сам да се представя. След това го заведох до разпродажбата на растения и го представих на всички там, така че хората да знаят, че в града има човек от Дейтлайн Ен Би Си. После си стиснахме ръцете, пожелах му късмет и го оставих сам.

Джон си знаеше защо харесва Чарли.

— Постъпил си добре.

— И аз така си помислих — каза Чарли. След това надигна купата и наведнъж погълна това, което бе останало от супата. Остави купата на масата и с усмивка на задоволство се облегна на стола.

Джон се питаше как Чарли досега не бе станал два пъти по-грамаден, отколкото беше. Преди журналистът да успее да се справи с това, което бе поставено пред него, Чарли видя сметката на още една паница супа и на голяма порция нарязани на дълго пържени картопки, които той донесе заедно с нея на масата. Щастлив като птица, Чарли се върна обратно в магазина, за да го отвори. Джон остана сам, като се чувстваше така, сякаш стомахът му ще се пръсне.

За да слегне храната, трябваше да се поразходи. Затова Джон отново се смеси с тълпата. Оглеждаше се за туристи, които можеха да бъдат журналисти. Предупреждаваше всеки, когото срещнеше, че

наоколо може да има репортери. Дори се вслушваше в разговорите между непознати хора и местни жители, които можеха да бъдат интервюта. Но не чу нищо необикновено.

Запъти се към полицейското управление, което се намираше от другата страна на паркинга, за да говори с шерифа, който наблюдаваше събитията от пейката на верандата. Бе вдигнал единия си крак върху парапета, а от устата му стърчеше клечка за зъби. Уили Джейк бе наближил седемдесетте. Бе шериф от дваисет години, а още дваисет преди това бе служил като помощник-шериф. Никой не се оплакваше от това, че вече бе намалил темпото. Даже малко хора го забелязваха. Джон бе един от тях, но само защото бе отсъствал от града достатъчно дълго време или може би защото в Бостън нуждата от по-активен началник на полицията бе по-голяма.

Уили Джейк винаги е бил висок. Беше се променил от времето, когато Джон си имаше дребни спречквания със закона. Не можеше вече да бяга на толкова дълги разстояния и шията му бе поувиснала. Въпреки това все още ходеше гордо изправен, а осанката му вдъхваше авторитет. Униформата му впечатляваше с това колко добре е изгладена. Годишите бяха отнели много от физическата му бързина, но за сметка на това умът му бе станал по-гъвкав.

— Да си видял нещо интересно? — попита Джон.

— Доста неща — каза тихо шерифът и премести клечката в другия край на устата си, без да сваля поглед от тълпата. — Из тълпата се мотаят няколко души, които досега не съм виждал. Опитвам се да запечатам лицата им в съзнанието си. Ако се появят някъде другаде из града, ще ги разпозная.

Джон и за минута не се усъмни, че той ще може да направи това.

Уили Джейк намести крака си върху парапета.

— Мислиш ли, че е имала връзка с кардинала?

— Не.

Шерифът го стрелна с поглед.

— Защо мислиш така?

— Познавах човека, който раздуха историята. Той сам си измисля новини. А ти? — попита Джон, защото имаше предварително изготвен план. — Ти смяташ ли, че е имала връзка с кардинала?

Уили Джейк дъвчеше клечката за зъби, като отново бе обърнал поглед към тълпата.

— Трудно ми е да кажа. Не знам каква жена е станала, след като замина.

— Помниш ли онази работа с брат ми?

Възрастният мъж отново го погледна, но този път остро:

— Аз водех следствието.

— Дони ми каза, че тя не е била виновна. Призна ми го, преди да умре.

— Не твърдеше това, когато се случи. Имахме необходимите доказателства. Похвалила се на приятелка, че ходи с Дони Киплинг.

— Похвалила се?

— Добре де, разказвала. Освен това, когато излизаха с онази кола, се виждаше, че си прекарва страхотно. Ако не ѝ харесваше това, което вършеше Дони, можеше да стане и да си замине. А тя и дума не обелваше.

— Лили не бе вършила нищо нередно преди това.

— Това нищо не означава — каза Уили Джейк. — Била е готова да действа.

— Защо?

— Майда.

— Какво за Майда?

— Тя бе доста строга. Децата се бунтуват срещу строгите.

— Ами Джордж? Той не бе толкова строг. Не бяха ли доста близки с Лили? — Джордж Блейк присъстваше в архивите на Джон като коренен жител на Лейк Хенри от четвърто поколение. Според това, което Джон бе научил от различни интервюта, той бе благороден човек.

— Няма значение какви са били отношенията им с Лили. Майда се грижеше за децата.

— Не харесваш Майда, нали?

Уили сви рамене.

— Сега ми харесва. Тогава не я харесвах много. Мнозина от града също не я харесваха. Беше добра жена, докато се омъжи за Джордж. После започна да се надува. Не мисля, че и ние ѝ бяхме много симпатични — шерифът стрелна Джон с поглед. — Обаче не казах това на репортера от Роуд Айлънд, който мина оттук тази сутрин. Нищичко не му казах. Не искам чужди хора да душат из моя град. Казах му го. Казах му, че ще го наблюдавам, че ще го арестувам, ако се

навре някъде, където не трябва. Навсякъде върху територията на града и неговите околности има предупредителни знаци. На тях пише: „Ловът забранен“, „Риболовът забранен“, „Влизането без разрешение е забранено“. Аз добавям: „Безпокоенето забранено“. Не искам онези от равнините да карат почтените хора да говорят за съседите си. Говорим помежду си за съгражданите си, но не разказваме на чужди хора това, което научим. Не знам какво ви има на вас, момчета. Мислите, че можете да пишете каквото си поискате. Вие си решавате кое е новина и кое не е. Няма значение дали е вярно.

— Хей — каза Джон, като постави ръка на гърдите си, — сега не аз съм лошият. Ако бях на твоето място, щях да се опитам да разбера откъде е изтекла информацията за ареста.

Уили Джейк се намръщи и дръпна клечката от устата си.

— Ема беше — Ема бе съпругата му. Тя често вдигаше телефона в кабинета му. — Каза, че някой се обадил от административния център в Конкард. Опитвали се да оправят архивите. Обадихме се в центъра. Оказа се, че не са ни звънили. Не оправяли никакви архиви. И на тях обаче им звънили по телефона във връзка с Лили Блейк. Някаква млада чиновничка приела обаждането. Тя се хванала на въдицата, че човекът от другата страна бил психоаналитик, който искал основна информация за своя пациент. Вероятно и двата пъти журналисти са се обаждали.

„Сигурно е бил Тери Съливан“ — помисли си Джон.

Уили Джейк свали крака си от парапета и изведнъж погледна журналиста така, както едно време. Сякаш Джон бе червей, покрит с мръсотия.

— Защо вършите такива неща?

Младият мъж вдигна ръце.

— Хей, аз не съм го направил!

Шерифът се отблъсна от пейката.

— Това не е правилно. Нещо в тази държава не е наред. Хората не знаят що е уважение. Вземи дори едно малко градче като Лейк Хенри. И тук личният живот на хората не е тайна. Всички знаем какво прави всеки от нас, но не използваме това, за да си причиняваме зло. А там? — Уили Джейк посочи с пръст останалия свят. — Няма уважение — след това насочи пръста си към Джон. — Казвам ти, остави тази работа. Няма значение дали Лили е била невинна навремето или не.

Няма значение дали Майда е била твърде строга. Това си е работа на семейство Блейк и на никого друг.

„Но със сигурност от това ще излезе интересно четиво“ — помисли си Джон, стисна ръката на шерифа и си отиде.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лили спа до четири следобед. Когато се събуди, бе гладна като вълк. Направи си омлет и салата и хапна на терасата, а пред погледа ѝ се простираше езерото. Тя може да не вярваше на Джон Киплинг, но му бе благодарна за храната. Прясната храна винаги бе за предпочитане пред консервираната, а всичко, което Джон донесе, бе току-що произведено в Лейк Хенри. Яйцата бяха от птицефермата на Крьогерови, продуктите за салата — от фермата на семейство Стротерман, млякото бе прясно издоено от две крави, които пасяха две мили по-нагоре по пътя. То се пастьоризираше, хомогенизираше, бутилираше и само след часове вече бе в магазина на Чарли. Именно затова всичко бе толкова вкусно. Безспорно въздухът също помагаше. Мирисът на есен бе прекрасна подправка.

Тя изяде всичко до троха. Това успя да засити глада ѝ, но не и да притъпи тревогата в съзнанието ѝ. Непрекъснато мислеше за това какво има предвид Джон, когато ѝ каза, че има муниципии. В езерото нямаше и следа от лодката му, което донякъде я успокояваше. Едно повторно посещение от негова страна щеше да издаде със сигурност присъствието ѝ.

И така Майда знаеше ли, че Лили е тук? Подозираше ли го? Най-малкото — питаше ли се дали възнамерява да дойде?

Лили се двоумеше дали да се обади. Реши да не го прави. Още веднъж се замисли и отново предпочете същото. С телефона в ръка, тя слезе до езерото и се шмугна в една от кабинките, образувани от борови корени. Там, като седеше неподвижно сред мириса на богатата и плодородна земя, тя продължаваше да се колебае. Докато бе там, в езерото се виждаха само две лодки, но те бяха на голямо разстояние от брега и се отдалечаваха все повече и повече. Единственото нещо, което се движеше в залива, беше двойка патици, които ту плуваха към брега, ту навлизаха по-навътре в езерото. Компания им правеха катериците, които притичваха през шубраците.

Слънцето бавно клонеше към западните хълмове и очертаваше силуета на вечнозелените гори, който наподобяваше развълнувано море. Склоновете на хълмовете се покриха със сенки, а тя продължаваше да седи в своето укритие. Пръстта изстиваше по-бавно от тялото ѝ и когато въздухът стана по-хладен, на Лили ѝ бе приятно между корените. Щом падна здрач, тя дочу писъка на гмурец и далечното бръмчене от моторна лодка. Освен това до слуха ѝ достигнаха гласове, които идваха от брега.

Точно когато Лили успя да види птицата, като различи лилавото ѝ отражение, близо до брега на Елбоу Айлънд, писъкът се разнесе отново. Той бе продължителен и равен, на края имаше рязък спад в силата на звука, който създаваше усещане за първичност. Много нощи тези звуци я бяха приспивали както тук, така и от другата страна на езерото. Писъците на гмурците се чуваха надалеч. Когато бе дете и спеше в къщата на Селия, мисълта, че може би майка ѝ чува точно тези писъци, я караше да се чувства прекрасно.

Лили се питаше дали Майда го чува и сега. Питаше се дали Майда седи на верандата на голямата каменна къща в стопанството на хълма. Мисли ли за това, че Лили седи сега тук, долу? От къщата на Майда не можеше да види дали прозорците на къщичката на Селия светят. Делеше ги Елбоу Айлънд, а точно зад него, според ъгъла, от който Лили гледаше, се намираше Биг Айлънд.

През деня тя можеше да види короните на ябълковите дървета, които покриваха склоновете на хълмовете. През лятото листата им бяха по-светлозелени от тези на вечнозелените дървета и боровете. През есента бяха по-скоро жълто-кафяви, отколкото огненочервени, но въпреки това бяха впечатляващи. Общо няколкостотин акра ябълкови дървета заливаха като море склоновете на хълмовете.

Дърветата бяха много добре поддържани. Дори и старата сграда, в която се правеше ябълков сок, бе приятна за окото, въпреки че слънчевите лъчи проблясваха през покрития с ламаринени листове покрив, а от здравите каменни стени лъхаше мирис на история. Майда все още разказваше за първия път, когато бе видяла наследството на своя съпруг. Тогава била на двасет години и била така впечатлена от земята, както и от бъдещия си съпруг. Преди да го срещне, работела като чиновничка в местната дървообработваща компания и живеела в тясното жилище на майка си в града. Тук възможностите дори и за

най-малки развлечения били рядкост и не предлагали голям избор. Една случайна среща с Джордж Блейк, когато той бил отишъл да купува старо оборудване от шефа ѝ, отворила пред Майда вратата към охолния живот. Джордж бил петнайсет години по-възрастен от нея и единствен наследник на бащините си земи. Домът, който той ѝ предложил, бил не само главозамайващо красив, но също така просторен и уютен. Възможно ли е това да не ѝ допадне? За това най-логичния избор, който е могла да направи, е бил да се омъжи за него.

Такава бе историята. Според това, което Лили бе чувала като дете, това бе даже вълшебна приказка, продължила и след сватбата им. През първата година Майда се чувствала на седмото небе. Харесвало ѝ това, че не трябва да работи. Любимото ѝ занимание през есенните дни било да опитва ябълков сок и да пече пайове с най-хубавите ябълки от градините на съпруга си. Тези пайове били най-хубавите на разпродажбите в църквата. През първата зима, която тя посрещнала като семейна жена, Майда обичала да чете край огъня или да се пързала на езерото. Често правела това с Джордж, който не бил особено зает, след като последната партида ябълков сок бивала готова през декември, а до първото подрязване на дърветата през март оставали месеци. Тя много харесвала градините през пролетта. Тогава ярките бели цветове на ябълките били истинска прелест, а жуженето на пчелите, които прелитали от цвят на цвят, изпълвало въздуха. Обичала да седи на верандата, да се припича на слънце и да гледа надолу, към просторните ливади, които стигали чак до езерото. Когато дойдел май и земята се затопляла, тя започвала да отглежда кремове, перуники, грамофончета, зюмбюли и рози. Грижела се за тях всеки ден, плевяла ги, поливала ги, непрекъснато се суетяла над тях, докато градината ѝ ставала най-хубавата в града.

Най-хубавата градина, най-хубавият ябълков пай, най-хубавите деца. Още в ранна детска възраст Лили разбра, че тези неща имат значение за Майда. Все още виждаше усмивка върху лицето на майка си, когато тя говореше за охолството на тази първа година. Когато станала член на Градинарския клуб, тя влязла в обществото на преуспелите жени и се сприятелила с изтъкнати личности от града. Канела ги в голямата каменна къща в стопанството, за да им покаже украсата си от цветя. Докато били там, сервирала им вечеря. Нейният списък на желани гости включвал всеки, който бил някой в Лейк

Хенри — от собствениците на фабриката до ръководителя на градските събрания и местния представител в законодателния орган на щата. Била е в разцвета си.

Когато започнала втората година, нещо се объркало. Какво е било — Лили така и не разбра със сигурност, тъй като Майда винаги спираше разказа си, когато, стигнеше до това място. Единственото, което знаеше, бе, че през онази година обилни дъждове през пролетта унищожили част от реколтата, което принудило семейството да ограничи харчовете си. През тази година Майда забременяла с нея.

И така, какво е вгорчил живота на Майда — проблемите с парите или бременността? Когато Лили порасна достатъчно, за да проявява любопитство, Майда вече бе станала доста рязка с нея и тя не искаше да рискува отношенията им да се влошат още повече. А когато вече бе готова да поеме този риск, твърде много се страхуваше от отговора.

Лили все още се боеше от него, сгушена в своето скривалище от борови корени, но сега имаше и още нещо, което я плашеше. Джон бе прав. Беше просто въпрос на време кога някой друг също щеше да забележи, че къщичката на Селия не бе празна. Тогава щеше да тръгне мълвата, че Лили се е върнала и Майда щеше да научи. Момичето не искаше майка ѝ да чуе това от някого друг. Щеше много да я заболи, а и това ни най-малко нямаше да подобри положението на Лили. Нито пък щеше да помогне на Попи. Със сигурност щяха да я затрупат с въпроси. Бурята щеше да се развилнее и над нея.

Веднага, преди още да е загубила кураж, Лили се върна в къщата, разтреби, преоблече се, качи се във взетия назаем фургон и тръгна към другата страна на езерото. От време на време някой лунен лъч пробиваше стената от дървета, но през по-голямата част от времето единствено фаровете ѝ хвърляха светлина върху пътя.

Сърцето ѝ се разтуптя, когато наближи каменната стена, която се издигаше при входа на Градините Блейк. Лили забави, внимателно зави и продължи по покрития с чакъл път, който минаваше край безброй ниски ябълкови дървета. След половин миля стигна до широко открито пространство. Пред очите ѝ в мрака се появи силуетът на къщата. Само едно крило на първия етаж светеше, но тя познаваше прекрасно всеки сантиметър от родния си дом. Във въображението ѝ веднага изплуваха два стажа, покрити с дъски стрехи и прозорци, над които бяха надвиснали по-малки стрехички.

Спря под навеса на портата, качи се по каменните стъпала, отвори входната врата и влезе в обширното преддверие. От библиотеката се носеше тиха класическа музика, което показваше, че Майда е там, Лили си пое дълбоко дъх и погледна стълбището, което се виеше нагоре покрай маслени картини, изобразяващи цветя, а парапетът му бе от махагоново дърво. Килимът, който се спускаше по стълбите, изглеждаше по-изтърган, отколкото бе миналия Великден, но въпреки това преддверието впечатляваше с разкоша си.

Вляво се намираще голямата гостна, на която масата и столовете в стил „Чипъндейл“ придаваха призрачен вид. Лили се обърна в другата посока и влезе във всекидневната. Там светеше единаединствена лампа. Тя разливаше светлината си върху дивани и столове с елегантни тапицерии, махагонова маса и персийски килим. Майда имаше добър вкус. Докато някои в Лейк Хенри смятаха, че обстановката в къщата бе прекалено пищна, Лили признаваше, че майка ѝ бе проявила усет към красивото.

Когато погледът на Лили срещна малкия роял в ъгъла, тя усети болка. Липсваше ѝ нейното пиано в Бостън. С него обаче не я свързваха толкова спомени, колкото с това тук. На него Лили се бе учила да свири. В онези времена се чувстваше силна и способна зад тези клавиши с цвят на слонова кост, седнала на онова столче, чиито крака наподобяваха лапи на хищник. Тук бе открила гласа си.

— Стори ми се, че чух кола — каза тихо Майда.

Лили бързо отмести очи и погледна към далечния край на стаята. Светлината идваше откъм гърба на майка ѝ, затова тя виждаше само силуета ѝ, изправен пред вратата на библиотеката. Ръцете на Майда бяха на хълбоците ѝ, а раменете ѝ бяха изпънати. Лили не знаеше какво да каже и остана безмълвна.

— Предполагам, че ще се върнеш — продължи Майда. — Попи ми отговаряше уклончиво, когато я попитах.

— Попи не з-з-наеше какво възнамерявам да правя — каза Лили, като се ядоса, че бе заекнала дори за толкова кратко време. Майда я смущаваше. Времето не успя да заличи този дефект в говора ѝ, а настоящата ситуация го караше да се проявява по-често. Това, от което Лили най-много се страхуваше, бе гневът. Но тя не долавяше гняв нито с ушите си, нито с очите си. С намерение да защити Попи, Лили каза:

— Не можех да ѝ кажа по телефона. Нямам доверие на телефонните линии. Някой подслушваше разговорите ми.

— Кой? Осведоми ли полицията? Не е ли незаконно да подслушваш телефона на някого без негово знание? Може би е била полицията. Имат ли причина да го правят?

Лили поклати глава. Скръсти ръце и се опита да измисли какво да каже, но единственото, което ѝ дойде наум, бе, че Майда изглежда много добре. На трийсет изглеждаше така, както Лили сега, на четирийсет — също. Сега бе на петдесет и седем, бе загубила съпруга си преди три години и бе поела семейния бизнес. Въпреки това времето сякаш работеше за нея, вместо против нея. Всъщност дори изглеждаше по-млада. Беше стройна и точно толкова висока, колкото и когато бе на петдесет и пет. Имаше къса тъмна коса, оформена в стилна прическа. Носеше джинси и пуловер.

Лили не я бе виждала често с джинси.

— Изглеждаш прекрасно, мамо.

Майда изсумтя и се върна в библиотеката. Лили гледаше как тя седна на стола, сложи очилата си за четене и се обърна към компютъра, който бе поставен встрани върху писалището. Искаше да накара Лили да се почувства нежелана. Винаги постъпваше така, когато не знаеше какво да направи.

Лили се подвоуми дали да си тръгне. Навремето правеше точно това. Тогава обаче имаше какво друго да върши и къде другаде да отиде. Сега не беше така. Изпитваше остра нужда да поговори с майка си.

Тя бавно прекоси всекидневната и се спря на вратата, където досега бе стояла Майда. В библиотеката имаше множество лавици за книги от кленово дърво. Върху тях бяха подредени подвързани с кожа класически произведения, неугледни стари книги и съвременни творби с лъскави обложки. Всичко това бе част от вълшебната приказка, в която бе живяла Майда. Атмосферата в библиотеката бе аристократична. Книгите бяха изваждани и почиствани от прах всяка пролет, но Лили знаеше, че всъщност малка част от тях се отваряха и четяха. Тази библиотека целеше показност.

Писалището бе нещо друго. Лили си спомняше как баща ѝ много нощи работеше на него. Той бе здрав мъж, който се чувстваше много по-добре, докато береше ябълки, облечен в работни дрехи, отколкото

когато, се зариваше в документацията. Но го правеше, защото бе твърдо решил да не допуска никакви загуби в семейния бизнес. Компютърът се бе появил чак след смъртта му. Навремето това учуди Лили. Дотогава тя никога не бе предполагала, че Майда ще започне да се занимава с компютри. Но също така не бе и предполагала, че Майда ще поеме бизнеса. И тя не беше единствената, която мислеше така. На всеки му се струваше, че добродушният и здрав като бик Джордж ще живее вечно.

Майда щракна с мишката, разгледа екрана, порови малко из документите, които лежах до дясната ѝ ръка, намери каквото ѝ трябваше и въведе нещо от клавиатурата.

— Сметки — измърмори тя с отвращение. — Ставам все по-добра в тези работи. Плащам малко на този, малко на онзи. Мислех си, че положението ще бъде по-добро, защото сезонът бе добър и произведохме повече, но засиленото производство натоварва допълнително машините. Трябват части за пресата, а тръбопроводът и хладилните машини започнаха да дават признаци на износване по едно и също време. Или се занимавам с тях, или с контейнера, който от време на време запъва, точно като стар, опърничав кон — облегна се назад и погледна Лили, а в очите ѝ се четеше обвинение. — Баща ти ми остави една бъркотия, с която съм заета от сутрин до вечер, а пък сега и телефонът не ми дава мира. Направо прегря от обажданията на хора, които питат за теб — хора от Лейк Хенри, от други градове, от места, в които никога не съм ходила и не искам да ходя. Това е последното, което ми трябва сега, Лили. Особено по времето, когато се събира реколтата.

Единственото, което Лили можа да каже, бе:

— Съжалявам.

— Попи поема повечето разговори, но не всички. Знаеш ли какво питат? Знаеш ли какво знаят? Къде пазаруваш, какво си купуваш — ти ли им каза всичко това? — Лили поклати глава, но Майда не ѝ даде възможност да се защити и продължи: — Историята за заекването, онази работа с негодника Доналд Киплинг — знаеш ли колко неудобно се чувствам заради всичко това?

Лили прегърна с ръце талията си. Усети пристъп на гняв, който здравият разум бързо потисна. Ако Майда изпитваше нужда да изпусне малко пара, по-добре беше да го направи сега и да престане.

— Знаеш ли? — повтори Майда.

— За мен е още по-лошо.

— Ами-и-и — каза майка ѝ, като се изсмя студено, — така се получава, когато си играеш с огъня. Искаше да бъдеш на сцената. Искаше да бъдеш певица. Но нещо скандално винаги се появява, когато водиш такъв живот. Хората те виждат на сцената и изведнъж се превръщаш в център на общественото внимание. Сега ти си любима жертва на съчинителите на клюки. Чета списание „Пийпъл“. Този имал връзка, онзи имал нисък морал — а и ти им даде повод да мислят така, Лили. Какво смяташе, че правиш? Среци с кардинала късно вечерта в романтична обстановка, прегръдки, целувки. Не ти ли хрумна, че хората могат да си помислят нещо, което не е вярно? Поне аз предполагам, че не е вярно.

Майда замълча, но прямият ѝ поглед продължаваше да настоява за отговор.

Учудена, но определено доволна от това, че майка ѝ се съмнява във верността на слуховете, Лили бързо отговори:

— Не е вярно. Нищо не е станало. Отец Фран е мой добър приятел. Такъв е бил от години. Знаеш това.

— Не знаех, че си влизала и излизала от жилището му, когато ти хрумне.

— Не е вярно. Никога не съм го посещавала толкова често.

— А защо каза онези неща? Защо каза, че го обичаш?

— Защото е така. Той ми е близък приятел. Това казах и на репортера. Той извади думите ми от контекста. Направи го отново и отново. Мамо, не исках да стане така.

— Тогава защо се случи?

— Защото някой си репортер, някой си вестникар решил да продаде по-голям тираж! — викна Лили. — На медиите им е трябвал скандал. Някой репортер е измислил нещо и другите са се възползвали. Ако по същото време бе станало тежко убийство, нямаше да имат възможност да съчинят това. Всичко обаче бе спокойно. Тогава от-т-тец Фран стана кардинал и нечие въображение се развихри.

— Стана заради теб — заяви Майда. — Ти допусна това да се случи.

Лили бе слисана.

— Какво бих могла да направя? Отрекох всичките им твърдения. Поисках опровержение. Говорих с адвокат.

— Адвокатът какво прави по въпроса?

— Не можех да го наема.

— Защо?

— Поиска ми четвърт милион долара.

Това накара Майда да замълчи. Тя отново погледна екрана на компютъра, след това документите. Тъглчетата на устата ѝ увиснаха.

Лили тъкмо се готвеше да каже на майка си, че не би взела парите от нея, дори и тя да ги имаше, когато чу шума зад гърба си. Обърна се и видя най-голямото дете на Роуз, десетгодишната си племенничка — Хана. Беше боса и идваше при нея. Огромна тениска криеше пълничката ѝ фигура. Дългата ѝ кестенява коса бе вързана на конска опашка, но много кичури се бяха измъкнали и се спускаха около едно заоблено и сериозно лице.

Лили не познаваше племенничките си много добре, но Хана бе първата и заемаше особено място в сърцето ѝ. Върху лицето на гостенката се появи усмивка.

— Здравей, Хана.

Хана, се спря съвсем близо.

— Здравей, лельо Лили.

Лили се приближи до нея и я прегърна. Прегръдката на детето бе колеблива, но и това бе по-добре от нищо.

— Как си? — попита Лили, като все още едната ѝ ръка бе около кръста на момичето.

— Добре. Кога си дойде?

— Късно снощи. Днес спях през по-голямата част от деня. Какво правиш тук толкова късно?

— Ще спи тук тази вечер — каза делово Майда. — Какво стана с филма, Хана?

— Беше скучен.

— Мисля, че взехме два.

Лили усети, че детето я смущава под ръката. Хана каза:

— Чух гласове.

— Леля ти и аз трябва да поговорим. Качи се обратно горе и си пусни другия.

Хана стрелна с поглед Лили и се откъсна от нея.

— Не забравяй да пренавиеш първия — извика Майда след нея.

Лили изпрати с поглед племенничката си, докато тя изчезна в преддверието. След това се обърна отново към майка си:

— Често ли остава да спи при теб?

— В събота, когато Роуз и Арт искат да излязат.

— Къде са Ема и Рут? — Те бяха по-малките сестри на Хана, съответно на седем и шест години и, разбира се, бяха твърде малки, за да ги оставят сами.

— С детегледачка са. За нея е по-лесно Хана да е тук. — След това тихо попита: — Защо във вестника пишеше, че сигурно ще наемеш онзи адвокат?

Тъй като се страхуваше, че Хана може да чуе какво си приказваха, Лили също започна да приказва по-тихо:

— Именно адвокатът предложи тази възможност. Но парите не бяха единственото, което ме тревожеше. Той каза, че един процес ще се проточи с години и че ще започнат да се ровят в живота ми повече, отколкото сега.

Майда се облегна на стола и притисна устни с тънките си пръсти. Лили каза:

— Не мога да издържа три години така.

Майда отпусна ръце.

— Има ли някаква друга възможност?

— Тази история е лъжа. Всеки ще го научи, щом кардиналът получи опровержение.

— И отново ще получиш преподавателската си работа? — попита Майда. — Петното си остава, дори и след като истината излезе наяве. Сама направи така, че сега да си толкова уязвима. Неомъжена жена, която е толкова близка приятелка на кардинала?

Лили слушаше, обвинявана от човека, чието недоверие я нараняваше най-много. Тя рязко се завъртя. В това движение кипеше повече гняв, отколкото някога се бе осмелявала да демонстрира пред майка си. Но сега тя беше вече възрастен човек, а Майда грешеше.

— Не сме били толкова близки. Никога не съм го посещавала просто така. Говорехме си, когато се срещяхме на партита, но винаги около нас е имало и други хора. Понякога съм оставала, за да посвирия на пиано, след като в жилището му е имало някакво събиране. Имало е и случаи, когато той ми се е обаждал по телефона, за да разбере как

сът. Това обаче се случваше само когато не се бяхме засичали от месеци. Отношенията ми с него не са били по-различни, отколкото с другите ми приятели.

— Той е свещеник.

— Той е мой приятел.

— Не можеш да сравняваш обикновените хора със свещениците.

— Фран Розети е човек като всеки друг.

— А виж това... това — такава липса на уважение. Наричаш го с малкото му име.

— Всички негови приятели му викат Фран. Той настоява за това. Никога не бих го направила на обществено място.

Майда смени посоката на разговора:

— Ако се беше омъжила, това нямаше да се случи. От години казвам, че трябва да се омъжиш и съм права. Един съпруг щеше да ти даде сигурност. Същото важи и за децата. Ако ме беше послушала, щеше да изглеждаш по-улегнала.

— И това щеше да промени нещата? — защитава се Лили. — Щом успяха да съчинят една история, която се основава на лъжи, какво им пречи да съчинят и друга? Тери Съливан искаше нещо скандално. Той щеше да го създаде дори и да бях омъжена. Само че тогава щяха да ме нарекат прелюбодейка или лоша майка.

— Кога стана толкова черногледа? — в гласа на Майда се чувстваше жлъч и той звучеше укорително. Попи ѝ бе казала почти същото, но думите ѝ бяха прозвучали по-скоро като констатация. Майда я осъждаше и Лили се вбеси.

— Откакто нечии лъжи разрушиха живота ми.

— Трябваше да се омъжиш — настояваше Майда, но гласът ѝ вече бе по-спокоен. Това показваше, че спорът е приключил. — Предполагам, че си отседнала в къщата на майка ми?

Лили не си направи труда да ѝ противоречи, като ѝ каже, че къщата по закон е нейна. Тъй като бе уморена, тя просто кимна.

— Колко време ще останеш?

— Не знам.

— Ще ги доведеш тук.

— Няма, ако не кажеш на никого, че съм тук. А Хана дали ще го направи?

— Не.

— Ще каже на Роуз — опасяваше се Лили. — Роуз ще каже на Арт. Той ще сподели с майка си, а пък тя ще го разгласи из фабриката — това не бе параноя, а трезви разсъждения. В Лейк Хенри ставаше така.

Но Майда настояваше:

— Хана няма да каже на Роуз. Тя не ѝ казва нищо. По-скоро бих се тревожила от другите хора, които ще забележат, че си в къщичката на майка ми. Така ще тръгнат слухове и журналистите ще дойдат — това е ясно като бял ден. Честно ли е спрямо нас?

— Къде другаде мога да отида?

Майда махна с ръка, като отново се развълнува.

— Ами не знам. Знам само, че не ги искам тук. Не искаш три години да бъдеш център на внимание, така ли? А защо ние трябва да бъдем дори и за три седмици? Ще започнат да душат наоколо още повече, отколкото сега, а това не е справедливо. Не само ти си засегната, Лили. Ако ги доведеш тук, нещата ще се задълбочат. Защо ми причиняваш това? Какво искаш от мен?

Тогава Лили съвсем се разстрои. Очите ѝ се наляха със сълзи. Дългите години на копнеж развързаха езика ѝ.

— Подкрепа — извика тя, — отзивчивост, състрадание. Искам да бъда добре дошла тук. Това е моят дом и ти си моя майка. Защо не можеш да ми дадеш всичко това? — при други обстоятелства Лили може би щеше да спре дотук. Но последните няколко дни напълно я бяха изтощили в емоционално отношение. Всички защитни механизми, които обуздаваха чувствата ѝ, бяха извън строя. — Какво съм направила? С какво съм те наранила толкова много? Хората ме харесват, мамо. Аз съм приятен човек. Имам приятели, които ме харесват, колеги, които ме харесват, ученици, които ме харесват. Дори един кардинал ме харесва и смята, че заслужавам да ме нарича своя приятелка. А ти защо не можеш?

Майда изглеждаше стресната, но Лили не можеше да спре. Сълзи се стичаха по страните ѝ. Дълго потисканите мисли караха думите ѝ да продължават да се изливат като бурен, поток.

— Това, че заеквах, те караше да се чувстваш неловко. Заекването ми показваше, че не съм свършена, че едно от твоите деца не е свършено. Но к-к-каква вина имах аз за това? Мислиш ли, че на мен ми харесва? Направих една г-г-грешка, една-единствена грешка с

Дони Киплинг. Оттогава нататък тревожила ли съм те с нещо? Молила ли съм те за нещо? Не. Сега обаче те моля за разбиране. Толкова много ли искам? Мислиш ли, че съм искала това да се случи? Събуждам се през нощта и треперя от бяс, както и сега, защото с толкова много труд извоювах добър живот за себе си, а те ми го отнеха — и не знам защо! Не з-з-знам защо Тери Съливан ми причини това, защо „Пруст“ продължи да раздухва тази история. Защо и собствената ми майка не може поне веднъж да ми съчувства!

Тя рязко се обърна и гневно излезе от къщата. Лили плака през целия път до дома си. Ту изпитваше ярост заради безчувствието на Майда, ту се срамуваше за това, че бе избухнала. Паркира колата, без да си направи труда да я обърне. Сякаш се надяваше някой журналист да се спотайва в гората. Щеше да се нахвърли върху него. Някаква агресивност я беше обзела. Но никой не изскочи на пътя ѝ, докато тя наперено вървеше към стария дървен кей. Там Лили седна, та да може цял Лейк Хенри да я види.

Наоколо обаче нямаше никого. Нощта бе тъмна, а водата — неподвижна. Известно време гневът у Лили клоkochи, след това изригна и напълно заля душата ѝ. Но покоят, в който бе потънала природата около нея, убиваше отровните чувства и след малко Лили се успокои. Когато се разнесе писъкът на гмурец, тя си помисли за Селия, за скъпата Селия, която я обичаше така, както една майка обича детето си. Ако не беше тя, Лили сигурно щеше да продължи да вярва, че е неприятна за околните.

Това ѝ бе внушила Майда. Или поне това я бе накарала да си мисли със своята неудовлетвореност от нея. Отец Фран бе казал, че не е така. Той твърдеше, че майките винаги обичат децата си, но понякога обстоятелствата не им позволяват да изразят чувствата си. Единственото, което Лили знаеше, беше, че майка ѝ бе вечно недоволна от нея. Горкото момиче не можеше да свърши нещо както трябва. Баща ѝ повече я подкрепяше, но не във всичко. Той настояваше Майда да разреши на Лили да пее в магазина, защото смяташе това за голямо признание на таланта ѝ. Като мъж той не забелязваше, че докато расте, момиченцето има по-елементарни емоционални потребности, които остават неудовлетворени.

Селия бе запълнила тази празнота. Тя даде на Лили увереността в собствените ѝ възможности, която не можеха да ѝ дадат и

аплодисментите на най-възторжената публика. Тя научи своята внучка да преследва мечтите си.

Какви бяха мечтите на Лили сега, когато седеше в мрака на езерото? Хладният въздух я пронизваше, водата едва помръдваше и лениво се плискаше в скалния бряг. В нощта се разнасяше дивият писък на гмурец.

Искаше живота си обратно — работата, свободата, правото на личен живот.

Когато се събуди в неделя сутрин, Лили желаше това по-силно от всякога. Потисна нетърпението си, изчака до девет и направи най-невероятното — позвъни на Джон Киплинг. Той знаеше, че тя е тук. Знаеше в какво положение е изпаднала и познаваше добре медиите. Спомни си, че и самият той ѝ бе казал да му се обади. Освен това, като се има предвид колко грубо я използваша медиите, Лили не виждаше нищо лошо в това сега пък тя да използва Джон съвсем за малко.

— Обажда се Лили. Питам се дали си видял сутрешния вестник.

— Тъкмо го взех.

— Има ли нещо?

— Съвсем малък пасаж на първа страница — каза Джон. — Чакай. Ще погледна вътре.

Докато в слушалката се чуваше шумоленето на вестника, Лили стоеше пред прозореца, който гледаше към езерото, увита в шала на Селия. Ръката ѝ здраво стискаше слушалката. Измина сякаш вечност, преди отново да се чуе гласът му, предшестван от въздишка.

— Добре. Не е толкова лошо. На първа страница има кратък преглед на събитията от седмицата. Повечето от това, което пише вътре, се отнася за други хора.

— Какви други хора?

— История.

— История ли?

— Сексскандали.

Стомахът ѝ се сви.

— Какво искаш да к-к-кажеш?

— Става дума за известни хора, чиито любовни афери са предизвикали голям обществен интерес. Смятам, че това е добре. Щом изместват вниманието от теб, значи не могат да напишат нищо повече по въпроса.

Но Лили не гледаше толкова оптимистично на нещата.

— Но те причисляват и мен към тези хора.

— Да, но всеки, който има поне капка мозък, знае, че става дума за съвсем различно нещо. Не може да се прави сравнение между кардинал Розети и един президент, който обича да флиртува и когото са хванали да бърка в кацата с мед. Нито пък може да се сравнява с висш дипломат, когото са хванали в леглото с шпионка или с холивудска знаменитост, която не може да държи ципа си затворен.

— Само че хората, които четат това, сигурно нямат и капка мозък.

— Хората обикновено са по-умни, отколкото си мислим — каза спокойно Джон. Тези думи щяха да прозвучат даже убедително, ако той не бе журналист. Медиите знаеха как да действат. Лили имаше преки впечатления за това. — Да, отвратително е да се ровим в миналото, за да търсим такива истории. Да, подразбира се, че тези случаи се свързват с твоя. Но това сравнение ще има обратен ефект. Хората ще го прочетат и ще разберат, че като се имат предвид тези афери, обвиненията срещу теб и кардинала са направо несериозни.

Лили си пое дъх и каза:

— Проблемът е в това, че сравненията имат ефект само ако се правят достатъчно често. Хората ще забравят подробностите около обвиненията срещу мен. Ще забравят, че те са несериозни. Така твърденията на медиите ще получат по-голяма тежест.

— Значи трябва да се защитаващ.

— Как? — извика тя.

Той помисли малко и каза:

— Можеш да заведеш дело. Вестниците ще научат за това.

Лили наведе глава, затвори очи и притисна с ръка слепоочието си.

— А също и целият свят. Т-т-трябва да излизам — прошепна тя и затвори.

ДЕСЕТА ГЛАВА

През по-голямата част от неделния ден Лили се отдаде на гнева, който изпитваше заради своята безпомощност. Обмисли отново възможността да заведе дело и дори си представи една сцена на триумф извън съдебната зала, след като заседателите са се произнесли в нейна полза. Представи си как получава пълно възмездие. Постановлението на съда ще е такова, че медиите добре ще си помислят, преди отново съвсем безразсъдно да съсипят нечий живот. След това във въображението ѝ се появи картината на победното ѝ завръщане в Бостън. Представи си как уволняват директора на училище „Уинчестър“ за това, че се е поддал на провокациите на пресата. Как собственикът на „Есекс Клуб“ на колене, буквално на колене я моли да се върне на работа. Тери Съливан губи работата си, Пол Рицо се разбива с мотоциклета си, а Джъстин Бар е изчезнал от града.

Но само като си помисли за емоционалната цена, която трябва да плати, ако възбуди съдебен процес, Лили се върна към реалността. Нещата щяха да се влошат, преди делото да започне да се развива в нейна полза. Тя не беше готова на такава жертва. Какво друго можеше да направи? В събота сутринта Джон ѝ каза, че имал амуниции. Не го спомена отново в неделя, но може би Лили затвори телефона доста прибързано. Питаше се какви са тези амуниции, дали можеше да му има доверие, ако реши да се възползва от предложението. Дали нямаше да я предаде и да я използва, така както бе направил Тери Съливан?

Като се абстрахираше от въпроса за доверието, Лили знаеше, че Джон чете вестници всяка сутрин. В къщичката нямаше телевизия и радио. Освен това бегълката се страхуваше да позвъни в Бостън, понеже имаше риск обаждането ѝ да бъде проследено по телефона на Попи. Нямаше желание да звъни и на Майда. Затова се примири с положението си. Първото нещо, което направи в понеделник сутрин, бе отново да потърси по телефона Джон.

— Ти си връзката ми с външния свят — каза Лили, като се опитваше да звучи бодро. — Какво става там днес?

— Няма нищо на първа страница — отвърна Джон. — Има една колонка на пета. От Ватикана поставят кардинала вън от всякакви съмнения и обвиняват вестника в безотговорност. Като реванш „Поуст“ публикува извинение към кардинала.

Надеждата се появи толкова бързо, че тя едва успяваше да си поеме дъх.

— Признават, че историята не е била вярна?

— Не, но се извиняват на кардинала — думите на Джон висяха в безтегловност.

— Да? — попита Лили. Трябваше да има и още.

— Това е. Беше малка колонка.

Надеждата ѝ се стопи.

— Споменават ли мен?

— Само в началото.

Лили с мъка преглътна.

— Би ли ми прочел какво п-п-пише, моля те?

Джон започна да чете с равен глас:

„След като приключи собственото си разследване, Ватикана обяви, че поставя Франсис Розети, който скоро получи титлата кардинал, вън от всякакво съмнение. Обявява за несъстоятелни обвиненията, че е имал връзка с певицата от нощните клубове Лили Блейк. Разследването на Ватикана е включвало подробен разпит на приближените на кардинала църковни служители, както и на самия кардинал. Според изявлението, което се получи от Рим тази нощ, «няма никакви доказателства, че в кое да е от твърденията, получили гласност през изтеклата седмица, има и капка истина». По-нататък в изявлението се осъжда фактът, че в тази страна днес «журналистиката търси зрелищност». Това «оставя неизличително петно върху името дори на хора със съвършен морал, какъвто е кардинал Розети.»“

Дъхът на Лили секна. Тя чакаше.
— Да продължавам ли? — попита Джон.
— Моля те.

„Говорител на Бостънската епархия изказа възхищение от бързината и изчерпателността на разследването, направено от Ватикана. Това навременно действие премахва всички пречки кардинал Розети незабавно да поднови своите грижи за бедните, нуждаещите се, нищите духом от епархията.“

За момент спря.
Лили чакаше.

„В интервю за вестник «Поуст» — продължи Джон, — кардиналът повтори мисълта: «Предстоят ми важни дела. Ще бъде жалко, ако делото ми пострада заради лъжливи обвинения и журналистическа безотговорност.»“

Отново спря.
— Това ли е всичко — попита Лили.
— Има още едно изречение:

„Вестник «Поуст» публикува писмено извинение към кардинала и епархията.“

Лили чакаше Джон да продължи, защото предполагаше, че това не е краят на изречението. Известно време обаче той не каза нищо, което я учуди.

— Само това ли е?
— Да.
— И няма извинение към мен?
— Не.

Беше слисана. След това я обзе ярост.

— Но аз съм тази, която страда най-много. Аз загубих работата си. Аз н-н-не мога да се движа на обществени места, без да вървят

след мен като след разгонена котка. На мен също трябва да се извинят. Няма ли да реабилитират и мен? — Тя стискаше здраво зъби, а сърцето ѝ туптеше силно. Никога не е била толкова ядосана, колкото сега. — Кой е писал това?

— Не е Тери — отвърна Джон. — Дейвид Хендрикс, репортер на постоянен договор.

— Тери Съливан е страхливец — каза Лили, кипнала от гняв. — А другите вестници?

— Същото. И в тях пише по малко. Това е всичко.

— Това ли е краят.

— Вероятно.

Тъй като бе разярена, Лили съумя да каже само едно кратко „благодаря“, преди да затвори. След това звънна на Попи и я помоли да я свърже с Каси Бърнс.

Подобно на много градове, които се намираха в близост до него, Лейк Хенри се управляваше чрез градски събрания. Винаги през месец март в две последователни вечери църквата се пълнеше с местни жители. Те се събираха там, за да гласуват различни въпроси, касаещи живота в градчето през новата година. Всяка година се избираше ръководител на събранието. Той определяше дневния ред и по правило трябваше да бъде най-влиятелният човек в града.

В Лейк Хенри обаче не беше така. Тук градското събрание не бе истински политически орган, а по-скоро място за общуване между хората. Тук те се опитваха да избягат от монотонността на този сив и кален сезон.

Всъщност шерифът, началникът на пощата и началникът на градската администрация се захващаха с ежедневните проблеми на живота в града веднага щом те възникнеха. По-важните въпроси в края на хилядолетието обаче бяха свързани с опазването на околната среда. Те бяха грижа на Комисията на Лейк Хенри.

Комисията бе сформирана за първи път през двайсетте години, когато нарастващият приток на туристи през лятото предизвика недоволство у тези, които живееха в града през цялата година. Членовете на Комисията насочиха вниманието си към опазване красотата на езерото и земите около него. През годините значимостта на екологичните проблеми нарасна, а заедно с нея нараснаха и правомощията на Комисията.

Нямаше ограничения в броя на членовете. Всеки можеше да бъде включен. Единствената особеност беше, че правото на участие в месечните събрания се даваше за определен мандат. Когато се свикваше извънредно събрание, никой от членовете на Комисията нямаше право да отсъства, освен ако нямаше основателна причина за това. Тези събрания се свикваха обикновено, за да се предприемат някакви действия срещу дадено решение на щатския законодателен орган, което според местните жители накърняваше интересите им. В Комисията членуваха по всяко време горе-долу трийсет души. През януари те празнуваха настъпването на новата година, като избираха председател от собствените си редици.

Каси Бърнс бе четвърта година председател на Комисията на Лейк Хенри. Беше първата жена, заемала този пост. Беше на трийсет и пет години, което я правеше и най-младия председател в историята на Комисията. Въпреки това бе избрана единодушно. Каси Бърнс бе прекарала целия си живот в Лейк Хенри. Напусна града само за да завърши колеж и да следва право. Мастилото върху дипломата ѝ още не бе изсъхнало, когато тя се върна в Лейк Хенри и окачи над вратата си адвокатска табела. Оттогава бяха изминали десет години и тя се бе превърнала в градски активист.

Лили я чакаше на верандата. Езерото бе потънало в мъгла, но излъчваше спокойствие, което потискаше нервността ѝ. Когато чу шума на двигател, тя обиколи и застана на предната част на верандата. Чакаше там, когато Каси спря пред къщичката. Тя караше малка кола, също толкова очукана, колкото и фургонът на Лили. Отзад бяха наблъскани две седалки за деца заедно с някакви други неща, които, изглежда, бяха дебели якета, стик за хокей и чанта с храна за обяд.

Каси имаше деца и освен това работеше. Единственото у нея, което показваше признаци на изтощаване, бе къдравата ѝ руса коса. Гостенката праметна през рамо кожената си чантичка и слезе от колата. Изглеждаше напълно спокойна. Дългите ѝ крака бяха обути в джинси. Нежната ѝ снага от кръста нагоре бе облечена в бяла коприна. Носеше леко сако, шал на цветя и ботуши.

— Благодаря ти, че дойде — каза Лили.

Каси се усмихна.

— Питаме се дали ще се върнеш. Вечното желание да се изкажат предположения е в кръвта на жителите на Лейк Хенри. Въпреки това никой не знае, че си тук. Ще пазя в тайна присъствието ти, докогато пожелаеш. — Каси протегна ръката си. — От много време не сме се виждали.

Лили пое ръката ѝ. В училище Каси бе един клас по-напред от нея, но по популярност Лили изоставаше на светлинни години разстояние. Сега нейната гостенка стисна ръката ѝ здраво и уверено. Лили се надяваше, че този оптимизъм е подплатен с добри адвокатски качества.

Можеха да говорят и на верандата. Мъглата ги скриваше от чужди очи, но бе твърде студено и влажно, за да стоят дълго време навън. Затова влязоха в къщата и Лили ѝ предложи кафе. Седнаха във всекидневната, домакинята — на фотьойла, а гостенката — на дивана.

— Следиш ли историята за мен във вестниците? — подхвана Лили.

— О, да. Трудно би било да не я следя. Още повече че става дума за моя съгражданка.

— Видя ли днешните вестници?

— Да. Ватикана обяви, че поставя кардинала вън от всякакво съмнение. „Поуст“ публикува извинение към него, но не и към теб — каза Каси с бързина, която окуражи Лили. — Това не ме учудва. За вестниците работят адвокати. Адвокатите казват на редакторите какво изисква законът от тях и те не правят нищо повече от това. Вестник „Поуст“ публикува извинение, но не и опровержение. Възможно е, ако кардиналът сам не изиска опровержение, такова да не се публикува. Може пък то да се появи по-късно през седмицата. Има закони, които решават въпроса с опроверженията и определят кога те са изискуеми и в какъв вид трябва да бъдат. Ще погледна устава на Масачузетс, за да видя как стоят нещата там.

Лили не се интересувахе от законите. Думите ѝ бяха изцяло пропити с елементарен здрав разум.

— Но как е възможно да не публикуват извинение и към мен? Щом съм била едната страна в измислена сексафера, а другата е била реабилитирана и извинението към нея е станало обществено достояние, как е възможно да пропуснат мен? Как може обвиненията

да се отпечатват на първа страница, а извиненията — някъде на последните страници?

— Така стоят нещата — каза Каси с погнуса.

Лили бе разгневена. Наведе глава, преглътна и се опита да подреди мислите си. Когато успя, вдигна очи.

— Това, което сториха, е грешно от морална гледна точка и няма да се промени. Законите обаче също бяха нарушени. Затова трябва да говоря с теб.

— Не си ли наела Максвел Фандър?

— Не! Искаше да поеме делото заради публичността и парите — тя каза на Каси каква сума бе поискал Фандър.

Гостенката ѝ се загледа нагоре, като пресмяташе нещо.

— Това също не ме учудва. Работи за една преуспяваща фирма. Има хора, които ще му изплатят хонорарите, така че може би ти е направил отстъпка. Но и в този случай сумата пак е много голяма. Изнесе ли ти лекция за непредвидените разходи? — Каси дори не изчака Лили да кимне и продължи: — Разходите по процеса не са много големи при такива дела. Поне не и тук.

Това не бе хрумвало досега на Лили.

— Мога ли да заведа дело в Нюхемпширски съд? — попита бегълката.

— Защо не! Всички вестници, за които става дума, се продават и тук. Това означава, че си била оклеветена в Ню Хемпшир точно така, както и в Масачузетс и Ню Йорк.

Тези думи вдъхнаха кураж на Лили.

— „Клевета“ е точната дума. Писаха за мен лъжи, а това, което не написаха директно, успяха да загатнат.

Каси вдигна предупредително ръка.

— Ще ни бъде по-трудно да докажем какво са загатвали. — Извади бележник и химикал от чантичката си. — Да започнем с това, което директно са написали.

— Писаха, че съм имала връзка с кардинала. Това не е вярно.

Каси си водеше бележки.

— Добре. Това е точка първа. Какво още?

— Писаха, че съм имала връзка с губернатора на Ню Йорк.

— Написали ли са го или са го загатнали?

— Загатнаха го, но силно.

Каси махна с ръка.

— Това не е нищо конкретно. Какви преки обвинения са публикували?

— Че съм казала, че имам връзка с кардинала, че съм влюбена в него, че съм го последвала в Бостън.

— Не си ли казала всичко това?

— Не влагах в думите си такъв смисъл — отвърна Лили едновременно ядосана й смутена. — Говорехме за предполагаема жена, която твърди, че има връзка с кардинала. Тери представи разговора така, сякаш аз съм тази жена. Казах, че обичам кардинала така, както и много други хора го обичат. Не съм казала нищо по-конкретно. Наистина отидох в Бостън известно време след него, но не и заради него.

Каси се намръщи.

— Всички тези неща не могат да бъдат доказани. Ти си изрекла тези думи. Той ги е извадил от контекста. Може да заяви, че е допуснал съвсем невинна грешка, че не те е разбрал правилно. Делото няма да стигне до съда, ако не докажем, че е действал с умисъл. Познаваш ли го?

— Не — отвърна Лили, а гласът ѝ вече звучеше безпомощно. — От известно време се опитваше да вземе интервю от мен, защото подготвял материал за певци. Аз непрекъснато му отказвах. За първи път успяхме да проведем истински разговор в клуба вечерта преди той да публикува тази история. Подведе ме да кажа тези неща, Каси. След това обаче отпечата и всичко останало — бързаше да продължи, защото това бе толкова лошо, толкова вбесяващо, толкова уничително. — Не съм им казвала къде пазарувам, къде ходя на почивка. Не съм им разказвала за това, което се случи тук, когато бях на шестнайсет. Обвиненията отпаднаха. Документите трябваше да са запечатани.

Докато Лили говореше, Каси седеше безмълвно, подпряла с ръка брадичка. Сега тя отбеляза нещо в бележника си.

— Информацията е изтекла отнякъде. Тукашният върховен съдия трябва да разследва въпроса. Що се отнася до останалото — къде пазаруваш и къде ходиш на почивка, — тази информация е достъпна за широката общественост. Не трябва да е така, но е факт. Всеки, който има основни познания за Интернет, може да я получи.

Лили съвсем се отчая.

— Значи нищо не мога да направя?

— По този въпрос — не.

— Но те нарушиха закона. Някой подслушваше телефона ми.

— Сигурна ли си?

— Не, но чух щракване, докато приказвах със сестра си, а на следващата сутрин част от разговора ни се появи във вестника.

Каси отново записа нещо в бележника си.

— За това можем да подадем оплакване до върховния съд на Масачузетс.

Лили забеляза присъствието на думичката „можем“ и каза малко по-разколебано:

— Нямам много пари. Ще ти дам колкото имам.

— Не бързай с парите — каза Каси. — Ще обсъдим този въпрос после, когато пресметна разходите — след това обърна нова страница. — Искам да знам всичко за отношенията ти с кардинала, всичко за разговора ти с Тери Съливан и за това, което ти се е случило, след като историята се раздуха.

През следващия един час Лили говори. Сякаш това я пречисти. Чувствата караха гласа ѝ ту да се издига, ту да спада, но нито веднъж не заекна. Каси понякога задаваше въпроси, но през повечето време слушаше и си водеше бележки. Когато разказът най-накрая приключи, тя тихо започна да преглежда записките си.

За Лили бе непоносимо напрежение и тя попита:

— Какво мислиш?

— Мисля — отвърна Каси, — че имаш основание да заведеш дело за клевета.

— Но? — Лили долавяше колебание в гласа ѝ.

— Но има няколко проблемни въпроса. Много е важно дали с малко повече въображение може да се приеме, че ти си обществена личност. Ако съществува съдебен прецедент, според който си, става по-трудно да ги осъдим за клевета. Тогава умисълът ще бъде най-важното. Във всеки случай първото, което ще направим, е да изпратим искане за опровержение в „Поуст“. Това е законово изискване, което трябва да се изпълни, преди да се заведе дело. Трябва да дадем възможност на вестника да публикува опровержение. В нашия случай — извинение, преди да прибегнем до съд.

— Колко време ще им дадем? — попита Лили. Не бе забравила предупреждението на Фандър, че делото може да се проточи дълго и мъчително за нея. Имаше възможност да излязат на бял свят още подробности от личния ѝ живот.

— Една седмица. Не им трябва повече. Искаш ли да започна да действам?

Една седмица бе подходящ срок. Лили бе натрупала достатъчно гняв, за да предприеме такова нещо. Усещаше, че ако „Поуст“ откаже да изпълни или не обърне внимание на искането им, гневът ѝ можеше да стигне далеч. Освен това се чувстваше силна, когато Каси бе до нея. Мисълта, че несправедливостите може да се поправят, я караше да бъде по-уверена. Както изтъкна и Попи, това бе нейният живот, нейната работа, нейното име. Ако тя не се бореше за всичко това, то никой друг не би го направил.

— Да — каза спокойно Лили. — Искам.

Докато Лили и Каси разговаряха, Джон се люлееше напред-назад върху стола в кабинета си, вдигнал крака на бюрото. В ръцете си държеше каничката за кафе, а погледът му блуждаеше из потъналото в мъгла езеро. Питаше се защо в „Поуст“ няма извинение и към Лили. Не че това го притесняваше много. И в двата случая книгата му щеше да бъде добра. Но колкото повече мислеше, толкова повече се ядосваше. Съвсем импулсивно вдигна слушалката и набра един добре познат телефонен номер.

— Брайън Уолъс — смотолеви сепнат глас от другата страна. Някога Брайън бе редактор на Джон в „Поуст“. Сега продължаваше да е редактор на Тери Съливан.

— Хей, Брайън! Кип е.

Гласът зазвуча по-бодро. Двамата бяха приятели.

— Как си, Кип?

— Прекрасно. А ти?

— Зает съм. Работата никога не свършва. Има моменти, в които си мисля, че направи добре, когато заряза сивото ежедневие. Значи сега си в онези пуцинаци. Кой да предположи, че такава история ще изникне точно под носа ти.

— Под твоя нос. Станало е в Бостън.

— Но тя е от твоя град. Тери казва, че си мълчиш и нищо не искаш да ни кажеш.

— Тери искаше информация, с която не разполагам. А дори и да бях научил нещичко, нямаше да го кажа на Тери — призна Джон. Знаеше, че Брайън ще го разбере. Тери си създаваше врагове наляво и надясно.

— Ха — каза Брайън, — каква откровеност! Е? Ще дадеш ли тази информация на мен?

— Че какво мога да ти кажа?

— Тя не е ли там?

— Ако е тук, значи се крие много добре. Хората от града не са я виждали — нито думичка от това, което каза, не бе лъжа. Може би сведенията бяха подвеждащи, но Брайън Уолъс го бе обучил добре. — Просто следим развитието на нещата. Днес се случи нещо интересно. Вестникът не публикува често извинения.

Брайън изсумтя:

— Църквата се ядоса.

— Днес всеки тук е ядосан. Чудят се защо не сте публикували извинение и към Лили.

Звукът, който Брайън издаде сега, бе по-груб.

— Лили Блейк трябва да се извини на нас. Божичко, ако не беше наприказвала тези неща, сега нямаше да сме в такова неловко положение.

Тъй като не искаше Брайън да се усъмни, че той е говорил с Лили, Джон започна да го подпитва по-внимателно:

— Смяташ ли, че наистина е казала онези неща? Или пък Тери ги е измислил?

— Ако Тери ги беше измислил, нямаше да отпечатам материала.

— Напълно ли си сигурен, че това не е изцяло негово творение?

За миг настъпи мълчание. След това Брайън каза с по-хладен глас.

— Това обвинение ли е?

— Стига, Брайън. В момента разговаряш с мен. Един-два пъти успях да видя какво става зад кулисите там. Работих с Тери, а сме били и съученици. Ако е измислил тази история, то няма да му е за първи път.

— Внимателно, Джон — сега вече бяха противници. — За такива изявления могат да те осъдят.

— А за това, което сте писали за Лили Блейк, не могат да съдят вас, така ли? Не се ли притесняваш, че може да заведе дело?

— Не.

По гласа му личеше, че бе напълно уверен в думите си. Това още повече раздразни Джон.

— Защо? Всичко е било лъжа. Сами го признахте. Това не те ли кара да се замислиш, че Тери е схванал думите ѝ погрешно?

— Господи, Джон — защитаваше се Брайън, — наистина ли смяташ, че щяхме да отпечатаме проклетия материал просто така? Без да имаме основателна причина да вярваме, че това не са измислици. Наистина ли мислиш, че щях да го пусна само защото Тери казва така? Зная какво е правил навремето и затова го наблюдавам внимателно. Започна да ми говори за тях двамата още когато тръгнаха слуховете, че Розети може да бъде издигнат в по-висок сан. Тогава му казах, че и с пръст няма да ги закача, ако не ми намери нещо повече от косвени доказателства. И той успя. Имам касета. Касета, Джон. Лили Блейк е казала тези неща, в това няма съмнение. Може да е луда. Може да е влюбена в този човек. Или си е мечтала за него толкова често и толкова дълго, че накрая е започнала да вярва, че имат връзка. Но тя наистина казва тези неща. Аз сам ги чух. Джон не очакваше това и смени посоката на разговора:

— Знаела ли е, че я записват?

— Казаха ми, че е знаела. Но ние внимаваме. Затова не обявихме публично, че разполагаме с касета. Не сме глупаци. Съдът няма да приеме касетата като доказателство, но тя оправдава отпечатването на материала. След като я чухме, вече имаме основание да вярваме, че това не са измислици. Няма зъл умисъл в действията ни. Жената е откачила.

Попи бе научила за извинението към кардинала много преди Лили да ѝ звънне, за да се свърже с Каси. Трима нейни приятели поотделно ѝ съобщиха за това рано сутринта. И тримата бяха чули новината по телевизията и бяха шокирани от това, че не е имало извинение и към Лили. Между разговорите си с тях Попи прие и много

обаждания от журналисти. Техните имена ѝ бяха познати, а гласовете им звучаха припряно. Искаха да разберат каква реакция е предизвикал този развой на събитията сред съгражданите на Лили.

Попи каза на този, който искаше връзка с Чарли Оуенс:

— Вярвахме в Лили през цялото време.

Тя бързо свърза журналиста, който искаше да говори с Армънд Бейн, с дома на семейство Бейн, защото вярваше, че нейният съгражданин лесно ще се оправи с него.

На този, който се обади, за да говори с Майда, Попи каза:

— Отдъхнахме си, когато разбрахме, че Лили е реабилитирана — в това нямаше и капка истина. Но Майда беше в сградата, в която се произвеждаше ябълков сок, и нямаше как да се свърже с нея. Попи смяташе, че ако вестниците възнамеряват да публикуват коментари, добре би било тези коментари да утвърждават невинността на Лили.

Телефонът иззвъня още веднъж. Търсеха Уили Джейк. Попи натисна бутона и каза в говорителя:

— Полицейско управление на Лейк Хенри. Това обаждане се записва.

— Уилям Джейкърс, моля — каза глас, който Попи не бе чувала досега. Беше прекрасен, дълбок и мъжествен.

Точно тогава Уили Джейк отиваше към заведението „При Чарли“, за да обядва малко по-рано.

— Няма го. Мога ли да ви помогна?

— Зависи — каза мъжът с ведър глас. — Казвам се Грифин Хюз. Аз съм журналист на свободна практика и подготвям материал за „Венити феър“ на тема „Правото на личен живот“. Насочил съм вниманието си главно към последствията, когато това право се наруши — страничните резултати върху хората, които са засегнати. Мислех си, че положението на Лили Блейк в момента се вмести прекрасно в темата. Лейк Хенри е родният ѝ град. Хрумна ми, че нейните съграждани може би имат някакво мнение за това, което ѝ се случи.

— По дяволите, наистина е така! — каза Попи развълнувано.

Той се засмя и продължи със същия бодър, дълбок гърлен глас:

— Смятах да започна с началника на полицията, но вие ми изглеждате много любезна. Е? Какво ще кажете?

— Мисля — отвърна Попи, като се опитваше гласът ѝ да звучи толкова ведро, колкото и неговият, — че трябва да съм луда, за да

споделя мнението си с вас. Ако изобщо научихме нещо от това, което се случи с Лили, то е, че всичко, каквото кажем, може да бъде изопачено. Вие и вашите колеги журналисти сте измет.

— Хей — каза мило мъжът, — не мислете, че съм като другите. Освен това аз съм на страната на Лили.

— И не целите да получите добри пари за материала си?

— Разбира се, че имам такава цел. Но историята с Лили е само един от случаите, върху които работя. Започнах подготовката на материала преди седмица. Занимавам се най-вече с хора, които са пострадали от изтичането на информация за здравословното им състояние. Положението на Лили е нещо съвсем различно. Рискувам с този материал. Списанието може да отхвърли статията, когато я напиша. Смятам, че въпросът е важен.

Всичко това звучеше много добре и разумно. В гласа му нямаше и помен от припряността или арогантността на другите журналисти, които се бяха обаждали. Попи си го представяше като среден на ръст човек с нормално тегло и с приятелска усмивка и чувство за приличие. Сигурно бе измамник.

— Що за име е Грифин Хюз? — попита Попи с презрение. — Не ми звучи като истинско.

— Кажете го на баща ми — бе отговорът. — И на неговия баща. Аз съм третият.

— Опитвате се да ме преметнете. Нарочно твърдите, че искате да помогнете и говорите така мило.

— И честно.

— И честно, да. Но аз не ви вярвам.

— Това е много жалко — каза журналистът, а гласът му звучеше искрено. С любопитство попита: — В Лейк Хенри ли сте родена?

— Какво общо има това?

— Нямате акцент.

— Много малко от хората на моята възраст тук имат. Излизали сме по широкия бял свят. Не сме селяндури — това прозвуча по-грубо, отколкото Попи бе искала. Но докато слушаше този дълбок глас, тя си представи една мъжествена адамова ябълка, която я накара да заеме отбранителна позиция.

Грифин Хюз каза с нежен глас:

— Няма нужда да ме убеждавате. Аз съм на ваша страна. Тъж... как казахте, че е името ви?

— Не съм си казвала името. Ето, виждате ли? Опитвате се да ме изиграете.

— Не — отвърна журналистът, а в гласа му отново се усещаха тъжни нотки. — Просто се опитвам да си представя, че сме приятели. Вие сте пряма. Харесвам такива хора. Обичам да знам какво точно е отношението на другите към мен.

— Попи — каза тя. — Казвам се Попи. Аз съм сестра на Лили Блейк и съм много ядосана за това, което ѝ се случи. Всички в града са ядосани. Може да отпечатате това.

— Все още нищо няма да отпечатам. Само събирам информация. Живеете в малък град, където всеки знае кога и какво правите. Там никой няма тайни. Може би жителите на такива градчета не изпитват толкова силна нужда да бъде гарантирана неприкосновеността на личния им живот, колкото хората в големите градове.

— Нали току-що казах, че сме ядосани.

— Да, но дали се ядосвате заради това, което се случи с Лили, или за това, че хора като мен се натрапват в живота ви?

— И за двете.

Грифин Хюз въздъхна и каза с тих, мил глас:

— Добре. Вече злоупотребявам с вашата любезност. Ще се опитам да се свържа с шерифа някой друг път. Дочуване, Попи.

— Дочуване — отвърна тя и с облекчение прекъсна връзката. С удоволствие би слушала дълбокия глас още дълго време, но тогава бог знае към какво щеше да я подтикне чарът на този мъж.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джон не можеше да спре да мисли за касетата. Нейното съществуване коренно променяше нещата. Но днес бе понеделник, което означаваше, че седмичният брой на „Лейк Нюз“ бе основната му грижа. Вече бе пакетирал страниците и бе качил на компютъра снимките със скенера. Оставаше само да добави водещата статия.

На първа страница щеше да бъде отпечатан материалът за трите семейства, които наскоро се бяха преместили в Лейк Хенри от големи градове. Семейство Таплин — Рейчъл и Бил и тяхната четиримесечна дъщеря Тара. Те идваха от Ню Йорк. Семейство Смит — Лин и Гари и техните четирима тийнейджъри Алисън, Робин, Мат и Чарли — бяха от Масачузетс. Семейство Джей Мисън — Ади и Джо, заедно с двете си хлапета с шоколадов цвят — идваха от Балтимор. Двамата имаха и три вече пораснали деца, които ги посещаваха през ваканциите. Най-младата от тези три двойки наближаваше трийсетте, а най-възрастната — седемдесетте. Всички бяха привлечени тук от възможността да водят по-спокоен живот.

Миналата седмица Джон интервюира всяко едно от трите семейства и в неделя нахвърля на ръка интервютата вкъщи. Сега придърпа стола си и започна да ги въвежда в компютъра. Обичайните обаждания за различни реклами и обяви, както и за съобщения на обществените служби, смущаваха работата му. Когато тези прекъсвания вече започнаха да му пречат, той слезе долу в приемната и помоли Джени да приема обажданията.

Обясни й два пъти какво трябва да прави. Сам провери дали необходимите формуляри са на бюрото й. Подчерта с жълт маркер най-важните въпроси, които трябваше да задава. Когато след всичко това тя продължаваше да гледа неразбиращо, той за трети път й обясни цялата процедура. Също така за трети път й повтори, че вече е готова за тази работа, че за нея е полезна практика и че е напълно уверен, че тя ще се справи чудесно.

Джон затвори вратата на кабинета си, седна отново пред компютъра, но вместо да продължи да пише за примамливия живот в малките градчета, навлезе в киберпространството и поиска достъп до архивите на „Поуст“. Винаги имаше оплаквания, когато Тери Съливан съчиняваше някоя история. Джон бързо намери и разпечата четири такива искания за опровержение. Те бяха постъпили във вестника през последните години на работата му там. След това позвъни на Стийв Бейкър — стар приятел, който още бе репортер в „Поуст“.

— Хей! — зарадва се Стийв, когато чу гласа на Джон. — Трябва да са ти горели ушите, защото си основна тема за разговор в репортерската стая. Всички се питаме какво ли знаеш за Лили Блейк.

— Не много — каза Джон. — Напусна града, когато бе на осемнайсет, а аз го направих десет години преди това. Аз пък се чудя какво вие знаете за Тери Съливан! Това да не е още една от сензациите, които сам създава? Той ли измисли тази история?

— Зависи кого питаш — каза Стийв недовърчиво. — Официалната версия е, че Лили е подвела Тери. Като се вземе предвид и всичко останало, до което се докопа, думите й звучаха правдоподобно.

— Това е официалната версия, а каква е твоята?

Последва мълчание. След това Стийв тихо каза:

— От месеци разследва тази история.

— Следи Лили?

— И Розети. Когато стана архиепископ на Бостън, всички знаеха, че ще се издигне още. Единственият въпрос беше: кога. Католическата общност очакваше това да стане скоро. По-късно тръгнаха слухове, че санът му ще бъде повишен горе-долу по времето, когато ще се навършат три години от идването му в Бостън. Тогава Тери се разшета. Това стана преди шест месеца. Опита се да намери доказателства за нещо нередно. Насочи вниманието си върху други жени, но до нищо не стигна.

— Брайън ли даде идеята за тази история или тя е изцяло дело на Тери?

— Второто.

— Той има ли зъб на кардинала?

— На Тери не му е необходимо да има зъб на някого, за да се нахвърли върху него. Става опасен, когато подуши сензациата. Искаше

новината да излезе на първа страница. Брайън не бе съгласен — това съвпаднаше с думите на Брайън.

— Добре, но от вестника казаха, че Тери ставал все по-добър. Какво се говори в репортерската стая?

— Господи, Кип! Не съм съвсем безпристрастен. Тери открадна от мен добри възможности за изява.

— Какви са клюките? — настояваше Джон. Той знаеше как щеше да приключи всичко, Тери Съливан бе влиятелен журналист, който си създаваше силни врагове.

След дълга пауза, с тих, но разпален глас Стийв каза:

— Той реши, че това ще стане сензация, само че не можа да намери никакви доказателства. Не беше на себе си. Всичко друго се провали. Тогава сътвори една статия, като половината от нещата написа на риск, а другата половина си измисли. Повечето от нас са се срещали с Розети. Ако съществува истински почтен и добър човек, то това е той. Хей, това го казвам аз, който дори не съм католик.

— Но вие цитирате думи на Лили Блейк, според които историята е вярна.

— О, да! Знаем как се правят тези работи. Задай насочващ въпрос и ще получиш по-конкретен отговор.

— Знаеш ли за касетата?

Гласът на Стийв остана тих, но монотонното му звучене красноречиво показваше, че се носят слухове за някаква касета.

— Каква касета? Ако имаше такава, щеше да прочетеш за нея на първа страница. Там пишеше ли такова нещо?

— Ами ако записът е направен без нейно знание?

— Това е престъпление. Ако от вестника са знаели за това и не са направили нищо по въпроса, носят отговорност за подбудителство и съучастничество. Така че „Поуст“ може много да загази. И друго — Стийв побърза да продължи, като започна да говори още по-тихо: — Положението може да стане още по-лошо, ако „Поуст“ е публикувал оклеветяващ материал въз основа на запис, направен по незаконен начин. Ето защо вестникът няма да спомене никаква касета. Бих казал, че това дава на Тери Съливан тази сигурност, която той иска.

Джон бе съгласен с това. Съгласни бяха и още двама негови стари приятели журналисти, на които се обади. Той нахвърли някои бележки по тези разговори. След това позвъни на Елен Хендерсън. Тя

бе състудентка на Джон и Тери от колежа. Колежът бе малък. В него студентите се познаваха, а наоколо се навъртаха вече завършили негови възпитаници. Всички, които работеха в отдела по развитието, някога са били студенти в този колеж. Ето защо Джон знаеше, че Елен е там. Тя му се бе обадила няколко месеца по-рано, за да иска пари. Тогава ѝ бе казал, че е в лошо финансово състояние. Сега му се искаше да не го бе правил.

— Предлагам ти сделка — каза веднага Джон. — Изпрати ми един формуляр за дарение и ще направя каквото мога.

— А какво ще искаш в замяна? — попита Елен с мил и весел глас.

— Информация за Тери Съливан.

— Аха — гласът ѝ вече не бе толкова, нежен. — Нашият любим състудент. Искаш ли да знаеш какво стана, когато му се обадих с молба да направи дарение в годишния фонд? Каза, че всички свои знания и умения е придобил преди и след колежа, така че не ни дължал нищо. Струва ми се, че забравя нещо.

На Джон също му се струваше така. Елен каза:

— Спомням си, че имаше някои съмнения за плагиатство, свързани с него. Най-малкото, спомням си, че ние говорихме за това. Помниш ли наградата „Уикър“?

Разбира се, че я помнеше. Тя се даваше на студент последна година за отлично художествено творчество.

— Спомням си — продължи Елен — някои от другите, които си съперничеха за тази награда.

— Аз не бях сред тях.

Елен въздъхна:

— Аз обаче бях. Искях тази награда. Но мога да посоча няколко души, които също я искаха и я заслужаваха повече от мен. Заслужаваха я повече от Тери. Доста се шумя, когато я спечели. Цял месец преди това се подмазваше на декана на факултета по английски език. Носеше се слух, че и доста от професорите, подобно на студентите, са били разочаровани, когато Тери взе наградата.

— Трябва ми нещо повече от слух — каза Джон.

След кратко мълчание Елен каза:

— Мисля, че мога да ти бъда полезна. Какъв, казваш, че възнамеряваш да бъде размерът на дарението ти в годишния фонд?

Елен бе доволна.

Джон затвори и бързо провери сметката си, за да се увери, че може да си позволи дарението, което току-що направи. Няма значение, то бе предназначено за благородна кауза. Голям дял от средствата в годишния фонд отиваше за стипендии. Той искаше да остане платежоспособен. Като дете се бе наслушал на разправии за пари. Вече като възрастен човек считаше за много важно да харчи според доходите си.

Дарението, което направи, нямаше да се отрази много тежко на финансовото му състояние, при условие че при по-нататъшното събиране на информация не възникнат други големи разходи. За негово щастие имаше две неща, които му даваха основание да смята, че това няма да стане. Първо, много рядко се случваше Тери да отиде някъде и да не си създаде там врагове. Второ, Джон правеше точно обратното.

Джак Мабет бе бивш агент от ФБР. Преди десет години той участва в разследването на известен гангстер, който действаше в Саут Енд в Бостън. Тери Съливан написа редица статии, които остро критикуваха разследването изобщо и в частност Джак Мабет. Тогава агентът бе на четирийсет и пет, имаше жена и деца. Всички те страдаха от това, че пресата хвърли петно върху името на семейството. В последствие гангстерът бе обвинен и осъден, но изобщо не се спомена, че Джак Мабет вероятно е агентът, изиграл най-важната роля при залавянето му. Случаят потъна в архивите и името на Джак повече не се спомена.

Скоро след това той напусна ФБР. За очернения агент нямаше никакво значение, че началниците му имаха пълно доверие в него. Той усещаше съмнение в поведението на колегите си. Още по-лошо: когато някъде се споменеше семейството му, то винаги се свързваше с „онзи човек“ и „онзи случай“. Затова те продадоха малката къщичка, която бяха купили в Ривиър, ѝ се преместиха в Роуъноук, Вирджиния. Там Джак стана частен детектив, фирмата му бе законно регистрирана и извършваше основни проучвания за работодатели, които наемаха нов помощен персонал. Освен това корпорации, които подготвяха сливания или възнамеряваха да изкупят контролния пакет акции на други

компании, възлагаха на фирмата му да направи проучвания. Въз основа на тях решаваха дали да пристъпят към действие.

Джон се запозна с Джак Мабет, докато отразяваше други случаи, върху които агентът работеше, Мабет бе успял да спечели уважението му. Затова Джон спори дълго с Тери, когато статиите, уличаващи Джак в злоупотреби, бяха дадени за печат. Той спори и с редакторите, но това не бе нито първият, нито последният подобен случай в медиите. В статиите на Тери нямаше нито едно обвинение, за което по-късно можеха да го съдят за клевета. Той просто правеше предположения. Цитираше лоши момчета, на които много им допадаше идеята да повлекат надолу и едно-две добри със себе си. Това, което писа за Джак Мабет, беше чиста инсинуация, каквато бе и историята за връзката на Лили с кардинала.

Джон предполагаше, че Джак съчувства на бедната жена.

— Разбира се, че ще помогна, по дяволите! — каза мъжът, веднага щом му обясни, че разследва скритата страна на аферата „Розети-Блейк“ и, че иска информация за Тери. — Какво искаш да знаеш?

— Какво мога да науча?

— Законно ли? Почти всичко. Нали Съливан направи точно това, когато писа за онзи случай! Редовно работя с хора, които продават информация. Те разполагат с база данни, в която информацията е достъпна за обществено ползване. Преди да се докопат до нея, тя е разхвърляна на много места. Те я събират на едно място. С тези търговци работят детективите на застрахователните компании, конкурентите на различни фирми, политическите партии, които се разцепват. За хора като мен те са дар божии. И така, какво ти трябва? — попита Джак с явно удоволствие. — Лимитът на кредитната му карта? Записите на телефонните му обаждания? Банковата му сметка? Полицата му за застраховка живот, медицинският му картон или данните за него в пътна полиция? Мога да ти кажа дали са го глобявали за неправилно паркиране през последните десет години. Дай ми пет минути.

Джон знаеше за съществуването на тези търговци на информация, но думите на Джак прозвучаха толкова грубо, че го побиха тръпки.

— Господи, мисля, че американският народ ще въстане против това свободно разпространяване на всякаква информация.

— Вече е въстанал. Или поне някои хора. В Конгреса се внасят много законопроекти за забраняването на тази дейност. Ограниченията върху нея се увеличават. Дори някои фирми, които разполагат с подобни база данни, се съгласяват да ги съблюдават, но какъв смисъл от това? Информацията съществува и до нея може да се достигне. Върху дейността на частните детективи не действат никакви законови ограничения. Можем да събираме всякаква информация и да правим каквото си искаме с нея. В страната има шейсет хиляди такива като мен. В някои щати дори не се изисква лиценз, за да бъдеш частен детектив. Може да ти звучи страховито, но е така. А аз? Аз съм лицензиран по законовия ред. Разполагам с много източници на информация и не обичам Тери Съливан. Ако ти трябва сведения за този тъпанар, ще ги получиш от мен. Безплатно.

Тези думи бяха балсам за ушите на Джон, но и той искаше да участва. Това бе неговата книга, неговото отмъщение и отмъщението на Лили. Затова поиска Джак да му каже как сам да събере нужната информация. Когато в гласа на детектива започнаха да се долавят нотки на разочарование, Джон добави имената на Пол Рицо и Джъстин Бар. Джак щеше да събира сведения за тях. Тери бе за Джон.

Каква информация търсеше Джон? Абсолютно всякаква. Въпреки че бяха приятели — доста относително казано, разбира се — от почти двацет и пет години, той знаеше учудващо малко за Тери. Джон трябваше да научи и за малките, и за големите грешки, които Съливан бе правил. Търсеше някакви нарушения от негова страна. В най-добрия случай щеше да разбере защо Тери се бе захванал с Франсис Розети с такава настървеност, подобна на жажда за отмъщение, която хора като Стийв Бейкър описаха.

Стийв бе отхвърлил възможността Тери да има зъб на кардинала, а Джон знаеше, че и Тери бе отрекъл това. Затова той вдигна телефона и позвъни директно на Розети или поне се опита да го направи. Най-близкият до кардинала човек, с когото успя да се свърже, бе личният му секретар. Той бе много любезен мъж, който умееше да се изразява красноречиво. Секретарят му каза, че Франсис Розети познавал Тери само от статиите, които журналистът е писал за него, и че преди настоящия скандал между двамата никога не е имало вражда.

Джон току-що бе поставил слушалката на мястото ѝ, когато му се обади Армънд, за да попита за седмичния брой на вестника. В гласа му се долавяше напрегнато очакване, което значеше, че има нещо предвид.

Уверен в избора си на водеща тема, Джон вече бе оформил в основни линии разположението на статията върху вестникарската страница. Ставаше въпрос за заселилите се наскоро в Лейк Хенри семейства. Армънд обаче каза:

— Какво ще пишеш за Лили Блейк?

— Не много — отвърна Джон.

— Как така? — изрева Армънд с дрезгавия си глас. — Сега е моментът. Нашият град е в центъра на историята, която привлече вниманието на цялата страна.

— Не нашият град, а Бостън.

— Знаеш какво имам предвид — гърмеше гласът на възрастния човек. — Защо, по дяволите, ни е да публикуваме на първа страница статия за новодошлите, когато имаме съгражданка, чието име и лице познават в цялата страна, в целия свят?

— Навсякъде пишат и говорят за нея. Няма защо да го правим и ние.

Армънд настояваше:

— Но тя е една от нас. Познаваме я. Господи, Джон, това е нашият шанс да отпечатаме нещо преди момчетата с многото пари.

Джон стана от стола. Сложи ръка на хълбока си и се загледа в мъглата навън.

— Не мисля, че трябва да го правим.

— Защо?

— Точно защото е една от нас. Затова трябва да проявим известно състрадание. Голяма част от медиите я очернят. Аз няма да се принизя до тяхното ниво.

— Не искам това от теб, но не можем да не обърнем внимание на тази история. Ние публикуваме новини, а това момиче е новина.

— „Поуст“ обяви, че обвиненията са били фалшиви. Историята приключи.

— Това само по себе си е новина.

Джон бе принуден да отстъпи.

— Добре. Ще публикувам нещо на някоя от вътрешните страници. Ще спомена за скандала и ще пиша за извинението към кардинала. — Идеята му хареса. Колкото повече си мислеше за това, толкова повече му се струваше, че бе хубаво да се отпечата нещо по въпроса. Даже започна да си представя една малка статия за извинението на първа страница. Лили го заслужаваше.

Но Армънд имаше предвид нещо друго. Гласът му звучеше по-ентузиасирано от нормалното, което показваше, че не бе съвсем искрен. Възрастният мъж каза:

— Имам по-добра идея. Нещо такова чудесно ще се върже с водещата ти статия за причината, поради която хората масово отиват да живеят в малки градове. В неголяма колонка ще обърнеш внимание на атмосферата на такива места като Лейк Хенри, която дава опрощение. Ще пишеш за това, че останалият свят обича строгите присъди, че там всеки бърза да отправя обвинения. Ще споменеш, че Лейк Хенри е по-толерантен към тези, които грешат, и по-лесно прощава на своите жители.

— Това предполага, че Лили Блейк е виновна. Със сигурност ли знаеш, че е така?

Това подразни Армънд.

— Трябва да има някаква вина. Иначе нямаше да се шуми толкова много.

— Съжалявам, Армънд. Не трябва да причиняваме това на свои хора.

— Не е нужно статията да я осъжда — опита се да го подлъже Армънд. — Ще разкажем малко за живота ѝ в Лейк Хенри и ще пишем, че знаем само...

Джон го прекъсна:

— Няма да го направя.

— Аз ще напиша статията.

— Ако го направиш — предупреди го Джон, — аз напускам. Ако исках да пиша мръсотии, щях да си остана в Бостън. И друг път сме имали разногласия, Армънд, но те никога не са били толкова големи. Ако и ти се включиш в този фарс и напишеш статия за Лили, оставката ми ще се озове в ръцете ти толкова бързо, че няма да разбереш откъде ти е дошло — вбесен, Джон затвори телефона.

Сепнат от силата на собствените си чувства, той започна да се разхожда напред-назад из кабинета си. Отвори прозореца, който гледаше към езерото, и се надвеси през него. В кабинетите на вестникарите винаги миришеше отвратително. Миризмата на цигарен дим и на онази бяла самозалепваща се хартия, заради която подметките ти се покриват с хартиени изрезки, вече беше минало. Остана единствено мирисът на студено кафе и сандвичи с пиперони и лук. Тях репортерите поглъщаха надве-натри на бюрата си, всеки в своята кабинка в общата работна зала. Когато подготвянето на даден материал изискваше работа от ранни зори до късна вечер, кабинетите на журналистите воняха на пот и сплъстена коса.

Но всичко това бе останало в големия град. Тук нямаше нищо такова. Въпреки това той го подушваше.

Джон подозираше, че това, което усеща, е мирисът на собствената му вина. Той нямаше да публикува голяма статия за Лили Блейк във вестника, но бе напълнил цяло чекмедже с материали за нея и продължаваше да търси още. Пакетирането на седмичния брой не бе единственото му занимание вчера. Той с часове записва мисли, подрежда идеи и се двоуми по какъв начин да построи сюжета на книгата си.

Отпусна се на стола и отвори едно чекмедже. Извади от него бележките си за Лили и една папка с материали за баща ѝ, които бе събрал преди време. Когато журналистът за първи път се върна в Лейк Хенри, Джордж току-що бе починал. Тогава Джон го възприемаше като олицетворение на типичния глава на семейство от старото време. Човек, който е разчитал единствено на тукашната земя, за да изкара прехраната си. От това можеше да излезе добра книга. По тази причина се появи и папката, но Джон загуби интерес към това начинание твърде скоро. Сега материалите от нея щяха да му послужат, за нещо друго.

Във всеки случай Джордж Блейк бе благороден мъж, който във всяко отношение бе по-малко взискателен от жена си. Лили превъзможна заекването, което психически я съсипваше, и успя да постигне много в живота си. Следователно дали тя не бе максималистка, подобно на баща си, или пък имаше големи амбиции като майка си?

Основната тема на книгата щеше да бъде разрушителната мощ на медиите, но за да разработи съвсем изчерпателно идеята си, той се нуждаеше от факти и повече подробности. Тук на помощ щяха да му дойдат историите на Тери, Лили, пък и неговата собствена. Миналото обясняваше нещата.

При Джон наистина бе така. Той напусна Лейк Хенри, когато бе на петнайсет. Изминаха години, преди отново да види Гас. Въпреки това той така и не успя да се освободи от влиянието на този човек. Когато бе дете, Гас непрекъснато му повтаряше, че от него нищо няма да излезе. Тогава Джон бе твърдо решен да докаже, че баща му не е бил прав. Сега Джон бе вече възрастен мъж и винаги когато си спомнеше думите на Гас, си обещаваеше, че ще докаже точно обратното.

Тръпки побиха журналиста, когато си даде сметка какво силно въздействие оказваше този старец върху живота му. Трябваше да има един такъв Гас и в живота на Тери, и в живота на Лили. Джон беше любопитен като всеки журналист. Питаше се как са се пресекли пътищата на две толкова различни индивидуалности, на двама души, които се ръководеха от коренно различни цели и подбуди.

Вече психически подготвен, Джон набра телефонния номер на Ричард Джакоби. Той бе главен редактор в една малка, но пробивна издателска къща в Ню Йорк. Общ приятел в Бостън ги бе запознал.

Ричард бе на съвещание, но помощникът му свърза Джон с телефонния му секретар. Тъй като се притесняваше, че и други хора могат да чуят съобщението, Джон остави само кратък приятелски поздрав и телефонния си номер с молба Ричард да му се обади по-късно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

През остатъка от понеделника Лили ту се свиваше на някой стол край печката, ту се обличаше по-дебело и сядаше на верандата. Беше все още ядосана, но това, че вече имаше готов план за действие, я караше да се чувства по-спокойна. Сега имаше адвокат, което означаваше, че не е съвсем сама. Един час след като разговорът им приключи, Каси се обади и ѝ прочете проект за опровержение. Малко след това го изпрати по факса на „Поуст“.

Лили си представи как „Поуст“ го получават, как свикват съвещание и го обсъждат. Изпитваше голямо удоволствие при мисълта как куп егоцентрици събрани в една потискаща редакторска стая, се виждат принудени да признаят, че тя е човешко същество, а не изтривалка за крака. Всичко, от което имаше нужда, бе една чувствителна душа, която да настоява да се публикува опровержение — и всичко щеше да се нареди. Лили изпитваше перверзно удоволствие, като си представяше самодоволната физиономия на Елизабет Дейвис и как Майкъл Еди потъва в земята от срам, а Даниъл Къри съжалява за това, което е сторил. Още по-хубаво ѝ ставаше, когато си помислеше, че тогава Тери Съливан ще изглежда като глупак, а не тя.

И така — кога щеше да се върне в Бостън? Тя мисли много за това, докато седеше на верандата и гледаше езерото. Реши, че не трябва да бърза. Липсваха ѝ градската градина, пианото ѝ, апартаментът ѝ, колата ѝ. Липсваха ѝ и нейните приятели. Но нямаше работа, а и все още ѝ се повдигаше от медиите. Едно прибързано завръщане в града щеше отново да възбуди техния интерес към нея. Беше по-добре да изчака няколко дни, а може би седмица-две. Колкото повече време делеше завръщането ѝ в Бостън от скандала, толкова по-добре. В Лейк Хенри се чувстваше добре. Тишината в къщичката на Селия и спокойствието на езерото ѝ се отразяваха благоприятно. Освен това не бе изяснила отношенията си с Майда. Лили искаше да говори с

нея, след като „Поуст“ публикува опровержение. Имаше някои неща, които трябваше да си кажат.

Мъглата не се вдигна от водата почти през целия ден и изпълни въздуха с мирис на влажни листа. Ято патици изплува от мъглата и мина покрай нея. На друго място се показва гмурец. Тя чу писъка му, а и по-късно, когато влагата я принуди да се прибере вътре и да сложи дърва в печката, продължи да го чува. Струваше ѝ се, че писъкът на гмурца е израз на сила, защото сега тя чувстваше точно това — сила и надежда.

Когато се събуди във вторник сутринта, Лили бе изпълнена с енергия. Трудно намери сили в себе си да даде време на Джон да купи вестника и веднага му се обади, за да научи новините.

— „Сокс“ спечелиха — каза журналистът. Лили лично се бе срещала с Джон веднъж и бе говорила с него два пъти по телефона. И в трите случая имаше възможност да се увери, че е човек с бърз ум и много прозорлив. Така че или имаше странно чувство за хумор, или новините не бяха добри.

Шестото чувство ѝ подсказваше, че бе второто. Надеждата ѝ започна да угасва.

— Аха. Няма ли опровержение?

— Не.

— А какво пишат?

— Глупости. Не си струва да ти ги чета.

Надеждата на Лили съвсем угасна.

— Какви глупости?

— Знаеш как действат, Лили. Объркали са нещата от самото начало и сега се опитват да замажат положението.

— Не ми казваш нищо конкретно — каза Лили. Когато той не ѝ отговори, тя отново настоя, но този път гласът и звучеше агресивно: — К-к-какво пише?

— Това не е точно статия. — Джон спря, въздъхна и каза: — Всъщност е малка колонка от Дъглас Дрейк. Той води рубрика във вестника.

— Да — Лили бе чела негови коментари. Той пишеше добре и работите му винаги се отпечатваха на хубаво място. Тя невинаги бе съгласна с него, но явно редакторите на „Поуст“ бяха, поне ако се съди по уводните статии, които излизаха няколко дни по-късно.

— Дрейк опипва почвата — каза Джон. — Големите клечки му плащат, за да пише това, което те мислят, но нямат смелост да отпечатаат. В зависимост от реакцията на читателите към неговия коментар, те вземат решение каква да бъде позицията на вестника.

Това не прозвуча добре на Лили.

— Какво пише?

— Според него до скандала се е стигнало заради сляпото ти увлечение по кардинала.

Лили се ужаси.

— Обвиняват мен?

— Казах ти. Трябва им изкупителна жертва.

— Но защо аз? — Лили спря, защото бе задала въпрос, който мразеше. — Какво казват от Ню Йорк?

— Че Бостън смята, че сляпото ти увлечение по кардинала е довело до скандала. Има материал за теб, който звучи доста дръзко.

— А Пол Рицо?

Джон изсумтя.

— Рицо все още е затънал до шия в калта. Занимава се с други сексскандали. Все още се опитва да ги свърже с нещо, което сега се опровергава.

Вече нямаше и помен от енергичността на Лили рано сутринта. Тя наведе глава.

— Лили? — попита нежно Джон.

— Да — прошепна тя.

— За да знаеш всичко, Джъстин Бар взима страната на „Поуст“. Чух го по радиото преди няколко минути. Според него до скандала се е стигнало заради твоята неуравновесеност. Но се обадиха толкова хора, които не са съгласни с това и ти съчувстват, колкото и такива, които мислят обратното.

Това бе малка утеха. Лили затвори телефона, чувствайки се напълно разгромена. След това се случиха две неща, които отново повдигнаха духа ѝ.

Първо се обади Каси. И тя бе видяла вестника, но гласът ѝ бе по-скоро решителен, отколкото гневен.

— Не позволявай това да те разстройва, Лили. Не очаквах да реагират бързо, когато получат писмото ни. Ще изцедят още каквото могат от историята, за да продадат възможно най-големия тираж. Но

колкото по-дълго изчакват и колкото повече коментари като днешния публикуват, за толкова по-голямо обезщетение ще ги осъдим. И не се тревожи за това, че колонката в днешния брой е на страницата за коментари. Това също ще бъде взето под внимание в съда. Дъг Дрейк е лакей. Това е добре известно. Ако потрѣбва, и това можем да докажем.

Другото, което се случи, бе, че кардиналът позвъни на Попи. Тя го свърза с Лили. Дватама се чуваха за пръв път, откакто избухна скандалът. Измъчената жена усети силен прилив на чувства, които се меняха от облекчение и приятелска обич до гняв. Този гняв я учудваше.

— Как си, Лили? — каза той с плътния си глас, който някои жени намираха наистина за сексапилен. Лили винаги бе смятала, че той е... пропит с чувственост и състрадание.

Обичта ѝ надделя.

— По-добре. По-лесно се владѣя.

— Не мога да изразя с думи колко съжалявам за всичко това. Попадна в центъра на урагана, без да имаш никаква вина.

— Нито пък ти.

— Но аз бях по-добре защитен. Никога не съм знаел, че епархията разполага с такива средства, преди да ми потрѣбват. Адвокати, говорители и хора, които да понатиснат тук-там. Тези пари се появиха от нищото. И все още са в действие, Лили. Извинението, публикувано във вестника, трѣбваше да се отнася и до теб. Щом обвиненията към мен са фалшиви, значи, че и всичко, което се изписа за теб, е лъжа.

За няколко секунди тя си припомни всяко едно от тези обвинения и кръвта ѝ се смрази. Думите ѝ се изляха като бурен поток, който тя не можеше да спре:

— Когато казах онези неща, не влагах в тях такъв смисъл. Не исках да говоря за теб изобщо, но той насочи разговора в тази посока и внимателно подпитваше. Непрекъснато повтаряше, че жените те намирали за привлекателен. Аз му казвах, че това е абсурдно, защото ти си свещеник.

Гласът на кардинала звучеше ведро и в него се долавяше разбиране.

— Знам, Лили, знам. По този начин не си показала нищо друго, освен уважение към мен.

— Как иначе! Ти си свещеник.

— Кажи го на онзи, червенокосия, който дойде при мен на бала у губернатора миналата година — когато Лили звучно си пое дъх, Розети се засмя. — Случва се — каза кардиналът, но с глас, в който вече не се долавяше ведрост, добави: — Предполагам, че наистина някои свещеници имат любовници, както и много съпрузи имат. Аз обаче никога не съм го правил и никога няма да го направя. Винаги съм знаел, че и ти си като мен. Неуравновесена ли? Глупости. Ти се съветваш с мен от години. Знам, че психически си съвсем стабилна. Господи Боже, дай ми сили! Ако кажа това на тях, те ще извъртят смисъла му.

— Защо го правят? — извика тя. — Кое им дава това право? И защо аз? — отново омразния ѝ въпрос, но той ѝ се изплъзна заедно с останалите, Франк Розети я накара да го зададе. Може би този плътен, уверен глас предполагаше широки познания. Нещо повече — предполагаше, че ако има Бог, то този човек е наистина един от неговите посланици. Лили не бе религиозна, но го почиташе и ценеше съветите му. И други го ценяха също толкова много. Розети умееше да достига до глъбините на хорските души и безболезнено да изчиства всякаква мръсотия оттам.

Затова Лили, която рядко говореше толкова много, попита:

— Защо ме тормозят с това сега? Защо ме тормозеха с Дони Киплинг навремето? Защо закачат майка ми и се занимават със заекването ми? Какво лошо съм сторила, отец Фран? Защо това се случва на мен?

— Не знам — каза кардиналът, — но може би защото Господ смята, че ти можеш да се справиш. Господ смята, че ще се поучиш от всичко това. Някои хора не могат да го направят. Не са достатъчно силни. Исус е бил силен. Ти също.

На Лили ѝ се искаше да му каже, че тя не е Исус, че няма желание да бъде мъченица, че в никакъв случай няма да приеме да я разпънат на кръст, но така щеше да демонстрира неуважение. Лили винаги бе искрена с отец Фран, но имаше граници, които никога нямаше да премине. Да я разпънат на кръст — така с едно изречение можеше да се опише всичко, което ѝ бяха причинили.

— Ах! — досети се кардиналът. — Отново започнах, а съвсем забравих, че ти нямаш доверие в нито една религия, още по-малко в

моята. Но наистина мисля това, което казах. Ти си силна, Лили.

— И невинна — напомни му тя, като почувства същия гняв, който преди малко толкова я стресна. Стресна я, защото бе насочен към Розети. Ако той наистина бе „мъж на място“, както Сара се изразяваше, трябваше съвсем открито да се застъпи за нея пред широката общественост. Сестра й Попи би казала, че ако е имал нещо рицарско в душата си, щеше да е загрижен повече за нейното реабилитиране, отколкото за своето.

— Ти също така си умна — добави кардиналт. — Знаеш, че със самосъжаление не можеш да постигнеш много.

Тя си пое дълбоко дъх и след това го изпусна, за да освободи гнева си. После се усмихна глуповато.

— Трябваше да се досетя, че ще кажеш това.

— Трябваше. Аз съм предсказуем. Знаеш ли — подразни я той, — винаги съм искал да те приближа към дома ти и вече с години напредвам бавно, но сигурно. Първо Манхатън, после Олбъни, Бостън и Лейк Хенри. По-близо от това не може. Видя ли се с майка си?

Лили се засмя:

— В това отношение също си предсказуем. Говориш без заобикалки — сега усмивката ѝ угасна. — Майка ми не се зарадва много, като ме видя. Като че ли троя живота ѝ.

— Говорихте ли?

— Не за важни неща.

— Трябва да го направите.

— Знам, но е трудно.

— Нали говориш с мен?

— Ти не си ми майка. Аз говоря с приятелите си, но те не са и нейни приятели. Защо се общува толкова трудно с майките?

— Господ ги прави такива — каза кардиналт. — На кого друго би могъл да разчита да поеме тегобите на света върху раменете си, без да се прекърши под тежестта им?

— Струва ми се, че те лежат на моите плещи.

— Сега мислиш така. Представям си какво ще мислиш, като станеш майка.

Розети го каза, сякаш това бе само въпрос на време. И Лили смяташе така някога. Сега вече не бе толкова сигурна. Беше на трийсет и четири. Бог така е създал жената, че да има деца до

деветнайсетгодишна възраст — поне според думите на нейния гинеколог. Кардиналът твърдеше, че след като нейният гинеколог е завършил образованието си, Господ е започнал да мисли по съвременен начин и вече е уверен, че с разума си жената може да компенсира някои малки недостатъци на позастарялото си тяло.

Духовниците с по-консервативно мислене смятаха, че единствената цел на брака е възпроизводството на човешкия род. Лили не мислеше така, но това бе още една граница, която нямаше желание да преминава.

— Не се отказвай, Лили — каза кардиналът.

Бяха й нужни няколко секунди, за да осъзнае, че става дума за Майда.

— Искам да оправите отношенията си с нея. Ще се опиташ ли?

— Нямам друг избор — каза тихо Лили. — Обаче смятам, че няма да остана дълго тук.

— Там трябва да е красиво по това време на годината.

— Да. — Погледна през прозореца и видя жълтата корона на една елша в края на гората. До нея се издигаха кървавочервени кленове, а пред тях — тъмнозелени ели. Всички тези цветове се виждаха, въпреки мъглата.

— Имаш къде да живееш там. Нуждаеш ли се от нещо друго?

„Отмъщение“, помисли си тя, но да му каже такова нещо бе все едно да оспорва съществуването на Светата троица. Работата на кардинала бе да дава опрощение. Той едва ли би оправдал мислите за отмъщение.

Джон Киплинг може би щеше да го направи. До обяд Лили мисли все за това. В ранния следобед се чувстваше отегчена и не можеше да си намери място в къщичката.

Имаше нужда от някакво занимание. Затова обу джинси, облече една карирана ризка, каквато половината град носеше, и прибра косата си под една шапка на „Ред Сокс“. Намота хлабаво около врата си вълнен шал, за да покрие брадичката си, и сложи големите слънчеви очила на Селия, за да скрие това, което все още се виждаше от лицето ѝ. След това се качи във фургона и тръгна към града.

Тежката мъгла все още не се бе вдигнала от пътя, който опасваше езерото. Тя поглъщаше дърветата, надвиснали над пътя и къщите, които с приближаването на центъра на града се издигаха по-близо едно до друго. Тъй като въздухът бе много влажен, малко хора бяха излезли навън. Лили си даде сметка, че това бе добре дошло за нея. За първи път, откакто се бе върнала в града, минаваше покрай магазина на Чарли посред бял ден. Зави покрай пощата и продължи към жълтата сграда във викториански стил, където се намираше редакцията на вестника. Паркира до пикап, който предполагаше, че принадлежи на Джон.

Бе ясно коя е вратата на редакцията. Беше красива, дървена, украсена с решетка от улейчета. След като позвъни, Лили я отвори и влезе в приемната. Вървеше тихо, без да сваля нито шапката, нито шала, нито тъмните очила. Чу човешки глас и го последва до предната част на сградата. Там зад едно бюро седеше млада жена. Тя говореше по телефона, мръщеше се, разглеждайки някакви документи върху бюрото, и гласът ѝ звучеше притеснено. Когато вдигна очи и погледна посетителката, Лили видя, че тя бе по-скоро момиче, отколкото жена, и беше в напреднала бременност.

След секунди се чу шум от стъпки по стълбището и на вратата отсреща се появи Джон. Той смутено я стрелна с поглед и се наведе над бюрото, за да види какво се опитва да направи момичето. Взе слушалката от ръката ѝ и сам довърши телефонния разговор. Доколкото Лили разбра, ставаше дума за специална обява.

— Ето — каза Джон на момичето, когато затвори, — справи се просто чудесно.

Гласът ѝ звучеше като на дете:

— Но се наложи накрая ти да се намесиш.

— Ами ти вече бе свършила почти всичко.

— Трябва да ставам — каза момичето. — Бък ще дойде в три.

— Мисля, че се договорихме във вторник да работиш до пет.

— Той каза, че ще дойде в три.

Джон въздъхна и поглади с ръка врата си.

— Добре. Оправи нещата тук. Аз ще се справя.

С един-единствен силен замах на двете си ръце момичето събра накуп документите, които бяха разхвърляни на бюрото. След това се отблъсна с ръце от стола и с учудваща пъргавина, като се има предвид

коремът ѝ, изприпка покрай Лили. Тя се обърна и се загледа след нея. Шумът от стъпките ѝ затихна и външната врата се затръшна. Момичето вече го нямаше. Лили погледна купчината документи върху бюрото, а след това смаяния Джон.

Сега тя си даде сметка, че лицето му бе красиво — леко мургавтен, късичка брада. Това бе лице на човек, прекарал доста време на открито. Лили намираше съвсем малка прилика между Джон и Дони.

Нейните спомени бяха от един дваисет и една годишен мъж, а този пред нея сега бе зрял. Очите му я привличаха особено силно. Бяха тъмнокафяви и нежни, дори когато Джон бе силно разстроен.

— Опитвам се да съм търпелив към нея — каза сдържано той. — Ще са ѝ необходими някакви професионални умения, когато това дете се роди, освен ако Бък не си стъпи на краката. Кое то много ме съмнява.

Лили не бе отсъствала от Лейк Хенри толкова дълго, че да не помни старите си познати.

— Бък, техният братовчед ли? — попита тя и свали шала.

Джон кимна.

— Абсолютен боклук.

— Негово ли е детето?

Мъжът отново кимна и след това измърмори:

— Горкичкото — огледа я от глава до пети и крайчетата на устните му заиграха. — Прекрасна маскировка. Обаче няма смисъл да се криеш от Джени. Тя е твърде млада, за да те познава, а и не гледа новините по телевизията — Джон погледна часовника си.

— В неподходящ момент ли съм дошла?

— Да — отвърна журналистът, но в следващия миг се поправи: — Всъщност не. Върнах се в Лейк Хенри, защото исках да избягам от строгите срокове. Вестникът трябва да се даде за печат утре на обяд. Ако малко закъснеем, никому нищо няма да се случи.

На вратата на приемната се позвъни и се чуха стъпки. Лили бързо се обърна, уплашена, че това няма да е Джени, а някой друг. Този вече можеше да я познае. Тогава Джон се приближи откъм гърба ѝ и докосна ръката ѝ.

— Качи се по стълбите отпред — прошепна ѝ той. — Все нагоре, до края на стълбището. Ще се кача при теб след секунда.

Тя тръгна по стълбите бързо и тихо, зави по площадката на втория етаж и продължи до третия. Първото нещо, което я порази, бе

просторният кабинет, а второто — колко светло беше вътре дори и в такова облачно време. Имаше три бюра, а върху всяко от тях — компютър. И на трите компютъра в момента се вършеше нещо. Стените обаче бяха още по-интересни. На една от тях имаше закачени стари, изтъркани карти на езерото и пожълтели от годините снимки на града. Те бяха поставени в дървени рамки и вдъхваха респект. На друга бяха окачени по-нови цветни снимки, направени на самото езеро. Снимките бяха най-вече на гмурци. Третата стена бе отрупана с черно-бели снимки.

Лили свали тъмните очила и се приближи към нея. Изведнъж я заля студена вълна. Ако се съдеше по плаката на стената, тези фотографии бяха направени по времето, когато Джон работеше в Бостън. Струваше ѝ се чудно как една снимка може да запечата толкова съсредоточеност и напрежение. Върху някои от лицата бе изписана такава настървеност, каквато тя бе виждала в кошмарите си. На една от фотографиите разпозна Тери Съливан, на други видя някои познати лица. Имаше и снимка на привлекателна жена, но най-често срещаше лицето на Джон. Тук той изглеждаше доста по-различно, отколкото сега, на живо. Но това не се дължеше единствено на мургавия тен и на брадата. Върху лъскавите черно-бели фотографии журналистът бе като останалите — напрегнат, застрашителен и съвсем приличаше на човек, с когото не трябва да си имаш работа.

— Зловещо, нали? — попита Джон от вратата. Можеше да си представи какво си мисли Лили, докато гледа точно тази стена. Ами неговата снимка там? При условие че се опитваше да спечели доверието на тази жена, фотографията бе истинско бедствие. Ако знаеше предварително, че Лили ще дойде, щеше да промени украсата на стените.

След като тя го погледна нервно, Джон съжаляваше два пъти повече за това, че не го бе направил. Лили бе свалила големите слънчеви очила и страхът в очите ѝ вече се виждаше. Сега бе облечена — този път не беше по нощница, но шапката, под която бе прибрана цялата ѝ коса, и джинсите, в които бяха обути стройните ѝ крака, само подчертаваха нежната ѝ фигура.

Тя погледна големия кафяв плик в ръката му.

Джон го хвърли на бюрото.

— Есета и стихове от академията. Винаги се опитвам да отпечатвам по няколко. По-късно ще трябва да ги разгледам и да избира кои да публикуваме.

Лили погледна другите две бюра.

— Къде е другият ти помощник?

— Само Джени е. Нямам други помощници.

— Тогава за какво са ти три бюра?

— На всяко от тях се върши различна работа. — Джон посочи едно след друго трите бюра, като казваше: — Редакции, печат, продажби. Имам кореспонденти във всеки един от градовете, в които вестникът ни се продава. Журналисти на свободна практика ми оставят по нещо. Никой от тях обаче не работи тук. Не вършат чак толкова много работа, че да има смисъл от това.

Лили скръсти ръце на гърдите си, отдръпна се от стената с фотографиите, направени в „Поуст“ и отиде до тази, върху която бяха окачени снимките на гмурци.

— Ти ли си ги правил?

— Всичките! — каза гордо Джон. За да направи много от тях, бе стоял в езерото с часове. Първо трябваше да спечели доверието на птицата, за да може да се приближи до нея. След това наблюдаваше гмурца през прозорчето на фотоапарата, докато дойдеше най-подходящият момент да натисне копчето. — Някои са от миналата година, но повечето са от тази.

— Сам ли ги проявяваш?

— Да. Това е една от тънкостите на занаята. Имам тъмна стаичка долу, в мазето.

Очите на Лили се спираха върху всяка снимка. Общо бяха около дванайсет и бяха правени в различно време през деня и при различни метеорологични условия. Имаше само една фотография на гмурец, в гнездото си. Останалите птици бяха снимани във водата — стар гмурец, който се чисти, мъжка и женска, оставящи две бразди по водната повърхност, две възрастни птици с техните малки. Имаше снимка на пиленце, което се е излюпило преди часове. На друга фотография пък женската носеше на гръб двете си малки.

Лили изглеждаше толкова погълната от снимките, че и Джон се приближи, за да ги погледне по-отблизо.

— Това една и съща двойка гмурци ли е?

— Мисля, че да — той посочи белите пръстени по шийката на една от птиците на първата, а след това и на втората снимка. — Фотографиите са правени през две различни години, но пръстенът тук е прекъснат по един и същи начин. Смятам, че той има белег, който пречи на това място перата да растат както трябва.

— Той?

— Така мисля. По-голям е. Иначе е трудно да се каже. Редуват се, когато мътят яйцата — първо единият седи в гнездото, а другият лови риба за храна, след това се сменят — той се досети за нещо. — Всъщност знам, че той е мъжкарят — журналистът посочи една от другите снимки. — Направих я миналия април. Тогава за първи път от началото на годината излязох да търся гмурци. Виждаш ли как пръстенът на шийката му е прекъснат тук? Мъжките обикновено се завръщат седмица-две преди женските и търсят места за гнездене. Не съм сигурен дали женската и двете години е била една и съща. В рамките на един размножителен период гмурците не сменят брачния си партньор, но не знаем със сигурност дали прекарват целия си живот с него.

Джон погледна надолу и видя върха на шапката ѝ, която дори не достигаше брадичката му. Кичури тъмна коса — блестяща коса, бяха излезли навън и влизаха във врата ѝ. Козирката пречеше да види очите ѝ, но затова пък прекрасно чуваше гласа ѝ, въпреки че бе доста тих.

— Когато бях малка — каза Лили, — с тревога се говореше за спад в популацията на гмурците.

Като малък Джон не даваше и пет пари за гмурците. Той вече бе напуснал Лейк Хенри, когато се заговори за този проблем, но чете за него във вестниците.

— Популацията продължаваше да намалява. Всички ставаха все по-загрижени. Накрая хората разбраха, че големите лодки и джетовете са една от причините за този проблем. Те вдигаха много шум, гмурците се плашеха, бягаха от гнездата си и яйцата им умираха. От дъното се вдигаше твърде много утайка, а птиците имат нужда от чиста вода, за да виждат рибата, която ловят. Получаваха се големи вълни, които отнасяха яйцата от гнездата. Тогава джетовете бяха забранени със закон, въведе се ограничение за скоростта на лодките и популацията започна отново да расте.

Когато Лили вдигна глава и погледна нагоре, нещо у него трепна. Очите ѝ бяха толкова нежни, колкото и гласът ѝ. Не бе очаквал това.

Джон преглътна.

— Когато става дума за дивата природа, не трябва да има място за колебания.

— Те са прекрасни същества.

— Да — Джон не можеше да отдели поглед от нея. Тя имаше изящно лице.

— Снимките са чудесни — каза Лили.

Сърцето му биеше лудо.

— Благодаря.

В следващия миг очите ѝ издадоха нейната слабост.

— Каза, че имаш амуниции. Какво имаше предвид?

Колкото и абсурдно да бе това, за минута Джон се почувства като мъж, лудо влюбен в момиче, което пък е влюбено до уши в някой друг и иска съвет от него. Сякаш бе прострелян. „Предаден“ не бе точната дума. Това бе по-скоро разочарование, което работата му бе донесла. Но именно работата стоеше в основата на техните отношения. Затова Джон прояви доблест и каза:

— Тери Съливан е съчинявал много лъжливи истории, но никой досега не е успял да докаже това, защото той е умен. Винаги спечелва доверието на някой, заемащ висок пост, на някой, който може да го защити. Но има много никому неизвестни хора на по-ниски постове, които знаят какво върши.

— А знаят ли защо?

— Амбиции, безскрупулност, алчност.

— Зъл умисъл?

— Работя върху злия умисъл — каза Джон. Досещаше се какво възнамерява да предприеме Лили. „Умисъл“ бе вълшебната дума, която призоваваше ръката на закона. — Ясно е, че Тери е съчинил скандалната история, за да получи лична вендета. Ти никога не си го срещала преди това, така че отмъщението му не може да е било насочено срещу теб. Личният секретар на Розети твърди, че двамата не са се познавали. Значи ще трябва да погледна случая от друг ъгъл. Засега всичко, с което разполагам, е един нарастващ списък от случаи, в които Тери Съливан безразсъдно е пренебрегвал истината.

— В съда ще трябва да докажа, че е действал с умисъл.

— Вероятно.

— Може с години да се тормозя и пак да загубя.

— И това е възможно — въздъхна Джон. — Знаеш ли, че има касета?

По изненадания ѝ поглед разбра, че отговорът на въпроса му е „не“.

— Записал е разговора ви, без да ти каже. Това е незаконно. Ще добавя касетата към арсенала си.

Лили бе съкрушена.

— Тя ще докаже, че н-н-наистина съм казала тези неща, въпреки че влагах в думите си съвсем различен смисъл.

Джон вярваше на абсолютно всяка нейна дума. Лили каза:

— Срегнах се с Каси Бърнс.

Това го учуди.

— Така ли?

— Изпратихме искане за опровержение. Това беше вчера. Днес си е за д-д-днес и опровержение няма — Джон видя как Лили премигна, когато заекна. Така за части от секундата тя се опита да потисне заекването. — Каси казва да не се паникьосвам, но ми омръзна да бездействам.

Телефонът звънна. Ако днес не бе най-натовареният ден от седмицата, Джон може би нямаше да му обърне внимание. Сега обаче вдигна слушалката на телефона, който бе най-близо до него. Беше на бюрото, предназначено за редакторска работа. Стоеше зад прозорец, който гледаше към езерото. Човекът, който се обади, имаше занаятчийска работилница два разклона по-нататък по магистралата. Искаше да направи предколедна обява. Джон взе лист хартия и записа онова, което му бе необходимо. Докато журналистът говореше по телефона, Лили го гледаше. Нещо отново се преобърна в него.

Той погледна часовника си.

— Казваш, че ти е омръзнало да бездействаш, така ли?

— Да.

— Имаш ли малко време?

— Ще се намери.

Той се усмихна, пресегна се и взе писмото от академията на Лейк Хенри. Със свободната си ръка отведе Лили до своя стол и я покани да

седне. След това хвана плика за двата му долни края, обърна го и изтръска съдържанието му върху бюрото.

— Избери три.

Тя погледна листовите хартия вдигна очи към него. Нещо в гърдите му отново трепна. Джон си помисли, че бе заради шапката. Бе луд фен на „Ред Сокс“.

Когато Лили не каза нищо, той се разбъбри:

— Има работи от всички курсове — от седми до дванайсети. Някои са напечатани, други са писани на ръка. Понякога избирам три, които са съвсем различни по стил, форма и съдържание, като например стихотворение, есе и писмо до редакцията. Друг път избирам три неща на една тема. Ето защо направи както ти искаш и избери това, което ти се стори най-интересно.

Лили бе съгласна. Джон се усмихна.

— Ти си учителка. Започвай.

Без да приказва повече, той взе листа с информацията, която преди малко бе записал. Седна на бюрото, на което се организираха продажбите, и започна да оформя обявата. Мислите му обаче бяха на съвсем друго място. Мислеше за това как Лили се появи в кабинета му и го попита за амуниции. Даваше си сметка, че, може би ще си вкара автогол, ако ѝ помогне, тъй като искаше да събере материал за собствената си книга. Но се чувстваше и виновен заради това, което брат му Дони бе извършил, и за това, което хората с неговата професия в лицето На Тери Съливан ѝ бяха причинили. А и тези нейни нежни очи, чийто поглед толкова му харесваше да среща!

Затова журналистът каза:

— Има и друг начин.

Лили смръщи вежди и вдигна очи.

— Можеш да се пребориш с Тери и без да завеждаш дело — обясни ѝ Джон. — Може да използваш неговите прийоми срещу самия него. Бори се срещу огъня с огън.

— Как?

— Дискредитирай го. Отпрати му публично обвинения към него, които сами по себе си може да нямат голяма тежест, но взети заедно, биха го представили в много лоша светлина.

— Не знам какви биха могли да бъдат тези обвинения.

— Аз пък знам.

— И ще ми кажеш?

Сега бе моментът.

— Бих могъл.

— А какво ще искаш в замяна?

Той помисли малко. Не виждаше причина защо и двамата да не извлекат полза от това.

— Твоята версия на историята.

В следващия миг обаче грациозното движение на нейните рамене и очите ѝ, които се отвориха по-широко, го накараха да съжалява, че е казал това.

— Обеща, че няма да го направиш.

— Няма, ако ти не ми разрешиш.

Лили погледна листовите хартия пред себе си. Три бяха съвсем леко отделени от другите. Тя ги блъсна с ръка и ги извади от общия куп. Стана и каза:

— Ето ти твоите три работи. — Сложи слънчевите си очила.

Джон се изправи.

— Няма да правя нищо без твоето разрешение.

Знаеше, че тя го мисли за друг Тери Съливан. Това, че му няма доверие, бе очевидно. Беше избързал, но нямаше как да върне думите си назад. Лили внимателно уви шала около шията си. Тръгна към вратата, но се спря, за да погледне още веднъж стената със снимките на птиците. Той видя как тя си пое дълбоко дъх и малко се поуспокои. Но не се обърна назад.

— Лили?

— По-добре да се опитам да докажа, че е действал с умисъл — каза тя и излезе.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Благодарение на лошото време за Попи вторникът бе тих и спокоен. Когато дните бяха студени, дъждовни или снеговити, много от клиентите ѝ си стояха вкъщи. Гъстите мъгли в края на септември, които не позволяваха на термометрите да покажат повече от четирийсет градуса по Фаренхайт през нощта и повече от петдесет през деня, имаха същия ефект.

Спокойствието се дължеше и на това, че обажданията на журналистите днес бяха много по-малко, което никак не учуди Попи. Прехвърлянето на цялата вина за скандала върху Лили бе смешен ход. Всеки в града знаеше това, а неколцина по-силно разгневени жители на Лейк Хенри се обадиха на Попи, за да изкажат възмущението си. Лили Блейк неуравновесена?! Това бе последната капка, която преля чашата и бе съкрушителен удар върху и без това ниското доверие на хората за информацията във вестниците. Бе чиста подигравка със здравия разум на онези, които познаваха семейство Блейк. Попи предполагаше, че медиите също знаят това и за да излязат с чест от положението, се отдръпват от скандала. Така щяха да си спестят по-нататъшни затруднения.

Е, разбира се, от време на време се обаждаше някой журналист, който, без какъвто и да е ентузиазъм се интересуваше от мнението на града за този обрат в развитието на нещата. Но нито един не работеше за популярен вестник. Журналистите престанаха да се свързват с Лейк Хенри още в ранните следобедни часове. Оттогава насетне единствените хора, чиито обаждания можеха да се свържат по някакъв начин с Лили, бяха библиотекарката на града Лейла Хигинс и началникът на градската поща Натейниъл Рой. И двамата бяха видели светлокафяв фургон „Форд“ с масачузетска регистрация, паркиран пред редакцията на „Лейк Нюз“. Питаха чий е той.

Попи знаеше отговора на този въпрос, въпреки че нямаше никаква представа защо сестра ѝ е била там. Затова позвъни на Кип и каза:

— Имал си посетителка.

— Как научи? — попита Джон със сърдит глас.

— Лейла и Нат се обадиха да питат за колата. Не знаели чия е. Защо е идвала при теб?

— Искаше да каже „здрасти“ — измърмори Кип.

— На теб ли? Опитай с друго.

— Помагаше ми в работата.

Добре. Беше вторник. Бил е претрупан с работа. На това, че е имал нужда от помощ, можеше да повярва. Но на това, че точно Лили се е отзовала — не.

— Защо?

— Беше отегчена.

— И е решила, че редакцията е най-веселото място, където може да отиде?

— Питай нея, Попи, не мен.

— Ще я питам — каза Попи. Тя прекъсна връзката и се зачуди защо Джон бе толкова ядосан. Опита да се обади на Лили, но клетъчният телефон бе изключен. През деня опита да се свърже още няколко пъти с нея, докато не дойде вечерта. Тогава мъглата се вдигна, слънцето залезе над езерото и приятелките ѝ пристигнаха.

Сигрид Дан изкарваше прехраната си със занаятчийство. Тъчеше на голям стан и печеше домашен хляб. Тя донесе със себе си един пресен и още топъл маслинов хляб и бутилка „Мерло“. Мариан Хърси държеше малка книжарничка в съседния град и имаше топлоизолиращ огнеупорен съд. В него носеше пиле с вино и бутилка „Шабли“. Хедър Малоун бе домакиня и се бе посветила напълно на двете си деца и на зеленчуците. Тя пристигна с голяма купа салата, поръсена с житни ядки, и бутилка вино. Каси Бърнс — адвокат, майка и съпруга — донесе сладки, които бе купила от италианската пекарна в Конкорд, след като същия следобед бе имала дело във федералния съд там. Попи извади една-две кани ябълков сок, каничка кафе и прибори, с което трапезата беше готова.

Те се събираха всеки вторник и наричаха себе си „Комитет на Лейк Хенри по гостоприемство“. Тези жени наистина бяха гостоприемни. Когато семействата от друго място идваха да живеят в града или тукашни семейства преживяваха трудни моменти, те бързо се намесваха и помагаха, с каквото можеха. Но тъй като Лейк Хенри бе

малко градче, такива събития не се случваха толкова често, че да изискват ежеседмични заседания на комитета. Затова неговите членове най-често си отпочиваха на тези срещи, забавляваха се, обменяха мисли, новини, веселяха се. Понякога даже ставаха доста необуздани — благодарение на виното.

Тази вечер те бързо стигнаха до това състояние. Попи например трябваше да отпусне малко пара след цяла седмица тревоги, свързани с Лили. Не можеше да каже на приятелките си, че сестра ѝ се е върнала в града, но се радваше да чуе, че те са на нейна страна. Тогава започнаха да обсъждат тези местни жители, които бяха на друго мнение, и да търсят причината за това. Насоката на разговора им пое към охулваните жители на Лейк Хенри, което им напомни за най-превзетите личности в историята на градчето. Това, на свой ред, предизвика шумен смях.

Когато телефонът иззвъня, Попи бе вече замаяна. Мариан отиде в другата стая при таблото с бутоните и бързо се върна.

— За шерифа е. Когато казах, че Уили Джейк го няма в момента, попита за теб. Грифин Хюз.

Попи се опита да потисне смеха си, обаче се задави и се закашля. Потупа веднъж-дваж гърдите си с ръка и си пое дълбоко дъх. След това тръгна към телефона.

— Грифин Хюз — каза Попи без каквито и да било предисловия, — наистина ли си мислиш, че шерифът ще бъде тук по това време?

— Само седем и половина е — отговори Хюз с онзи мил, нисък и мъжествен глас. Тя помнеше този глас прекрасно и се радваше да го чуе отново. Даже ѝ идваше да подскочи от радост.

— Това е Лейк Хенри — възмути се Попи. — Тук не работим по дванайсет часа на ден като вас, момчета.

— Ние също — отвърна мило журналистът. — Поне аз не го правя. Предполагах, че мога да го хвана след вечеря. Допусках, че това е номерът на домашния му телефон или пък, че домът му има пряка връзка с тази централа. В малките градове не е ли така?

— Не и в Лейк Хенри — каза Попи. Искаше ѝ се гласът му да не бе толкова откровен.

— А ти какво правиш там толкова късно?

— Живея тук.

— В полицейския участък?

Тя се засмя толкова весело, че чак се учуди на себе си.

— Не, работя в жилището си. Аз извършвам съобщителните услуги в Лейк Хенри.

— Шегуваш ли се? — Хюз изглеждаше очарован. — Като Лили Томлин?

Попи потърка с длан облегалката на стола.

— Не точно... Но за да говориш с повечето от жителите на града, ще трябва да се свържеш първо с мен. Освен това не съм променила решението си. Няма да отговарям на въпросите ти — не я интересуваше колко искрен бе гласът му. — Особено след това, което направиха — каза тя, а съзнанието ѝ вече съвсем се бе предало на виното. — Какви ги вършите там? Как можете да казвате, че сестра ми е неуравновесена? Обвинявате нея за скандала, така ли? Това е не само глупаво, но и подло. Това е нещо много лошо!

— Съгласен съм. Това е нещо лошо и подло. Точно такава е идеята на моята статия. Но не мога просто да кажа, че не е така. Трябва да докажа, че съм прав. Затова искам да науча как се е отразило всичко това върху живота на Лили. Опитвам се да се свържа с нея в Бостън. Не отговаря.

— Номера ѝ го няма в телефонния указател.

— Всеки вестник разполага с него.

— Ах! — викна Попи точно тогава, когато от кухнята се разнесе бурен смях. — Значи работиш за тях.

— Не работя за тях. Използвам ги. Извинявай, дали не се обаждам в неподходящ момент? Парти ли има?

— Поканих няколко приятелки на вечеря. Тук правим такива неща. Нали знаеш — откъснати от света и така нататък. Скука, опити за общуване в дън гори и т.н.

— Преувеличаваш, Попи — каза Грифин ведро и мило. Но гласът му бе и дълбок, много дълбок и гладък. — И Лили ли е там с теб?

— Ако беше, мислиш ли, че щях да ти кажа?

— Обаждала ли ти се е?

— Щях ли да ти кажа, ако беше?

— А какво ще ми кажеш?

Попи помисли малко и се усмихна:

— Ще ти разкажа за Джеймс Евъръл Хенри.

— Кой е той?

— Кой е бил. Хенри е дърводобивен магнат от началото на века, който живеел в този край. Дошъл с тримата си сина, когато по тези места нямало нищо, и построил село. Създал железопътна линия, дъскорезница и склад за дървен материал. Нарязвал трупите и превозвал стоката си до пазара. Купувал е акри гори наляво и надясно и след това ги изсякъл, без дори и да се замисли как ще се отрази това на земята.

— Джеймс Евъръл Хенри, така ли?

— Точно така — каза Попи. — И тогава започнали да се проявяват последиците от дейността му. Машините му били голямо зло, оголвали цели райони, хвърляли искри и подпалвали ливадите, а оттам огънят се разпространявал и в съседните гори. Тъй като нямало дървета, които да задържат почвата, пролетните дъждове предизвиквали кални свличания и наводнения. И така, сред пожари и наводнения, империята на Хенри се разклатила. Точно тогава и местните жители поумнели. Изкупили обратно от него толкова земя, колкото могли, и сформирали обединение за защита на околната среда. Издали природозащитни постановления, за да запазят това, което е останало от природата.

Накрая Хенри бил принуден да разпродаде имуществото на компанията си. Починал тихо и кротко няколко години по-късно, след като цялото му богатство свършило.

Последва известно мълчание и се чу едно весело:

— Да?

— Дотогава този град се наричал Нюстън. Скоро след смъртта му бил преименуван на Лейк Хенри.

— Оказали сте такава почит на човека, който е оголил планините ви?

— Бил е важен човек. Може да се каже, че той е бащата на местното движение за защита на околната среда.

— Наистина — съгласи се Грифин, но сякаш бе озадачен. — Да не би да искаш с това да ми намекнеш нещо?

— Разбира се — каза Попи. — От ексцесиите винаги се ражда нещо хубаво.

Отново последва мълчание.

— А какъв е скритият смисъл в това?

— Свободолюбивост, граничеща с агресивност. Ню Хемпшир е известен с това. Жителите на Лейк Хенри живеят с тази свободолюбивост. Кажете ни да ядем А и ние ще ядем Б, кажете ни да обличаме В и ние ще обличаме Г.

— Ако ви кажат да говорите за някой свой съгражданин, вие мълквате.

— Бинго! — Попи бе доволна, че Грифин схвана намека ѝ. Съвсем нормално бе човек с такъв мил баритонов глас да бъде умен.

— Но работата е там — каза милият баритонов глас, — че искам да помогна. Много трудно ще ми бъде, ако всички мълкнете.

Попи обаче не позволяваше този глас да приспи бдителността ѝ. Няма значение, че бе мил.

— Имаш ли прякор?

— Прякор ли?

— Грифин Хюз звучи много официално. Не те ли наричат Гриф или нещо такова?

— Грифин.

— Ами Младши? Или Малкия? Не беше ли Грифин Хюз от трето поколение?

— Да, но бащиното име на всеки от тримата е различно. Затова не са ме наричали дори Младши.

— Как са ти викали като малък?

— Ред.

— Ред ли?

— Имам червена коса.

— Шегуваш се — каза Попи. Тя си представяше, че този дълбок, сексапилен глас изисква тъмна коса, която също да е толкова секси. Трябваше обаче да приеме действителността. — Дълга ли е? — попита. Тогава чу някакъв звук зад гърба си и се обърна. Четири любопитни лица се бяха струпали на вратата.

— Косата ми ли? — попита Грифин. — Не. Искам да кажа, по-дълга е, главата ми не е като окосена ливада, но ушите ми се виждат.

Попи направи жест на приятелките си да се махнат. Когато те дори и не помръднаха, тя си помисли: „Какво пък толкова!“ След това попита Грифин:

— А стърчат ли?

— Какво става? — обади се Каси.

— Не — продължи Грифин. — Всеки на име Грифин Хюз има хубави малки ушички. Но чуваме всичко. Кой се обади току-що?

— Приятелката ми Каси. — Попи погледна пренебрежително към струпалите се на вратата и го попита: — Колко си висок?

— Кой е той? — обади се Хедър.

— Един и седемдесет и пет, осемдесет килограма, със сини очи.

— Тъмносини или светлосини?

— Докато правя секс, са тъмносини, иначе са по-светли.

Попи бе слисана, но само за миг.

— Беше ли нужно това?

— Ти ме попита.

Тя се намръщи:

— Не съм те питала нищо за секс.

Групичката на вратата започна да се кикоти.

— Сега е мой ред — каза Грифин. — Колко си висока, колко тежиш и какви са очите ти?

— Не каза на колко години си.

— Трийсет.

— Значи съм по-възрастна от теб.

— С колко?

С превзет глас Попи отвърна:

— Една дама никога не говори за възрастта си.

— Или пък за килограмите си. Ами тогава да преминем към височината и очите.

— Това е информация от личен характер.

— Чакай малко. Аз ти казах.

— Това си е твоя работа. Аз няма да го направя. Знаеш ли какво, ще кажа на Уили Джейк, че си се обаждал. Ще му дам телефонния ти номер, в случай че иска да ти се обади.

— Мислиш ли, че ще го направи? — попита Грифин.

— Не.

— Тогава няма да оставям телефонния си номер.

— Аха! — извика Попи. — Значи ти на нас можеш да досаждаш, а ние на тебе не, така ли?

— Попи — започна Грифин с мъжествения си глас, — ти каза, че той няма да ме потърси. Така че ще се опитам да се свържа с него друг път. Можеш да се върнеш при приятелките си.

Тя прекъсна връзката с известно разочарование, но жените не ѝ позволиха то да я мъчи дълго.

— Кой беше? — допита Каси.

Попи изсумтя, завъртя се и тръгна към тях.

— Някакъв журналист.

— Какво стърчи? — обади се Хедър, като ѝ направи път да мине.

— Ушите му, но те не стърчат.

Сигрид вървеше близо зад нея.

— Как стигнахте дотам, че да говорите за уши?

Попи се обърна към тях и каза:

— Опитваше се да ме преметне. Те правят така. Подхвърлят ти стръв и се надяват да клъвнеш. Господи, от това, което се случи с Лили, научихме, че не трябва да казваме нищичко на тези хора.

— На колко години е? — попита Мариан. Когато Попи я погледна отчаяно, каза:

— Ако теб не те интересува, мен ме интересува.

— Казва, че е на трийсет.

Мариан приближаваше четирийсетте. Тя посърна.

— Гласът му бе като на по-възрастен мъж.

Попи стисна челюсти ѝ кимна.

— Аха. Освен това каза, че бил 1,75 висок, тежал осемдесет килограма, имал рижа коса и сини очи. Какъв трябва да бъде човек, за да казва такива неща на непознати! Аз никога не бих го направила.

Последва кратко мълчание. Попи се вслушваше в тишината. Мислеше за това, че съществуват други причини, поради които не би говорила с непознат на тази тема. Тогава Мариан каза с тъжен глас:

— Лошо. Имаше разкошен глас.

Попи въздъхна.

— Наистина — съгласи се тя и престана да мисли за това.

Лили седеше в мрака на кея си с кръстосани крака. Отново си бе сложила шала, но този път носеше и вълнена шапка, анорак, туристически ботуши и ръкавици. Сега обаче дрехите не ѝ служеха за маскировка. Те трябваше да я стоплят. Беше се облякла прекалено дебело, разбира се, но никак не обичаше да трепери. След като мъглата

се вдигна, въздухът стана по-сух, но бе студен. Лунната светлина огряваше тънките бели вълни пара на нейното дишане.

За нищо на света не би стояла вътре в къщичката. Това бе една от прекрасните нощи на Лейк Хенри. Повърхността на езерото бе гладка като огледало. Върху нея се отразяваха луната, северната звезда, дори жълтата корона на една бреза, която растеше на брега на Елбоу Айленд. Гмурците бяха замлъкнали. Дори и най-тихичкото плискане на водата о брега се чуваше. Този хипнотизиращ звук прекрасно допълваше спокойствието на мига.

Някакво движение в западната част на езерото привлече вниманието ѝ. Отначало си помисли, че е птица. Лили затаи дъх и се заслуша, но това, което бе чула, не беше гмурец. До слуха ѝ бе достигнал плясък на гребло. С всеки ритмичен удар върху водната повърхност все по-ясно в нощта се очертаваше силуетът на кану. Лили обгърна с ръце коленете си и остана неподвижна. Гледаше как кануто пори гладката повърхност на езерото. На лунната светлина лодката изглеждаше, сякаш е от потъмняло сребро. С доближаването си към нея ставаше все по-голяма и по-голяма. Когато кануто стигна на трийсет фута от кея, греблото спря да се движи. Човекът в лодката го задържа неподвижно в едно положение. Сега то бе нещо като кил и направляваше лодката. Кануто се плъзна покрай кея и само веднъж се удари леко в него.

— В момента имам извънсензорни възприятия — каза Джон, като се хвана с ръка за ръба на кея. — Скачай вътре.

Извънсензорни възприятия ли? Не съвсем. Лили си мислеше за езерото, а не за Джон. Мислите за езерото ѝ действаха успокояващо. Чувстваше се на сигурно място и прекрасно владееше емоциите си.

Тя се изправи и се примъкна до ръба на кея. След това спусна краката си на дъното на кануто и измести центъра на тежестта си така, както бе правила много пъти като малка. Веднага щом седна пред Джон, той се отблъсна от кея, загреба обратно и обърна лодката.

— Къде отиваме? — попита Лили, когато кануто се насочи натам, откъдето бе дошло.

— Да видим моите гмурци.

Тя усети леко вълнение.

— Тези, които си снимал ли?

— Да. Скоро ще отлетят. Няма да мога да им се радвам още дълго. — След това я подразни: — Смяташ ли, че си се облякла достатъчно добре?

Лили погледна назад. Той бе с джинси и фланелка, а ципът на вълненото му елече бе разкопчан. Нямаше нито шапка, нито ръкавици. Тя се питаше как ли ще чувства ръцете и главата си след двайсетина минути.

— Не си давам ръкавиците — заяви Лили и се обърна напред. Усещаше как нощният въздух гали лицето ѝ, докато кануто се носеше по повърхността на езерото и се отдалечаваше от брега. Не съжаляваше, че се е облякла топло. Така въздухът не бе студен и тя чувстваше само освежаващата му прегръдка. Пое дълбоко дъх и въздухът изпълни дробовете ѝ. И така отново и отново.

Джон замахваше силно с греблото и без много усилия тласкаше кануто напред. Вдигаше възможно най-малко шум, за да може Лили, несмущавана от нищо, да се наслаждава на вечерта. Тя вдигна глава и се усмихна, докато с пълни гърди поглъщаше хладния нощен въздух. Колкото и да обичаше Бостън, той не можеше да ѝ даде това. Същото се отнасяше и за Олбъни. Въпреки че животът там бе много вълнуващ, дори и Манхатън не можеше да ѝ предложи такова изживяване. През последните шестнайсет години посещенията на Лили в Лейк Хенри бяха кратки и тя бе винаги ангажирана с нещо. Беше поразена от факта колко ѝ е липсвал покоят на езерото.

Другото, което я порази, бе, че Джон знаеше това и сега се държеше мило с нея. Искаше да я подмами да му разкаже поне малко от историята си. Ако наистина такава бе целта му, щеше да изпита голямо разочарование. Тя не искаше той да наруши с гласа си хармонията от нощни звуци. Това би било кошунство, сигурен признак на безчувственост, която загатва за присъствието на скрити подбуди.

Но той не обелваше нито дума. Като се изключи свистенето на дъха му, което се чуваше от време на време, докато гребеше, и пляскането на греблото във водата, те напредваха тихо. Тук-там проблясваха слаби светлинки. Това бяха прозорците на къщите, които се намираха близо до брега. От време на време се чуваше скърцането на лодка, завързана за някой кей, потрепването на кука, която се удряше в мачта, но Лили и Джон бяха единствените човешки същества навън. Затова тя се чувстваше на сигурно място.

След като минаха покрай няколко острова, Джон спря да гребе и насочи кануто към друг остров. Той бе малък, дълъг не повече от четирийсет фута и като се съдеше по назъбените му очертания, бе покрит с борове и ели. Лодката забави хода си. С греблото си Джон я задържаше на едно място.

По брега растяха ниски храсти и водата с плясък ги биеше. Джон приближи устни до ухото ѝ.

— Гнездото бе там — той посочи към една бабуна, но в тъмното Лили не можа да различи нищо повече от стръкове трева. — Големият приятел намери това място в края на април. В средата на май и неговата женска бе вече тук. В средата на юни се появи едно яйце, а на следващия ден — още едно.

— Как си успял да снимаш яйцата, без да изплашиш птиците и да ги прогониш от гнездото им? — попита го тя шепнешком. Не се налагаше да обръща глава. Ухото му бе точно пред устните ѝ.

— Предпазливост и много дълъг обектив. Веднъж чаках тук три часа единият родител да смени другия. Ако стоиш на едно място достатъчно дълго и достатъчно тихо, те започват да си мислят, че си дърво. Този, който седи върху гнездото, изписква на другия. Докато сменят местата си, не оставят гнездата открити за повече от минута. Много е интересно да се види. Птицата, която вече е мътила, влиза във водата, за да се нахрани, да почисти перата си или да спи. Другата трوماво излиза на брега. Преобръща яйцата заедно с гнездото и сяда отгоре. Нищо не може да я накара да се вдигне оттам. Хеликоптер може да кръжи над нея — тя седи. Гръмотевици трещят — тя седи. Светкавица може да удари наблизо — тя пак си седи. Ако се приближи хищник, птицата издава силен крясък и започва да размахва предупредително крила. Иначе е неподвижна като статуя. Всъщност като две фигури, когато повърхността на езерото е спокойна и отражението на гмуреца е ясно.

Лили сама стана свидетел на тази процедура.

Мътят горе-долу двайсет и девет дни — продължи Джон. — След това едното от яйцата се излюпва. Ден по-късно се излюпва и второто. Малките влизат във водата веднага щом перушината им изсъхне. Могат три години да не стъпят на суха земя, преди самите те да не започнат да търсят места за гнездене.

— Наистина ли?

— Аха. Прекарват във водата деветдесет и девет процента от живота си.

Лили не знаеше това.

— Там са по-подвижни — обясни й той. — Във водата могат да се защитават по-добре, отколкото на сушата.

В единия край на острова нещо се раздвижи. Първо една, а след това и втора птица се появи в светлината на лунния лъч. Последваха ги трета, четвърта.

Лили затаи дъх.

Джон започна да шепне още по-тихо:

— Тези отпред са родителите, а отзад са техните малки. Без да сваля очи от птиците, тя изви леко глава, за да може да го чува, и каза:

— Малките са почти същите по размери като родителите.

— Растат бързо.

— Могат ли да летят?

— Не още. След месец ще могат. Родителите отлитат първи. Сега те се подготвят. Започнали са вече да сменят перата си. Преди есенното мигриране ги сменят частично, а преди пролетното — изцяло. Когато това стане — обикновено през март — те не могат изобщо да летят. Тогава им израстват перата за мътене. Това са лъскавите пера, тези, които сега им опадват. Докато дойде моментът да отлетят, много ще приличат на своите малки.

Гмурците плуваха край брега на острова, като ту някой лунен лъч ти огряваше, ту отново потъваха в мрак.

Лили попита:

— Ако те отлитат първи, то кой учи малките да летят?

— Великият дух на езерото — подразни я Джон. — Не се безпокой. Така е от двайсет милиона години насам.

— Хайде де! — не можеше да повярва Лили.

— Да.

— Но хората не са били тук дори и през една четвърт от това време.

— Нито пък езерата са били такива, каквито ги познаваме. Може би това е посланието на тези птици. Те са били свидетели на много промени, които са се извършили на тази планета.

Един от гмурците нададе дълъг, протяжен писък. Лили затаи дъх.

— Чакай — прошепна Джон.

Това, което той очакваше, наистина се случи. От изток се разнесе писък, който отговаряше на първия. Звукът бе кристално ясен, но идваше отдалеч.

— Идва от другото езеро — прошепна Джон.

Гмурецът от езерото на Лейк Хенри отново изписка, а далечната птица повтори отговора си. Той още не бе заглъхнал, когато се разнесе и трети писък. Идваше даже от по-далеч, вероятно от езерото, което се намираше още по на изток. Но се чуваше ясно.

За около десет минути трите птици „разговаряха“ помежду си. Лили и преди бе слушала такъв нощен хор от птичи звуци, но никога, когато е била в езерото. Тя никога не се бе доближавала толкова до един от участниците в този хор. Беше така тайнствено, така красиво!

Когато птиците замлъкнаха и нощната тишина отново се възцари, Лили освободи дъха си. И двамата стояха тихо, докато гмурците заобиколиха към задния бряг на острова и се скриха от погледите им.

Без да каже нито дума, Джон вдигна греблото и загребвайки умело от двете страни на кануто, успя да го обърне. Когато го насочи обратно към къщичката на Селия, Лили се натъжи. Не знаеше със сигурност защо. Това, което току-що чуха и видяха, и хареса толкова много, но прекрасното изживяване приключи. Красотата на нощта, езерото и птиците бе като един разкошен гоблен, изтъкан от конци, които никога нямаше да се разнищят. Противно на това, нейният живот — животът, към който Джон сега я връщаше — бе само една-единствена нишка. Лили се чувстваше дребна и незначителна. Чувстваше се като дърво без корен, изгубена.

Тя сви колене до тялото си, смъкна по-надолу шапката, вдигна шала си и се загърна с анорака. Въпреки това все още ѝ бе студено. Джон не говореше. Лили се чувстваше много самотна. Когато стигнаха до кея, журналистът изскочи от кануто, преди тя да успее да се изправи. Той завърза лодката с едно въже ѝ протегна ръка. Лили не можеше да усети тази ръка през ръкавиците си, нямаше как да разбере дали тя е топла или студена, груба или гладка. Въпреки това се хвана за нея и я стискаше здраво, докато Джон ѝ помагаше да слезе от кануто. Тъкмо се канеше да му благодари за тази нощна разходка, когато той нежно постави ръката си върху кръста ѝ и я поведе към къщата. Лили чувстваше тази ръка. Да, наистина я чувстваше.

Усещаше я през анорака, през блузата и тениската отдолу. Питаше са какво ли означава това. Беше просто ръката му.

Но ѝ харесваше. Ръката му бе нежна, придаваше ѝ сигурност и прогонваше усещането за самота.

Като че бе изминала цяла вечност, откакто за последен път се чувстваше толкова добре в компанията на някого. Трудно ѝ бе да повярва, че само преди седмица се е разхождала по Комънуелт Авеню с Тери Съливан и му е разказала неща, които завинаги промениха живота ѝ.

Джон се спря пред стъпалата на верандата. Тя се качи на първото от тях и се обърна.

— Б-б-благодаря — каза Лили. Не искаше да бъде толкова нервна, но не знаеше какво да очаква. Не знаеше и на кого може да вярва, нито пък дали Джон бе приятел или враг.

Той я гледаше в очите. На слабата лунна светлина лицето му бе придобило странен, умоляващ вид.

— Аз ти благодаря. Обикновено излизам сам. Беше ми много приятно.

Лили кимна, бръкна в джобовите си и притисна ръце към тялото си. „Прибирай се вътре, глупачке“, обади се тих глас вътре в нея, но тя не помръдваше. Очите му, които сега се бяха изравнили с нейните, не ѝ позволяваха да продължи по стълбите. Искаше да го нарече свой приятел, но не знаеше дали той би приел това.

— Животът е сложен — каза Лили накрая.

Джон се усмихна.

— Защо смяташ, че обичам тези птици? Те са символ на простотата.

Лили кимна.

— Двайсет милиона години. И са оцелели единствено благодарение на инстинктите си?

— На животинските си инстинкти. Много ми е интересно, че ние, хората, се гордеем, че сме едно стъпало по-нагоре.

Лили поклати глава и сведе поглед. Мислеше, че Джон наистина я разбира и това я радваше. Тогава той докосна бузата ѝ и погледите им отново се срещнаха. После Джон се обърна, за да си тръгне. Ръката му вече бе на перилата, но тя все още чувстваше докосването му. Бузата ѝ гореше. Вероятно това беше вирусът на доверието.

Истина ли бе това? Или пък лъжа, илюзия. Може би
самозалъгване?

Неизвестността я плашеше.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рано сутринта в сряда Джон отново излезе в езерото. От три години насам съзнанието му не бе подвластно на такова напрежение. Затова днес разходката с кану бе по-скоро психическо разтоварване, отколкото желание за среща с гмурци. Сутрешната мъгла се вдигаше. Животът в езерото бе замрял и наподобяваше сюрреалистичен пейзаж. Той остави това спокойствие да се пренесе и в душата му и се опита да изчисти съзнанието си.

Но този път журналистът нямаше никаква власт над мислите си. Докато бе в езерото, те през цялото време се въртяха около, Лили. Така бе и когато отиде до града, за да купи вестници. Винаги когато си мислеше за Лили, в съзнанието му изплуваше образът на жена, облечена в дълга нощница, която се спуска на красиви дипли по тялото ѝ. Сега това видение се замени с друго. Пред очите му беше Лили такава, каквато я бе видял вечерта — увита като пашкул в дрехи, невинна и уязвима. Хареса му усещането, когато докосна лицето ѝ. По-късно във въображението си докосваше не само страните ѝ. Тя го привличаше. Това усложняваше нещата.

Искаше да напише книга за нея, но тя нямаше желание личният ѝ живот да става обществено достояние. Това ги поставяше в противоположни позиции. Лили физически го привличаше и това още повече засилваше конфликта.

Нямаше значение. Когато тя му позвъни тази сутрин, той вече се бе прибрал вкъщи и чакаше до телефона нейното обаждане.

— Днес няма нищо за теб — каза Джон в отговор на въпроса, който Лили му задаваше по това време.

— Нищо на първа страница, така ли?

— Нищо въобще, и то във всички вестници.

Последва мълчание. Джон си представи как Лили се мръщи, мисли за опровержението, което толкова искаше, и се опитва да прецени дали липсата на новини сама по себе си е добра или лоша новина. Накрая тя каза:

— Това е добре, нали? — в гласа ѝ се долавяше надежда, която не смееше ясно да изрази.

Джон ѝ каза, че вероятно е така, защото не виждаше смисъл да я тревожи. Пък и наистина отсъствието на новости по случая „Розети-Блейк“ може би означаваше, че историята вече не е актуална. Ако „Поуст“ възнамеряваха да публикуват опровержение, щяха да го направят така, че да привлекат възможно най-малко внимание. Даже ако имаха възможност, щяха да публикуват опровержението тогава, когато вече никой не се интересува от тази история.

Но като опитен журналист той знаеше как стоят нещата във вестниците. Грешки рядко се допускаха. Опровержения се публикуваха само по принуда. В повечето случаи, след като една история вече не предизвикваше голям обществен интерес, вестникарите просто я оставяха.

Джон имаше противоречиво отношение към това, което ставаше. Лили искаше опровержение. Той също искаше — заради чувствата си към нея. От друга страна обаче, журналистът съзнаваше, че ще бъде в негова полза, ако около историята спре да се шуми. Колкото по-дълго време тя се задържаше в центъра на общественото внимание, толкова по-вероятно бе и други журналисти да се разровят по-надълбоко. Джон искаше да се рови сам.

Но този ден не му остана време за ровене. Бе загрижен с „Лейк Нюз“ от минутата, в която пристигна в кабинета си, до момента, в който прати и последната страница за печат. Това стана в два следобед, много по-късно от часа за обедна почивка, който Джон се опитваше съвестно да съблюдава.

Когато езерото се покриеше с ледена кора, заедно с печатаря ходеха да ловят риба върху леда. Закъснението струваше на Джон един обяд „При Чарли“. Това устройваше и двамата.

Имаше шест часа свободно време, преди вестникът да бъде отпечатан в Елкланд и готов за извозване. Елкланд се намираше на четирийсет и пет минути път на север. Затова той спря пред магазина на Чарли, купи малко храна и се отправи към къщата на баща си. Когато наближи Гребена, стомахът му се сви, както винаги. Джон за кой ли път бе поразен от факта, че дори и през есента, когато листата на дърветата опадваха, това място бе мрачно. Отново се отврати, когато до ноздрите му достигна миризмата на боклук, вместо аромата

на бор, тикви и ябълков сок. Сърцето му пак трепна, прекрачвайки прага на бащината си къща.

Изобщо не личеше, че Дулси бе чистила тази сутрин. Масата пред дивана бе изместена накриво и абажурът на една от лампите бе килнат. Върху самия диван бяха разхвърляни остатъци от сутрешния вестник. На пода се търкаляха парчета от яйце, чиния и разтрошена препечена филийка. Това явно бе закуската на Гас.

— Татко? — викна Джон, както правеше винаги. Вдигна чинията и отиде в кухнята. Гас бе там. Една прегърбена фигура, която седеше до масата. Старецът натискаше някаква вилица с напуканите си ръце. — Какво правиш? — попита го мило.

Разрошената бяла коса на Гас леко се поразклати, но възрастният мъж не вдигна очи.

— Изправлям ги. Тя ги изкривява.

— Дулси ли?

— Някой друг да идва тук? — изръмжа Гас.

Според Джон вилицата не бе изкривена, но той нямаше желание да спори. Вместо това сложи чинията в мивката. Тя бе чиста — нещо много странно.

— Обядвал ли си?

— Не съм гладен.

Джон предполагаше, че баща му не бе имал сили да си приготви нещо и сърцето му отново трепна. Сложи сладолед във фризера, а в хладилника — пиле за грил, нарязано на четири, мляко, сметана и яйца. Разреза на половини хляба, който бе донесъл миналия уикенд, отвори консерва с риба тон и я смеси с майонеза. След това направи три сандвича. Един прибра в хладилника, за да може Гас да го изяде по-късно. Сложи другите два в чинии, наля две чаши мляко и седна на масата да хапне с баща си.

— Тъкмо изпратих вестника за печат — каза Джон с надеждата да започнат някакъв разговор. — Мисля, че тазседмичният брой е добър. — Отхапа голям залък от сандвича си по-скоро за пример, отколкото от глад.

Гас продължаваше да се бори с вилицата.

— Статията на първа страница е за семействата, които скоро се преместиха в Лейк Хенри.

— Не ми трябват.

— Те имат нужда от нас. Това е идеята на статията — Гас не отговори и Джон каза: — Става дума за качеството на живота. В днешни дни животът в големите градове е ад.

Гас измърмори:

— А тук?

— Гребенът е много по-хубаво място от бедняшките квартали на градовете — отговори синът, но знаеше, че трябва да насочи разговора в друга посока. Винаги когато обсъждаха тази тема, Гас го наричаше „надут всезнайко от големия град“. Затова Джон постъпи мъдро и каза: — Армънд и аз имаме големи разногласия за това колко да пишем за Лили Блейк.

Гас остави вилицата и се загледа в сандвича.

— За Лили Блейк и кардинала в Бостън, нали се сещаш? — припомни му Джон.

— Трябва ли да й съчувствам?

— Много хора тук й съчувстват, защото е тяхна съгражданка.

Гас вдигна очи бавно и арогантно.

Джон изтърпя погледа му около една минута и посочи сандвича.

— Яж — каза гостът и отхапа още един залък, сдъвка го и преглътна. Тъй като баща му отказваше да говори, Джон реши да го провокира с по-остри думи. Журналистът съзнаваше, че самият той се нуждае от този разговор повече, отколкото Гас. И то много повече.

— Нямаше нищо общо с онази история с Дони. Знаеш го, нали?

Гас отново сведе поглед към сандвича си. По този начин той отговори с „да“, показвайки, че не се гордее много с тази истина. Джон бе сигурен, че винаги когато Гас избягваше погледа му, това означаваше нещо. Не му се искаше да си помисли, че този човек няма съвест.

— Често се питам дали нещата нямаше да бъдат по-различни, ако си бях тук? — каза Джон.

— Да не би да си мислиш, че си могъл да ни попречиш да се държим като глупаци? — попита Гас.

— Не. Можеше да попречи на Дони да направи това, което е чувствал, че трябва да направи, каквото и да е било то. С него всичко беше наред, преди да замина. Той беше доброто момче, когато аз бях лошото. Какво се случи, след като заминах?

Гас взе сандвича. Парченце риба падна обратно в чинията. Той обърна парчето хляб и започна да разглежда празното място.

— Може би ако бях останал — каза Джон, — с него всичко щеше да си бъде както трябва.

— Щяхте да отидете по дяволите и двамата. Затова спасих единия.

— Защо мен? Защо не Дони?

— Един от вас трябваше да остане при нея.

Нея. Ставаше дума за майката на Джон и Дони. Тя беше жива и се радваше на добро здраве. Омъжи се повторно и сега имаше щастлив брак. Живееше в Северна Каролина.

— Но защо мен? — повтори Джон.

— Питай нея.

— Питал съм я. Милион пъти — сега Джон се разбираше добре с майка си, въпреки че навремето отношенията им бяха доста обтегнати. Винаги бе подозирал, че Дороти би предпочела да вземе по-малкия си син. Съмняваше се, че Гас се погрижи да стане точно обратното, защото е знаел това. Тя скърбеше за Дони дълго и безутешно. Но никога не отговори на въпроса на Джон. — Винаги ми казваше да питам теб. Сега го правя.

Гас се постара да овладее емоциите си и отправи спокоен поглед към сина си. Едното му око си оставаше по-високо от другото.

— Тя беше тази, която искаше да ме напусне. Казах ѝ: „Добре, давай. Само ми остави по-добрия.“ И тя го направи.

По-добрия.

— Не си го казал наистина.

— Да, господине.

Това засегна Джон толкова силно, че предизвика унищожителна ответна реакция.

— Изглежда, тогава не си бил много прозорлив.

Гас се подпря с ръце на масата и се изправи на крака. За миг залитна, но този миг бе достатъчен, за да накара Джон да съжали, че бе изрекъл тези думи. Веднага скочи, хвана баща си за раменете и го върна на стола.

Когато се увери, че Гас няма да се опита пак да стане, Джон се върна на мястото си.

— Съжалявам. Това е болното ми място. Винаги съм се чувствал отпратен. Като изгнаник, като наказан.

— Ти беше — избоботи Гас.

Джон откъсна още един залък от сандвича, този път по-гневно. Докато дъвчеше, разбра, че и днес, както винаги, нямаше да стигнат доникъде с този разговор. Затова смени отново темата:

— Познаваше Джордж Блейк доста добре, нали?

— Не. Само веднъж ме бе наел.

Джон със сигурност знаеше, че това не е вярно. Гас бе участвал в строежа на стените както на голямата къща, така и на тази на Селия. Джон бе лично свидетел на това. Тогава той наблюдаваше, макар и от разстояние.

— Какво мислиш за него?

— За кого?

— За Джордж.

— Не познавах Джордж. Имах си работа само с Майда. Тя доста се превземаше — измърмори Гас, а след това добави на по-висок глас: — Беше студена като костур, изваден от езерото през март — изсумтя, извърна поглед към двора и се намръщи. — У нея има нещо странно.

— Какво? — попита безразлично Джон.

Гас го погледна в очите.

— Откъде да знам, по дяволите! Има неща от моя собствен живот, които не са ми съвсем ясни, а ти искаш да знам всичко за другите. Но жената не беше наред още когато дойде в града. Само се усмихваше наляво и надясно, беше много надута. Все имаше някакви изисквания. Нищо чудно, че дъщеря ѝ е загазила — Гас погледна Джон и леко примигна с по-широко отвореното си око. — Ще се върне.

— Лили ли? Мислиш ли?

Старецът направи гримаса.

— „Мислиш ли?“ Ти какво мислиш, умнико? Получи образование в голям град. Ти трябва да знаеш. Мислиш ли, че ще се върне?

Джон искаше да каже на баща си, че Лили е вече в града. Искаше да му съобщи тази новина в знак на добра воля, а и така щеше да му покаже своето доверие.

Само че това доверие го нямаше. Вече три години Джон редовно посещаваше баща си, но все още не знаеше какво го бе направило

толкова неприятен човек. Питаше се как един баща може да отпрати сина си и изобщо да не се интересува какво е станало с него. Гас направи точно това.

Не дойде да го види нито веднъж и изобщо не му пишеше — нито за рождения ден, нито за Коледа. Дороти, която пишеше на Дони и ходеше да го посещава, казваше, че Гас е осакатен в емоционално отношение. Джон бе съгласен с това, но дълбоко в себе си се надяваше, че баща му си мисли за него.

Журналистът не знаеше как един човек може да бъде толкова сърдит и безчувствен, колкото Гас изглеждаше. Надяваше се, че трябва да има и нещо благородно някъде дълбоко в него. Предполагаше, че ако се вижда с баща си по-дълго време, то ще се прояви. Мислеше, че ако успее да докаже, че е човек на място, Гас ще промени отношението си към него.

Затова когато научи, че състоянието на баща му се влошава, Джон се завърна в Лейк Хенри. Беше сигурен, че ще могат да се помирят, да изгладят разногласията си и отношенията им ще се разведрят. Представяше си как си говорят за Дони, за Дороти, за това къде Гас е построил най-дългите и най-красиви стени през живота си, а също и за тези статии на Джон, с които един журналист се гордее най-много. Представяше си, че отива при собствения си баща. Джон обаче завари един толкова безчувствен и твърдоглав човек, колкото и красивите каменни стени, които строеше.

Журналистът нямаше никаква представа дали Гас го харесва поне малко. В противен случай нямаше как да го уважава. Ако споделеше с него тайната, че Лили се е върнала, Гас можеше да я каже на първия срещнат. Това щеше да е Дулси, която щеше да каже на майка си, тя на сестра си, сестра й — на съпруга си, а пък той — на жената, при която стояха негови книги по дърводелство. При нея бяха и книгите на още дузина дребни занаятчии от града. Ето защо тази жена бе най-голямата клюкарка в Лейк Хенри.

Джон не можеше да причини това на Лили.

Началникът на пощата бе съвсем различен. Натейниъл Рой харесваше и уважаваше Джон. Това се изясни скоро след като журналистът се завърна в Лейк Хенри. Джон всеки ден се отбиваше в

пощата да си побъбрят и разговорите им ставаха все по-задълбочени и по-открити. Често му се струваше, че Нат много цени мнението му точно защото с години не бе живял в Лейк Хенри. Тъй като Джон не помнеше тези години и се нагаждаше към нивото на събеседника си винаги когато общуваше с други хора от града, с Нат той бе самият себе си. Този човек бе поне на седемдесет и пет години, но бяха добри приятели.

Гас остави голяма празнина в душата на Джон. Той се нуждаеше от приятел, който да я запълни. Върна се обратно в града и отиде да прибере пощата си. Пощенската станция представляваше красива едноетажна тухлена сграда. Когато човек влезеше вътре, веднага усещаше миризмата на рекламни проспекти. Долавяше се и съвсем лек аромат на тютюн. Джон харесваше черешовата лула на Нат, която той преди години най-тържествено се бе зарекъл да откаже.

Нат вдигна глава от списанието, което четеше, и лицето му грейна. Това бе голямо постижение за човек, чиято усмивка бе толкова суха, колкото и лицето му. Беше висок и слаб. С оредялата си сива коса, очила с метални рамки, провиснала жилетка, вълнени панталони и износени високи обувки, изглеждаше като истински янки. Непрекъснато премяташе лулата в устата си, без да я пали. Когато говореше, рядко заваляше думите.

— Нямах голяма поща — каза Нат и му подаде малък пакет, завързан с ластик. — Няколко сметки, няколко обяви, нов каталог на Ел Ел Бийн. Имаш картичка от майка си. Тя и мъжлето ѝ са във Флорида. Изглежда, купуват си къща.

Джон знаеше, че те си търсят жилище. Извади картичката от плика и я прочете. Майка му описваше една къщичка в Неапол, на четири пресечки от брега.

— Звучи добре — каза той.

— Развълнувана е. Приятна дама. Дори когато преживяваше трудности, бе любезна и винаги се усмихваше. Извинявай, че го казвам, но така и не разбрахме какво толкова виждаше в Гас.

— Тогава бе по-висок — отвърна Джон. — Беше много привлекателен мъж.

Нат извади лулата от устата си.

— Красотата не е вечна. След това какво остава? Тя не бе оттук. Затова не се и очакваше бракът им да бъде успешен.

— Майда Блейк също не е от Лейк Хенри — изтъкна Джон. — Тя и Джордж бяха женени повече от трийсет години. Смяташ ли, че са били нещастни?

Нат се замисли малко и каза:

— Всъщност не. Разбира се, Джордж не бе толкова хубав, колкото беше Гас навремето. Така че Майда не загуби много, когато той остаря и понапълня. Трябва да призная, че Майда е много силна жена. Смъртта на Джордж ѝ дойде като гръм от ясно небе, но успя бързо да я превъзмогне. Не позволи и за миг скръбта да я прекърши — Нат намести лулата в крайчеца на устата си и се наведе настрани. Извади брой на списание „Пийпъл“ от нечия поща, отвори на една страница и го блъсна към Джон.

Той прегледа статията. Пишеше за кардинала и за Лили. Материалът бе публикуван преди извинението към Розети.

— Тя е известна — каза Нат. — Не мисля, че Майда е много доволна. Не одобряваше заминаването на Лили за Ню Йорк. Според нея това е най-порочното място на земята. Аз не виня момичето, че искаше да замине. Онази работа с брат ти бе ужасен шок за нея — наведе се към Джон и сниши глас, сякаш в помещението имаше и други хора: — Мислиш ли, че ще се върне?

Джон изпитваше силно желание да му каже, но се въздържа. Не ставаше дума за липса на доверие. Беше изпитвал понякога дискретността на Нат. Когато му задаваха въпроси, можеше да държи устата си затворена. Нещо друго го възпираше.

— Може би — тогава Джон смени темата. — Пише ли на Майда?

— Не. Но и Майда никога не ѝ пише. Тя по принцип не пише много писма и никога не го е правила. Когато се премести в Лейк Хенри, нямаше никаква кореспонденция с родния си град.

— Кой е бил този град?

— Линсуърт, в Мейн. Малък дърводобивен град на север оттук. Селия пращаше и получаваше писма оттам, но рядко. След известно време съвсем престана. Прекъснаха връзките си с града — Нат се намръщи. — Може би с Линсуърт са ги свързвали неприятни спомени. Сигурно са искали едно ново начало.

— Не са ли имали роднини там?

— И да са имали, те не им пишеха. Тогава тъкмо бях постъпил на работа. Хората ме питаха какви са Майда и Селия. Затова проявявах

интерес към тях, но те не получаваха поща от никого на име Сейнт Мери — гласът му стана по-рязък: — Не казах това на човека, който душеше наоколо вчера. Беше нищо и никакъв репортер от Уетър, който се опитваше да изглежда като нас. Искаше да ни накара да повярваме, че е на страната на Лили. Обаче не бе така. Задаваше въпрос след въпрос. Беше лукав. Не мога да си обясня защо дойде при мен. Защото се занимавам с пощата ли? Мислеше, че ще му кажа какво минава през ръцете ми. Та това е нередно. Това е злоупотреба с доверието, което властите са ми гласували. Даже е нарушение на федералните закони, както и отварянето на чужда поща.

Джон се усмихна злорадо.

Нат извади лулата от устата си и посочи с нея към приятеля си.

— Ти си различен. Теб те е грижа. Едно е ние да си знаем кои сме и откъде сме дошли, а съвсем друго е те да го знаят. Ние харесваме съгражданите си, а дори и да не е така, знаем, че трябва да бъдем единни. Хората отвън не разбират това. Те не знаят нищичко за солидарността между хората в малките градчета.

Ако Джон не бе закъснял със срока за изготвянето на броя, щеше да бъде на път за Елкланд. Точно тогава се обади Ричард Джакоби. Тъй като трябваше да убие два часа, журналистът се върна в кабинета си. Когато телефонът иззвъня, той преглеждаше папки, отбелязваше си някои неща и обмисляше различни възможности и варианти.

Ричард проявяваше интерес. След като зададе няколко въпроса, вече проявяваше голям интерес. След още няколко въпроса той бе толкова заинтригуван, че предложи на Джон много пари, за да уредят сделката на момента.

— Няма нужда от агент — каза Ричард. — Въпросът е да действаме бързо и никой да не знае. Мога да издам книгата ти за шест месеца. Тя ще се продава добре. Знаеш каква е репутацията на тази къща.

Единственото, което Джон знаеше, бе, че тази издателска къща беше Давид сред Голиатовци. Беше малка, но много амбициозна. Когато искаше да види своя книга сред бестселърите, често постигаше целта си. Веднага след това се опитваше да вкара ново заглавие в списъка на най-продаваните книги. Авансът, който предлагаша на Джон, бе достатъчно голям, за да му даде основание да предполага, че това ново заглавие щеше да бъде именно неговата книга.

Десет минути по-късно Джон затвори, все още много развълнуван. Ричард искаше резюмирано изложение и встъпителните глави възможно най-бързо. Това означаваше, че Джон трябва да подреди мислите си, без да се бави.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Джон размишляваше върху възможностите за създаване на заинтригуващ сюжет, Лили излезе с колата. Премина покрай тихата страна на езерото, но не сви в отбивката, която водеше към жилището на Попи, а продължи по по-широкия път — към къщата на Майда. Скоро зави по друг път. Там, където той свършваше, живееха Роуз и съпругът ѝ Арт Уинслоу и трите им дъщери.

Къщата бе построена само преди дванайсет години. Беше сватбен подарък от семейство Уинслоу. Той се съчетаваше прекрасно със земята, която семейство Блейк бяха подарили на младоженците.

Роуз бе обзавела къщата — това бе очевидно за всеки, който знаеше, че тя е дъщеря на Майда. Това означаваше практически — всеки, който я познава изобщо. Къщата бе умалено копие на тази върху хълма — същият застлан с плочи преден двор, същата веранда и същите стрехи. Лили я намираше за много красива, като се абстрахираше, разбира се, от неприятните асоциации, които къщата предизвикваше у нея. Сега, когато петролните лампи, наредени покрай алеята, бяха запалени и огряваха верандата, тя ѝ харесваше още повече.

Лили бе избрала за посещението си такова време, че децата вече да са си легнали. Нямахше представа дали Роуз знае, че тя е тук. Може би Хана или Майда ѝ бяха казали. И в двата случая ѝ бе трудно да предположи дали ще последва скандал. Роуз не беше дипломатичен човек и винаги чрез думите ѝ бе говорило отрицателното отношение на Майда към каквото и да било.

Лили нямаше голямо желание да посети сестра си, но съществуваше вероятност Роуз да разбере от някой друг, че тя е в Лейк Хенри. Според нея приличието изискваше лично да я посети, освен това трябваше, както се казва, „да хване бика за рогата“.

Почука тихо на прозорчето на предната врата. Само след минута дочу тежки стъпки. Не се учуди, когато зет ѝ отвори масивната дъбова врата.

Арт Уинслоу твърдеше, че се е влюбил в Роуз Блейк още през първия си учебен ден. По онова време бе мило момче, което сега се бе превърнало в симпатичен мъж. Това, че Арт бе доста по-отстъпчив от Роуз, може би щеше да представлява някакъв проблем, ако той не бе Уинслоу. Неговият род притежаваше фабриката, а това му придаваше определена тежест. Ето защо той позволяваше на жена си да командва вкъщи! Единствено по този начин Лили си обясняваше техния продължителен щастлив брак. Арт бе типичен нежен великан.

Лили не се учуди, когато той отвори вратата, но мъжът със сигурност се изненада, когато я видя. Това даде отговор на един от въпросите ѝ: Хана не им бе казала.

Гостенката се усмихна, вдигна ръката си и му махна.

— Чудехме се дали ще си дойдеш — каза Арт с приятелски глас. — Влизай. Роузи? — викна великанът през рамо и после добави: — Тя е с момичетата.

— Мислех, че вече спят. М-м-може би трябва да дойда друг път.

— Не, не. Тя ще се радва да те види. Момичетата — също.

Арт Уинслоу бе любезен човек. Беше мил с Роуз, с момичетата, с работниците във фабриката. Но не можеше да се каже, че е досетлив. Това, че Лили може би не иска всички да научат, че се е върнала в Лейк Хенри, изобщо не му мина през ума.

Затова тя каза направо:

— Не умея да лъжа. Мразя да моля момичетата да пазят тайна.

— Те обичат да пазят тайни — настояваше Арт, пък и Лили знаеше, че Хана със сигурност умее да държи езика си зад зъбите.

Лампата във фойето внезапно светна. Роуз стоеше в дъното с ръка върху ключа. Когато зърна гостенката, тя остана неподвижна като статуя. В този миг в дъното на фойето стоеше едно копие на Лили. Същата тъмна коса, същият блед тен на кожата, същият строен ханш и пищен бюст. Когато погледнеше сестра си, все едно виждаше собствения си образ в огледалото. Но косата на Роуз бе по-дълга, непретенциозно подрязана и прибрана зад едното ухо. Освен това носеше ушити по поръчка спортни панталони, които бяха обичайното вечерно облекло за по-заможните млади хора от Лейк Хенри. Въпреки това приликата бе поразителна.

— Е, здравей! — каза Роуз, като застана до съпруга си. — Блудната дъщеря се завърна. Всички в града се питаха дали ще го

направиш. Кога пристигна?

Отначало Лили си помисли да излъже. След това обаче си спомни за Хана, дори и за Майда, и каза:

— В събота.

— В събота? И идваш чак сега? Днес сме сряда. Кой друг знае, че си тук?

— Крия се.

— Мама знае ли?

— Да.

— А Попи?

— Да.

Роуз шумно въздъхна и отвърна натъртено:

— Много благодаря.

— С всяка от тях съм се виждала само веднъж — оправда се Лили. — Не исках да принуждавам момичетата да лъжат, ако някой ги попита. Предполагах, че вече спят.

— Грешно си предположила — измърмори предвидливо Роуз и се обърна. Разбира се, три личица се бяха показали на вратата. — Елате да кажете „здрассти“ на леля си Лили.

Момичетата се пооправиха и се втурнаха към Лили — първо шестгодишната Рут, а Ема, която бе на седем, я следваше по петите. Те бяха прекрасни малки момиченца. И двете имаха тъмни къдрави коси и носеха нощнички на цветенца, които покриваха и пръстчетата на крачетата им. Подобно на онази вечер, в къщата на Майда, Хана носеше фланелка, която ѝ беше голяма. Изправена до другите деца, пълничката Хана изглеждаше по-семпла. Тя остана малко по-назад и не се помръдна дори и след като двете ѝ сестри прегърнаха Лили и се отдръпнаха. Чак когато леля ѝ протегна ръце към нея, момичето пристъпи напред.

— Радвам се да те видя, Хана. Харесва ми фланелката ти — Лили разгледа картинката с котка върху гърдите ѝ. — Нямах си котка, нали? — Момичето поклати глава.

— Пази боже! — намеси се Роуз. — Нея едва я карам да се мие. И дума да не става за котка.

— Котката сама се почиства — каза Хана.

— Те си сменят козината. Да не искаш цялата да се напълниш с косми!

Хана не отговори. Лили съжали, че подхвана тази тема. Арт каза на децата:

— Покажете на леля Лили зъбките си.

Двете момиченца отвориха широко усти. Между зъбите им се чернееха дупки — при Рут отпред, а при Ема отстрани.

— Впечатляващо! — продума Лили и стисна леко Хана за ръката. — За теб сигурно е отегчително. Вече са те карали да правиш така.

Роуз въздъхна:

— Зъбите й израснаха накриво. Скоро ще й слагат скоби.

— И аз носех скоби — каза Лили на Хана, която заинтригувано вдигна вежди.

— А пък аз не — намеси се отново Роуз. — Нито пък Арт. Като говорим за зъби... — Сестрата на Лили погледна двете по-малки деца и посочи стълбището: — Отивайте да си миете зъбите. Татко ще ви гледа. Аз трябва да говоря с леля Лили.

— Ами Хана? — извика Рут.

— Тя има големи зъби, които трябва да мие — подкрепи я Ема.

— Нея няма нужда да я гледаме — каза Роуз. — На десет е. Няма за всяко нещо да викам след нея. Тя отговаря за собствените си зъби. Ако иска да станат кафяви, това си е нейна работа.

— Винаги си мия зъбите — защити се Хана, но можеше да си спести този труд. Майка й бе обърнала поглед към Арт и тихичко му даваше наставления какво да прави с Рут и Ема.

В следващия момент бащата хвана двете момиченца за ръка и ги поведе нагоре по стълбището. Хана остана до Лили.

— Написа ли си домашните? — попита Роуз и след като детето кимна отрицателно, изкомандва: — Тогава се качвай горе да четеш. Трябва да говоря с леля ти.

Лили прегърна детето и нежно му каза:

— Качвай се горе. Ще се видим друг път.

Хана тръгна бавно по стълбите, а Лили я изпрати с поглед. Чувстваше, че у това дете се е насъбрала болка, но не знаеше дали и някой друг вижда това.

Вместо да покани гостенката да влезе вътре, Роуз се облегна на стената във фоайето.

— Трябваше да се досетя, че си се върнала. Мама е в отвратително настроение. Всъщност чувства се така, откакто всичко

започна. Заглавията във вестниците, снимките, телефонните обаждания — това бе голямо мъчение за нас, Лили. Мама ужасно се притесни, когато ти замина за Ню Йорк. Знаеше, че нищо хубаво няма да последва, но никога не си бе помисляла, че може да се случи нещо толкова лошо. Сега не смее да се покаже в града.

— Не смее ли?

— Е, трудно се решава да го направи. Убедена е, че всички говорят за нея, че всички я гледат. Това я изнервя, а когато е нервна, си го изкарва на мен.

Лили не можеше да повярва. Роуз винаги бе радост и гордост за Майда.

— На кого другото може да се развика? — продължи Роуз. — Не може да крещи на Попи, така че си го изкарва на мен. Аз съм тази, която винаги е тук и се грижи за нея.

— Тя сама се грижи за себе си.

Роуз се изсмя през зъби:

— Не и колкото си мисли. Винаги ѝ нося нещо за ядене в къщата, пазарувам в града вместо нея. Да, тя движи бизнеса, но нямаше необходимата подготовка.

— Това ангажира вниманието ѝ.

— Няма да стане по-млада. Сега трябва да почива, да пътува — телефонът иззвъня. — Трябва да се радва на внуците си.

— Хана не беше ли при нея онази вечер?

Роуз я стрелна с поглед.

— Хана не е дете, на което човек може да се радва. Тя ще ме умори.

— Защо?

— Вечно противоречи — телефонът отново иззвъня. — Твърдоглава и дебела.

— Не е дебела.

— Но напълнява.

— Скоро ще се източи и тогава ще се втали. Има красиво лице.

Телефонът звънна за трети път.

— Вдигни, Арт! — провикна се Роуз и се обърна към Лили: — Защо се върна?

Домакинята зададе въпроса си на по-висок глас. Сестра ѝ смяташе, че още говори по инерция, след като току-що бе викала. В

интонацията на гласа ѝ обаче ясно се долавяше възмущение. Също така възмутено, Лили отвърна:

— Имам къща тук.

— Колко дълго ще останеш?

— Толкова, колкото трябва.

— Ами ако медиите те последват и тук? Мама ще се побърка.

— Не съм направила нищо нередно, Роуз.

— Ако тя пощурее, аз ще страдам — Роуз се огледа, когато мъжът ѝ слезе тичешком по стълбите.

— Беше Майда — каза Арт. — Двама от квебекчаните работили вечерта на ливадата. Контейнерът запънал и се преобърнал. Извикала е линейка. По-добре да отида там.

— Има ли пострадали? — попита Роуз.

Мъжът ѝ вече вземаше якето си от закачалката.

— Вероятно един, но беше доста уплашена.

— И аз искам да дойда — каза тихо Роуз.

Лили за първи път видя сестра си загрижена за някого.

— Ще остана при момичетата — предложи гостенката.

— Те спят — каза Арт, като подаде пуловера на жена си. — Изобщо няма да усетят, че ни няма.

— Ще се оправим — каза Лили и затвори вратата след тях. Чувстваше се неловко, като гостенин, който не бе толкова близък на домакините, че да се разхожда из къщата им. Прекоси фоайето и седна на първото стъпало на стълбището. Подпря глава на ръцете си и се заслуша, но нито от горния етаж, нито отвън идваше някакъв шум. Нямаше да се чуе сирена, разбира се. Какъв бе смисълът от нея, като по пътищата и без това вече нямаше никой.

Тогава от далечната част на къщата се разнесе кикотене. Лили искаше да се качи горе и да провери. Но това бе щастлив смях. Нямаше мисли за злополуки, които да го помрачат. Ако тя се появише горе вместо Арт и Роуз, можеше да ги разтревожи. По-добре беше да не се качва при тях.

В горния край на стълбището се чу скърцане и Лили вдигна очи. Хана стоеше там, като се колебаеше и гледаше несигурно. Когато леля ѝ махна да слезе, колебанието в миг изчезна. Момичето бързо изтича по стълбите, като едва докосваше стъпалата, и седна до нея.

Отначало и двете мълчаха. След малко, като се усмихна срамежливо, Хана тихо прошепна:

— Радвам се, че си тук.

Щом погледна лицето ѝ — да, наистина красиво лице, — за миг Лили също се почувства щастлива, че се бе върнала.

Злополуката не бе с тежки последствия. Никой не бе пострадал сериозно, но и двамата работници имаха достатъчно счупвания и натъртвания. Щяха да останат извън строя до края на прибирането на реколтата. Като се има предвид, че две трети от приходите се реализираха през октомври и ноември, тази загуба бе сериозна. Проблемът допълнително се усложняваше и от това, че единият от пострадалите работеше редовно и във фабриката за ябълков сок.

Следващата сутрин Лили стана на разсъмване, обу джинси, облече най-топлите си дрехи и отново заобиколи с колата си единия край на езерото. Този път продължи да кара по широкия път, докато стигна до голямата къща. После сви вдясно и пое по друг, описващ голяма дъга.

Фабриката за ябълков сок бе ниска каменна постройка, чиито стени бяха покрити с бръшлян. Около нея растяха ели. Беше много красиво място, на което кипеше усилена работа. Преди двайсет години сградата бе разрушена, като останаха само стените. След това бе допълнително укрепена, за да може да се внедри ново оборудване. Като се изключат обаче по-големите и по-ефективни хладилни камери и новата система за бутилиране, производството на ябълков сок не се бе променило много от времето, когато преди четири поколения на същото това място семейство Блейк затвориха първата бутилка.

В момента, в който Лили прекрачи прага на фабриката, веднага я лъхна сладникавият аромат на ябълки. Като дете често идваше тук, защото ѝ бе интересно да гледа как работи пресата за сок и искаше да помага. Когато стана на шестнайсет и беше достатъчно голяма, за да може да го прави, вече бе твърде заета е музика и уроците си. Освен това баща ѝ смяташе, че градините са мъжка работа.

В съзнанието ѝ изплува образът на Джордж, висок като великан, запасан с дълга гумена престилка и с гумени ботуши. Спомни си го как вадеше лошите ябълки от ваната с вода и ги хвърляше настрана, а останалите избутваше към елеватора. Откарваше ги до мелачката, която ги смилаше. Друг работник стоеше на платформа, издигната на пет фута над земята, и трупаше ябълките върху поточна линия, която ги изсипваше вътре в машината.

Други двама подреждаха един върху друг пластове от получената ябълкова каша. Пластовете се отделяха от решетка, покрита с плат, и винаги бяха единайсет. Лили бе запомнила това.

— О, боже! — Лили чу глас зад гърба си и се обърна.

Беше Орали Мур. Орали бе вдовицата на главния майстор на Джордж. Сега тя изпълняваше задълженията на мъжа си.

Това бе ирония на съдбата, като се има предвид отношението на Джордж към жените. Беше висока и здрава, с остра сива коса и блед тен на кожата. Вече наближаваше седемдесетте, но бе облечена така, както и Лили — готова за работа.

Младата жена харесваше Орали. Дори и в най-тежките моменти възрастната жена я бе посрещала с мила усмивка и погледът ѝ бе винаги изпълнен със състрадание. Сега Лили видя същото, но очите ѝ бързо се отместиха от нея и се спряха върху младия мъж, който влезе веднага след нея във фабриката.

В този миг Лили осъзна какво бе направила. Имаше много причини да прояви желание за работа. Най-важната от тях беше, че Майда се нуждаеше от помощ. Но това бе инстинктивна реакция, решение, което изобщо не обмисли. Орали не я притесняваше. Бе лоялна и дискретна. Но младият мъж зад нея бе само един от многото, които щяха да видят Лили през деня. Някои живеяха в общежитията, а други в града. Тези други щяха да се приберат след работа у дома и да разгласят новината. Тайната ѝ щеше да бъде разкрита.

След първоначалната паника, която я обзе, Лили почувства облекчение. Не съжаляваше, че градът ще научи за нея — и това малко я изненада. Стомахът ѝ все още се свиваше, когато си спомни как медиите я преследваха, но в Бостън трябваше да се изправи срещу тях сама. Вече не беше в Бостън, а в Лейк Хенри. Беше родена и отгледана тук и ако жителите на града някога се бяха отнасяли лошо към нея, сега беше моментът да изкупят вината си. Беше се уморила да се крие.

Освен това вече нищо не можеше да се направи.

— Как са Андре и Жак? — попита Лили, като имаше предвид пострадалите работници.

Устата на Орали се изкриви.

— Ще си бъдат у дома след два дни. Сега си седят в общежитието и са много доволни, че почиват, а им се плаща. — Старата жена махна на мъжа да се приближи. — Това е Баб. Той е от Гребена.

Баб беше висок, здрав и в никакъв случай не бе прехвърлил осемнайсет. Той много се стараеше очите му да не срещат Лили и тя разбра, че я е разпознал. Тъй като вярваше, че Орали ще му каже всичко, каквото трябва, Лили излезе навън да чака Майда.

Беше най-студеното утро, откакто бе настъпила есента. Тънка бяла дантела от скреж украсяваше тревата по хълмовете. Лили се облегна на покритата с бръшлян стена, смъкна ръкавите си, така че да покриват дланите ѝ, и скръсти ръце; Всеки път, когато вдишваше, сякаш цялата се изпълваше с аромат на есен. Всяко нейно издихание представляваше облак бяла пара.

Питаше се какво ли са писали в „Поуст“ днес. Когато излезе от къщи, бе твърде рано, за да се обади на Джон. Чудеше се дали вече е буден, дали е излязъл в езерото или е отишъл с колата си в града. Накрая се спря на третия вариант. Журналистът сигурно искаше да се наслади на седмичния брой на „Лейк Нюз“. Питаше се дали бе отпечатал творбите, които тя избра. Беше ѝ приятно да ги избира. Представяше си как ще се зарадват тримата ученици, като видят своите творби публикувани. Предполагаше, че това бе другата страна на професията на Джон. В нея имаше нещо положително.

Тогава Майда се появи иззад големия завой. Идваше пеша от дома си и вървеше по пътя с наведена глава. Лили се отдръпна от стената, но майка ѝ бе потънала в мисли. Майда вдигна очи, когато едва не се блъсна в дъщеря си. Сепна се и се спря.

— Не ви достигат хора — каза Лили и след като майка ѝ не отговори, продължи: — Мога да помогна.

Майда отново нищо не каза и дъщеря ѝ се притесни, че може да откаже помощта ѝ. Това щеше да бъде най-голямото наказание, най-голямата обида.

Дали щеше да стане така обаче не се разбра, защото Майда отново тръгна. Чак след като остави вратата отворена зад себе си, Лили получи отговор на въпроса си.

Машините вече загряваха — ваната с водна струя, конвейерната лента, мелачката, пресата. Всички те издаваха познатите звуци, както едно време. Лили отново си помисли за баща си. Той бе неделима част от тази картина. Нямаше и как да бъде иначе. Сега Майда носеше гумената престилка, но присъствието ѝ там дразнеше окото. Въпреки това тя, изглежда, имаше пълен контрол над нещата.

Младата жена свали якето си и облече найлонова престилка с качулка, обу големи ботуши и сложи дълги гумени ръкавици. След това се изкачи на една от платформите до пресата точно срещу Баб. Не му каза, че никога не е вършила тази работа, защото се чувстваше готова за нея.

Беше наблюдавала този процес стотици пъти като дете. Старите дрехи от конопен плат бяха сменени с найлонови, но решетките и сгъваемите съоръжения бяха съвсем същите.

Това обаче не означаваше, че не изпитва страх. Но имаше и силно желание. Бе чакала дълго време да ѝ се даде възможност да върши това. Лили приемаше заниманието си по-скоро като игра, отколкото като работа.

След няколко минути решетката, която трябваше да бъде най-отдолу, бе поставена на мястото. Покриха я с плат, чиито краища падаха свободно надолу. Първите ябълки влязоха в мелачката и веднага след това готовата ябълкова каша започна да се стича в огромната фуния над главите на Лили и Баб. Момчето дръпна един лост и го задържа достатъчно дълго, така че необходимото количество каша падна върху плата. Получи се плясък, който разсмя Лили. Тя обаче бързо се хвана за работа. Вдигна левия ъгъл на плата, покри с него кашата и изчака Баб да сгъне по същия начин левия ъгъл откъм своята страна. Повториха това и за десния край на плата. Докато Баб оправяше и изглаждаше плата, Лили взе следващата решетка. Тя бе същата като първата, широка близо метър. Младият мъж застла върху нея второто парче плат. След това дръпна лоста и следващата доза ябълкова каша се изсипа отгоре ѝ. Тогава двамата сгънаха един след друг и четирите края на плата, оформиха пакета, сложиха отгоре още

една решетка и още едно парче плат и нова доза от кашата падна върху него.

Купчината от решетки, завити в плат, нарастваше. Когато те станаха общо единайсет, поставиха още една отгоре като похлупак, започнаха да придвижват купа върху две шини и го оставиха точно под една голяма желязна преса. Баб постави дебели дървени трупчета между най-горната решетка и пресата, за да увеличи натиска. Майда дръпна лоста и купът започна да се вдига. Това, което досега бе слабо пуфтене, в миг се превърна в ръмжене. Предавките се сменяха с трясък и бръмченето на мотора променяше своя ритъм. Сокът започна да се прецежда през плата, да се стича по страните на купчината от решетки, а от тях — в резервоара отдолу.

Тогава Лили се изправи, огледа се, доволна от себе си, и си отдъхна. Даже бе изненадана, че е свършила работата както трябва. Успя! Чувстваше се на върха на щастието.

Майда се бе обърнала на другата страна и продължаваше да вади лошите ябълки от ваната. Орали обаче наблюдаваше Лили. Усмихна ѝ се с разбиране и ѝ направи жест да продължи работата си. Цялата процедура започна отново. Този път, преди купът от нови единайсет решетки да бъде поставен под пресата, първият бе преместен оттам, а отпадъците от ябълки бяха изхвърлени в подвижния контейнер до страничната врата. Парчетата плат бяха струпани накуп и готови за повторна употреба, а решетките бяха подпрени до стената.

Лили не запомни броя на пакетите от решетки, които направиха, пресоваха и след това развалиха. След малко Майда включи помпата, която придвижваше ябълковия сок към голямата хладилна камера в далечния край на помещението. Когато ябълките във ваната свършиха, тя поръча по своето уоки-токи да докарат още. Като пристигнаха, бяха разтоварени и бе задействана малка товароподемна платформа, за да вдигне касетките до ръба на ваната. По-късно Майда взе един маркуч и отми парченцата плодове и разлелия се сок от бетонения под. Водата се оттичаше в канал, разположен в средата на помещението.

Фабриката за ябълков сок бе изрядно чиста. Джордж бе много педантичен в това отношение и Майда продължаваше в същия дух. Но колкото и да се миеха помещенията, не можеше да се заличи мирисът на пресни ябълки и сладък сок. Той се бе просмукал в бетонните стени, в пода, в машините. Лили жадно поглъщаше този аромат. Това я

опияняваше и извикваше в съзнанието ѝ мили, малко позабравени картини. Като се замислеше, това ѝ се струваше доста интересно. Повечето от спомените от Лейк Хенри, които носеше със себе си, бяха неприятни. Но сега си припомни и някои хубави неща. Например как с Попи и Роуз седяха в същото това помещение, сгушени в ъгъла до хладилната камера, и ядяха ябълките, които Джордж им подхвърляше.

Лили бе изпълнена с такава енергия, че когато Майда даде сигнал за почивка в десет предобед, тя изобщо не бе уморена. Изми найлоновата си престилка, прибра я заедно с ръкавиците и отиде в къщата на майка си. Можеше да използва банята във фабриката, но сутрешният вестник не беше там.

Вестникът беше старателно прегънат през средата и лежеше на голямата дървена маса в кухнята на Майда. Бе като спотайваща се змия, която не издаваше никакъв звук, и Лили нямаше как да разбере дали е отровна или не. Със свит стомах прегледа горната половина на първа страница. Там, както и на долната половина, не пишеше нищо за нея. А вътре?

Вместо да разлисти вестника и да провери, тя отиде до телефона. Поколеба се за миг кой номер да набере. „Обади се на Каси!“ — заповядваше съзнанието ѝ. Каси бе нейният адвокат. Беше изпратила искането за опровержение и със сигурност щеше да следи за ответна реакция.

Но Лили не помнеше номера на Каси. Знаеше този на Джон. Опитва първо да му се обади вкъщи и затвори след третия сигнал, за да не се свърже с Попи. После бързо позвъни в редакцията на „Лейк Нюз“. Отново никой не отговори. Разочарована, се канеше да затвори, когато той вдигна слушалката. Тонът му беше делови.

— „Лейк Нюз“. Киплинг на телефона.

— Здравей! — каза Лили, а дишането ѝ се ускори.

Гласът му стана по-топъл:

— Здравсти. Липсваше ми тази сутрин, когато не ми се обади.

— Излязох рано. Мама имаше нужда от помощ. Не ѝ достигат хора във фабриката.

— Научих за злополуката.

Лили се усмихна.

— Няма да питам как. — След това предпазливо добави: — Още не съм прегледала вестника.

— Не се тревожи. И днес няма нищо.

Беше разочарована.

— Абсолютно нищо ли?

— Абсолютно.

Тогава разочарованието ѝ премина в гняв.

— Все още ми дължат извинение.

— Ще трябва Каси да го измъкне от тях.

— Мислиш ли, че вече са се махнали от апартамента ми?

— Вероятно. Нощес е имало убийство. Един местен активист на Републиканската партия е намерен, промушен с нож, в къщата си в Бек Бей. Отпечатъците от пръсти направо побъркват полицията. Обвиненията падат върху много лица: двете бивши съпруги, любовницата, недоволен бизнес партньор или тълпата. Това е изключително широко поле за действие. Вестниците ще имат нужда от всичките си „войски“.

— Значи ако се върна в Бостън, пак ще бъда никой? — попита Лили, като се опита въпросът ѝ да прозвучи шеговито, но Джон я разбра.

— Трудно е да се каже. Много ли бързаш да се върнеш там?

— Моят живот е там — отвърна тя, — апартаментът ми, дрехите ми, пианото, колата ми.

Но тези неща ѝ изглеждаха далечни. Това бяха само думи. Лили не се нуждаеше сега от тези неща. Осъзна това още по-ясно, когато Майда влезе в кухнята. Гледаше я с неодобрение, но това не бе нищо лошо. Лили не се и съмняваше, че майка ѝ знае с кого разговаря в момента. Питаше се само от колко време подслушва.

— По-добре да се обадя на Каси — каза тя на Джон и звънна на Попи, за да я свърже с адвокатката. През това време Майда напълни чайника.

Сътрудничката на Каси вдигна телефона, но слушалката и бе отнета веднага.

— Даваме им седмица — прозвуча гласът на Каси, преди още Лили да я е попитала каквото и да било. — Една седмица. След това ще направим следващата стъпка.

— Каква е тя?

— Ще заведем дело за клевета.

Това означаваше процес, който ще продължи вечно. Идеята да се заведе дело не допадаше на Лили още от самото начало. Името ѝ отсъстваше от страниците на бостънските вестници два поредни дни. Едва сега си зададе въпроса какво ще стане, ако тези два дни станат три, след това пет или десет. Питаше се дали хората ще забравят. Може би беше по-добре да се изчака скандалът да отшуми.

Отново си представи, че ако бъде осъдена, всички ще я гледат винаги щом излиза от апартамента си, когато отива на работа, ако изобщо си намери такава. Ето защо тя не можеше да се върне в Бостън. Пред нея имаше три възможности: да заведе дело, да започне нов живот инкогнито някъде другаде или да остане тук.

Следователно не беше лошо работниците в градините да я видят и да разпространят новината, че се е върнала. Трябваше да знае какво е отношението на жителите на Лейк Хенри към нея.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ана Уинслоу бе най-авторитетната личност в рода, който се занимаваше с текстилно производство по тези места. Тя отдавна бе прехвърлила управлението на фабриката на сина си Арт, но бе запазила мястото си в управителния съвет. Имаше малък кабинет до неговия. Не помнеше вече от колко години „Уинслоу Текстайлс“ бе едно от най-важните неща в живота ѝ. Навлезе в бизнеса, когато съпругът ѝ Фиис започна да се заная с млади и хубави тъкачки през работно време. Тя не бе егоцентрична. Нямаше нищо против Фиис да обира лаврите за новаторските идеи, въпреки че те идваха най-вече от нея.

Мъжът ѝ вече се бе оттеглил. От време на време се разхождаше важно из фабриката и само вдигаше шум, сякаш той командва. По-голямата част от времето си обаче прекарваше пред платното с четка в ръка. Създаваше ужасяващи картини, които само той харесваше. С такива негови творби бе пълен цял един хангар зад къщата. Тъй като техният брой непрекъснато нарастваше, Ана вече мислеше да построи втори. Тя не очакваше Фиис някога да успее да продаде някоя от тях, но бе по-добре да рисува, отколкото да флиртува.

Арт бе по-скоро син на Ана, отколкото на Фиис. Въпреки че беше само на трийсет и една, той познаваше бизнеса и производството добре, защото бе отгледан там. Майка му се доверяваше напълно на преценката му за подмяна на остарялото оборудване във фабриката. Знаеше, че има правилен подход към работниците и акционерите и вярваше, че ако някой може да спаси една малка текстилна фабрика в ерата на конгломератите, този човек е Арт. Нямаше нужда непрекъснато да го наблюдава, за да е сигурна, че си върши работата както трябва.

Затова Ана имаше много свободно време да се наслаждава на звуците на станове, на мириса на вълна, на слънчевите лъчи, пречупващи се през прозорците, и на ромона на реката край старите зидове. Рядко минаваше ден, без да я видят да се разхожда между станове и да говори с тъкачките. Често надничаше през рамото на

някой проектант, възхитена от творението му. Самата тя бе проектирала доста тъкани и даже се бе научила да прави това на компютър.

Ана бе закръглена жена, но умееше да се облича така, че килограмите не ѝ личаха. Носеше блузи от прекрасна прежда, шалове с удивителни шарки и поли от най-фина тъкан, които се спускаха надолу на красиви дипли. Така тя представляваше подвижна реклама на облеклата, произвеждани във фабриката.

Арт представяше показателите на производството с диаграми и отчети на разходите. Ана показваше стила, без да каже нито дума. У нея имаше някакъв чар, който ѝ помагаше много при сключване на сделките. Това често ставаше на обяд, тъй като тя обожаваше ястията си. Непрекъснато си търсеше компания за обяд, защото Фиис бе през цялото време в хангара. Средно два пъти седмично в града идваше потенциален купувач на произвежданата във фабриката стока. Друг път някой местен предприемач празнуваше рожден ден. Този четвъртък обаче Ана нямаше компания. Ето защо, когато Джон се обади и я покани на обяд, тя прие с готовност.

— Четвъртъците са най-омразните ми дни — каза Ана веднага след като се настаняха в неговото заградено с прозорци сепаре в заведението на Чарли. — Четвъртък е точно в средата на седмицата и не е нито вълнуващ като нейното начало, нито пък е ден, в който да се насладиш на добре свършена работа през уикенда. Много се радвам, че се обади — очите ѝ блестяха. Наведе се напред, като едва сдържаше вълнението си. — Дочух една клюка точно преди да изляза от кабинета си. — След това сниши гласа си: — Лили Блейк се е върнала.

Джон се сепна. Бе предупредил Лили, че тайната ѝ ще бъде разкрита, но до този момент не знаеше някой да е научил за това.

— Откъде знаеш?

Ана се усмихна.

— Една от нашите тъкачки, Мина Пюмонт. Съпругът ѝ работи в градините. Видял е Лили във фабриката за ябълков сок тази сутрин. Работела с Майда. Работела с Майда! — повтори тя още веднъж. Явно ѝ бе трудно да повярва. — Обадох се на снаха ми и тя го потвърди. Работела, е с Майда, можеш ли да си представиш?

— Имаше злополука...

— Знам. Майда е имала нужда от помощ. Но отношенията им не биха им позволили да работят заедно. Нито веднъж не застанаха една до друга, когато празнувахме сватбата на Арт и Роуз. Много отдавна между, тях имаше недоразумения.

Джон знаеше, че на харизан кон зъбите не се гледат. Ана просто го предизвикваше да ѝ задава въпроси. Той изчака Чарли да вземе поръчката им и веднага попита:

— Колко добре познаваше семейство Блейк, преди Арт да се ожени за Роуз?

— От години се движим в едни и същи среди. Един господ знае как е станало така, защото — Ана продължи, като сниши глас: — Фиис и Джордж, мир на праха му, бяха толкова различни. Но Лейк Хенри е малко градче. Ние имаме фабриката, а те — градините. Майда посрещаше много гости в онези дни. Къщата бе красива, храната — чудесна. Не виждах Лили често. Тя не се показваше много пред хората, освен в църквата. Имаше ангелски глас, когато пееше. Но когато говореше... Горката, да заеква така! Майда беше ужасена.

— Ужасена заради Лили или заради себе си?

Пълните бузи на Ана се изчервиха и тя промълви:

— Опасявам се — и двете. Беше убедена, че хората обвиняват нея за заекването.

„И може би е право“, помисли си Джон, когато Ана каза:

— Знаеш ли, че проблемът е изцяло физически?

Не. Той не знаеше много за заекването, освен това, че слушателите страдаха толкова, колкото и самият заекващ. По-точно — заекващата.

— Свързано е с координацията на мускулите, осъществяващи говора — продължи тя. — Това не означава, че емоциите не оказват никакво влияние. Напрежението влошава състоянието. То отклонява вниманието на човека от заекването и той не прави нищо, за да го потисне. Но в основата на проблема стои физически недъг.

— Лили винаги ли е заеквала?

— Винаги. Късно проговори и до четири-пет годишна възраст приказваше съвсем малко. След това също не говореше много, най-вероятно, защото ѝ бе трудно. Именно затова в началото не смятаха, че проблемът е голям. Мислеха, че с времето ще спре да заеква, но колкото повече я караха да говори, толкова по-лошо ставаше. Направо

можеше да ти се пръсне сърцето, когато я слушаш как заеква и виждаш как Майда ѝ удря шамар за това... — Ана си пое рязко дъх и се облегна назад.

— Удряла я е? — попита Джон.

— Плясваше я, заканваше ѝ се с пръст и се извиняваше на всички наоколо.

Сърцето му се сви от болка.

— Защо не са потърсили помощ?

— Накрая го направиха — Ана го погледна в очите. — Майда не искаше да се консултират с лекар.

— Защо?

— Така щяха да признаят за съществуването на проблема.

— Но щом всички вече са знаели?

— Лечението беше официално признание. То означаваше, че проблемът е сериозен. Майда искаше всички цветя на семейство Блейк да бъдат свършени. Изведнъж се оказа, че едно от тях не е. При това несъвършенството му бе явно и известно на околните. Нищо чудно, че това, което става в Бостън, толкова я разстройва. Същото това цвете на семейство Блейк отново е показало, че не е идеално и пак го е направило така, че всички да разберат — после проникателно добави: — Обаче не казах нищо на онзи репортер — Ана вдигна очи и се усмихна.

Точно тогава дойде Чарли с храната.

Салатата на Ана представляваше огромен куп вкуснотии, залят обилно с топено сирене. В сравнение с нея чийзбургерът с бекон и пържени картофи, които Джон си бе поръчал, изглеждаха съвсем невзрачно.

Той ѝ предложи картофче, което Ана с удоволствие прие.

— Какъв репортер? — попита Джон.

Тя изяде картофчето и избърса пръстите си в салфетката.

— Съливан. Обажда се почти всеки ден, откакто избухна скандалът.

— И продължава все още? — Джон бе силно озадачен. Даже малко се разтревожи. Тери трябваше да се е отказал от тази история още когато вестникът публикува извинението към кардинала. Щом все още разпитваше, значи бе наумил нещо.

— Продължава да звъни — отговори Ана. — Започваме да говорим за различни дреболии и сякаш ме намира за толкова любезна и услужлива, че просто няма как да не смени темата. Насочва разговора към фабриката и казва, че в нея има достатъчно материал поне за три статии на различна тема, но аз познавам хората като него. Живяла съм достатъчно дълго време със сладкодумни, за да мога да позная кога думите не са искрени. Опитва се да приспи бдителността ми. Опитва се да ме накара да предам един от нашите — махна леко с вилицата си. — Подпитва за някои неща.

— За Лили ли?

— И за Майда. Рови се из кирливите ризи на хората, но, боже господи, всеки от нас е правил нещо през живота си, с което не се гордее много. Всеки си има такива мънички черни петънца — Ана се облегна с лакти на масата и уравни вилицата върху показалеца си. — Какво е твоето петънце?

Джон имаше множество малки петънца, а пък и големите не бяха малко. Когато потисна тревогите си относно Тери, едно отдавна забравено петънце изплува в съзнанието му.

— Нарекох баща си „копеле“. Бях на дванайсет. Каза ми, че съм бил момиче, защото гласът ми не бе започнал още да мутира. Това бе най-голямата обида за едно момче на дванайсет. Затова го нарекох така. Баща ми млъкна, намръщи се и с големи крачки излезе от къщата. Цели три дни не се прибра. Това, което тогава не знаех, бе, че той наистина си бе копеле и че майка ми бе използвала същата дума, докато спорели предния ден.

— Ти беше ли я чул?

— Не. Беше чисто съвпадение, но стана в неподходящ момент — след това Джон се усмихна на Ана. — А какво е твоето петънце?

Очите ѝ проблеснаха дяволито.

— Заших циповете на панталоните на Фиис така, че да не могат да се отварят. Направих го с всички панталони, до последния чифт. Беше голяма скица, когато се бореше с циповете на всеки панталон. Внимавай — тя посочи с вилицата към сърцето на Джон, — ако кажеш на някого за това, ще си поговоря с Армънд и той ще ти отреже премията в края на годината. Ако съществува истински сладкодумник, то това е той.

— Армънд ли?

— Няма да разбереш — отвърна Ана и рязко насочи вилицата към салатата. — Не си жена — забодете парченце шунка. — Но за другото ме разбра. Всички сме вършили неща, които не е трябвало да вършим. Ако не беше така, думата „тайна“ нямаше да съществува в речника. Изобщо няма да споменавам, че тогава дори и да кажем на някого, това няма да бъде с толкова лоши последици. Ние обичаме съгражданите си. Уважаваме се взаимно. А онзи репортер... — лапна парченцето шунка и махна с празната вилица, като леко поклати глава.

Единственото обяснение, за което Джон успя да се досети, бе, че Тери се опитва да хвърли вината за скандала върху Лили. Но по този начин той навлизаше в територия, която Джон считаше за своя собствена, особено след като сключи сделка с Ричард Джакоби. Когато се върна в кабинета си след обед, Джон бе доста войнствен. Преди да успее да реши какво да прави, Армънд му се обади. В дрезгавия му глас се долавяше силна възбуда.

— Лили Блейк се е върнала в града. Смятам, че веднага трябва да отидеш до къщата ѝ и да вземеш ексклузивно интервю от нея.

Джон премисляше бързо.

— Вестникът току-що излезе. Нов брой ще има едва следващата седмица.

— Да, но издадохме специален извънреден брой, когато на последните избори за първи път демократите, а не републиканците, спечелиха в Лейк Хенри. Така че и сега ще подготвим извънреден брой.

— Не мисля, че е същото.

— Какво значение има? Аз плащам.

— Но аз отговарям за качеството на вестника — настояваше Джон. — Какво мога да отпечатам в един извънреден брой? Да не искаш да преразказвам това, което всички други вестници изнесоха през изминалата седмица? Какво ново за скандала мога да поместя в броя?

— Не ме ли чу? — повиши тон Армънд. — Тя се е върнала. Това е новина. Господи, Джон, това са елементарни неща за един журналист! Жителите на града ще се интересуват защо се е върнала, колко време ще остане, какво прави и къде е отседнала.

— До свечеряване всеки в Лейк Хенри ще го знае — каза тихо Джон. — Единственото, което ще постигнеш с този извънреден брой,

е, че ще излезеш едни гърди пред водещите издания.

— И какво лошо има в това? Ако ти не я интервюираш, някой друг ще го направи. Хайде, Джон — продължи умолително Армънд. — Какъв ти е проблемът? Тя е наше момиче. Тази история си е наша.

— Точно така. Тя е наше момиче, а ние защитаваме своите хора. Нашата позиция трябва да е против евентуален скандал, защото доколкото знам, такъв наистина няма.

Джон затвори, като не знаеше какво да прави. От една страна, от това щеше да излезе добър материал за „Лейк Нюз“. От друга, ставаше въпрос за Лили и за бъдещите планове на Джон. Той харесваше Лили, колкото повече научаваше за нея, толкова повече ѝ се възхищаваше и естествено изпитваше повече угризения, щом си помислеше за бъдещата си книга. Някои биха казали, че само използва Лили. Затова Джон си въплъщаваше, че просто проучва живота ѝ, но и двете твърдения го караха да се чувства некомфортно.

Отново го обзе войнственото настроение, което изобщо не го бе напускало, и той се съсредоточи върху Тери Съливан. Постави листа с важните сведения, които му бе дал Джак Мабет, от едната страна, на компютъра. На другата постави непрестанно нарастващата папка с документи, които сам събираше. След това щракна няколко пъти с мишката върху екрана и въведе от клавиатурата няколко отговора. Свърза се с база данни, въведе настоящия адрес на Тери и веднага получи номера на социалната му осигуровка, размера на месечния му наем, номерата на две банкови сметки и четири кредитни карти. Получи информация и за още десет места, където Тери бе живял през последните двайсет и три години. Те бяха разпръснати в общо четири щата.

Джон ги разгледа. Последните три бяха в Бостън и околностите, което означаваше, че за дванайсет години работа във вестника Тери се бе местил четири пъти. Не знаеше дали Съливан е бил склонен да мести цялата си покъщнина тук и там из различни апартаменти, но четири премествания за дванайсет години не бяха нещо особено. Седем от последните единайсет години обаче будеха интерес. Той проучи внимателно всяко едно от тях.

Първите две премествания представляваха смяна на апартаменти, докато е учил в колежа. Джон разпозна адреса в Пенсилвания. Така отметна две години. Оставаха му още девет.

Следващите два адреса бяха в Кънектикът — единият в Хартфорт, а другият в едно близко предградие. На тези места Тери бе живял през първите четири години след завършването на колежа. Тогава бе журналист на свободна практика и изпращаше материалите си в няколко местни вестника.

Когато получи първото си предложение за постоянна работа, Тери Съливан се премести в Роуз Айлънд. В течение на пет години, прекарани там, бе живял на три различни адреса. Всеки от тях бе на такова разстояние от Провидънс, че да може да пътува от тях до работното си място.

Джон се завъртя на стола и погледна към езерото. Облегна се назад, потри с палец устните си и опита да се досети за причините, които могат да принудят някого да се мести толкова често. Доколкото Джон познаваше Тери, той не се разбираше добре с хазяите, съседите и съквартирантите си. Беше човек, който в един миг се превръща от очарователен в отвратителен.

Психопат? Вероятно. Шизофреник? И това беше възможно. Нищо чудно и съзнанието му да е нормално, но някакви демони, познати само на него, да го карат да прави всичко това.

Джон се питаше какви можеха да бъдат тези демони и какво ги свързваше с тези единайсет адреса за такъв период от време. Не можеше да ги свърже и с омразата на Тери към кардинала. Точно тогава телефонът иззвъня.

— „Лейк Нюз“, Киплинг на телефона.

— Кип! — беше Попи. — Не бях сигурна дали си се върнал. Тери Съливан иска да говори с теб. Да те свържа ли?

За миг Джон усети вина. Почувства се като някой любопитко, когото току-що са хванали да си вре носа в чужди работи. Може би Тери знаеше с какво се е занимавал Джон до този момент и какви бяха мислите му. След това осъзна, че това е невъзможно. Даже и да беше така, Тери правеше същото по отношение на Лили.

Тези мисли разпалиха отново гнева му.

— Свържи ме — отвърна той и след няколко секунди каза с похладен глас: — Какво има, Тери?

— Чух, че се е върнала.

Джон старателно подбираше думите си. Съзнаваше, че ще е наивност от негова страна да пита за коя става въпрос и затова

отвърна:

— Не съм чувал такова нещо. Кой е твоят информатор?

— Имам много информатори. Няколко души тук, други там. Можеш ли да потвърдиш това, да или не?

— Не мога да го потвърдя — каза Джон и това бе самата истина. Ако го направеше, щеше да предаде Лили. — Защо питаш? Скандалната история приключи. Доказа се, че всичко е било лъжа.

— Не. Вестникът поддаде под натиска на Църквата. Аз твърдо стоя зад статията си.

Джон попита недоверчиво:

— Зад какво толкова стоиш? Разполагаш единствено с косвени доказателства, които са, меко казано, несериозни. Има ли някаква причина за това? Да не би да имаш зъб на Розети?

— Това не ми е нужно, за да подуша нещо съмнително. Той е донжуан. С Лили бяха твърде близки, за да може връзката им да се нарече невинно приятелство.

— Да не би случайно да си намерил свидетел, който да потвърди това?

— Не, но го търся.

— Досаждаш на хора като Ана Уинслоу, но тя няма да ти каже, че Лили Блейк е имала връзка с кардинал Розети.

— Знаеш ли, че се е омъжила?

— Разбира се. Синът ѝ е женен за сестрата на Лили.

— Не Ана — отвърна Тери. — Лили се е омъжила.

Джон не бе чувал за това, както и всеки друг в града. Би се обзаложил, че и семейството на Лили не знае такова нещо. Ако тя се бе омъжила, Попи щеше да му каже. Кип мълчеше.

— Не си знаел — продължи злорадо Тери. — Ти си в родния ѝ град, а не знаеш. Направили го набързо през лятото след първата ѝ година в колежа. Мъжът току-що се дипломира. И двамата учили в Мексико. Един месец след като се върнали, тя анулирала брака. Този път имам доказателства, Джон.

Джон Попита с погнуса:

— И какво ще правиш с тази информация? Вестникът ще я публикува ли?

— Не...

— Защото скандал вече няма — отсече Кип. — Ти веднъж постави вестника в неудобно положение и те няма да ти позволят да го направиш отново. Тази прибързана сватба преди много години няма отношение към никого сега.

— Ще видим — каза Тери.

Джон изведнъж усети пристъп на силна омраза.

— Дори не се и опитай! — предупреди го той, като подскочи от гняв върху стола си. — Причини й достатъчно неприятности. Всичко, което досега вършеше, беше нередно и даже могат да те съдят за клевета. Ако й причиниш, и това, аз лично ще се заема с теб.

— Ти ли? — изсмя се Тери. — Глупости! Ти нямаш куража да се захванеш с мен или с когото и да било друг. Завиждаш — това ти е проблемът. Никога няма да бъдеш толкова добър белетрист, колкото мен. Аз се ровя, а ти си седиш. Аз съм тук, а ти си там. Знаеш ли какво? Наистина мисля, че тя може да е там, в твоя роден град, а ти изобщо няма и да го разбереш. Някога от теб можеше да излезе нещо, Джон, но ти пропиля шанса си. Пропиля го завинаги.

Джон го изчака да приключи.

— Нещо друго?

— Не, няма — отвърна Тери. После измърмори под носа си, като в гласа му се долавяше учудване и погнуса: — Това е губене на време. Губене на пари — и затвори.

През цялата нощ Джон мисли за Лили. На сутринта вече изпитваше нужда да я види. Знаеше, че тя ще излезе рано сутринта, ако има намерение да работи отново с Майда. Затова облече дрехите, които му попаднаха подръка, грабна един елек и скочи в колата си. След пет минути завиваше по пътя, водещ към залива Тисен. С облекчение видя светлокафявия фургон, паркиран до къщичката.

Слънцето все още не се бе издигнало достатъчно високо и бе студено. Джон се загърна добре с елека и като стъпваше по борови иглички, тръгна към верандата. С един скок преодоля стъпалата и след секунда почука. Забеляза раздвижване зад прозореца встрани от вратата, след което тя се отвори.

Около, минута Джон не можа да каже нищо. Лили бе бледа и уплашена. Беше сънена и косата ѝ бе разчорлена, което означаваше, че Джон я е събудил. Беше по нощница и бе поставила ръка върху гърдите си. По-скоро в основата на шията си — върху гърдите ѝ

нямаше място, където да постави ръката си заради... заради... този буюст.

— Случило ли се е нещо? — прошепна уплашено тя.

Джон прочисти гърлото си.

— А, не. Искам да кажа — не знам. Не съм чел вестника — преглътна. — Може ли да вляза за малко?

За момент тя изчезна от погледа му и се върна, загърната в шал. Когато журналистът влезе, Лили затвори вратата и отиде до барплота в кухнята. Сложи под чешмата една старомодна кафеварка и я напълни с вода, след което я зареди с кафе.

Босите ѝ крака прозираха през дългата нощница. Изглеждаше още по-нежна.

Джон се чувстваше странно неловко. Стоеше прав до кухненската маса, отпуснал ръце върху облегалката на един стол. Всеки от четирите стола бе боядисан в различен цвят. Този бе тъмнозелен.

— Съжалявам. Нямах намерение да те будя. Реших, че сигурно пак ще ходиш във фабриката. Искях да те видя, преди да тръгнеш натам.

Тя продължаваше да слага кафе във филтъра на кафеварката.

— Орали трябва да отиде на зъболекар. Няма да започнем преди девет.

— Докога работихте вчера?

— До четири часа. — Лили затвори кутията с кафето.

— Трябва да си била уморена след това.

— Да, но беше сладка умора — постави кафеварката върху печката. Загърна се по-добре с шала и се обърна. — Това успя да ме поразсее. — Погледна го в очите и каза: — Какво се е случило?

— Тери Съливан ми се обади вчера. Каза, че някога си била омъжена.

Тя не мигна. Единствената едва забележима реакция беше, че ръцете ѝ стиснаха шала малко по-силно.

— Това наистина не е моя работа... — подхвана Джон, но Лили го прекъсна:

— Ще го публикуват ли?

— Съмнявам се. Не мисля, че вестникът ще иска още проблеми след всичко, което се случи с голямата им сензация. Реших да се обадя

на редактора, но ако направех опит да го убедя, че това не е вярно, сигурно щях само да запаля любопитството му.

— Вярно е — каза Лили. Като продължаваше да го гледа в очите, тя леко и безшумно седна върху лилавия стол до нея. Джон видя как си поема дъх и вдига глава. — Изучавах изкуство в Мексико през лятото на първата ми година в колежа. Брад се бе дипломирал наскоро. Мислех, че съм влюбена. През тази първа година бях толкова самотна, че връзката ни ми се виждаше най-прекрасното нещо. Шест седмици се позабавлявахме. Сватбата също бе част от тези забавления. Купонът свърши в деня, в който се върнахме. На сутринта се събуди и каза, че не било възможно да бъдем женени, защото обичал друга.

Джон забеляза, че Лили изпитва неудобство, но усети и болка. Тъй като искаше да узнае всичко, я попита:

— Значи е трябвало да анулираш брака.

— Платих на адвокат да го направи, но нямаше нужда от това. Оказа се, че церемонията била незаконна. Брад го е знаел през цялото време. Чувствах се като глупачка.

— Някой в Лейк Хенри знае ли за това?

— Оженихме се два дни преди да свърши летният семестър. Брад каза, че трябва да запазим тайната известно време. Аз няха нищо против. Страхувах се от реакцията на родителите ми заради това прибързано решение — После вече нямаше значение. — Тя спря, затаила дъх. Не бе необходим много остър ум, за да се досети човек какъв може да бъде следващият ѝ въпрос.

— Няма да кажа на никого — обеща Джон, но Лили, изглежда, не бе убедена. Без да се гордее с това, което щеше да разкаже, Джон подхвана: — Дони не бе единственият Киплинг, който някога е крал кола. Беше единственият, който го направи повече от веднъж и когото хванаха. Когато бях на четиринайсет години, исках да шофирам. Баща ми никога нямаше да позволи да седна зад волана на неговия камион заедно с него. Ето защо откраднах една кола, паркирана точно в центъра на града.

В погледа на Лили се четеше любопитство, но и предпазливост.

— Чия?

— Колата на Уили Джейк.

Очите ѝ се разшириха от изненада. Джон се засмя. Почувства както удоволствие, така и облекчение.

— Колата бе прекрасна. Да. Радостта и гордостта на Уили бе един малък спортен „Мустанг“. Паркираше го пред управлението и започваше обиколките си с патрулната кола.

— Пред управлението ли? Как си го откраднал, без никой да те види?

— Помниш ли пожара горе в академията? Не, може би си била твърде малка, но имаше голям пожар в едно от общежитията. Някой пушил и хвърлил фаса недалеч, но цигарата не била угасена, а общежитието бе стара дървена сграда. Който и да е подушил дима, трябва да е бил или на по-долния етаж, или е имал спортни занимания следобед. Сградата пламна като прахан. Центърът на града се опразни — всички бяха отишли горе да помогнат на момчетата от общежитието. Обиколих веднъж езерото, а след това отидох до фабриката.

— Хората не те ли видяха?

— Изчаках до ъгъла на полицейското управление, докато хората се магнаха оттам. Те се суетяха около другите коли. Влязох в паркинга, заключих мустанга и си отидох — Лили го гледаше така, сякаш го мисли за луд. — Къде щеше да бъде тръпката, ако бях оставил колата край езерото? Някой психоаналитик би казал, че съм искал да ме хванат — и може би ще бъде прав. Но не ме хванаха. Уили Джейк беше бесен. Разпита мнозина от нас, но не успя да научи кой е карал колата му. Една нощ се прокраднах в гаража му и скрих ключовете от мустанга в старата каменна стена зад къщата на Уили. Доколкото знам, така и не успя да ги намери. След сто години някой археолог, който търси останки, ще забележи онзи камък, който не е съвсем на място, и ще е добре да носи детектор за метал.

Лили каза сериозно:

— Значи ти си откраднал кола и не са те хванали, а аз не съм крала кола, но ме хванаха.

— Да — отвърна Джон. — Така ще има какво да кажеш на Уили Джейк.

— Определеният от закона срок, в който може да потърси от теб съдебна отговорност, отдавна е изтекъл.

— Да, но това ще ме направи неблагонадежден източник на информация. Ако кажа на някого, че си била омъжена, ти би могла да представиш доказателства, че не може да ми се вярва.

— Ами Тери? Той ще разгласи ли това?

— Не и толкова скоро след извинението. Ще се спотайва известно време.

— А след това?

— Зависи. Ако научим нещо компрометиращо за него, ще можем да го обезвредим.

— Звучи ми като изнудване.

— О, не! Ще може да приказва каквото си иска, само че никой няма да го слуша. Това е всичко.

За Джон идеята бе добра. Лили се замисли върху тази възможност. Когато кафето кипна, тя угаси огъня и остана до печката. Наведе глава, притисна с ръце слепоочията си и потъна в размисъл.

Джон не бързаше да наруши тишината. Кафеварката се справяше чудесно с тази задача. След няколко минути стаята се изпълни с мирис на кафе. Той имаше модерна кафе машина. Въпреки че винаги слагаше в нея прясно смляно кафе, не можеше да постигне никога такъв аромат.

След пет минути Лили му наля една чаша и той усети, че и вкусът на кафето му не бе същият.

След още пет минути Кип помоли за още една чаша. Когато излезе от къщата и тръгна към града, вече бе съвсем бодър, но се чувстваше размекнат. Духът на Селия наистина изпълваше душата с покой.

Докато караше по пътя край езерото, отново го налегна чувството за вина. Тази ранна сватба показваше, че Лили копнее за любов и нежност. Може би точно поради тази причина приятелството ѝ с кардинал Розети бе толкова силно. Със сигурност точно този копнеж я бе върнал в Лейк Хенри и бе в основата на опитите и да оправи отношенията с майка си. Тази сватба би предала завършеност на образа на Лили.

Но ако я включеше в книга с основна тема — нарушаване на правото на личния живот, — той в още по-голяма степен щеше да наруши това право спрямо нея.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лили не вярваше на Джон. Беше бъркала толкова често в преценката си за мъжете, че сега бе много предпазлива. Намираше го привлекателен и ѝ харесваше как говори. Харесваха ѝ и неговите разкази за него самия, които никой друг не знаеше. Допадаше ѝ големият му интерес към птиците и че високо цени нейната любов към тях. Но не искаше да рискува. Половин час след като той си отиде, тя му се обади единствено за да научи новините.

— Нищо — отвърна Кип и в гласа му се долови неяснота, която приличаше на отчаяние.

Лили почувства облекчение, когато разбра, че във вестника няма нищо за женитбата ѝ. Нямахше да ѝ бъде никак приятно да дава обяснения на Майда, а тя щеше да бъде много сърдита и дълбоко наранена. Вчера бяха прекарали целия ден заедно без никакви сътресения. Това бе рекордно постижение. Наистина говореха си малко, и то единствено за работата. Но и това бе нещо. Лили не искаше да разрушава постигнатото.

За съжаление „нищо“ означаваше, че няма също нито извинение, нито опровержение.

— Никъде ли?

— Никъде.

— Опитват се да потулят нещата и вината да остане върху мен.

След три дни беше ясно, че наистина е така.

— Опитват се да го направят. Публикувани са две писма до редактора, които ги обвиняват точно в това. Имаш почитатели. Пресата отпечатва такива писма, за да облекчат вината си — нали знаеш, да покажат, че са честни хора.

Лили изобщо не вярваше в тяхната честност. След като благодари на Джон, тя се колебаеше дали да се обади на Каси. Но през следващите няколко дни адвокатката не можеше да направи нищо. Освен това Лили трябваше да ходи при Майда.

Затова остави настрана тези проблеми, качи се в колата и отиде във фабриката. Там Лили остави ароматът на прясна ябълкова каша и ритмът на машините да изтласкат тревогите ѝ в най-далечното и мрачно ъгълче на нейното съзнание. Освен това работата ангажираше цялото ѝ внимание. Когато обаче Майда даде сигнал за почивка, грижите отново нахлуха в мислите ѝ. Този път, идвайки в къщата на майка си, Лили се обади на Дан Къри.

— Лили — каза той, по гласа му личеше, че се радва да я чуе, — тъкмо си говорехме за теб, аз и Джордж. Как си?

Тя почувства прилив на носталгия. Преди скандалът да избухне се отбиваше в клуба да си получи парите и често сядаше с тях двамата на чашка кафе и кифла.

— Добре съм. Вие как сте?

— Ние също — каза смело Дан. — Всяка вечер е пълно, въпреки че скандалът вече утихна. Когато видя членовете на клуба да гледат тъжно пианото, разбирам веднага, че им липсваш. Опитяхме се да наемем друг певец, но не стана. След две вечери го освободихме. Не знаеше песните. Трудно е да ти намерим достоен заместник, Лили Блейк.

Това бе добра новина за нея. Но имаше и други, които продължаваха да тровят съзнанието ѝ.

— Изглежда, вестниците няма да публикуват извинение към мен, както го направиха към кардинала. Той... неговите хора работят ли по въпроса? Розети беше казал, че хората му ще направят каквото е по силите им. Издействаха извинението към него доста бързо.

— Божичко! — отвърна Дан. Не знам.

— Докато не принудят вестниците да публикуват извинение и към мен, всички ще си мислят, че не съм наред.

— Не — каза ведро Дан. — Никой, който те познава, не може да си помисли такова нещо.

— Що се отнася до външния ми вид и до пеенето ми — може би да. Но ако става дума за душевното ми състояние? Дали всички смятат, че аз съм причинила скандала? Всъщност не говоря с хората за това. Те знаят как се чувствам.

Местните жители наистина знаеха. Дан бе на нейна страна. Това означаваше, че той би могъл да е първият човек, когото можеха да обвинят, ако Лили бъдеше наета отново в клуба.

С намерение да опипа почвата, тя каза:

— Всеки ден в пресата пишат все по-малко и по-малко за скандала. Затова си мисля дали не мога да се върна. Хората ще забравят ли?

— Тези, които са от значение, вече са забравили. Мислят за скандала в минало време. За тях историята е приключила.

Лили харесваше Дан, но не бе глупава. Знаеше, че една от причините, поради които той така успешно ръководеше клуба, бе, че казва на членовете му винаги това, което искат да чуят. Имаше чувството, че сега прави същото и с нея — успокояваше я.

Ето защо зададе по-конкретен въпрос:

— Кога мислиш, че ще мога да се върна на работа?

— Тук ли? — Дан отговори с такава изненада, сякаш тази мисъл никога не му бе идвала наум. Сърцето на Лили се сви. — О, все още е твърде рано. Нямахте те само една седмица.

— Но щом обвиненията са опровергани?

— Не са само те. Има и други.

— Но това са лъжи.

— Трябва да изчакаме, докато нещата утихнат. Не е хубаво да избързваме.

Лили каза тихичко:

— Това е м-м-моята работа, Дан. С парите си плащам наема.

Мъжът въздъхна и гласът му прозвуча съвсем искрено:

— Знам. Но истината е, че ако се върнеш, отново ще започне да се шуми. Не мога да направя това заради членовете на клуба. Наех нов певец. Той наистина е доста добър.

Беше тежък удар за Лили. Тя разбра, че няма смисъл да продължава да го убеждава. Той бе собственик на клуба и бе взел решение.

— Разбирам — бе отговорът ѝ.

— Изпратих чек в апартамента ти за това, което ти дължа, но ако не си там...

— Ще го получа. Благодаря.

— Наистина съжалявам, Лили. Нямам нищо лично против теб, но това е бизнес. Чувствам се ужасно. Ти не си искала твоите коментари да предизвикат тази история.

Последното изречение засегна болното ѝ място. Тя изведнъж побесня. Без да обръща внимание на заекването, започна да укорява този, когото бе смятала за по-лоялен:

— За трудовата ми характеристика, изобщо не влагах в думите си такъв смисъл, с какъвто те ги публикувах. Никога не съм имала връзка с кардинала. Дори нямаше да бъдем приятели, ако той не бе решил да се погрижи за душата ми. Само за характеристиката ми — продължи тя, като малко се поуспокои, — кардиналът държеше повече да бъдем приятели. Аз не съм католичка! Даже не съм и вярваща! Никога нямаше да го потърся. Той пръв стори това.

Затвори телефона, без да даде възможност на Дан да се извини, и бързо набра номера на Елизабет Дейвис. Сърцето ѝ силно биеше. Предполагаше, че съседката ѝ си е вкъщи и спи след дълга нощ. Не се учуди, когато в слушалката прозвуча съвсем изтощен глас.

— Здравей, Елизабет. Лили е.

Мудността в гласа изчезна и отстъпи място на силно вълнение.

— Лили! Я-а-а, много се радвам да те чуя. Добре ли си?

— Бясна съм — отвърна Лили, като чувстваше нужда да изпусне малко пара. — Вестниците опропастиха всичко. Завинаги загубих работата си в „Есекс Клуб“, а си искам и колата! — въздъхна, за да освободи напрежението, и продължи с по-тих глас: — Как са нещата там?

— Имаш поща! — изчурулика Елизабет. Независимо че не ѝ бе казала нещо кой знае какво, гласът ѝ бе шеговит.

— Много ли е?

— Цяла торба. Най-вече реклами и каталози. Има и един куп сметки. Джъстин Бар също ти е изпратил нещо. Да го отворя ли?

— Да. — Лили чу шум от разкъсана хартия, след което настъпи мълчание.

— Охо! Предлага ти пари, за да участваш в шоуто му.

— Лицемер! Винаги казва, че не плаща.

— Да видим още какво има... — измърмори Елизабет. — Имаш много писма, Лили — каза тя и започна да чете обратните адреси. — Искаш ли да ти ги прочета?

— Ако нямаш нищо против.

Сара Марковиц ѝ бе изпратила сърдечно писмо, в което изказваше своите съчувствия. С писмата си най-топли чувства

изразяваха и няколко учители и ученици от училище „Уинчестър“, както и приятели от Ню Йорк. Тези писма бяха успели да повдигнат духа на Лили, когато дойде ред и на неприятните новини. Те жилеха много болезнено.

Елизабет тъкмо бе свършила да чете едно особено отвратително писмо, когато каза:

— Докато сме на неприятна вълна, добре е да чуеш и това. Домсъветът се събра снощи. Разни журналисти все още се навъртат наоколо и се опитват да разберат къде си и как си. Не работят за големи вестници, а са малки местни досадници. Тук са през най-оживените часове, защото си мислят, че тогава ще те видят да влизаш или излизаш. За нещастие това е времето, в което повечето от собствениците излизат от сградата, а те не искат да се прочуят с нещо скандално.

— Тони Кон?

— Той говори най-разпалено, но имаше и други. Що се отнася до мен, аз харесвам всякаква популярност, но такива като мен са малко. А онези, другите — уф... Много са консервативни. Взели са присърце писанията във вестниците за теб и са станали много агресивни. Не могат да се примирят с мисълта, че един наемател — прост наемател — може да им създава такива проблеми.

— Този прост наемател сигурно всеки месец плаща повече за правото да живее там, отколкото някои от тях.

— Знам. На твоя страна съм, Лили. Не казвам, че са прави. Искам само да разбереш какво говорят. Те искат да узнаят кое е истина и кое не е, какво става със скандалната история и дали възнамеряваш да предприемеш ответни действия. Знаят, че не си тук и се интересуват кога ще се върнеш.

— Питат ли те?

— Честно казано — да — призна й Елизабет. — Направих грешката да се застъпя за теб малко по-активно, отколкото трябваше, й сега си мислят, че знам нещо. Е, аз знам и не знам, ако разбираш какво искам да ти кажа.

Лили я разбираше отлично, но това нямаше значение. Когато затвори телефона, почувства, че не е добре дошла в Бостън. Наистина тя не се срещаше често със съседите си, а и вече изобщо не я интересуваше какво мисли Тони Кон. Но едва ли можеше да понесе да

я гледат с неприязън. Дали щеше да се примири с мисълта всички да говорят зад гърба ѝ и да негодуват? Ако реши да заведе дело срещу вестниците и спечели, нещата може би щяха да се променят. Но съдът щеше да се произнесе след години, а съседите ѝ нямаше да искат да се шуми около тях. Лили се питаше дали едно незабавно публично опровержение би оправило нещата и обвиненията, за които Дан спомена, биха останали само временно петно върху нейната репутация.

Майда влезе в кухнята и сложи чайника на котлона. През цялото време гърбът ѝ бе обърнат към Лили, с което искаше да покаже, че няма никакъв интерес относно грижите на дъщеря си.

Лили се нуждаеше от помощ. Съвсем паднала духом, тя пхна ръце в задните си джобове.

— В „Есекс Клуб“ наели друг. Не мога да се върна там.

Майда включи съдомиялната машина. Когато я отвори, от нея изтече гореща вода. След това започна да подрежда топлите чинии една върху друга до мивката и каза:

— Неведоми са пътищата Божии.

— Защо говориш така? — извика Лили. Тези думи се забиха като нож в сърцето ѝ. Тя прекрасно знаеше какво има предвид майка ѝ и се питаше защо тази жена не може поне веднъж да прояви разбиране.

— Защото това място не беше добро — думите ѝ бяха съпроводени с почукването на чиниите. — Добре стана, че си загубила тази работа. Не ме интересува какво ми говориш. Клубът си е клуб. Вестниците те нарекоха „кабаретна певица“, за бога! Това съвсем не е добра репутация.

— Те ме нарекоха и „момичето на кардинала“, но това не е вярно — Лили не знаеше как да накара майка си да ѝ повярва. — Водех почтен живот, мамо. През деня преподавах на децата, а вечерта правех това, което обичам — свирех на пиано и пеех. Тази работа не е срамна. Не съм сторила нищо н-н-нередно.

Майда шумно се изсмя.

— „Не съм сторила нищо нередно“ — колко често сме чували тези думи! Знаеш ли колко от нас са ги произнасяли през живота си? — постави празния стелаж за чинии в миялната машина и започна да вади топлите канички.

— Ти кога си казвала това? — попита Лили.

За момент настъпи мълчание. После Майда троснато каза:

— Когато баща ти почина, се бях отдала на самосъжаление — обърна се и погледна Лили. — Не можех да се оправям с бизнеса, а ние живеехме от него. Имаше две възможности: или да се науча да го управлявам, или да продавам. Аз избрах първата. Ти какви възможности имаш?

Лили не можеше да отговори на този въпрос, особено при настоящото развитие на събитията. Беше напуснала Бостън с намерение да се завърне след известно време. Да, договорът ѝ все още не бе изтекъл. Можеше да остане в апартамента до края на юни, независимо от отношението на съседите. Но без работа?

Тери Съливан имаше работа. В днешния вестник името му стоеше под една статия за убийство в Бек Бей, която със сигурност би допаднала на читателите. Лили никога не бе сгазвала лука толкова безпардонно, но той не бе уволнен. Не беше справедливо.

Чайникът започна да свири. Лили сигурно щеше да излезе от стаята, ако Майда не бе сложила на масата две чинии, две лъжички и две кифлички. Въпреки този жест на внимание, тя бе достатъчно ядосана, за да си отиде. Нуждаеше се от съчувствие и подкрепа, които никога досега не бе получавала от майка си.

Една чаша чай с кифличка не означаваха съчувствие и подкрепа, но и това бе по-добре от нищо. Затова остана.

На Лили много ѝ допадаше работата във фабриката за ябълков сок. Въпреки че не изискваше много мислене, тази работа ангажираше вниманието ѝ и останалите часове от сутринта изминаха бързо. Когато дойде време за обяд обаче, тя се качи в светлокафявия фургон и потегли към града. Този път не си направи труда да си сложи шапка, шал и тъмни очила, защото нямаше нужда от маскировка. Всички в града вече знаеха, че се е върнала. Докато караше по главната улица, след нея се обърнаха доста погледи. Разгневена, тя им отговаряше предизвикателно, като се усмихваше и махаше с ръка.

Лили мина покрай магазина на Чарли, зави край пощата и пое в обратна посока към жълтата сграда във викториански стил. Тъкмо натисна спирачките, когато Джон излезе от редакцията. Той вървеше с наведена глава и прехвърляше ключове в ръцете си. Когато вдигна глава и я видя, мъжът се сепна и бързо погледна към пътя.

Лили свали прозореца и викна:

— Знаят — когато Кип се приближи, каза по-тихо: — Имам нужда от помощ. Може ли да поговорим?

Джон обиколи фургона, отвори вратата и седна на мястото до шофьора. Постави ръка на облегалката на седалката, обърна се с лице към Лили и каза:

— Целият съм твой.

Тя може би щеше да се усмихне, ако не бе толкова напрегната.

— Искам да се боря. Как мога да го направя?

Джон се почеса под долната устна. Там брадата му представляваше къса ивица.

— Да се бориш с Тери? С мръсни номера ли?

— Каси се опитва да го прави по почтен начин, но това ще отнеме време. Трябва да направя нещо сега. Поне мисля, че трябва. Уморих се да стоя и да чакам. Какви са възможностите ми?

Той помисли за минута, като я гледаше с учудващо топли очи. После каза:

— Зависи. За отмъщение ли става дума?

— Да го наречем „справедливост“.

Кип се усмихна дяволито.

— Все същото.

— „Справедливост“ звучи по-добре.

— Колко жестока искаш да бъде „справедливостта“?

— Много.

Журналистът помисли още една минута, но тя спокойно чакаше отговора му. Беше й приятно да седи в колата с него и й харесваше, че най-накрая върши нещо.

— Ето какво ще направим — каза Джон. — Независимо дали го наричаш „справедливост“ или отмъщение, съществуват правилен и неправилен начин за постигане на целта. Искаш Тери да пострада възможно най-скоро, нали? Ще ти дам един списък от статии със съмнителна достоверност, които е писал за вестника. Ще свикаш пресконференция, ще ги покажеш на журналистите и... бинго — публично дискредитиране.

— Ти така ли би постъпил?

Джон поклати глава.

— Смятам, че измислените истории са само върхът на айсберга. Докато учехме в колежа, четири пъти го обвиняваха в плагиатство. Във

всичките случаи имаше разследване, но нищо не можа да се докаже. Моят източник разполага с доклади, в които тези истории са изложени точно и ясно. Може да се появят хора, имащи информация и за други такива негови деяния. Ясно е, че колкото повече се ровим, с толкова повече факти срещу него ще разполагаме. Това обаче отнема време. Трябва да решиш колко дълго можеш да чакаш.

— Не е необходимо да предприемаме нещо веднага. Но пък не искам и много да се забавим. Толкова е... уничително — Тери й бе причинил много повече, но в момента тя чувстваше точно това. — Той ме измами, а аз му повярвах. Не е възможно единствено аз да съм попаднала в капана му.

— Така е. Мога да се обзаложа, че има и други. Сигурен съм също така, че и в личния му живот има нещо, което не е наред. Никога не съм виждал друг човек да сменя толкова често жилището си. Вероятно не си плаща наема и го гонят, или не стопанисва добре апартамента и губи правото си на наем. Може би спи със съседките си, докато му омръзне, и после ги зарязва. Искam да разбере защо се мести толкова често.

— Трябва да разбере защо се захвана с мен — отвърна Лили.

— Аз пък искам да узная защо се е захванал с кардинала — добави Джон и тя разбра, че и двамата мислят еднакво. Целта й бе да дискредитира Тери, както той бе дискредитирал нея. Ако знаеше причината за действията му, това щеше много да й помогне. Питаше се дали сега не прави сделка с дявола, за да постигне отмъщението си.

Ако бе така, то поне дяволът бе красив: квадратна челюст, късо подстригани мустаци и брада. Косата му падаше над челото, което изглеждаше голямо, въпреки хлътналите навътре слепоочия. Беше порочав на разсъмване, но това в никакъв случай не го правеше по-малко привлекателен. Дали Джон го съзнаваше?

Очите му бяха като топъл шоколад. Не сладни, а просто топли и вдъхващи доверие. Не бяха ли обаче измамни? Тя го молеше за помощ. Искаше да изправи журналист срещу журналист. Най-накрая, в замяна на помощта си, той искаше нейната история. Лили без никакво колебание му бе отказала. Чувстваше, че цяла вечност я дели от този момент.

— Цената същата ли е?

Джон свали ръката си от облегалката и започна да я разглежда. Пръстите му бяха дълги и тънки, а предмишницата му бе леко окосмена. Ръкавите на фланелката му стигаха до лактите, а краищата ѝ падаха свободно върху по-изтъркани джинси.

Погледите им се срещнаха.

— Да.

Толкова много само за едни топли очи?

— Моята история?

Джон кимна.

— Ексклузивно интервю за вестника ли?

— Не. Искам да напиша книга за това как медиите нарушават правото на личен живот на хората. Твоето положение в момента е доказателство, че нещата са излезли извън контрол.

Лили не можеше да не се съгласи с него. Може би издаването на тази книга нямаше да ѝ навреди толкова много. Думата „книга“ предполагаше нещо по-дълбокомислено.

— Аз ли съм единственият пример в книгата ти?

— Мисля, че това, което ти преживя, е частен случай на един много разпространен в наши дни проблем.

— Със сигурност е така.

Настъпи кратко мълчание. След това Джон призна:

— Да. Твоят случай ще бъде ядрото на сюжета. Изродените функции на медиите са гореща тема в момента. Книгата ми може да бъде издадена до началото на лятото.

— Сигурен ли си?

— Свързах се с издател, който проявява интерес.

Аха! Значи вече бе говорил с издател. Беше амбициозен. Това бе черна точка за него. Лили бе достатъчно благоразумна да не се доверява твърде много и твърде лесно на хората.

След това обаче отново си помисли, че така поне все пак ще предприеме нещо. Оставаха девет месеца до началото на лятото. Беше далеч по-приемлив срок от тези трийсет и шест месеца, които правната система изискваше.

— Книгата ще излезе в голям тираж — каза Джон. — Този издател е постигнал забележителни резултати в създаването на бестселъри. Изданията му се продават в тираж от десетки хиляди бройки. Във всеки влиятелен вестник се публикува преглед на

заглавията, които издава, и го канят за дискусии в популярни телевизионни и радиопредавания.

— Няма да участвам в такова предаване.

— Аз ще участвам. Това е начин да представя твоята позиция.

Звучеше добре, но все още оставаше въпросът за доверието.

— Откъде да знам, че наистина си на моя страна?

Джон отново започна да разглежда ръцете си. Когато вдигна очи, лицето му бе добило сериозен вид.

— Казах ти, че съм на твоя страна.

— Вече съм се парила, Джон.

— Само че не от мен. А и знаеш какво изпитвам към Тери, а в книгата той ще заема толкова централно място, колкото и ти. Единият от вас е добрият, а другият — лошият. Съвсем ясно е кой, кой е.

Тя също мислеше така.

— Ти имаш лични причини да очерниш Тери. Ще споменеш ли за това?

— Не съм решил още.

Лили обаче добави:

— Така ще бъде честно. Ако ти сътруднича, ще искам да го направя.

— Значи искаш честност.

— И право на вето — добави тя, — защото от опит глава не боли — освен това, ако работеше с него, щеше да се наложи съвсем да се откаже от неприкосновеността на личния си живот.

— Не искаш да излиза наяве онази история с женитбата.

— Да.

— Нещо друго? — попита Джон.

Тъй като Кип изглеждаше доста сговорчив, Лили отвърна:

— Не знам. Ще ти кажа, когато реша.

— Това ти дава предимство.

Тя сви рамене:

— Единственото, което мога да направя за теб. Искаш ли този бестселър или не?

Неговият поглед подсказваше, че този въпрос може да заеме централно място в сюжета на друга книга. Джон се завъртя настрана, така че застана изцяло срещу нея, и отвърна:

— Но няма да говориш с никого друг.

— Бездруго няма да го направя. Не съм от приказливите.

Джон се усмихна:

— Добре се справяш, когато сключваш сделка.

Лили също се усмихна:

— Отчаяна съм.

— Толкова силно ли искаш справедливост?

Тя си спомни хулите, неудобството, унижението и загубите. Тери Съливан не бе работил сам. И други вестници се хванаха за тази история и всички заедно предизвикаха скандала. Но лъжата, която бе в основата на този скандал, бе негово дело. Нямаше значение какви са били подбудите му. Тери предизвика хаос в живота ѝ.

— Да — потвърди тържествено Лили.

И почувства прилив на енергия. След като се върна на работа и гумената престилка отново я скри, тя чевръсто вземаше решетки и ги покриваше с плат. Сърцето ѝ туптеше в такт с предавките на пресата, която сега боботеше равномерно и ритмично.

Майда продължи да ръководи работата и след приключването на следобедната почивка. Когато обаче дойде време сокът да бъде прехвърлен от хладилната камера към поточната линия за бутилиране, тя остави Орали да командва. След като двеста галона пресен ябълков сок бяха затворени в бутилки и откарани в склада, машините бяха почистени и подът — измит. Лили отиде в къщата на Майда. Завари я да седи в люлеещ се стол на верандата. Беше бледа.

— Добре ли си? — попита я Лили.

Майка ѝ се залюля на стола.

— Уморена съм. Злополуките ми се отразяват зле.

— Как са хората?

— Добре. Но контейнерът не е. Много често се ремонтира. Трябва да го сменя.

— Много ли е скъп новият?

Майда я погледна укорително.

— Ако имаше някаква представа от тези работи, изобщо нямаше да питаш.

„Съвсем ясно е, че е така“ — реши Лили.

Възрастната жена въздъхна и погледна към градините, които се простираха от двете страни на алеята, покрита с чакъл.

— Не мога да си позволя нов в момента. Скоро малко по на север оттук ще се проведе търг. Оттам мога да купя контейнер на по-ниска цена. Какъв срам! Това бе една от последните малки мандри, която фалира.

Лили се облегна на един от стълбовете на верандата и погледна в посоката, в която бе отправен погледът на майка ѝ. Ябълковите дървета бяха мръснозелени и изглеждаха мрачни в сравнение с пъстротата и ярките цветове на есенните гори край езерото. Но все пак в тях бяха останали жизнени сокове. Бяха ниски и широки. Под едно от тях се въргаляше стара дървена щайга, а наблизо бе захвърлен дълъг кол за бране на ябълки.

— Когато дойдох тук за първи път, дърветата бяха по-големи — каза Майда сякаш на себе си. Гласът ѝ идваше отдалеч. — Навремето правеха така: по-големи дървета, но по-малко на брой. След това стратегията се промени. Започнахме да засаждаме четири малки на мястото на едно голямо. Така реколтата е по-висока.

Лили си спомняше с какво колебание хората възприеха този нов подход. След като поколения наред бяха правили нещо по един начин, баща ѝ пое най-голямата отговорност при осъществяването на тази промяна. А тя бе бавна, мъчително бавна.

— Как е реколтата тази година?

— О, добра е. Даже ще имаме върхово постижение. А дали ще спечелим повече пари от това? Не. Разходите растат по-бързо от приходите. Понякога се тревожа. Никоя от вас не желае да поеме бизнеса. Има моменти, в които се чудя защо се скъсвам от работа. Някоя сутрин и аз няма да се събудя, както баща ви, и градините заедно с фабриката ще бъдат продадени. Трябваше да имам син.

Лили и преди бе слушала това, като се започне от „никоя от вас, момичета...“, та до края. Тези думи винаги я караха да се чувства още по-виновна. Но, господи, тя вече бе уморена от всичко това! Ето защо рязко отговори:

— А защо не си имала?

Майда обърна глава и погледна над облегалката към дъщеря си. Очите им се срещнаха.

— Бях си го поставила за цел, но нещата се объркаха.

Беше типичен отговор за Майда, но този път звучеше по-различно. В гласа и погледа ѝ се долавяше някаква ведрост. Лили не

знаеше какво означава това и с по-благ глас каза:

— Можела си да опиташ отново.

Майка ѝ се усмихна, поклати глава и затвори очи.

— Не можех. Имах проблеми, докато бях бременна с Роуз. Казаха, че е по-добре да нямам повече деца. Така останах с трите си момиченца.

Лили усети някаква топлина. Тя не бе в думите, а в начина, по който бяха произнесени. Бяха думи на удовлетворение, дори на душевно спокойствие. Лили се зарадва да ги чуе.

Някаква кола сви по алеята. Майда се изправи на стола и каза:

— Това е Алис — Алис Бейбър бе една от нейните най-близки приятелки. Майда отиде до края на верандата.

— Аз тръгвам — каза Лили.

— Почакай. Тя идва, за да те види.

Наистина, веднага щом излезе от колата, Алис се провикна:

— Говореха за това в града, но трябваше лично да се уверя. Лили Блейк! Ти си знаменитост.

— Винаги си искала това — прошепна Майда през зъби.

— Не. Това, което исках, бе да свиря на пиано.

— И да пееш.

— Да.

Алис бе брюнетка със среден ръст, нито много пълна, нито слаба. Бореше се срещу сивотата на стандартните разбирания, които носеше от рода си. До миналия Великден Лили никога не бе подозирала, че съществуват розови джинси. Тогава Алис бе обула такива, въпреки че цветът бе съвсем неподходящ за празника. Днес тя представляваше едно цветно петънце, което ярко се открояваше на фона на зелените дървета. Носеше розови панталони, розова блуза и розово сако.

— Боже господи, приличаш на Селия! — каза Алис и се приближи до Лили, за да я огледа. — Ти си малко по-висока и по-слаба, но миришеш на ябълки като майка си.

— Помага ми във фабриката — поясни Майда.

— И аз така чух. Браво на теб, Лили! Друг на твоето място не би правил абсолютно нищо. Някои жени не биха посмели да покажат лицето си пред хората, след като са ги нарекли уличници — изведнъж се сепна и замълча. — О, господи, това беше грубо! Исках да кажа, че ако някоя жена, не толкова силна като теб, преживее всичко това, ще си

стой само вкъщи, напълно съкрушена — Алис правеше грешка след грешка. — Искях да кажа, че...

— Знаем какво искаше да кажеш — каза Майда и Лили си спомни нещо друго за Алис: тя бе известна с това, че често говори необмислено.

— Винаги така се получава — тихо се извини гостенката. Обърна се отново към Лили и попита: — Кога се върна?

— Миналия уикенд. — Тази нощ щеше да стане точно седмица, откакто бе в Лейк Хенри. Беше ѝ трудно да повярва, но ѝ се струваше, че е напуснала Бостън преди цяла година.

— А ние разбираме едва сега? Е, може би е по-добре, че стана тъй. Тук се вдигна голям шум, особено от църковните деятелки, които си припомниха случая с онова момче. Когато избухна скандалът, не бяхме сигурни какво да мислим. Дали Лили Блейк е покварила човек от Църквата? Доста от жителите на града не бяха учудени. Нямаше никакво съмнение, че го познаваш. Всички видяхме онези снимки. Красиво момиче от града, седнало до кардинала. До кардинала! — гласът ѝ стана по-тих и по-лукав: — Какъв е той?

— Алис! — възнегодува Майда.

— Интересно ми е — настояваше Алис и повтори въпроса си.

— Той е приятен човек — отвърна Лили.

— Толкова ли е красив, колкото изглежда на снимките?

— Предполагам.

— Покорител на женските сърца?

— Алис! — отново се обади Майда с гневен глас.

Приятелката ѝ направи знак да замълчи и отново се обърна към Лили:

— Такъв ли е?

— Не.

— Смяташ, че никога не е?

— Алис!

— Господи, Майда, това си е съвсем естествен въпрос — после продължи: — Това е загадката, дали е или не е. След като го издигнаха за кардинал, вестниците писаха много за него. Беше само въпрос на време кога ще публикуват и нещо такова. Ти, скъпа, просто се оказа на неподходящото място в неподходящ момент.

Зад ъгъла на къщата се вдигна врява. Чуха се стъпки върху чакъла и задъхан детски смях. Появиха се двете по-малки дъщери на Роуз, тичащи по ливадата. Показа се и Роуз, която вървеше по-бавно. Лили я гледаше и се удивляваше на някои вродени черти. Тя и двете й сестри изглеждаха досущ като Майда. Роуз се отличаваеше по естествената руменина на страните си и по начина, по който се обличаше. Майда и Лили носеха джинси, подходящи за работа в градината. Роуз обличаше дълги поли или панталони, поръчани при шивач. Те бяха многофункционални: за пазаруване, шофиране и при създаване на контакти с хората.

Тя се качи по стъпалата на верандата, постави една голяма тенджерата върху парапета и прегърна Алис.

— Дошла си да разгледаш забележителностите, нали?

— По-добре аз, отколкото другите. Откакто тръгна слухът, че сестра ти се е върнала, телефонът не е спрял да звъни. Помни ми думите, това е исторически момент за Лейк Хенри. Не се е вдигал такъв шум от... от...

— От многоженците — намеси се навъсено Роуз.

— Това е било преди ние да се родим, но си права. От многоженците. Става дума за морал и с какво око се гледа на града. Ако бях казала, че идвам тук, досега щяха да са се довели пет-шест дами. Но вече видях това, което ме интересуваше, така че ще тръгвам.

— Няма ли да пийнеш чай с нас? — попита Майда.

— Днес не. Лили, изобщо не се притеснявай, ако хората те гледат. Ти си голямото събитие сега — това е всичко. Не, не исках да прозвучи така. Различна си от тях сега — това е всичко. Отново ще свикнат с теб — продължи Алис и слезе по стълбите.

Лили не успя да й каже, че няма да остане достатъчно дълго, за да им даде възможност за това. Но работата ѝ в клуба бе окончателно загубена. Загубена!

— Стойте там, момичета! — викна Роуз и вдигна ръка, като разтвори длан, за да даде възможност на Алис да обърне колата и да може необезпокоявана да мине по алеята покрай децата. След това събра отново пръстите си в юмрук, което за тях бе знак, че могат да продължат играта си. Въздъхна и се обърна към Майда.

— Направих пилешки бульон. Трябва да ти стигне за няколко дни. Как се чувстваш?

— Добре съм.

— Болна ли си била? — попита Лили.

— Има главоболие — отвърна Роуз — От напрежението е.

— Не — каза Майда. — Очите ми се уморяват. Трябват ми нови очила.

— Пърси Девил почина миналото лято — обясни Роуз — и сега не знае при кого да отиде. Но аз знам. В Конкорд има един много добър очен лекар. Трябваше да заведе Хана при него миналия месец.

— Къде е тя? — попита Лили.

— Хана? — извика Роуз.

Момичето тихо изкачи стъпалата на верандата.

— Решихме, че трябва да сложи очила. Учителят се обади и ни каза, че често си свива очите. Слава богу, оказа се лъжлива тревога.

— Нямаше да имам нищо против — каза Хана.

— Щеше да изглеждаш ужасно с очила.

— Кинозвездите носят очила. Някои от тях изглеждат страхотно.

— На теб нямаше да ти отиват — отвърна Роуз и погледна уплашено Майда. — Представяш ли си? Непрекъснато ми създава грижи. Не се съгласява с нищо, което кажа.

Лили си помисли, че може би е точно обратното и знаеше как се чувства момичето.

— Всъщност — продължи лелята, докато разглеждаше кръглото, сериозно лице на Хана — добре ще изглеждаш с онези очила на Калвин, с тънки метални рамки.

— Лили — възмути се Роуз, — защо го казваш?

— Защото е вярно. А и някой ден Хана може да има нужда от очила. Ако това наистина стане, тя би изглеждала прекрасно.

Роуз махна с ръка.

— Няма да споря за това с теб, факт е, че тя няма нужда от очила. Не ме питай защо е присвивала очи в училище, но зрението ѝ е наред. И благодаря на Бога за това. Тя е само на десет.

— Почти на единайсет — поправи я Хана. — Рожденият ми ден е следващия вторник.

Лили се усмихна и я попита:

— Ще има ли празненство?

Роуз притисна юмрук до челото си:

— Това е другото нещо, за което непрекъснато спорим. Искане да има парти. Не знам защо. Не си пада много по веселбите. Даже нямам представа кого бих могла да покана.

— А пък аз имам — отвърна Хана.

— Кого? Мелиса и Хедър ли? — обърна се към Майда и каза: — Само за тях говори. Това момиче няма много приятелки. Не виждам смисъл да организирам цяло парти само за три момичета.

— Аз пък виждам — намеси се Лили. Сърцето ѝ се късаше, когато си представяше преживяванията на Хана. Не беше хубаво, че Роуз мисли така. По-лошото бе, че казва това, което мисли, и най-вече, че го казва пред детето си.

Роуз се обърна към нея и се усмихна:

— Добре. Тогава ти организирай партито.

Лили също се усмихна. Беше готова да приеме предизвикателството.

— С най-голямо удоволствие — протегна ръка към Хана. — Ела с мен до колата. Трябва да разбере какво парти искаш.

Миг преди Хана да отиде при нея, на Лили ѝ мина през ум, че така може би влошава отношението на детето към майка му. Но не искаше да седи безучастно и да гледа как момичето страда. Някой трябваше да подкрепя Хана в трудни моменти и да повдига духа ѝ. Навремето Лили имаше до себе си Селия, но детето си нямаше никого.

Хвана момичето за ръка, минаха покрай Майда и ѝ прошепна:

— В понеделник сутринта ще бъда тук.

Възрастната жена не отговори. Тя сякаш се стресна, но причината не бе Лили. Погледът ѝ бе отправен към Роуз.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грифин Хюз, мъжът със сексапилния баритонов глас, още веднъж се опита да се свърже с началника на полицията. В петък, както и във вторник, позвъни по същото време. Попи обаче съвсем не си го представяше като разсеян или глупав. Тя знаеше, че той си дава сметка, че щом Уили Джейк го е нямало в седем и половина във вторник, значи и сега по това време няма да е там. Това означаваше, че Грифин всъщност иска да говори с нея. Или поне тя така си помисли.

След последния им разговор в нейното въображение имайте вече и образ. Представяше си червена коса, сини очи и правилни малки уши. Но все още гласът я впечатлявайте най-много. Бе нисък и божествен.

— Здравей! — каза тя весело.

— Здравей, Попи! Как си?

— Добре съм. Но ако търсиш Уили Джейк, няма го.

— Пак си е у дома, а?

— Да.

— Няма нищо — продължи Грифин с прямота, достойна за уважение. — Всъщност исках да говоря с теб. Носят се слухове, че Лили се е върнала у дома. Помислих, че ти ще знаеш със сигурност дали това е вярно.

Наистина Попи знаеше, но гласът на Грифин не можеше да й повлияе при вземането на решения.

— Да знаеш, е едно, а да кажеш, съвсем друго.

— Ще ми кажеш ли?

— Не. Не съм променила решението си.

Гласът му стана с няколко тона по-нисък:

— Аз не съм враг.

— Всеки, който се опитва да направи пари от сестра ми и от тази измислена история, е враг — отвърна Попи, но гласът ѝ звучеше мило. Не можеше да отговори по друг начин, след като от другата страна на жицата бе такъв чаровен човек.

— Опитвам се да възстановя доброто ѝ име — възпротиви се Хюз, но преди да ѝ даде възможност да отговори, попита: — Приятелките ти там ли са тази вечер?

Попи намигна на Лили, която стоеше на вратата. Двете тъкмо бяха вечеряли — пиле с лимони по рецепта на гостенката ѝ. Беше вкусно.

Грифин, разбира се, имаше предвид нейната компания от вторник вечер.

— Не — отвърна Попи и това си беше самата истина, — няма ги.

— Тогава кажи ми на колко години си.

Тя се отпусна на стола.

— На трийсет и две.

— Ах-ах-ах! Стара си. Какъв цвят е косата ти?

— Бяла.

— Не е вярно.

— Не е. Кафява е и къса. Може би е по-къса от твоята.

— Има ли някаква особена причина за това?

Имаше, разбира се, но бе невъзможно той да знае за това.

— Защо питаш?

— Това е един от въпросите уловка, които ние, журналистите, използваме. На пръв поглед изглежда елементарен, но от отговора можеш да научиш много. Късата коса изисква по-малко грижи. Ако си късо подстригана, значи си жена, която не губи много време с външния си вид. Обичаш свободата и не поемаш отговорности. Нали ме разбираш? В случай че си избрала прическа с къса коса, защото тя най-много ти допада, значи си човек, който следи модата. Късата коса, избрана да показва красиво лице, означава суетност. Кое от всички предположения е вярно?

За момент Попи се замисли.

— Мисля, че първото.

— Обичаш свободата и нямаш желание да се натоварваш с големи отговорности? Нямахте да се досетя. Умееш да държиш езика си зад зъбите. Може би си придобила това качество, тъй като живееш в онзи град. Често си мисля за историята, която ми разказа миналия път. Нали си спомняш — за Джеймс Евъръл Хенри? За свободолюбието, граничещо с агресивност. Имам един въпрос във връзка с това.

Грифин помнеше и трите имена на дърводобивния магнат. Попи бе впечатлена.

— Да?

— Каза, че колкото по-настоятелни стават външните хора, толкова по-упорито местните жители пазят мълчание. Значи ли това, че Лейк Хенри вярва на Лили? Или пък хората мълчат просто защото смятат, че така е редно?

Попи погледна сестра си.

— Означава, че жителите на града вярват на Лили — не знаеше това със сигурност, но не искаше да даде друг отговор. Направи го и за Лили, и заради това, което Хюз можеше да каже за някой друг приятел. — Знам още една история. Искаш ли да я чуеш?

— Разбира се.

— Много отдавна — подхвана Попи, — когато Лейк Хенри е бил още Нюстън — казах ти, че градът е носил това име, нали?

— Да.

— Нарекли са го Нюстън на името на Уестън — пристанищен град, откъдето са дошли първите британски заселници.

— Аха.

— И така, когато Лейк Хенри все още се е казвал Нюстън, имало една колония многоженци. Те търсели място, където да се установят.

— Многоженци ли?

— Точно така. Нашето езеро им харесало, купили няколко къщи и започнали да се нанасят. Е, изминало известно време, преди жителите на града да разберат какво става в онези домове. Когато най-после научили, били много разочаровани. Искам да кажа, че всички са били единомдушни — бедни, богати, постоянни жители, летовници, църковни деятели. Сформирали сдружение, изтеглили парите си от банките и се опитали да откупят обратно къщите на преселниците. Но многоженците не искали да продават. Затова местните хора започнали постоянно да ги наблюдават.

— Да ги наблюдават ли?

— Отнасяли се враждебно към онези заселници, когато ги срещали в пощата, в училището, в магазина. Били безмилостни. Даже излизали с лодките си в езерото и ги наблюдавали оттам. По този начин създали доста угнетяваща обстановка за многоженците, без да продумат и дума.

— В крайна сметка заселниците продали ли са имотите си?

— Разбира се.

— С това искаш да ми кажеш, че...?

Попи погледна Лили в очите.

— Висок морал. Жителите на Лейк Хенри са потомци на хора, които са издигали на висок пиедестал определени нравствени ценности. Ако те дори и за момент се бяха усъмнили, че Лили наистина е виновна в това, в което я обвиняват твоите колеги, целият ми род щеше да бъде прокуден. Това обаче не се случи.

— Значи майка ѝ не преживява никакви трудности?

Отново я обзеха съмнения. Такива въпроси се задаваха на интервютата. Беше на тръни.

— Защо питаш?

— Защото четох, че не се разбирала с дъщеря си. Сигурно страда.

— Мисля, че една майка винаги страда в такава ситуация, независимо от отношението на околните.

Грифин нямаше готов отговор. След минута мълчание тихо каза:

— Предавам се.

Той мислеше, а Попи чакаше.

Все още с тих глас, журналистът отвърна:

— Имам една сестра и четирима братя. Но само една сестра. Затова сигурно ще си помислиш, че тя и майка ми са били близки, тъй като са били единствените две жени в къщата. Обаче не бяха. Непрекъснато се караха. Синди беше твърдоглава и винаги вършеше, каквото си бе наумила. След известно време мама вдигна ръце от нея. Трябваше. Не беше вече малко дете. Сестра ми се изнесе веднага след като навърши осемнайсет и направи всички възможни грешки. Ходеше с отвратителни момчета, забременя, абортира, после отиде да учи в колеж. Там не успя да си вземе изпитите и я изхвърлиха. Трябваше да презапише. Мама казваше, че животът на Синди си е неин, но страдеше всеки път, когато нещо с нея не бе наред. Напомняхме ѝ за техните разногласия и тя се съгласяваше с нас. Но всички виждахме болката в очите ѝ.

— Сега разбират ли се?

— Майка ми почина.

— Съжалявам.

— И аз. Животът не е същият без нея. Сестра ми, братята ми и аз се пръснахме из цялата страна. Беше хубаво да се прибираме вкъщи при мама за празниците.

— Баща ти жив ли е?

— Да. Жив и здрав е и го е ударил на живот. Оженил се за мама, когато бил на двајсет. Не могъл да се налудува на млади години и затова го прави сега. Влюбвал се е пет пъти през тези години и винаги в различни жени. Затова не е много приятно да се прибираме вкъщи за празниците.

— Но ако това го прави щастлив?

— Някоя от тях не може да замести мама.

Попи не знаеше какво да отвърне, а и нямаше нужда. Грифин бързо продължи, като гласът му звучеше смутено:

— Защо ти разказвам това? То няма значение.

— Има значение за теб.

— Да, но няма нищо общо с теб и сестра ти. Няма да ми кажеш нищо, така ли?

— За Лили? Не.

— А за себе си.

— Вече ти казах доста неща.

— Кажи ми още нещо, нещичко, каквото ти искаш.

Попи искаше да му каже, че е почти бакалавър по лесовъдство. Тогава обаче можеше да я попита защо работи в стая. Щеше да отговори, че обича да е на открито, но той можеше да се поинтересува от любимия ѝ спорт. Мина ѝ през ума да му разкаже за Армънд Бейн, който издава „Лейк Нюз“ и познава много хора от вестникарските среди. Знаеше, че може да направи живота му доста неприятен, ако успееше да я подлъже да му каже нещо съществено. Само че това бе нож с две остриета. Грифин можеше да прояви наглостта да се обади лично на Армънд. Издателят на градския вестник сигурно не би съобразил да не споменава пред журналиста за нейните физически недъзи.

Затова тя отговори:

— Къщата ми е на брега на езерото. Сега го гледам. Нощите тук са прекрасни и немного студени. Очаква се да бъде топло и слънчево през уикенда.

— Мислех си да дойда в Лейк Хенри. Намирам се в Ню Джърси. Не е много далеч.

Сърцето ѝ се разтуптя силно.

— Идеята не е добра.

— Защо?

— Ще има много хора. Трафикът ще бъде натоварен. Сега есенните гори са най-красиви. Ще бъде пълно с автобуси, микробуси, мотоциклети. Ако Някъде стане катастрофа, задръстванията се точат с мили по пътищата. По това време на годината е лудница. Освен това няма да бъда тук, а друг няма да говори с теб, тъй че няма смисъл да идваш.

— Къде ще ходиш?

— Няма да съм в града. — Това бе най-малката лъжа, която Попи успя да измисли.

Грифин отвърна.

— Жалко. Щеше да бъде хубаво.

„Да представяше си Попи, след като той затвори телефона, — наистина щеше да бъде хубаво.“ Но от това „щеше“ нямаше никаква полза и тя престана да мисли за него.

Във въображението ѝ обаче продължаваха да изникват една след друга прекрасни картини.

Тази вечер Лили не мечтаеше за нищо. Отново седеше в убежището от борови корени до брега на езерото. Прекара много приятно при Попи, но тази среща ѝ подежда отрезвително. Докато я слушаше как говори по телефона, как флиртува, Лили забелязваше на моменти тъга в очите на Попи, тъга, която не се долавяше в гласа ѝ. Не можеше да проумее как тези мрачни настроения оказаха въздействие върху самата нея. Тази тъга помогна на Лили да погледне по съвсем друг начин на положението, в което се намираше.

Настроението ѝ леко се разведри. Това се дължеше може би на работата във фабриката или на подготовката за рождения ден на Хана. Наемането на Каси за неин адвокат и може би отношенията ѝ с Джон също повдигаха духа ѝ?

Просто бе изминало доста време и Лили бе преодоляла първоначалния шок. Изведнъж животът ѝ се преобърна с главата

надолу. Всички тези неща ѝ дойдоха като гръм от ясно небе. Тя обаче прие реалността и заживя със съзнанието за това нещастие. Да, Лили все още беше ядосана, но вече не се чувстваше толкова объркана.

Попи беше права. Нощта бе наистина прекрасна. Голяма луна бе изгряла над центъра на града. Нейната светлина заливаше купола на църквата и го караше да изглежда като тънък бял жезъл. След това нежно се плъзна по повърхността на езерото и огря островите. Един прозорец осветяваше тънка ивица от брега, но това бе единственият знак, че наоколо живеят хора.

Малки вълнички тихо се плискаха о брега. Пръстта под Лили бе мека. Във въздуха се носеше мирисът на горящи дървета и се чувстваше приятен хлад. С бейзболното яке на Селия ѝ бе достатъчно топло.

Някога Лили обичаше да гледа Манхатън през нощта, особено в края на годината. Тогава големият град бе отрупан с новогодишна украса и блестеше с хиляди светлини. В Бостън харесваше повече нощите през лятото. Пъстрота идваше от тълпящите се по Нюбъри Стрийт хора, а атмосферата бе старинна и европейска. В нощите на Лейк Хенри пък имаше... имаше нещо първично.

Тя чакаше и напрягаше слуха си, но тази нощ не можа да чуе писък на гмурец. Затова започна сама тихичко да си тананика една келтска песен. Мелодията бе лека и прекрасно подходеше на призрачната атмосфера на езерото, която нощта създаваше. Песента бе сякаш живо същество. Тялото му представляваха думи, които Лили Не разбираше. Докато пееше, бе изпълнена с дълбоко благоговение.

Обгърна коленете си с ръце и леко се залюля. В съзнанието ѝ като на филмова лента преминаха неделните дни в ранното ѝ детство, когато пееше в църквата. В момента изпитваше същото чувство.

Лили бе свързана с това място. Не можеше да си обясни тези чувства. Бе отраснала тук. Имаше майка и две сестри в този град, а баща ѝ и другите нейни роднини лежах там, под луната, в гробището до църквата. Но тук душата ѝ бе в покой. Изпитваше странно удовлетворение. Дали това не идваше от песента? От цели девет дни не бе пяла, а това бе доста време. Липсата на желание за пеење бе нереална, защото съзнанието ѝ бе непрекъснато заето с неща, нямащи нищо общо с хармонията на музиката.

Сега необходимостта от пеене отново се появи и нямаше никакво намерение да я напусне.

В събота Джон прекара по-голямата част от времето си в своя кабинет. От време на време си почиваше и отиваше до пощата, до магазина на Чарли или до базара на занаятчийски изделия, който бе открит в центъра на града. Имаше сергии, където се продаваха кошници, лековити билки, ръчно произведени свещи, шалове, тъкани от Лейк Хенри. Под други навеси пък се продаваха произведения на изкуството — дърворезби, картини, каменни скулптури. Разнообразието бе голямо, но Джон се интересуваше повече от хората около себе си. Познаваше мнозинството от тях. Останалите бяха любители на горската есен, които си купуваха сувенири.

Тук сигурно имаше и съмнителни личности. Журналистът разпозна един репортер от Конкорд и един от Спрингфийлд. Джон можеше да се обзаложи, че други двама непознати бяха от телевизията. Дрехите им с емблеми на Ел Ел Бийн бяха твърде еднакви. Това не можеше да бъде просто съвпадение. Освен това и местните жители се отнасяха достатъчно студено към тях. Доволен, че хората се опитват да защитят Лили от колегите му, Джон се върна в кабинета си и добави към файла за новия брой на „Лейк Нюз“ още някои новини, които току-що бе научил. Известно време поработи върху статията, която щеше да бъде отпечатана на първа страница. В нея ставаше дума за едно тригодишно дете от Ашкрофт, което случайно било простреляно. Разглеждаше се въпросът за законовите положения, касаещи употребата и злоупотребата с огнестрелно оръжие. Но най-голямо внимание Джон отдели на Тери Съливан. Искаше да разбере защо този човек сменя адресите си толкова често.

Прозорците бяха широко отворени и кабинетът се изпълни с аромата на захаросани ябълки. С тях се занимаваше Градинарският клуб. Приятният мирис се носеше от един казан в центъра на града, точно на брега на езерото. Времето бе изключително подходящо за такива работи. Беше достатъчно студено, за да не се размекне захарната покривка, и достатъчно топло, за да могат хората, разхождайки се навън, да опитат от вкусните плодове. Може би и той щеше да отиде там, ако не бе така заинтригуван от информацията,

която се появяваше на екрана на компютъра му. Джон осъществяваше връзка с различни база данни, като едновременно провеждаше и телефонни разговори. Приключи работа към седем и тръгна към дома си. Имаше намерение там да нахвърли на ръка някои мисли. Но когато слънцето падна ниско над горите и доби кехлибарен цвят, езерото започна неудържимо да го привлича. Облече един стар пуловер върху фланелката и късите панталони, които носеше, и избута кануто във водата. Взе греблото и се отправи навътре в езерото.

Веднага щом стигна до острова, където неговите гмурци плуваха, те излязоха от сенките. Този път обаче пред двете малки се виждаше само един родител. Джон предположи, че другият се е отделил за малко от тях и скоро ще се върне. Това бе нормално поведение за старите птици в края на септември. Въпреки че тази нощ бе по-топла, отколкото в началото на седмицата, есента настъпваше. Перата на гмурца, останал с малките, бяха в по-убити краски, отколкото тези на неговия партньор.

Колкото по-силно шумяха листата, толкова по-тихи бяха птиците. Това бе една от тъжните, чудати приумици на природата. Друг такъв факт бе, че листата скоро щяха да изсъхнат и да изгният, а гмурците щяха вече да са си отишли.

Джон очакваше с нетърпение настъпването на зимата. Студът лека-полека щеше да покори природата, а той обичаше да кара ски, да се разхожда със снегоходки и да лови риба върху леда на езерото. Обичаше да седи на топло в кафенето на „При Чарли“, когато снежната вихрушка играеше в клоните на брезите отвън. Харесваше горещия шоколад с висок куп сметана отгоре. Независимо от това, зимата бе сезон на самотата. Като пореше с греблото прозрачната като стъкло вода, журналистът започна да гребе обратно, обърна кануто и се насочи към залива Тисен.

Слънцето вече бе залязло зад хълмовете на запад и сенките, които играеха по брега, бяха по-скоро лилави, отколкото сини. Когато стигна на трийсет фута от брега, Джон постави греблото пряко пред себе си и остави кануто свободно да се полюшва върху водната повърхност. Очакваше някакъв знак.

И получи три. Първо светна прозорецът на къщата на Селия. След това от далечния край на езерото се разнесе писъкът на гмурец. Накрая до слуха му достигна песен. В първия момент си помисли, че

това е друга птица, която отговаря на първата, но звуците бяха по-нежни и по-продължителни. След минута Джон осъзна какви бяха те всъщност.

Лили не бе много добра готвачка. Като дете гледаше да не стои много в кухнята. Не искаше да е около Майда. Като ученичка нямаше време, а когато стана зряла жена и започна работа, готвеше много рядко. В големия град на всеки, тъгъл имаше заведения за бързо хранене.

В Лейк Хенри не бе така, но това не представляваше проблем. За първи път в живота си Лили разполагаше с кухня, с необходимото време и имаше желание да готви. Правеше го не от скука, а по-скоро от любопитство.

Селия ѝ бе оставила цяла тетрадка с рецепти. Всъщност тетрадката приличаше повече на подвързия от ватирана материя, в която бяха прикрепени малки листове хартия с нахвърляни на ръка бележки. Но и те вършеха работа. Когато взе тези рецепти, Лили си спомни как Селия държеше същата тетрадка в съсухрените си ръце. Но дори и без тези спомени малкият рецептурник бе цяло богатство.

Попи и тя си бяха приготвили пиле с лимон по рецепта на Селия. Сега Лили реши да опита други две. Първата бе за царевична яхния — много подходящо ястие за сезона. Освен това бе и много практично. Добронамерен приятел на Попи ѝ бе дал прясно набрана царевица и тя се отърва от нея, като я отстъпи на Лили. Ето защо искаше да я използва. Другата рецепта бе за царевичен хляб. За неговото приготвяне бе изразходвана по-голямата част от зърното, както и царевично брашно, яйца, масло, кленов сироп и орехи.

Тази съботна вечер хлябът и яхнията изпълниха къщата с божествен аромат. Прозорците бяха леко откренати, за да може да се чуват звуците отвън, но въпреки това ароматът оставаше. Лили дочу далечен писък на птица. През ума ѝ премина мисълта, че когато всичко приключи, в събота вечер ѝ предстоят не чак толкова приятни неща. Съвсем несъзнателно тя запя.

Пееше, докато разбъркваше яхнията, а също и когато извади хляба от фурната. Като си тананикаше, тя застла масата с изкусно изтъкана покривка и взе супника и любимата си чиния от рафта, върху

който Селия държеше разнородната си посуда, след това донесе от различни части на къщата три дебели свещи, различни по височина и форма, и ги запали. Тогава отново запя тихо и отвори бутилка вино, също подарък от Попи. Тъкмо започна да си налива в една висока чаша, когато на вратата се почука.

Младата жена изведнъж замлъкна и дъхът ѝ секна. Миг след това въздъхна, изпълнена с мрачно примирение. Сърцето ѝ биеше лудо. Жителите на града знаеха, че е тук. Беше само въпрос на време кога ще научи и целият свят.

Но гласът, който дочу през отворения прозорец, и лицето, появило се зад мрежата на прозореца, ѝ показаха, че това не е целият свят.

— Аз съм — каза Джон.

Лили моментално изпита облекчение и смущението ѝ изчезна. Отвори вратата и отвърна:

— Не можеш да си представиш какво ми мина през ума.

— Досетих се, че така ще стане, но едва след като почуках. Съжалявам. Не исках да те изплаша.

Лили си пое дълбоко дъх. Сърцето ѝ продължаваше да бие силно. Сигурно причината за това бе привлекателният висок мъж, който стоеше пред нея в тази съботна вечер. Нямаше нужда да му вярва, за да ѝ бъде приятно, че го вижда. Пеенето не бе единственото нещо, което ѝ липсваше в последно време. Имаше нужда и от компанията на други хора.

Тя мушна ръце в задните джобове на джинсите си и каза:

— Какво става?

Джон обаче гледаше през рамото ѝ към масата, от която тя току-що бе станала.

— О, дошъл съм в неподходящ момент.

Лили се засмя. Нямаше нужда от свенливост.

— Всъщност не. Това е парти за един.

— Парти значи. — Джон си пое дъх шумно и дълбоко. — Каквото и да си сготвила, ухае невероятно.

— Вечерял ли си?

— Не, но не се натрапвам на чужди партита.

Тя го погледна укорително, отстъпи назад и го покани е жест да влезе.

Джон прокара ръка по брадата си и погледна пуловера си.

— Изглеждам отвратително.

Наистина пуловерът му бе разтеглящ, панталоните — опърпани, а кецовете — износени. Дрехите му обаче бяха чисти — нещо, което в момента тя не можеше да каже за себе си. Лили погледна петната от брашно по фланелката и джинсите си и отвърна:

— И аз.

Но не можеше да направи нищо по въпроса. Не и когато той стоеше на вратата, а вечерята бе готова. Лили го остави сам да реши дали да си тръгне или не. Върна се в кухнята и донесе прибори за още един. След минута наряза царевичния хляб на парчета и ги сложи в една кошничка. В това време Джон стоеше във всекидневната и се оглеждаше. Доволна от себе си, Лили сипа от яхнията в две чинии, докато гостът продължаваше да разглежда дома ѝ. Едва когато започна да налива вино в две чаши, домакинята се замисли. В какво положение се намира в момента?

Да, неговата компания ѝ бе много приятна. Можеше дори да нарече това бизнес. Да, Лили искаше Джон да изрови всички кирливи ризи на Тери Съливан. Но не беше готова да изпълни своята част от сделката.

— Бележки ли си водиш? — попита тя, като бавно се изправи.

Джон тъкмо разглеждаше втория етаж. Усмихна се и на свой ред попита:

— Къщички за птици?

Лили проследи погледа му.

— Това е идея на Селия. Както и всичко останало.

Той пристъпи към стълбището с намерение да се качи горе, но се спря.

— Тя бе невероятна жена — изрече развълнувано.

После видя приготвената маса, сервираната храна и виното, налято в чашите. Единственото, което успя да каже, бе едно тихо „уха!“.

Лили го предупреди:

— Това не е за книгата. Ти просто дойде в момента, в който се канех да вечерям.

— Няма да го споменавам в книгата си — обеща Джон, като отиде до масата. Широко отворените му очи бяха изпълнени с

възхищение. — На никого няма да кажа. Винаги ли вечеряш така?

— Не. Не съм добра готвачка. Ще вечеряш на свой собствен риск. Отказвам да поема всякаква отговорност.

Джон не изглеждаше разтревожен.

— Нещо, което ухае толкова хубаво, не може да не бъде вкусно. Освен това си приготвила храната за себе си. Ако беше сготвила за мен, може би щях да се разтревожа. Да не би да си сложила нещо вътре — например малко арсеник? — Джон присви вежди и погледна най-близкия до него стол. — Тук ли да седна?

Още преди Лили да кимне, той заобиколи бързо масата и дръпна назад нейния стол, тя бе силно впечатлена. Възбудата му съвсем основателно я караше да си зададе въпроса кога за последен път е ял пълноценна храна.

— Благодаря — каза Лили, когато Джон премести стола ѝ навътре.

Гостът отиде до мястото си, седна и постави салфетка върху скута си. Погледна своята купа, пълна догоре с яхния, после отмести поглед и към нейната, която бе пълна до половина и стоеше на печката.

— Не те попитах дали имаш достатъчно.

Лили се усмихна.

— Има достатъчно от гозбата за още десет души. Предположих, че по принцип ядеш повече от мен.

— Може би си права — каза Джон и се усмихна. Обаче усмивката му полека се стопи, духовитостта му изчезна и той стана по-сериозен и трогателно искрен. — Благодаря ти. Не очаквах такова посрещане, докато идвах насам.

— А какво очакваше?

— Не знам. Бях излязъл в езерото, за да погледам моите птици и изведнъж усетих, че чувам твоя глас. Имаш прекрасен глас.

Същото и бе казал и Тери Съливан.

— Гмурците пеят също добре посвоему.

— Твоят глас е по-хубав. С него можеш да вършиш неща, които те не могат.

— Не звучи така, както техните гласове.

— Може би, но е прекрасен. — Джон взе чашата си, за да вдигне тост. Когато тя го последва, той каза: — За твоя глас.

За миг Лили се усъмни в искреността му. Виното стопли гърлото ѝ.

— Благодаря — отвърна тя, след като постави чашата си отново на масата. — Липсваше ми.

— Кое, работата в клуба ли?

— Липсваше ми пеенето. Едва вчера вечерта си дадох сметка от колко време не съм пяла. Изобщо не осъзнавах това.

— Сега имаш други грижи — каза Джон, като я гледаше в очите. — Не мога да започна да вечерям преди теб, а ароматът на тази яхния направо ме убива.

Лили опита от яхнията. Според нея гозбата бе толкова добра на вкус, колкото бе приятен и ароматът ѝ, но мнението ѝ в никакъв случай не бе безпристрастно.

— На вкус е много по-хубава, отколкото на мирис — каза Джон и си взе парченце царевичен хляб, след като домакинята му подаде кошничката.

За няколко минути настъпи мълчание. Тъй като крясъците на птиците бяха секнали, Лили стана и сложи един диск в CD-плейъра. Музиката на Лист подхождаше най-много на такава нощ. Мажорни тонове, които да заменят мрачното ѝ настроение. Тя продължаваше да мисли за това, когато се върна на масата.

— Къщичката е прекрасна — отбеляза Джон.

Лили се огледа.

— Едно пиано щеше да свърши добра работа. Имам пиано в Бостън. Също и БМВ.

— Ах — въздъхна Джон, — някакво си БМВ.

Тя прие с усмивка начина, по който журналистът изрече тези думи, но веднага зае отбранителна позиция:

— Знаеш ли колко се трепах, докато успея да намеря кола, която мога да си позволя. Същото се отнася и за пианото. И двете ми липсват. Сигурно ще си помислиш, че съм материалистка, но не е така. Не съм си купила такава кола, за да впечатлявам, когато и да било. За мен тя има по-особено значение.

— Какво?

Лили го погледна дръзко в очите.

— Независимост. Способност да се грижа сама за себе си.

Вестниците се бяха постарали да изглежда като глупачка. Уволниха я от двете места, съседите ѝ страняха от нея, но тя нямаше намерение да се предава. Можеше да се грижи за себе си и искаше той да го знае.

— А пианото? — попита Джон.

Лили се усмихна, въпреки че не ѝ бе толкова весело.

— То е като част от тялото ми — отвърна му прямо. — Кога ли ще мога да си го върна? — всъщност искаше да знае кога може да възстанови доброто си име.

— Вече за бизнес ли говорим?

— Предполагам — Лили постави лъжицата си на масата. — Откри ли нещо?

— Да. Само че не знам какво означава. — Джон отхапа от царевичния хляб, сдъвка залька и преглътна. — Чудесен е — продължи той и сложи в устата си остатъка от парчето. Отпи вино, за да преглътне по-лесно и каза: — Направих ново проучване на имотите. Потвърди се информацията за всичките различни апартаменти, които е наемал. Научих и още нещо. Управлява лек автомобил „Хонда“ на осем години, регистрационният му картон в пътна полиция съвсем не е изряден. Това означава, че или е мързелив, разсеян, или просто си играе със закона. Изчаква регистрацията да изтече и след това пререгистрира колата. Има неприятности и с глобите за паркиране. Обикновено ги плаща закуп, най-често, когато пререгистрира автомобила. Съставят му актове за превишена скорост, но той подава жалба срещу тях.

— И печели ли?

— Да. Устата му работи. Измъква се от всяка ситуация.

Лили знаеше това. Спомни си колко лесно я бе измамил и си даде сметка, че не си струва да се разгласяват неговите нарушения на законите, свързани с управлението на моторни превозни средства. Тя съвсем се обезкуражи.

— Това ли е всичко?

— Има и още нещо. — Джон я погледна в очите. — Нещо много интересно, което дава отговор на въпроса защо сменя адресите си толкова често. Бил е женен три пъти.

— На колко години е?

— Колкото мен. На четирийсет и три. Знам какво си мислиш и си права. Има много мъже на моята възраст, които са се женили по три пъти.

Не. Лили си мислеше, по-скоро се питаше дали Джон изобщо е бил женен.

— Странното тук е — продължи журналистът, а очите му изведнъж станаха по-тъмнокафяви, — че никой не е знаел за това. За първи път се е оженил в колежа. С Тери бяхме съвипускници, но аз не знаех нищо такова за него. Обадох се на двама други негови познати — и те не знаеха да е имал съпруга. Втори път се оженил, когато е живял в Провидънс. Познавах един фотограф там, с когото Тери често работеше. И той не бил чувал нищо за никаква съпруга на Тери. За трети път сключил брак в Бостън. Получих информация от трима души там, включително и на редактора му. Всички решиха, че си измислям. Не бяха чували и за една жена, какво остава за три!

— Може би е човек, който не обича да се шуми около личния му живот.

— Но това е странно, не мислиш ли? Добре, не си пада много по шумните компании. Поставя ясни граници между личния и професионалния си живот. Но ти не би ли поканила приятели на сватбата си? Няма ли да съобщиш на приятели добрата новина, дори и да става дума само за годеж? Повечето хора представят съпругите си на тези, с които работят. Или пък ги споменават шеговито: „Трябва да бягам, защото жена ми ме чака.“ Не и Тери. Това, че е разтрогнал три брака, е едно, а фактът, че никой не знае за трите му съпруги — е съвсем друго. Не мога да го разбера.

Колкото повече Лили вникваше в думите на Джон, толкова повече се съгласяваше с тях.

— Разполагаш ли с имената на жените?

Журналистът кимна.

— Бяха вписани във формулярите при наемане на жилище. Следващото нещо, което възнамерявам да направя, е да се свържа с тях.

— Защо е пазил всичко това в тайна?

Причините можеха да бъдат най-различни — от съвсем невинни до най-отблъскващи, но Лили можеше единствено да предполага. Вече

се бе уморила от размисли за Тери. Беше любопитна да научи нещо повече за Джон.

Тя затопли малко ябълков сок, наля го в канички и двамата излязоха на верандата. Нощта бе твърде тиха, а езерото — спокойно. В момента мъжът и жената не искаха да тревожат с гласовете си спящата природа. Известно време те седяха на стълбите, гледаха към езерото и пиеха от ябълковия сок. Лили чувстваше присъствието на Джон. Усещаше близостта на голите му колене и окосмените му крака. Нямахше желание да нарушава тишината.

— Студено ли ти е? — попита гостът.

Лили поклати глава.

— Разкажи ми за себе си.

— Какво искаш да знаеш?

Младата жена искаше да знае дали е искрен с нея. Интересуваше се дали ще постави собствените си интереси над нейните, ако обстоятелствата го притиснат. Дали можеше да му вярва. Нямахше смисъл да му задава тези въпроси. Ако не бе сигурна в това, защо трябва да му се доверява? Неговите отговори бяха без значение. Ето защо Лили попита:

— Тери е на твоя възраст и е бил женен три пъти. А ти?

Джон се усмихна с навъсено лице:

— Какво си чула? Не че си питала някого, но хората говорят. Попи ти е казала къде живея — докато произнасяше последната дума, гласът му леко се промени и Лили разбра, че Джон само предполага.

Тя не отрече и отвърна:

— Че никога не си се женил. Сигурно говорят същото и за мен.

Джон направи движение с ръка, сякаш поздравяваше, докосвайки несъществуваща шапка. Накрая се примири с новата тема на разговора.

— Истина е. Навремето имах стабилна връзка с една жена. С Марли бяхме заедно осем години. Тя би казала, че сме много близо до брак. Аз обаче не мислех така.

— Защо?

— Не харесваше работното ми време.

— Тя не работеше ли?

— Разбира се, че работеше. Ръководеше отдела по рекламите и обявите. Работното ѝ време бе по-лошо и от моето. Искаше да съм

свободен винаги когато и тя биваше свободна. Това обаче не се случваше често. Може би затова връзката ни продължи толкова дълго.

— Защото не сте се виждали често ли?

Джон кимна.

— Бяхме съвсем различни. Тя не беше клюкарка, ако разбираш какво искам да кажа.

Лили прекрасно го разбираше. Сара Марковиц често се отбиваше, за да поклюкарства. Или поне навремето често го правеше. Сега Сара не знаеше къде се намира Лили в момента.

Джон каза:

— На Марли нямаше да ѝ хареса да се буди в събота сутрин в центъра на града. Нямаше да ѝ харесат гмурците. Тя не беше човек, който обича да си дава почивка. А аз съм точно такъв.

Лили искаше да си представи мястото, където той си почива, и попита:

— Как изглежда жилището ти?

— В Уийтън Пойнт ли? Скъпо, но става все по-голямо. Когато го купих, приличаше на най-обикновена лагерна постройка край езерото. Къщата бе малка и миришеше на мухъл. Беше много студена. Първото нещо, което направих, бе да си набавя печка с дърва, но без хубава изолация не може да се постигне кой знае какво. Първата зима, която прекарах тук, непрекъснато мръзнях. Тръбите замръзнаха. Беше цяло приключение. Но извиках човек да ги оправи и напролет смених изцяло водопровода и поставих добра изолация. През лятото пък добавих още едно помещение към първия етаж, а следващото лято — две стаи към горния.

— Заради баща си ли се върна в Лейк Хенри?

Джон извърна очи и се загледа в тъмнината.

— Не. Офертата за работа бе много добра.

Лили предполагаше, че е имал предложения за работа и от други места, но в Лейк Хенри се бе завърнал като напълно променен човек.

— Да — каза Джон с тих глас. — Всъщност наистина се върнах заради него. С Гас трябва да уредим някои неща.

— И как върви?

— Все още не много добре. Той е костелив орех.

Лили прекрасно го разбираше. Майда беше същата.

— Трудно ли ти беше в началото, след като се върна?

— Да. Хората бяха студени към мен. Едва след няколко броя на „Лейк Нюз“ атмосферата започнала се разведрява. — Журналистът обърна глава и погледна Лили в очите. — В редакцията получихме писма, отнасящи се до твоя случай.

Писма до редакцията? Младата жена отпусна глава на коленете си и затрепери. Разбира се, това със сигурност щеше да се случи, особено след като хората вече знаеха, че се е върнала.

Лили дочу някакво шумолене, но разбра какво бе то едва когато усети тежестта на пуловера на Джон върху раменете си. Може би щеше да се възпротиви, ако топлината не я караше да се чувства толкова добре. Тя спусна ръкавите през раменете си и уви ръце в тях.

— Това, което пише в писмата, хубаво ли е или лошо?

— Повечето е хубаво.

— Повечето?

— В едни се изказва тревога, че журналистите отново ще започнат да душат наоколо, след като научат, че си тук. Другите изразяват само топли чувства, които достигат до радост, че си се върнала. Искаш ли да ги публикувам?

Тя се сепна:

— Питаш ли ме наистина?

— Да.

Лили не бе очаквала това.

— Значи ако те помоля да не го правиш, няма да ги публикуваш, така ли?

— Точно така. Ти решаваш.

Тя се загърна по-добре с пуловера. От него лъхаше ароматът на Джон, имаше мириса на нещо чисто и на мъж — една комбинация, която й действаше успокояващо. Без каквато и да било причина Лили се усмихна.

— Защото си добър човек ли го правиш, или защото искаш да ме предразположиш към себе си?

— И двете. От години не съм вечерял така.

— Яхния и хляб? Не е нищо особено.

— Гъста яхния, сладък царевичен хляб, отлежало вино и красива жена. Беше разкошна вечеря.

Лили извърна глава. По-голямата част от лицето му бе в сянка, но видя усмивката му. Тя стопли душата ѝ. Може би Джон просто се

опитваше да я омае, но точно сега това ѝ харесваше.

До слуха ѝ отново достигна някакъв звук. Вдигна глава и се заслуша в него. Звукът идваше отдалеч. Това не бяха писъци на гмурци, а по-скоро някакви весели, игриви гласове, които се догонваха един друг. Дали не бе човешки смях?

— Какво става? — прошепна тя.

Джон се засмя и също шепнешком отвърна:

— Днес е последната съботна нощ през септември.

— О, господи! Още ли го правят?

— Това е традиция в Лейк Хенри.

В последната съботна вечер на септември куражлиите от града ходеха да се къпят голи на езерото. Ходеха до едно скрито заливче, което се врязваше по-навътре в сушата. Участниците в този ритуал бяха обикновено тийнейджъри или хора, едва прехвърлили двайсетте. Понякога последната септемврийска нощ бе доста студена. Но телата на участващите не усещаха студа, нито пък тялото на Лили го усещаше в този момент. Докато стоеше с Джон и си мислеше за онези голи тела някъде далеч на брега, душата ѝ запя. Джон се приближи до нея и я попита като стар приятел:

— Ти правила ли си го някога?

Бедротото му бе на сантиметри от нейното, Лили притисна очи в коленете си и поклати отрицателно глава. След това попита:

— А ти?

— О, да. Всяка година, откакто станах на единайсет. Точно там за първи път докоснах женски гърди.

Лили се опита да пресъздаде в съзнанието си този момент, но не можеше да си представи Джон като току-що навлизащ в пубертета. По-лесно ѝ бе да си го представи като младеж, който възмъжава. В този случай той приличаше много на мъжа, който седеше до нея сега, само че беше гол.

— Искам да кажа — прошепна Джон, — че ти си във водата, сред всички тези ръце, крака и тела, и никой не знае кой кого докосва. Така се сбъдна мечтата на един малък пакостник.

Лили не можа да се въздържи:

— Чии гърди докосна?

— Не знам, но ми хареса.

Тя се засмя, като скри лицето си в пуловера на Джон. Беше смутена, но и весела. Усети, че бе също и възбудена. Гърдите ѝ потръпваха, като си поемеше дъх. От доста време не бе усещала топлина на онова място. Ето и една от изненадите на вечерта, при това съвсем не неприятна. Но тогава, точно когато младата жена се питаше как да подхрани това чувство, Джон каза:

— По-добре да тръгвам.

Преди тя да успее да каже каквото и да било, за да го спре, той слезе от верандата и с уверени крачки тръгна към брега на езерото. Лили си помисли да извика: „Ето ти пуловера“ или: „Благодаря ти, че дойде“, или пък: „Остани за малко“. Но не помръдна, не изрече и дума. Седеше, потопена в неговия аромат, и гледаше как лицето му се отдалечава от нейния кей, огряно от лунна светлина.

Как можеше да заспи, като си мислеше всичко това? Как можеше да заспи, когато пред нея току-що се бе отворило цяло море от нови възможности? Да се възхищава на едни дълги, стегнати, леко окосмени крака бе едно, а да иска да ги докосва — съвсем друго. Докато лежеше на леглото в онези дълги часове в тъмното, тя си представяше точно това. А и не само това. Чувстваше се самотна, изпитваше нужда от някого до себе си. Проклетият пуловер не помагаше. Стоеше си, праметнат на един стол, и миришеше на Джон. Лили заспа отчаяна и се събуди объркана. Не знаеше дали да се довери на Джон. Не знаеше дали бе редно да смесва работата с удоволствието. Питаше се дали бе разумно допълнително да усложнява живота си, при условие че той вече достатъчно се бе объркал.

Като се абстрахираше от секса, това бе въпрос, който тя при други обстоятелства може би щеше да обсъди с кардинала. Лили гледаше на това като на ирония на съдбата. Бе постъпила точно така, когато трябваше да реши дали да се премести от Олбъни в Бостън. По това време се срещаше с един мъж и на връзката им не ѝ липсваше перспектива. Той беше вълнуващ, романтичен и следваше неотклонно интересите си. Имаше проблеми с характера, но отец Фран не я посъветва да го остави. Той не ѝ казваше какво да прави или какво да мисли, но не беше просто дърво с уши. Задаваше ѝ въпроси. Като мислеше върху тях, тя обикновено достигаше същината на проблема.

И сега искаше да я намери, но в главата ѝ се бяха разбъркали толкова много неща и противоречиви мисли. Отец Фран можеше да ѝ

помогне да се доближи поне малко до онзи душевен покой, който желаше. Но вече нямаше как да разговаря с отец Фран. Затова, тъй като бе неделя сутрин, тя реши да отиде на църква.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Поне малко да се поуспокои — звучеше толкова приятно, но хубавите неща обикновено не са лесни. Да се появи в църквата на Лейк Хенри в неделя сутринта означаваше всички да я видят. Лили бе раздвоена. Една част от нея не бе готова за това. Другата вече се бе уморила да се крие като страхлива малка жабка. Точно тази част ѝ подсказа, че е време да направи първата стъпка.

Лили си взе душ и през цялото време си мислеше за пълния с дрехи гардероб, който бе оставила в Бостън. След това облече единствения костюм, който бе взела със себе си. Сложи си малко грим за мигли и руж и внимателно изсуши косата си със сешоар. Десетина минути по-късно си направи кафе, като непрекъснато поглеждаше часовника. Така бе преценила времето си, че да пристигне пред църквата точно преди началото на службата. Тогава всички щяха да бъдат вече вътре и щеше да има възможност да си намери място някъде на задните редове, без никой да я забележи. Тя се качи във взетия назаем фургон, задоволи всички негови капризи при запалването, докато двигателят заработи. После пое по пътя, който обикаляше езерото.

Утринта бе хладна, но не студена. Въздухът беше чист, а есенните листа — невероятни. Тази сутрин си струваше човек да шофира просто за удоволствие. Тъй като бе много притеснена, Лили можа да почувства само съществуването на красотата, изпълваща всичко наоколо. На паркинга пред църквата нямаше свободно място и тя остави колата близо до библиотеката, а останалия път извървя пеша. Две момичета на не повече от шестнайсет-седемнайсет години тъкмо се качваха тичешком по широките бели стъпала, когато и тя пристигна. Лили не ги позна, но по начина, по който двете я погледнаха миг преди да влязат вътре и да изчезнат от погледа ѝ, тя разбра, че се бяха досетили коя е.

„Обръщай се и се прибирай!“ — обади се в нея по-страхливата ѝ половина, но Лили нямаше желание да остава вечно затворена в

малката си къщичка. Освен това двете тийнейджърки вече знаеха, че е дошла. Ако сега не влезеше вътре, наистина щеше да даде повод за различни слухове.

Силно смутена, но твърдо решена да изпълни намерението си, Лили ги последва в църквата. В преддверието нямаше никой, но не бе тихо. Във въздуха се носеха звуците на орган, а хорът запя „Вярата на нашите отци“. Един свят на спомени разтвори врати пред нея. Това бе свят на скрити дълбоко в душата ѝ образи, останали там от времето, когато самата тя пееше в хора всяка неделя. Обичаше да го прави. Майда също одобряваше това. Ето защо тези мигове в църквата бяха едни от малкото случаи, в които всичко в живота ѝ бе наред.

С потръпващи гърди си пое дъх, прекоси преддверието и се изправи пред вратата на залата. Местата в голямото помещение бяха вече заети, но тя забеляза свободно място точно до пътеката, на една от пейките на предпоследния ред. Лили седна, като се извини с поглед на по-малкия брат на Чарли Оуенс. Той без съмнение си бе запазил повече място, за да може да се протяга по време на службата. След това отпусна ръце в скута си и наведе глава. Нямаше нужда да вдига очи, за да бъде сигурна, че майка ѝ заедно с Роуз и семейство Уинслоу седят на четвъртата пейка вдясно. Други по-видни семейства от Лейк Хенри заемаха пейките непосредствено зад и пред тях. Предполагаше, че познава и много от хората, които заемаха по-задните редове, но не вдигна глава. Лили чувстваше, че техните погледи са обърнати към нея. Усещаше това толкова ясно, колкото и студенината на собствените си пръсти. Затова съсредоточи цялото си внимание върху органа, химните и хора. Хористите изпълниха „Благословен обет“, а след това „Съкровеният час за молитва“. Младата жена не пееше, нито пък четеше Евангелието заедно с останалите богомолци, но слушаше всяка дума. Човекът зад амвона говореше за милосърдие, опрощение и любов. Лили слушаше мощния глас на проповедника и поглъщаше всяка негова мисъл. Този мъж успя да прогони отчаянието и смущението от съзнанието ѝ поне за кратко. Светостта на това място проникна в нея и послужи като балсам за наранената ѝ душа, облекчавайки болката. Когато хорът подхвана заключителните химни, тя вече дишаше бавно и дълбоко.

Лили се измъкна от църквата преди благословията. Страхуваше се, че ако сега започне да отговаря на въпросите на хората, може да

загуби чувството на покой, което току-що бе постигнала. Успя да запази това чувство. То бе примесено и с нещо друго, нещо, което не бе очаквала. През тези кратки мигове, докато седеше тихо в църквата заедно с останалите жители на Лейк Хенри, Лили имаше усещането, че принадлежи на някаква общност. Не можеше да си спомни откога не бе изпитвала такова чувство.

Още преди шепота на хората да достигне до Джон, той разбра, че Лили е в църквата. Воден от шесто чувство, вдигна глава точно в този момент, в който тя влезе. Журналистът седеше в далечния край на пейката, която бе непосредствено пред тази на Лили. Тъй като и самият той не бе редовен посетител на църковните служби, Джон също бе пристигнал минути преди започването на церемонията.

А защо беше дошъл тук? След като цяла нощ душата му горя в пожар от плътски желания, който никога нямаше да угасне, Джон бе почувствал нужда да ангажира съзнанието си с нещо по-възвишено. Веднага щом погледна Лили обаче, тези намерения се изпариха. Ето защо той пееше с цялото си сърце всеки химн и съсредоточи вниманието си върху службата на проповедника. Слушаше внимателно всяка негова дума и до края на церемонията успя да постигне пълен контрол над емоциите си.

В този момент той се абстрахира от физическото привличане и потърси душевната красота. Сега изпитваше уважение към Лили заради други неща. Току-що тя бе показала голяма смелост, идвайки тук, въпреки шепота и любопитните погледи на хората. Да, тя си тръгна рано, но в началото и Джон напускаше различните обществени мероприятия по-рано. Разликата бе, че той напълно си бе заслужил недоверието на своите съграждани. С Лили не беше така. Тя трябваше да тръгне по пътеката между редовете и да седне при семейството си. Тревожеше го фактът, че тя не можеше да направи това. Джон се опитваше да се пребори с тези мрачни мисли и след като излезе от църквата. Наблюдаваше как потокът от хора залива белите стъпала, за да се разпръсне след това под лъчите на топлото есенно слънце. В този момент Джон забеляза Каси Бърнс. Тя бе застанала неподвижно заедно с мъжа си и държеше в ръцете си дете. Други две подскачаха около нея. На ръст едва достигаха до хълбоците ѝ.

Съпругът ѝ се отдели от тях, за да поприказва с пастора. Каси тръгна към колата. Тогава Джон заобиколи тълпата, така че да се

срещне с нея по средата на разстоянието, което я делеше от автомобила. Той вдигна на раменете си по-малкото от двете дечица, припкащи около майка си. Бе четиригодишно момченце на име Етан. После продължи заедно с Каси, докато детето силно стискаше брадата му.

— Видя ли Лили вътре? — попита Джон, като успя да произнесе въпроса си достатъчно отчетливо.

Тя го погледна закачливо.

— Как бих могла да не я видя?

— Тя ми каза, че ти я представляваш. Как вървят нещата?

— Ако питаш, защото търсиш материал за вестника, нямам коментар.

— Питам като приятел — това бе поне наполовина истина.

— Като приятел на Лили ли?

— Да.

Адвокатката спря и се загледа в очите му. Джон не знаеше какво мисли тя, но миг след това Каси отново тръгна.

— Отговорът е, че засега доникъде не сме стигнали. В петък изпратих факс до вестника, като им напомних, че имат седмица, за да публикуват опровержение. След това завеждаме дело. Срокът изтича утре.

— Смяташ ли, че ще го направят?

— А ти? — попита го Каси на свой ред. — Ти познаваш тези хора по-добре от мен.

Беше самата истина.

— Ще ви оставят да заведете дело. Ще отстояват позициите си. Имат касета.

— Лили ми каза. Това е и плюс, и минус.

— Не е знаела, че я записват.

— Това е плюсът — отвърна Каси, когато стигнаха до колата. — Противозаконно е — сложи детето, което стоеше до нея, да седне на задната седалка. Джон свали Етан от раменете си, подаде ѝ го и тя го настани до другото. След като последното от децата и само се качи в колата, Каси се изправи и погледна журналиста в очите. — Тази история е една голяма лъжа. Дори и Лили да не ми беше клиент, дори и да не беше потърпевша в момента, пак щях да съчувствам. Помня я, когато бяхме малки. Тя страдаше.

— Заради заекването ли? — попита Джон.

Миналата вечер Лили не бе заекнала нито веднъж. Много му се искаше това да означава, че с него тя се чувства добре.

— Заради Майда — отвърна Каси. Вече се бяха отдалечили достатъчно от тълпата, но въпреки това жената сниши глас: — И аз съм имала проблеми с майка си. С всяко момиче е така. Докато бях тийнейджърка, отношенията ми с нея никога не са били съвсем гладки. Но си спомням, че бях много благодарна — и то неведнъж, че не Майда ми е майка.

— Толкова лоша ли е била?

Каси отмести поглед встрани и възмутено въздъхна:

— Майда беше максималистка. Всичко трябваше да бъде перфектно.

— Защо?

— Не знам със сигурност. Знам само това, което казваше майка ми.

— А какво е то?

— Че Майда си е била такава още от самото начало, когато дошла в града и се омъжила за Джордж.

— Животът ѝ бил ли е перфектен тогава, преди да се роди Лили?

— Такъв образ се е стремяла да си създаде. Но дали истината е била такава?

Точно тази истина интересуваше Джон. За поведението на хората винаги имаше причини. Майка му е била отгледана в семейство, в което са я възпитавали да бъде контактна и любезна с околните. Поради това животът ѝ с Гас е бил непосилно изпитание. Гас никога не бе виждал достоен съпруг. Затова и самият той нямаше понятие как трябва да се държи, за да бъде такъв. Като малък Джон не беше чувал нито дума на одобрение от баща си. И на четирийсет и три продължаваше да търси това одобрение. А Майда? Майда Блейк вечно изискваше съвършенство. Питаше се защо.

— Кой би могъл да знае? — попита Джон.

— Аз не знам. Нито пък майка ми — отвърна Каси и протегна ръка, за да подаде ключовете от колата на съпруга си, който се приближаваше към тях. — Опитай да научиш нещо от Мери-Джоун Суийт. Тя познава Майда още от времето, когато е дошла в Лейк Хенри.

Мери-Джоун беше председателка на Градинарския клуб. Едва ли би могъл да се направи по-добър избор за тази длъжност. Беше дребна и слабичка жена. Кичури сива коса се спускаха над челото ѝ. Слагаше сини сенки за очи на клепачите си и малко руж върху страните си. Така приличаше, според Джон, на онези теменуги, които членовете на клуба всяка пролет засаждаха в саксиите на прозорците си. Мери бе тиха жена, за която се знаеше, че говори повече с растенията, отколкото с хората. Наистина, когато след църковната служба Джон я забеляза от паркинга и с няколко крачки прекоси улицата, за да отиде при нея, тя се бе навела над огненочервен храст пред магазина на Чарли.

— Познаваме се от много отдавна — призна възрастната жена, след като Джон произнесе името на Майда. — Вече бях в клуба, когато и тя стана член. По-възрастна съм от нея, но веднага станяхме приятелки. Винаги когато Лили влизаше в църквата... — Мери Джоун погледна тъжно журналиста. — Горката Майда.

— Горката Лили — поправи я Джон.

— Горката Майда — настояваше жената. — Що се отнася до Лили, тя наистина проявяваше голямо търпение и загриженост. С това дете бяха свързани най-големите ѝ опасения.

— Вярваш ли на вестниците?

— Не — отвърна провлачено Мери-Джоун, като сви устни. — Но това се отрази много лошо на Майда. Тази история е поредното страдание в живота ѝ. Първо заекването на Лили, след това нещастieto с краката на Попи и накрая смъртта на Джордж. Сега отново Лили — възрастната жена поклати глава, откъсна една вейка с яркочервени листа, постави я в свивката на ръката си и прошепна нещо на храста.

— Извини ли му се? — попита Джон.

Мери-Джоун се изправи.

— Казах, че Майда дойде тук, за да получи нещо по-добро.

— По-добро от какво?

— От това, което е имала.

— А какво е било то?

Мери-Джоун се усмихна. След това се наведе, събра нежно в ръцете си няколко клонки, паднали ниско над земята, и ги вдигна към

изправената част на храста. Посочи към прахта, която те бяха скривали досега.

— Виждаш ли тези малки стръкчета, които се показват от земята? — попита старицата. — Те са от кореновата система на това растение — изправи се, пусна внимателно клонките и погледна Джон в очите. — Те са глупаци. Аз не съм. Много въпроси задаваш, Джон Киплинг. Започваш да приличаш на Тери Съливан.

— Обаждал ли ти се е?

— Както и много други. Предполагам, това е съвсем естествено, като се има предвид, че съм председател на Градинарския клуб, а Майда има прекрасна градина. Тери е най-настоятелният.

— Какво му каза?

— Същото, което казвам и на теб сега — жената вдигна гордо глава и стисна здраво устни.

— Аха — продума примирено Джон, но след това се опита да я накара да размисли: — Но аз няма да пиша статия за вестника.

— Може и така да е, но Майда ми е приятелка. Не мога да ти кажа нищо лично за нея.

— Знаеш ли такива неща за нея?

— Разбира се. Познавам Майда от трийсет и пет години — тя отново вдигна предизвикателно брадичката си и запечата устни. После се загледа задълго в него, докато той се опитваше да измисли как да я накара да говори. След като не можа да измисли нищо, което неговата съвест би му позволила да използва, тя се усмихна самодоволно и си тръгна.

Докато караше към Гребена, Джон се опитваше да разгадае тайните на Майда. Нито едно от предположенията, които минаваха през ума му, не изглеждаше достатъчно обосновано. Въпреки това тези мисли не му позволяваха да потъне в душевния мрак, който винаги го изпълваше на път към бащиния му дом. Журналистът махаше с ръка за поздрав на хората, застанали по верандите, но никой не го поглеждаше в очите. В интерес на истината, той и не очакваше подобен жест от местните жители. Джон спря пред къщата на Гас, взе чантата с продукти и влезе вътре.

Гас бе полулегнал на дивана. Беше обул смачкани зелени панталони и бе нахлузил оранжева риза, от която липсваха копчета. Джон бе заръчал на Дулси да го бръсне през ден, но, изглежда, баща му се съпротивляваше упорито. Наболата му сива брада бе на повече от два дни. С едното си по-широко отворено око и с тази разрошена бяла коса старецът представляваше най-трагичната картина, която синът някога бе виждал. По чорапите на Гас имаше доста дупки.

Това вбеси Джон. Той стисна здраво чантата и се приближи до дивана.

— Какво стана с новите ти чорапи?

— Какви нови чорапи? — измърмори баща му, без да го погледне.

— Миналия месец сложих цяла дузина нови чифтове чорапи в нощното ти шкафче.

— Не съм ги искал.

— Не, но аз ги донесох. Бяха подарък за теб.

— Моите ми харесват повече.

— Твоите са скъсани.

Гас вдигна глава. Едното му око бе наполовина затворено.

— Теб какво те е грижа? Щом искам да нося скъсани чорапи, това си е моя работа. И кажи на Дулси Хюит да не идва. Омръзна ми други да ми казват какво да правя. Оставете ме на мира.

Изглеждаше толкова нещастен, че Джон изобщо не знаеше какво да прави. Затова влезе в кухнята, която бе учудващо подредена. Даже би предположил, че Гас не е ставал от дивана, откакто Дулси си е тръгнала тази сутрин.

— Обядвал ли си? — викна синът.

След като баща му не отговори, той застана на вратата на кухнята и погледна към всекидневната. Гас гледаше гневно към пода. Тъй като не му се искаше да рискува с нов спор, Джон извади продуктите на масата, забърка омлет и го поднесе на баща си заедно с намазана с масло препечена филийка.

Старецът отмести очи от пода и погледна чинията.

— В него има всичко, каквото обичаш — каза синът, — шунка, сирене, зелени чушки. Препечената филийка е от овесен хляб, изпечен тази сутрин в магазина на Чарли.

— Мразя зелени чушки.

Джон не му повярва нито за миг. Пред него стоеше човек, който навремето взимаше прясна хрупкава зелена чушка, спукваше я, късаше парченца от нея и ги ядеше едно по едно. Но Джон нямаше желание да спори. Нямаше смисъл.

— Полезни са за теб.

Гас изсумтя:

— Ще ме направят ли по-силен? Ще ме направят ли по-млад? Ха! — но след това взе чинията.

На Джон му бе ясно, че баща му ще се храни по-спокойно, ако не бъде смуцавана гордостта му. Затова остави Гас сам. Застана до печката и изяде остатъка от омлета направо от тигана. После изми съдовете. Тъй като искаше да помогне с още нещо, журналистът избърса рафтовете на хладилника. Повечето от храната, която бе донесъл миналия път, вече я нямаше. Нямаше обаче никаква представа дали Гас я е изял, или Дулси я е изхвърлила. След като изминаха поне двайсет минути, гостът се осмели да се върне във всекидневната. Старецът бе заспал. Изглеждаше, сякаш не е помръднал и мускул от тялото си, но чинията беше празна. Доволен, Джон я отнесе. После поредна за малко на стария стол с мека тапицерия и се загледа в спящия си баща. Така бе правил и преди четирийсет години. Тогава Гас изглеждаше огромен човек, с големи всевиждащи очи и мощен, гърмящ глас. Младият мъж си спомни как разглеждаше изпъкналите вени по предмишниците на баща си, белезите по пръстите му, космите по извивките на ушите. За малкото момче всичко това бе знак за сила. В онези години му се възхищаваше. Но да каже това на Гас бе нещо съвсем друго.

На връщане от Гребена Джон се отби в офиса и факсът, който го очакваше там, повдигна духа му. Беше изпратен от Джак Мабет и бе оръжие, което Джон можеше да използва на два фронта. Пол Рицо бе започнал кариерата си с помощта на фалшива автобиография. В нея бе заявил, че е достигнал последното ниво, преди да получи диплом по английски език в Дюк, и че е завършил журналистика в Нюйоркския университет. Всъщност бе започнал следването си в Дюк, но не бе могъл да продължи заради неиздържани изпити. След това се прехвърлил в университета в Маями, но и оттам го изхвърлили. Следователно не е имало никаква последна степен, преди да вземе диплом по английски език. Що се отнася до Нюйоркския университет,

оказа се, че изобщо не е кандидатствал, още по-малко да е учил там. Бе излъгал работодателите си, както и читателите.

Ами Джъстин Бар, защитникът на семейството, домашното огнище и целомъдрието? Увеличал се по сексуалните перверзни. Така твърдели няколко проститутки. Те правели за женени мъже това, което техните съпруги им отказвали. Пазели имената на клиентите си в тайна, за което те допълнително им плащали. Но имало записи, имало снимки. Достоверността на информацията била гарантирана. Държали Джъстин Бар в ръцете си.

Ако Джон беше Тери, може би веднага щеше да започне да мисли как да разгласи тези сведения по възможно най-шокиращия за обществеността начин, за да може последиците да бъдат унищожителни за Бар. Но той искаше да бъде по-благороден от своя колега, искаше да спазва някакво приличие. Ето защо Джон не започна да крои планове, а просто остави факса настрана. Беше доволен, че вече е тук и може да бъде използван, ако стане нужда.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Преди да тръгне към фабриката за ябълков сок в понеделник сутринта, Лили позвъни на Каси. И тази сутрин във вестника нямаше опровержение, а седмицата, определена като краен срок за публикуването му, беше изтекла. Адвокатката обеща, че до края на деня ще подаде иск, но Лили бе дълбоко разочарована. Тя дълго време се бе молила за по-бързо разрешение на проблема. Животът ѝ бе ад. Искаше нещата да се оправят и да продължи напред.

Ритъмът на пресата за сок я посрещна с добре дошла по-радушно от всякога. Облечена от глава до пети в найлон, тя се хвърли в работата. Вдигаше, избутваше, издърпваше, даже миеше пода с маркуча, когато Майда отиваше за още ябълки. Щом другите спряха за по чаша кафе, тя сама подкара товароподемната машина. След няколко неуспешни опита младата жена успя да разположи машината така, че подемният механизъм да вдигне огромния кафез с плодове точно до ръба на ваната. Изпита голямо задоволство от свършената работа. Веднага щом останалите се върнаха, Лили отново зае мястото си на платформата до пресата и започна да реди решетки, платнища, и да ги пълни с ябълкова каша.

Когато дойде време за обяд, Лили вече знаеше от какво има нужда. Бързо се изми и се запъти към къщата на Майда. Този път обаче не отиде в кухнята. Влезе във всекидневната, седна на столчето от махагоново дърво пред рояла и вдигна капака. Още преди да докосне клавишите, в душата ѝ се възцари покой. Те бяха нейни стари, любими приятели. Погали ги с върховете на пръстите си и пое мириса на слонова кост. След това положи ръце върху тях и засвири. Не мислеше за никаква песен, просто остави пръстите да се движат сами, а те познаваха душата ѝ. От рояла се изтръгваха звуци — нежни и тъжни. Лили се чувстваше по същия начин — малко самотна, малко обърквана, но много се радваше, че е тук.

Затвори очи и остави красивата мелодия да я отнесе надалеч. Напрежението в стомаха ѝ постепенно намаляваше. Хаосът в мислите

й отстъпи място на хармонията. Когато почувства, че силата ѝ се възвръща, ръцете на музикантката станаха по-уверени. Тя си пое дълбоко дъх, изправи гърба си и отвори очи.

Майда стоеше в средата на стаята. Бе поставила едната си ръка зад врата, бе вдигнала глава, вперила поглед някъде надалеч. Тя също се бе понесла на крилете на музиката, точно както и Лили. Възрастната жена свали ръката си, отпусна глава и въздъхна.

— Никой не може да накара тези клавиши да издават такава мелодия — каза тъжно Майда. Пое си дълбоко дъх и продължи с глас, в който липсваше всякакво чувство: — Искаш ли да обядваш?

Този комплимент стопли душата на Лили и, разбира се, тя изведнъж почувства глад. Понечи да стане, но майка ѝ вече бе тръгнала към кухнята.

— Стой тук и свиря. Ще донеса обяда ти.

Още един комплимент? Майда щеше да ѝ донесе храната като в ресторант?

И така Лили продължи да свиря, като избираше песни, които майка ѝ харесваше. Правеше го отчасти за да ѝ благодари и защото това, което най-добре умееше да прави, бе да забавлява хората. Тя свиреше, когато Майда се върна с голям сребърен поднос. Начинът, по който ѝ сервира сандвичите с шунка и сирене и ароматния чай в чашата, накара Лили да се почувства като гостенка.

— Благодаря — каза дъщерята, когато и двете седнаха на дивана. Майда изстискваше лимон в чая си.

— Това е най-малкото, което мога да направя. Вършиш чудесна работа във фабриката.

— Харесва ми.

— Би трябвало да ти плащам.

Лили тъкмо поднасяше сандвич към устата си, но бързо го върна обратно.

— Не го прави.

— Плащам на останалите.

— Те не са ти роднини. С удоволствие ти помагам. Какво друго бих могла да правя?

— Можеше да си при Каси — отвърна Майда, като изчисти трохите от скута си. — Наистина ли ще заведеш дело?

— Нямам друг избор.

Възрастната жена отхапа един залък от сандвича си. След това го остави в чинията, усмихна се и каза:

— Спомняш ли си Дженифър Хоук? Завършихте училище в една и съща година. Сега е Дженифър Елисън. Омъжи се за Дарби Елисън — онова дребно, тъмнокосо момченце скоро роди третото си дете. Още едно момиченце.

Лили не виждаше никаква връзка между детето на Дженифър и делото, което се готвеше да заведе. Бебето определено бе неутрална тема за разговор.

— Това е прекрасно. Тук ли живеят?

— Не. Имат къща в Централен Сейфийлд. Анита Елисън почина миналия месец.

— Бабата на Дарби? Много съжалявам.

— Беше добра приятелка на Селия.

Лили помнеше това. Бе прекарала достатъчно време в къщата на баба си и се бе запознала с всичките ѝ приятелки. Селия обичаше да посреща гости. Понякога в къщичката се събираше цяла компания, а и старата жена се чувстваше в стихията си, когато домът ѝ бе пълен с хора. Лили си спомняше как се гушеше под завивките на горния етаж, докато дамите долу глупаво се смееха с глас на неща, които момичето не разбираше. Обикновено ставаше дума за мъже. Сега щеше да ѝ е приятно да ги слуша.

— Селия ми липсва — продължи Майда съвсем неочаквано.

— На мен също.

— Беше прекрасен човек.

— Да.

— Имаше голямо сърце.

— И големи уши — допълни Лили. — Можех да разговарям с нея почти за всичко.

Това върна Майда обратно от царството на спомените. Изправи се и продума:

— Ти си могла. Но в това отношение вашето поколение е различно. По мое време не бе позволено да се говори за някои неща.

— Не ти е необходимо позволение. Просто даваш израз на мислите и чувствата, си.

Майда се изсмя гърлено.

— Не е толкова лесно.

— Напротив, лесно е.

Майката предизвикателно погледна дъщеря си.

— Какво искаш да ти кажа?

Лили реши да отстъпи. Бе изживяла с майка си толкова малко приятни моменти, че не искаше да разрушава постигнатото сега.

— Казах го хипотетично.

— Говоря сериозно. Какво искаш да ти кажа?

Лили усети старата, добре позната напрегнатост в гласа ѝ. Трябваше да я разсее и затова отвърна:

— Разкажи ми за детството си. Не знам нищо за него.

— Какво значение има? Какво ще промени това? Животът ми започна, когато се омъжих за баща ти. Пък и ти постъпваш много хитро, като искаш аз да говоря. А какви са твоите мисли? Споделяше ги със Селия, но с мен — никога.

Този път Лили не извърна поглед.

— Страхувах се от заекването.

— Сега не те чувам да заекваш.

Не. Наистина сега мислите ѝ течаха съвсем гладко и спокойно. Владееше се напълно.

В далечния край на къщата някой извика:

— Мамо?

— Тук сме — отвърна Майда също на висок глас. — Роуз е.

И Лили се бе досетила, че сестра ѝ е дошла. Гласът на Роуз бе по-различен от този на Попи, а и никой друг не се обръщаше към Майда с „мамо“. Току-що пристигналата гостенка се появи на сводестата врата и погледна смаяно сребърния поднос, сандвичите, чайника и чашите.

— Прекрасно — каза Роуз, — разкош в средата на работния ден.

— Трябваше да хапнем — оправда се Майда и ѝ подаде своята чиния със сандвичи. В нея бе останал половин сандвич. — Ако го искаш, твой е.

Роуз поклати глава.

— Нямам време. Оставих в хладилника бяло месо от пуйка. Сготвено е, само трябва да го притоплиш. Днес момичетата свършиха рано училище и сега са в колата отвън.

— Само Ема и Рути — поправи я Хана, като се шмугна покрай нея. — Здравей, бабо! Здравей, лельо Лили!

— Помолих, ви да ме чакате в колата — смърри я Роуз.

— Те ме щипеха. — Момичето се подпря на облегалката на дивана, която бе по-близо до Лили. Лелята я поздрави, като нежно потърка рамото си в нейното. За това бе възнаградена с още по-широка усмивка.

— Могат да дойдат. И четирите.

— Супер! — възкликна Хана.

Щяха да ходят на кино и след това да вечерят. Такива бяха планове за партито на Хана. Детето бе попитало дали може да покани три приятелки. Когато Лили с радост се съгласи, Хана предпазливо попита и за четвърто момиче.

— В случай че не дойдат. Може би няма да искат — бяха аргументите ѝ.

— Ще приемат — успокои я Лили, като се молеше да е права.

Тя и Хана написаха поканите на богато украсеното с индийски мотиви писалище на Майда. В петък вечерта момичето накара баща си да я откара до пощата, за да ги изпрати. Лили научи за това от Попи, а пък тя — от Роуз, която изглеждаше малко неспокойна.

— Това си е чисто чувство за вина — каза Попи на Лили. — Знае, че трябва да организира това парти, но тъй като твърдеше, че е против, няма и пръста си да помръдне, за да помогне.

Сега Роуз каза:

— Ще ме подлуди с това парти.

— Не е вярно — възпротиви се Хана, но сияйната ѝ усмивка вече бе угаснала. Изнервено, детето прошепна на леля си: — Не знам какво да облека.

— Има цял гардероб, пълен с дрехи — намеси се Роуз. — Не съм виновна, че не и стават.

— Купи ги твърде малки.

— По-скоро ти ги израсна твърде бързо.

— Това не зависи от мен.

— Охо... напротив, зависи.

Думите бяха различни, но тонът бе същият. Лили помнеше много такива спорове от собственото си детство и не можеше да продължи безучастно да слуша.

— Мисля — включи се бързо в разговора тя, — че трябва да отида на пазар. Не взех много дрехи със себе си. Не з-з-знаех колко

дълго ще остана. Нямам нищо подходящо за това парти.

— Ще ходите просто на кино — не отстъпваше Роуз. — Можеш да отидеш така, както си облечена сега.

— Но това е тържество за рожден ден — възпротиви се веднага Лили. Вече не заекваше. Знаеше каква бе целта ѝ. — Хана може да дойде с мен. И двете ще си купим по нещо. Това ще бъде подаръкът ѝ от мен.

— Кога? — попита Хана, а лицето ѝ отново засия.

Изведнъж Лили се развълнува толкова силно, колкото и момичето.

На следващия ден следобед двете отидоха на пазар. Лили тъкмо бе свършила работа във фабриката и се бе измила, когато видя Хана да се задава тичешком по пътя. Както винаги, бе с широка фланелка и увиснали джинси, които не я правеха много стройна. Косата ѝ бе вързана на конска опашка, а това правеше лицето ѝ още по-закръглено. Страните ѝ обаче бяха розови, а в очите ѝ кипеше живот. Лили виждаше в Хана собственото си детство и бе доволна — началото беше многообещаващо.

Двете се отправиха на юг, към Конкорд. Попи бе дала на Лили списък с магазини, като ги бе подредила в зависимост от това кой предлага по-добър избор. Не им се наложи дълго да търсят. Още в първия магазин, в който влязоха, Хана се влюби в една рокля. Беше от фин плат с шотландски десен. Материята бе толкова мека, че плавно и нежно се спускаше по тялото ѝ. Роклята бе стилна и момичето не можеше да свали очи от отражението си в огледалото. Лили знаеше защо: тази дреха я правеше да изглежда по-голяма и по-стройна.

Купиха подходяща панделка за коса и чифт тъмнозелени чорапогачи. Те бяха идеално допълнение към зеления цвят на каретата в роклята. Избраха и чифт обувки с възможно най-ниска платформа.

Оставиха тези неща настрана и се преместиха в другата част на магазина, където се продаваха дрехи като за Лили. Тя се спря на дълга пола, елече и блуза. Полата и блузата бяха от мека синя изкуствена коприна. Елечето бе изтъкано от прекрасно подходящи си цветове. Лили можеше да обикаля магазините с дни и пак нямаше да открие по-хубав тоалет.

— Обувки? — попита Хана, която бе вече на върха на щастието.

— Благодаря — отвърна строго Лили, — имам си.

— Тогава обеци — предложи Хана и посочи към един щанд.

— Благодаря — отказа ѝ Лили със същия тон, — но имам и обеци — след това посегна да извади портмонето си. — Кредитната ми карта ще може да покрие само това — подаде картата си на продавачката и тя се захвана с описа на покупките.

Лили изобщо не осъзнаваше какво бе направила, докато продавачката зад щанда не замръзна на мястото си. Тя бе много елегантна млада жена, може би наскоро бе прехвърлила двайсетте. Поглеждаше картата, след това се взираше в Лили и после отново кредитната карта. Очите ѝ се отвориха широко.

— Вие ли сте Лили Блейк? — попита накрая, а гласът ѝ бе изпълнен със страхопочитание. — Онази Лили Блейк?

Сърцето на Лили заби лудо. „Отречи!“ — прошепна ѝ тихият глас отвътре. — В света има и други жени на име Лили Блейк.

— Знаех си, че ми изглеждате позната — извика продавачката и се усмихна развълнувано. — Тук не влизат много известни хора — погледна я отново. — О, боже! Чакайте да кажа на шефката. Тя ще полудее, ако разбере, че сте били тук, а нея я е нямало.

Лили почувства как езикът ѝ се стегна. Вдигна ръка и поклати глава. Веднага щом се отпусна, каза:

— Не го правете. Крия се.

— Ще кажа само на шефката — обеща момичето. — Тя просто ще откачи.

Хана внезапно изникна до Лили. Изправи се в целия си ръст и каза като някакво разглежено, невъзпитано и властно хлапе:

— Ако кажете на някого, ще развалите рождения ми ден. Никога повече няма да влезем в този магазин — нито аз, нито майка ми, нито който и да било от нашето семейство и дори от нашия град.

Властно хлапе? Думите ѝ звучаха като изречени от Роуз. В този момент Лили изобщо не си даде сметка за това. Докато подписваше бързо бланките за покупките, а и след това, когато двете едва ли не на бегот излязоха от магазина с пакетите в ръце, тя си мислеше единствено за това, че трябваше да плати в брой.

Рано сутринта в сряда телефонът на Попи иззвъня. Това не бе първото обаждане, нито пък щеше да е последното, но точно то я

интересуваше най-много.

— Хей, Попи! — каза Грифин Хюз. — Как е моето момиче?

Тя обичаше гласа му. О, наистина бе така.

— Добре. Но... къде е Уили Джейк? — Грифин се бе свързал с нея по телефонната линия на полицейския участък. Само че Уили не бе казал на Попи, че няма да бъде на работното си място.

— Зад бюрото си. Когато отказа да говори с мен, го помолих да ме превключи към теб. Предупреди ме, че и ти няма да го направиш, но трябваше да опитам.

— Аз винаги говоря с теб.

— Не и за Лили.

Попи въздъхна.

— Да. А пък аз започнах да си мисля, че се интересуваш от мен.

— Така е.

— Но продължаваш да питаш за Лили! Всички питат за Лили. Тази сутрин с мен се свързаха още четирима журналисти от пресата и ми задаваха въпроси, свързани с нея.

— Така е, защото се носи мъгла, че се е върнала. Този път не е само слух. Видели са я. Ти какво ще кажеш?

— За кое?

— Дали се е върнала?

Попи въздъхна:

— Грифин, Грифин, Грифин. Пресата се отнася жестоко със сестра ми. Какъв човек трябва да бъде, за да отговоря на въпросите ти?

— Аз не съм от пресата. Аз съм писател. Има разлика. Журналистите от пресата работят за някого. Всичко, което те пишат, подлежи на редакция. Възлагат им се крайни срокове и трябва да имат предвид възможностите за увеличаване на тиража и управленската политика.

— А това не важи за теб, така ли?

— Не, Аз сам съм си шеф. Пиша статиите си така, както аз искам, и след това ги обявявам за продан. Пращам съм и други неща за „Венити феър“. Те харесват работите ми.

— Не се интересуват от тиража? — усъмни се Попи. — Не ми се вярва.

— Интересуват се, разбира се. Статията ми ще се хареса на тази част от обществеността, която „Венити Феър“ се опитва да привлече

като редовни читатели. Публикацията ми ще пасне на политиката им, така да се каже.

— И не искат тази статия възможно най-скоро?

— Напротив. Свършил съм вече голяма част от работата. Започнах да я пиша, преди да се случи това с Лили. Тези събития могат да добавят още към материала ми. Хайде, Попи — придумваше я Грифин. — Кажи ми поне малко.

Тя силно се изкушаваше. Трудно можеше да се устои на гласа му.

— Защо продължаваш да търсиш мен? Защо не се обадиш на някого друг?

— Опитах се. Позвъних на... ъъ... — Попи чу шумолене на хартия. — ... един брокер на недвижими имоти на име Алисън Куимби и на един възрастен човек — Алф Базъл. Свързах се и със собственика на смесения магазин.

— Те казаха ли ти, че Лили е тук?

— Не казаха нито „да“, нито „не“. Досега не бях срещал други хора, които да умеят така добре да говорят, без да казват нещо конкретно.

Попи се усмихна.

— Да даваш уклончиви отговори не е престъпление. Ние се защитаваме един друг — това е. Разказвала ли съм ти историята за свещената кратуна?

След кратко мълчание Грифин отвърна весело:

— Мисля, че не.

— Добре. Някога имало една кратуна. Плод с твърда обвивка, нали знаеш?

Мъжът прочисти гърлото си.

— Веднъж имах възможност лично да се уверя в това.

— И така, растяла си тази кратуна едно лято в една ферма край южния бряг на езерото. Била прекрасна, даже царствена със своите богати, наситени цветове — зелено и червено. Имало нещо необикновено в нея, нещо ободряващо. Когато човек застанел в полето и я гледал, след миг започвал да се чувства по-добре. Ако си имал главоболие, тя го облекчавала. Ако е трябвало да правиш труден избор, в съзнанието ти изниквали възможни решения.

— Какво е направила за теб?

Дъхът на Попи секна.

— Какво искаш да кажеш?

— С какъв проблем ти помогна да се справиш тази кратуна?

Беше съвсем невинен въпрос. Тя въздъхна с облекчение.

— Било е в началото на петдесетте. Тогава още не съм била родена.

— Аха. Добре. Продължавай.

— И така — подхвана Попи отново, като се успокои, — хората чувствали нещо, след като отивали да видят тази кратуна. Те се прибирали вкъщи и разказвали за нея на свои приятели в близките градове и съвсем скоро и тези хора започнали да посещават фермата. Мълвата достигнала до големия град, а знаеш как новините се разпространяват там. Една малка статийка във вестника и хора от цяла Нова Англия започнали да се стичат в Лейк Хенри.

— Фермата трябва да е била претъпкана с народ.

Попи отвърна:

— Никога не подценявай един янки. Те са последователни и имат много остър ум. Когато тълпата заляла фермата и околностите ѝ, жителите на града подредили в полето сергии със стоки местно производство. Така за гостите, дошли да видят необикновената кратуна, се осигурявало някакво занимание, докато чакали реда си.

— По този начин — прекъсна я Грифин — местните жители са припечелили доста.

— Така е — призна Попи, — но можеш ли да ги виниш? Било е точно по времето, когато се е събирала реколтата. Хората са били затрупани с царевица и ябълки, вече са били произведени галони с ябълков сок.

— Значи ако отида там, видя кратуната, купя си ябълков сок и се върна у дома, ще се почувствам по-добре, но няма да знам дали това се дължи на кратуната, на сока или на деня, прекаран близо до природата.

— О, кратуната не е имала нищо общо с това — увери го Попи. — Била си е най-обикновена кратуна, която по някаква случайност е имала по-необичаен цвят. Много преди това местните жители изключили всякаква възможност този плод да върши чудеса.

— Значи всичко е било просто трик за увеличаване на продажбите?

— Брилянтен план, не мислиш ли?

През последвалата кратка пауза Грифин не каза нищо, но в неговия дълбок глас Попи усети смях, когато мъжът попита:

— Какво станало с кратуната?

— Едно прасе я изяло в края на сезона — след това продължи, като нарочно наблегна на акцента: — Говореше се, че от прасето направили прекрасен бекон.

Грифин се изкикоти.

— А поуката от тази история е, че жителите на Лейк Хенри могат да постъпват много хитро, когато става въпрос за собствените им интереси.

— Точно така — съгласи се Попи.

— Мисля, че вашият град би ми харесал. Наистина трябва да дойда да го видя.

Но във въображението на младата жена той бе нейният принц и тя можеше да изтича в прегръдките му. Ако той дойдеше в града, тази мечта щеше да загине.

— Тук няма да бъдеш добре дошъл — предупреди го тя. — Не и при тези обстоятелства.

— Искаш да кажеш — при условие че Лили е там?

— Не — отвърна Попи предпазливо. — Нямах предвид това. Изобщо не съм казвала, че Лили е тук. Но аз не съм единствената, на която ѝ е омръзнало да ѝ се обаждат по телефона, за да питат дали е така.

— Кажи ми ясно и категорично, че Лили не е там повече няма да ти звъня.

За миг Попи се почувства като в капан. Беше загубила краката си, но за сметка на това умът ѝ се бе изострил. Гласът ѝ стана по-нежен. Мечтата отново се съживи.

— Но аз искам да ми позвъниш отново. Харесва ми да говоря с теб. Затова се обаждай отново, Грифин Хюз. Когато поискаш.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Сутринта в сряда бе много напрегнато за Джон. Опитваше се да подготви седмичния брой на „Лейк Нюз“. Джени обаче си бе у дома с настилка, а телефонът не спираше да звъни. Журналистът бързо се справяше с обажданията на своите колеги от други градове. На всички отговаряше, че не знае къде е Лили. От гледна точка на израза, който използваше, това си бе чиста истина. Джон не знаеше къде е Лили във всеки един момент. Ричард Джакоби обаче бе доста по-настоятелен, когато се обади.

Ричард бе чул, че Лили се е върнала в Лейк Хенри и се тревожеше, че ако Джон не напише нещо бързо, някой друг ще го изпревари. Беше му обяснено, че в градчето няма други, които да знаят за подготвяната книга. Ричард му напомни, че в сделката става дума за материал, издаден под формата на книга, с права, върху които да разполага само неговото издателство. И още — книгата трябва да бъде публикувана навреме за летния сезон. Джон бе уверен в това, но в разговора даде да се разбере, че знае със сигурност как издателите могат, ако поискат, за един месец да издадат книга при завършен ръкопис. Ричард не бе съгласен с него и спомена, че това щяло да усложни нещата, особено когато книгата може да предизвика съдебен процес и е написана от неизвестен автор. Освен това подчерта, че вече се намирал в доста опасно положение, след като му е предложил тази сделка. От своя страна, Джон му напомни, че все още няма договор, но Ричард го увери, че го е подготвил.

Двамата приключиха разговора с приятелски тон. Когато затвори телефона обаче, Джон усети силно напрежение в стомаха си. За последен път се бе чувствал така, когато бе журналистът, подложен на постоянен стрес — онзи от снимката на стената. Времето наистина представляваше проблем. Добрите книги не се пишеха набързо. От друга страна, проблем беше и самата Лили. Той я харесваше твърде много, за да я насилва да му даде информация, при условие че тя не е готова да го направи. Изпитваше вина дори когато си помислеше, че

трябва да се рови в миналото на Майда в онзи малък дърводобивен град в провинциален Мейн.

Трудности му създаваше и „Лейк Нюз“. Все още с вестника бяха свързани основните му задължения. Въпреки че беше просто седмично издание на един малък град, работата бе много и отговорността — голяма. Освен това Джон се гордееше с „Лейк Нюз“. Тъй като името му бе изписано на видно място на заглавната страница, държеше всеки брой да бъде добър.

Ето защо журналистът прогони всички други мисли от съзнанието си и се съсредоточи изцяло върху седмичния брой на вестника. Включи в него обявите от комунални услуги, които бяха пристигнали след крайния срок за получаване на материали, препрочете за последен път водещите статии, редактира една слабо написана брошура, дошла от Централен Сейфийлд, и окончателно разположи върху страниците снимките, отнасящи се до спортните новини и събитията от града. Изпрати последната страница за печат точно преди да удари един. Тогава се отпусна на стола, затвори очи и притисна леко с пръсти носовата кост, за да облекчи тежестта, която усещаше в главата си.

Чувството на напрежение в стомаха обаче не изчезна толкова бързо, Джон седеше и си мислеше, че се е върнал в Лейк Хенри, за да избяга точно от това стресово състояние. Започна да се съмнява в собствените си писателски възможности. Точно тогава се обади Тери Съливан.

Джон Киплинг не бе във възможно най-доброто настроение за водене на разговор с човек като Тери. Това изобщо не бе в негова полза, когато Съливан самодоволно каза:

— Твоето момиче било забелязано с племенницата си вчера в някакъв магазин в Конкорд. Ще продължаваш ли да твърдиш, че не знаеш къде е?

Джон се вбеси и се изправи на стола.

— Защо ми се обаждаш? Защо даже си мислиш за Лили Блейк? С тази история всичко приключи. Последния път, когато ми се обади, ти го казах и то все още е вярно — беше отвратен от разговора. — Вдигна много шум покрай една лъжа. Ти самият съчини тази лъжа, Тери.

— Не аз. Продължавам да твърдя, че всичко е истина.

— Заради касетата ли? — нахвърли се върху Него Джон. — Тя не е знаела, че е била записвана. Това е незаконно.

— Аха! Значи наистина си говорил с нея. Това означава, че се е върнала.

— Незаконно е, Тери. На твое място бих се тревожил повече за това, отколкото да питам дали е тук. За какво ти е цялото ровене в края на краищата?

— Подготвям продължение на материала си.

Джон не можеше да повярва. Притеснението, което изведнъж го обзе, нямаше нищо общо с опасението, че Тери може да му бъде съперник при подготвянето на материала за книгата.

— За кой вестник? В случай че не ти е направило впечатление, „Поуст“ се отказа вече от твоята история. Освен това въз основа на какво, по дяволите, ще пишеш продължение? На трудовете за журналисти, които създават измислени скандали?

— По-скоро с помощта на думите на певици в нощни клубове, които малко се увличат и не могат да определят границата между въображението и действителността.

— Така ли? Добре. И искаш да използваш като доказателство незаконно направен запис? — изведнъж му хрумна една мисъл. — Какво ще кажеш за касета, която е била обработена?

Последва кратко мълчание, след което Тери отвърна студено:

— Нахален си.

— Не аз, друже — каза Джон. Усещаше как някаква мъничка жилка пулсира под окото му. — Нахално е да продължаваш да твърдиш, че е истина нещо, което е било вече опровергано. Но ето, ти ми звъниш отново. Просто искам да знаеш, че тази история си има и друга страна. Последния път, когато говорихме, ти каза, че съм пропилял възможностите си. Изобщо не си прав. Като начало аз знам кой се е обадил на съпругата на тукашния шериф, представил се за държавен служител и е подлъгал една почтена възрастна дама да говори за случай, чието досие е било запечатано преди осемнайсет години. Знаеш ли как научих за това? Има касета. Интересно, нали? Каквото повикало — такова се обадило, приятелю. Само че този запис е законен, тъй като разговорът е проведен по официална телефонна линия на полицията и гласът ти е върху лентата. Ако не вярваш, че съм го разпознал правилно, можем да занесем касетата за експертиза.

Освен това разполагам и с непрекъснато нарастваща колекция от статии, писани от теб в колежа. За тях можеш да бъдеш обвинен в плагиатство.

— Проучваш ме, така ли?

Джон нямаше намерение да се защитава. Дали предизвикваше Тери Съливан? Не! Той не възнамеряваше да отправя публично обвинение, нито пък да петни името му само заради удоволствието от това. Що се отнасяше и до информацията за Рицо и Бар, журналистът смяташе, че е добре да разполага със сведенията за Тери.

— Какви са писателите, които мамят? — отвърна Джон.

— В колежа ли? Това беше преди много време. Освен това нямаш доказателства.

— Но не съм сигурен, че би искал тази информация да се разпространи и да се наложи да я опровергаваш. Това би могло да попречи на кариерата ти — Джон чувстваше, че се намира в по-силна позиция. — А има и някои странни неща около личния ти живот. Например три съпруги. Мислех си, че тогава сме били приятели, Тери, но никога не съм знаел, че си бил женен веднъж, да не говорим за три пъти. Учихме заедно в колежа. Никой от приятелите ми не беше женен. Никой не знаеше, че ти си бил. Не чухме нищо и за другите ти две съпруги. Защо си пазил всичко това в тайна? Три пъти — защо не си искал това да се разчува? Какво си правил с тях, Тери? Завързваш ги и им запушваш устата с кърпа? Около тях има нещо гнило. Готов съм да се хвана на бас, че имат какво да разкажат. А пък и кардиналът. Какво, по дяволите, ти е направил кардинал Розети? — имало е нещо. Трябва да е имало нещо — Да не би да му имаш зъб? Или пък си против Църквата? Да не би да си още едно от онези малки момчета на църковна служба, което е било сексуално малтретирано от някой свещеник?

Гласът на Тери бе леден:

— Никога не съм бил на църковна служба.

— Тогава може би си участвал в хор? Трябва да има някаква причина, поради която съсипа живота на една невинна жена. Може би, за да нанесеш съкрушителен удар на кардинала.

— Защо толкова много си се загрижил за нея? — нападна го, на свой ред, Тери. — Спиш ли с нея, Киплинг? Искаш да ме изрисуваш отвратителен, за да можеш ти да изглеждаш прекрасен.

Джон скочи на крака в изблик на гняв.

— Не искам да правя така, че някой да изглежда такъв, какъвто не е, но те предупреждавам. Щом ти се ровиш в нейния живот — и тя ще се рови в твоя.

— Тя или ти?

— Все едно — отвърна Джон и затръшна телефона. Миг след това отново вдигна слушалката и набра номера на Брайън Уолъс от „Поуст“. Брайън не изглеждаше много радостен, че го чува. Без много предисловия Джон започна:

— Един бърз въпрос: искам да попитам за онази касета, на която Тери записал разговора си е Лили.

— Ако смяташ да осведомиш за това съдебните власти, с нищо няма да успееш да ни навредиш. Няма доказателства, че тя не е знаела. Публикувахме материала, като предполагахме, че е била наясно за това. Говорих с нашите адвокати по този въпрос. Вестникът не е нарушил с нищо закона. Ако заведат дело срещу нас, ще го загубят.

На Джон му се стори, че Брайън започна да се защитава твърде бързо. А той изобщо не се бе обадил, за да отправя заплахи.

— Проверихте ли автентичността на записа?

— Какво искаш да кажеш?

Джон бе сигурен, че се е изразил пределно ясно.

— Проверихте ли автентичността на записа? — повтори той.

— Автентичността, тоест дали това наистина е гласът на Лили?

— Не съм молил за подобно нещо, но е добра идея. Това, което имах предвид, е дали записът е бил преработен впоследствие.

— Какво, по дяволите, трябва да означават думите ти?

— Дали е бил рязан на някои места и монтиран повторно след това. Знаеш как стават тези неща. Сменят се местата на определени думи, други се изтриват. В телевизията правят това непрекъснато. Нарича се „редактиране на интервю“. Само че полученият резултат има съвсем различно съдържание от оригинала. Мислиш ли, че Тери може да е направил подобно нещо? Всеки с най-елементарни познания в областта на студийната техника за монтажи би му помогнал. Но Тери е оправно момче. Може сам да го е направил.

— Защо допускаш такава възможност?

— Защото въпросната дама твърди, че не е изрекла цитираните във вестника думи. Предполагам, че ако си чул записа, то

съдържанието му трябва напълно да съответства на публикувания материал. В противен случай ти нямаше да го отпечаташ.

— Говорил ли си с нея?

— Това не е важно — отвърна Джон й вече губеше търпение. — Въпросът е дали Тери е преработил записа.

Брайън въздъхна гневно.

— Кога смяташ, че го е направил? Не е имал време за това, Кип. Бързо забравяш. Беше късно, а трябваше да приключи материала си в срок.

— Един без десет. Текстът е бил готов преди няколко дни. Трябвало е само да вмъкне цитатите!

— Да, разделили са се с Лили, незабавно се е върнал тук и в единайсет ми се обади по телефона. Тogaва ми пусна касетата. Кога е имал време да преработи записа?

— Целият запис ли чу?

— Чух уличаващите откъси.

— Но откъде знаеш, че не е прескочил някои съществени моменти? Как можеш да бъдеш сигурен, че не е извадил тези откъси от контекст, в който те са звучали просто като шега?

— Защото аз лично прослушах касетата на следващия ден.

— Кога? На сутринта? Следобед? Може да ти е пуснал откъси по телефона онази вечер и след това да е преработил записа. Не си имал възможност да го чуеш целия. Дали е възможно да го е направил?

— Откъде, по дяволите, да знам!

— Можеш да провериш касетата.

— Защо ми е да го правя?

— За да се подsigуриш — отвърна Джон. — Материалът на Тери не съответства на това, което дамата твърди, че е казала.

— Тя лъже.

— Или той лъже. Вече се знае, че публикуваните твърдения не са били верни. Да не би да смяташ, че слабата журналистическа работа не представлява голям проблем в един вестник?

Брайън отново въздъхна.

— Няма да приема думите ти като лична обида. Ще имам предвид, че Тери не е постъпил много добре с теб и че може би — само може би — ти би искал да го видиш как се сгромолясва. Но мен

ме интересува вестникът и той няма да се сгромоляса. За това можеш да ми вярваш, Джон. Записът е автентичен.

В сряда следобед Джон обикновено посещаваше Гас, но днес не го направи. Разговорът с Тери Съливан просто го бе възпламенил. Целия следобед говори по телефона. Като проследи поредица от формуляри за отдаване на жилища под наем, с учудваща лекота откри две от съпругите на Тери. Тази, за която се бе оженил най-скоро, все още живееше в Бостън. Името ѝ бе Мади Джонсън и Джон бързо разбра, че вече е била предупреждена.

— Той ми съобщи, че ще ми се обадите. Няма какво да ви кажа.

— Защо?

— Нямам какво да ви кажа — повтори жената.

— Заплаши ли ви?

— Предупреди ме, че ще ме насилвате да говоря.

— Ще ви насилвам да ми кажете какво? — попита Джон, като се стараеше да се владее и гласът му да звучи спокойно. — Хей, не искам да знам нищо за вас. Интересува ме единствено Тери!

— Добре, бяхме женени — измърмори Мади.

— Но вече не сте. Защо ви е да го защитавате?

— Защото е опасен! Ако кажа нещо за него, той ще ми го върне. А имам тайни, както и всеки друг. А вие сте журналист като Тери. Много добре знаете какво искам да кажа. Всички вие сте опасни.

Джон очакваше, че жената ще затвори. Но тя не го направи и гласът му стана по-мил:

— Не знам какво ви е причинил Тери, докато сте били женени, и не искам да знам наистина. Но с материала си за Лили Блейк той съсипа живота на една напълно невинна жена. Просто се опитвам да разбера защо го е направил.

— Заради егото си. Искаше заглавия. Винаги е искал заглавия във вестниците.

— И само толкова? Не е имало никакъв по-дълбок мотив? Не е изпитвал неприязън към католическата църква по лични причини?

— Защо питате мен? — повиши тон жената. — Да не мислите, че е погълнат изцяло от работата си? Бях омъжена за него от четири години и не знаех, че е бил женен и преди, докато бившата му съпруга не ми се обади по телефона. Тогавя Тери ми каза, че бракът му е бил толкова ужасен, че трябвало изобщо да забрави за него. В противен

случай щял да полудее. Аз обаче се обадох във вестника и разбрах, че изобщо не са чували за мен. Как мислите, че се почувствах тогава? Непрекъснато питах Тери защо никога не излизаме заедно сред хора. Искаше да си стоя у дома. Не искаше да работя. Нищо не искаше. Сърдеше се, когато се срещах с приятели. Живее тук още преди той да се премести в този град. Казваше, че иска деца. Ха! Предлагаше ми да изчакаме, докато съберем достатъчно пари и аз се хванах на въдицата. Само че не заделяхме много. Тери пращаше парите на майка си — жена, която никога не бях виждала, защото според него била луда, той бил прекъснал всякакви връзки с нея. Но се оказа, че не е била жива. Научих това по време на развода. Искам да кажа, че след известно време започваш да се питаш кое е истина и кое не е! — настъпи мълчание. Жената, изглежда, осъзна какво е направила и добави: — По дяволите! Той ще ме убие.

— Не, няма — увери я Джон. — Никога няма да разбере, че сте говорили с мен.

— Вие ще отпечатате това, което ви казах.

— Няма, обясних ви, че се интересувам единствено от Тери. Предполагам, че и другите две жени, с които е сключвал брак, ще ми кажат същото, което и вие.

— Преди мен е имал само една жена.

— Имал е две.

Тя отново изруга:

— Той е луд.

— И аз така смятам, но не съм психиатър. А съм просто един писател, който се пита защо бившият ви съпруг се е захванал с Франк Розети. Вие имате ли някаква представа?

Мади се изсмя саркастично:

— Аз съм последният човек, който би могъл да знае. Една седмица след като се запознахме, сключихме брак в някакво затънтено градче посред нощ. Ожени ни мирови съдия, чиято табела бе окачена на вратата на дома му. През четирите години, които прекарахме заедно, Тери твърдеше, че нищо не разбира от религия. Като се имат предвид всичките му лъжи, може би и за това е излъгал. Ако е възможно да получите отговор на този въпрос и за мен би представлявало интерес да го чуя.

Когато затвори телефона, Джон усещаше, че бавно, но сигурно се приближава към отговорите, които търсеше. Даже успя да научи още, след като се обади и говори с първата съпруга на Тери. Ребека Хупър му се стори по-тиха и по-простодушна жена. Тя също веднага се досети с кого говори.

— Той каза, че ще се обадите — прошепна плахо Ребека. Като съдеше по времето, когато са били женени, Джон предположи, че тази жена трябва да бъде поне на четирийсет, но гласът ѝ звучеше, сякаш бе на двайсет.

Журналистът попита мило:

— Каза ли защо?

— Предупреди ме, че ще ме изнудвате да ви разкажа нещо за нас. Но няма нищо за разказване — побърза да го увери жената, — наистина.

Джон не искаше да я насилва да говори. Нямаше намерение да бъде по-настойтелен с нея, отколкото с Мади.

— Каза ли ви, че заедно сме учили в колежа?

— Да.

— Навярно оттам сте се досетили за името ми.

— Не. Той никога не говореше за колежа, когато си беше у дома.

— Защо?

Отговорът се забави. След малко Ребека продължи:

— Не желая да говоря с вас.

— Нищо лошо няма да ви причиня. Просто се опитвам да си обясня някои неща за Тери.

— Желая ви късмет.

Джон се засмя:

— Ще ми е нужен. Той е загадка. Не иска хората да знаят много за него. Допускам, че в детството си е преживял нещо, което го е направило такъв.

— Знаете ли къде е отраснал?

— Не — никой не знаеше, дори и Елен Хендерсън, която бе помолил да провери досието на Тери от колежа. Там бе записан адрес в Далас, но само за последните две години, преди да завърши гимназия. Джон се бе обадил в гимназията, но там го прехвърляха от филиал на филиал и за жалост — без никакъв резултат.

— А вие? — попита я журналистът.

— Мийдвил.

— В Пенсилвания ли?

— Да.

Това бе добро начало.

— Много съм ви задължен, че ми казахте това.

— Запознах се с него в Ланкастър.

— Колежът беше там.

— Но вие сте прав.

— За кое?

— За това, че се е случило нещо в Мийдвил.

— Имате ли някаква представа какво може да е било?

— Не. Трябва да излизам.

Ребека затвори телефона, но Джон бе научил достатъчно. Обърна се към компютъра и поднови проучванията си. Сега те бяха насочени единствено към Мийдвил. Това облекчаваше значително работата, тъй като градчето бе с територия, много по-малка от тази на Далас.

Съвсем скоро Джон вече разполагаше с телефонния номер на заместник-директора на гимназията в Мийдвил. Мъжът, изглежда, много се зарадва на обаждането на журналиста и с най-голямо удоволствие се съгласи да говори.

— Тери Съливан е напуснал гимназия доста преди аз да постъпя, но можете да бъдете сигурен, че всички, които започнахме работа тук по-късно, сега знаем за него. Настоящият директор му е преподавал, докато Тери е учил в гимназията. Той ни каза, че Съливан е разгласил онази история. Искам да кажа, че тук не четем имената на авторите на статиите, а и рядко попадаме на вестници от Бостън. Никога нямаше да научим, ако сестрата на директора не живееше в Бостън. Тя се досетила за името, тъй като Ал й говорел за Тери преди доста години.

— Толкова забележителен ли е бил? — интересуваха се Джон. Беше изминало доста време, откакто Тери бе завършил гимназия.

— За един учител по английски език — да — отвърна заместник-директорът. — Бил необикновено развит за своите шестнайсет години. Имал таланта да пише. Брат му не е имал такава дарба и бил кръгла нула по литература, но пък бил умен, общителен, най-милото момче в света.

Джон не знаеше, че Тери е имал брат, също както и за трите му съпруги.

Колко е разликата между двамата?

— О, цели четири или пет години. Може би и повече. Както вече споменах, по това време още не съм работил тук. Преди два дни някой се интересуваше за него, но най-вече говорят за Тери. Ал му е бил учител по английски език през първите две години в гимназията. Момчето се откроявало от останалите. Бил светлинни години пред тях. Да не би да подготвяте материал за него?

— Да — призна Джон. — Имал ли е приятели?

— Ами не мога да ви отговоря на този въпрос, тъй като самият аз не съм бил тук по това време. Обсъждали сме само материалите му. Написал е няколко прекрасни статии за училищното списание. Една от тях, която била публикувана, когато Тери бил в първи курс, спечелила всички възможни награди. Отпечатали я дори в „Трибюн“.

— В „Мийдвил Трибюн“?

— Да. В момента на бюрото ми се намира нейно копие. Когато научихме за ролята на Тери в разобличаването на аферата Розети-Блейк, тази статия започна да се предава от ръка на ръка. Ако желаете, с удоволствие ще ви я изпратя по факса.

Пет минути по-късно Джон вече четеше копие от статията. Ставаше дума за живота в един италиански квартал в Питсбърг през първите години след Втората световна война. Докато погледът му обхождаше редовете, той откриваше наченки на сегашния стил и талант на Тери още в тази ранна негова творба. Дори тогава Съливан не използваше много прилагателни, когато едно, но достатъчно ярко, бе точно на място. И с голям успех съумяваше да открие най-ярките определения. Описваше личностите от квартала по такъв начин, че те оживяваха пред очите на читателя. Статията обаче не бе пропита с бодри настроения и добри чувства. Главният злодей в нея беше католическата църква.

Разсъжденията бяха твърде мрачни, за да бъдат плод на съзнанието на едно шестнайсетгодишно момче. Но това в никакъв случай нямаше да изглежда странно, ако нещо е измъчвало въпросния ученик.

Джон бе попаднал на вярната следа. Чувстваше това с цялото си същество. Трябваше да разбере какво е измъчвало Тери толкова много.

Наложи се да остави това за по-късно. Тиражът на „Лейк Нюз“ трябваше да бъде извозен. Доволен от мисълта, че може би скоро ще разполага с нещо, с което да постави Тери в доста неприятно положение, и изпълнен с оптимизъм, Джон потегли към Елкланд. Там натовари в колата три хиляди броя, остави известно количество от тях в пощата на града, а останалите екземпляри разнесе по пощенските станции в Хеджтън, Котър Коув и Централен Сейфийлд. Във всички тези градове, с изключение на последния, имаше смесени магазини. Той остави в тях допълнителни бройки. Няколко броя занесе в малкия семеен ресторант в Централен Сейфийлд. По време на тази голяма обиколка нямаше как да не срещне познати и да не спре да поговори с тях. Даже бе поканен на вечеря от един приятел в Котър Коув. Беше вече късна вечер, когато се върна в Лейк Хенри. Журналистът остави по един пакет вестници в пощенската станция, в магазина на Чарли и накрая — при Армънд. Откакто бе потеглил за Елкланд, през цялото време бе зает с други неща, които отклоняваха мислите му от Тери. Това се промени, когато пое по пътя край езерото към Уийтън Поинт.

Тогава Тери отново се настани трайно в съзнанието му.

Лили бе излязла навън. Седеше на кея със свити крака, прибрани до гърдите, а лактите ѝ бяха облежнати на коленете. Тази нощ в езерото имаше гмурец. Беше чула един-единствен писък и след това — нищо. Жената се взираше в тъмнината, като се опитваше да различи очертанията му в мрака, но езерото представляваше черна като мастило маса, смесица от сенки и тъмни, едва движещи се води.

Тихият звук на гребло, порещо водната повърхност, разби тишината. Приближаваше се кану. Дъхът на Лили секна. Помисли си за Джон, но кануто отмина кея, без да се отклони от посоката си.

Любител на нощните разходки с лодка ли беше това? Или някой любопитко? Сега, след като мълвата, че се е завърнала, бе напуснала Лейк Хенри, Лили със сигурност би се разтревожила, ако не знаеше, че външни хора няма как да излязат в езерото. Напоследък само неколцина местни жители минаха с лодки в близост до кея ѝ, което беше по-различно от обичайното. Но дори и да се бяха надявали да я зърнат, те поне показаха достатъчно тактичност да не спрат.

Като следваше неотклонно посоката си, това кану скоро изчезна от погледа ѝ и шумът от греблото постепенно затихна. Значи не беше Джон. Той щеше да спре. Тя сигурно щеше да се зарадва да го види.

Но и без него се чувстваше добре. Нощта бе доста топла за началото на октомври. Лили носеше джинси и бе облякла твърде големия за нея пуловер на Джон. Въпреки това той успешно заместваше нейните, които бяха останали в Бостън. Усещаше се мирис на бор. Този аромат се смесваше с уханието на жасминово масло — жасминовото масло на Селия. Лили бе изсипала малко от него във ваната си, когато се изкъпа след работа. Чувстваше се чиста и освежена. Изпитваше приятна умора и необяснимо задоволство.

Започна тихо да пее, като се надяваше по този начин да предизвика птицата отново да изписка. Никакъв звук обаче не наруши нощния покой. Скоро след това Лили се прибра в къщата, сложи един компактдиск в плейъра и излезе на верандата. Нощта бе нежна, в нея сякаш се долавяше ритъм. Беше почти спокойна и може би дори секси — точно като музиката на Хари Комик Младши. Лили си тананикаше „Къде или кога“ в такт с мелодията от диска, когато чу шум от автомобилни гуми върху чакъла. Тя замлъкна, обърна глава и дъхът и секна.

Дали не я бяха открили?

Двигателят угасна. Отвори се врата и след това се затвори. Звукът сякаш бе причинен от нещо по-тежко. Това бе врата или на фургон, или на камион.

— Лили? — извика Джон.

Младата жена изпита облекчение, но бдителността ѝ все още бе будна. Стана и отиде до парапета на верандата. Той я забеляза веднага щом заобиколи до предната страна на къщата.

— Добри новини. — Джон едва не пееше от радост и с един скок изкачи първите стъпала.

Лили не смееше да се надява.

Той постави ръце върху раменете ѝ. Лицето му беше наравно с нейното и прозорецът го осветяваше. Светлината на лампата издаде блясъка на вълнение в очите му и направи така, че устните му да изглеждат по-топли.

С чувство на триумф журналистът каза:

— Тери Съливан е отраснал в Мийдвил, Пенсилвания. Семейството му се преместило, преди той да завърши средното училище, но дотогава е писал някои неща за литературното списание на местната гимназия. Най-известната му статия била за живота в един италиански квартал в Питсбърг в края на четирийсетте. — Джон замълча, като явно изчакваше Лили да каже нещо.

Тя обаче не намираше нищо забележително в думите му и го подкани да продължи:

— Да?

— Не ти ли звучи познато? Не го ли чувстваш познато?

Озадачена, Лили поклати глава.

Джон сияеше.

— Кардинал Розети е отраснал в италиански квартал в Питсбърг. Това е било погребано във всички останали материали, публикувани за него след повишаването му в сан кардинал. Колко италиански квартала е имало в Питсбърг по онова време? Джон сам отговори на въпроса си, като вдигна един пръст. — Дали това е съвпадение? Възможно, е.

Лили съвсем ясно долавяше вълнението му.

— Но ти не мислиш така.

Журналистът поклати глава.

— Същият Тери Съливан, който наскоро се опита да набие на кол Франсис Розети, написал на крехката си възраст от шестнайсет години жлъчно и детайлно есе за родния град на кардинала. Тери нито е бил роден, нито пък е живял там. Следователно откъде е знаел подробности?

— Може би е ходил в града? Или пък е прекарал някое и друго лято там? Може пък и да е имал познати от този град. — Лили започна да се досеща накъде бие Джон и неговото вълнение се прехвърли и върху нея. — Някой, който е познавал отец Фран?

— Не знам. В есето такъв човек не се споменава.

— Франсис щеше да ми каже, ако е познавал Тери.

— Не е необходимо двамата да се познават лично, за да имат връзка — отвърна Джон и Лили му повярва.

Как би могло да бъде иначе, при условие че той бе толкова сигурен? Очите му грееха. Светлината им стопли душата на младата жена и продължаваше да я топли, докато върху лицето ѝ се появи усмивка. Ако можеха да докажат съществуването на връзка от лично

естество между Тери и кардинала, тогава щяха да имат достатъчно солидно основание да пледират за зъл умисъл. А това до голяма степен щеше да предреши изхода от процеса в нейна полза.

Лили продължаваше да се усмихва. Тъй като изпитваше нужда да даде по-голяма свобода на радостта си, тя обви ръце около врата на Джон и каза:

— Това е добре.

В отговор на това той също се усмихна, а зъбите му грейнаха като полумесец в късо подстриганата му брада.

— Да — отвърна Джон. Преди Лили да разбере какво става, той обгърна с ръце кръста ѝ, грабна я от верандата и започна да я върти във въздуха в изблик на буйна радост. След това я пусна на земята и я прегърна.

Лили беше щастлива. Не можеше да си спомни кога за последен път се бе чувствала толкова прекрасно. Дори горещата вана и жасминовото масло на Селия не ѝ бяха доставили такова удоволствие.

И всичко не свърши дотук. Когато от плейъра се разнесе отново „Трябваше да бъдеш ти“ на Хари Коник, Джон я залюля в танц върху боровите клонки. Нощта бе тъмна, въздухът — свеж, а тялото му бе стабилно и я подкрепяше. Лили сякаш изпадна в транс.

Остави се изцяло в ръцете на Джон и на неговото чувство за ритъм. Не ѝ бе трудно, защото той водеше добре. В работата си бе виждала какво ли не, но Джон се нареждаше сред най-добрите. Той чувстваше ритъма и се движеше в съответствие с него, като държеше ръката ѝ до сърцето си, а малко по-късно я постави върху бедрото си. За момент тя усети нежното погалване на брадата му, когато Джон започна да тананика на ухото ѝ. После зарови устни в косите ѝ. Двамата се движеха плавно, даже малко лениво, тръгнаха по пътеката, а след това стигнаха до езерото. Единственото, за което си мислеше Лили в този шеметен танц, беше, че стъпките им прекрасно си пасваха. Тя чувстваше неговото тяло до себе си.

Тогава той я целуна. Това стана в паузата между две песни. Сякаш тази целувка дойде съвсем естествено. И тя бе нежна и бавна. С нищо не нарушаваше досегашната хармония. Бе наистина прекрасна. Лили с удоволствие би получила и втора, и трета, даже не би възразила и за четвърта. Джон умееше да целува така добре, както и да танцува. Но танцът им започна отново. Само че сега беше различно. Лили

чувстваше тялото му, но мислите ѝ бяха вече съвсем лични. Усещаше краката му, гърдите му, корема му. А нейното тяло? То изведнъж пламна в страстно желание.

Джон също изпитваше такива чувства. Дори тялото му да не бе издало това, Лили отново щеше да се досети, защото когато песента свърши, той я целуна по-страстно и по-дълбоко. Тя обгърна с ръце врата му и позволи на Джон да я отнесе далеч от проблемите ѝ. Отдаде се изцяло на чувствата и се остави на течението, на прекрасния миг.

Тогава стана нещо и тази красота се разруши. Отначало Лили си помисли, че бе просто неравномерното дишане на Джон, който бе приближил глава до ухото ѝ. След минута осъзна, че това бе шум от кола. Миг по-късно фаровете ѝ блеснаха и върху земята, близо до двамата, се появиха две светли ивици.

Дъхът на Лили секна и тя се опита да се откъсне от Джон. Той обаче я притисна до себе си по-силно, така че да не може да мръдне.

— Чакай! — прошепна журналистът с пресипнал глас. — Чакай!

Колата спря. Човешка глава се показа на прозореца и извика с познат глас:

— Лили?

— Попи е — прошепна на свой ред Лили, като изведнъж почувства страх. Вдигна глава и погледна Джон. — Толкова късно вечерта? Нещо не е наред.

Когато Лили направи повторен опит да се отдели от него, той я пусна. Без да се бави нито за миг обаче, я последва, когато тя се втурна към колата на Попи. Сестра ѝ бе спряла зад тахото на Джон. Беше отворила вратата така, че във фургона да влиза светлина. Лили веднага си помисли за Майда, но очите на Попи се взираха в Джон.

— Имах предчувствие, че ще те открия тук, когато не вдигна телефона — каза му Попи. — Лили не бе включила клетъчния телефон. Затова дойдох.

— Какво има? — попита Джон.

— Гас е получил инфаркт.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Болницата беше в Северен Хеджтън. От Лейк Хенри дотам можеше да се стигне без никакви затруднения за трийсет минути, Джон караше неразумно бързо. В съзнанието му непрекъснато изплуваха една след друга страшни картини. Представяше си как Гас умира, преди той да успее да стигне до болницата, как умира просто за да го ядоса. Джон не можеше да позволи това да се случи. Той и Гас трябваше да говорят. Ако старият човек умреше в ръцете му, то последните три години щяха да бъдат просто един фарс.

Ако беше сам, щеше да кара дори по-бързо. Лили обаче настояваше да тръгне с него, а в този момент на Джон съвсем не му бе до спорове. Сякаш бе чувствал това и преди. Беше малко объркан.

Подобно смущение го бе обзело и тогава, когато двамата с майка му бяха напуснали града край езерото. Тогава Джон беше на петнайсет години и скри страха си зад стена от престорена смелост. Петнайсетгодишните правеха това, но не и тези, прехвърлили четирийсетте.

Лили го откъсваше от спомените. По някакъв начин се бе превърнала в котва, задържаща го в настоящето.

— Добре съм — уверяваше Джон и себе си, и нея през няколко минути. Тя кимваше, докосваше ръката му или пък отговаряше със „Знам“. Това вършеше работа. Помагаше му да запазва контрол над емоциите си.

Когато спря пред болницата, Джон изпита някаква благодарност от живота в провинцията. Ако беше в Бостън, щеше да загуби ценно време сега, за да открие място за паркиране. Остави тахото пред входа на спешното отделение, хвана Лили за ръка и заедно се втурнаха в сградата. Веднага щом съобщи името си на една сестра, минаваща покрай тях, тя ги насочи към втория етаж. Там журналистът профуча между трима лекари, които разговаряха пред вратата на една от стаите.

В това помещение лежеше Гас. Старецът бе заобиколен от апарати. С помощта на един от тях дишаше, чрез друг му се вливаха

медикаменти. Трето устройство следеше за нивото на кислорода. Други два апарата стояха безмълвно настрана и чакаха да се появи нужда от тях. Гас бе мъртвешки блед. Изглеждаше висок, слаб и лежеше напълно неподвижен под завивките. Или спеше, или беше в безсъзнание.

Без да отвърща очи от баща си, Джон се обърна към лекарите:

— Как е?

— Не е добре — отвърна Харолд Уебър. Той се грижеше за Гас, откакто старецът получи първия инфаркт, малко преди Джон да се завърне в града. Оттогава двамата се опитваха заедно да убедят Гас да не се претоварва много, но усилията им не бяха дали никакъв резултат. Наистина Гас не се подлагаше вече на големи физически натоварвания, но и това не бе довело до желаното състояние. Пенсионирането повлия отрицателно на Гас в емоционално отношение.

— Инфарктът бе по-голям от предишния — осведоми го тихо Харолд. — Това съвсем не е добре.

— Можете ли да го оперирате?

— Не и сега. Твърде слаб е. Трябва да изчакаме, докато се стабилизира. След това, ако е съгласен... — Байпасът постепенно се превръщаше в нещо елементарно за сърдечносъдовата хирургия, но това не означаваше, че операцията не е съпроводена от риск. Последния път, когато Харолд предложи такава хирургическа намеса, Гас най-категорично отказа. Беше преди четири месеца.

— Какво стана? — попита Джон.

— Дулси видяла, че прозорците на къщата са светели до по-късно от обикновено и отишла да провери. Обадила се в „Бърза помощ“ и повикала линейка. Можеше да бъде и по-зле. Не е било прекъснато снабдяването на мозъка с кислород. Той все още функционира. Старецът просто е много, много слаб.

— В съзнание ли е?

— Понякога.

Джон стисна ръката на Лили и попита:

— Можем ли да влезем?

Харолд отвърна:

— Не мисля, че това би му навредило по някакъв начин. Той по природа си е опак човек. Няма да го раздразните повече, отколкото ако не влезете.

Джон тръгна към вратата. Точно когато бе застанал на прага, Лили се дръпна назад. Върху лицето ѝ бе изписан страх. Тогава изведнъж синът си помисли, че сигурно ще ѝ е трудно да се срещне с Гас. От друга страна, чувствата, които старецът щеше да изпита, можеха да бъдат още по-мъчителни.

— Може би трябва да изчакам тук — прошепна тя.

— Сигурно той е последният човек на света, когото би искала да видиш.

— Мислех си за Гас. Няма да иска да ме види. Ще му напомня за Дони.

Това беше много вероятно. Въпреки че изглеждаше егоистично, Джон имаше нужда от нея сега. Когато в тези минути си мислеше за Гас, чувстваше някаква голяма празнота в себе си. „Лоша работа“, каза си. Никога досега не се бе чувствал така.

— Ела с мен, моля те — настоя Джон и тя го последва, точно както и бе очаквал. Журналистът знаеше със сигурност, че тя е много по-човечна от всички, носещи името Киплинг.

Синът се приближи до леглото. Празнотата, която го изпълваше, вече бе примесена със страх. Той остави Лили две-три стъпки зад себе си, но продължаваше да държи ръката и.

— Гас? — прошепна тихо Джон.

Възрастният мъж не отговори. Клепачите му не помръдваха.

— Татко? Джон е. Чуваш ли ме? — когато баща му и този път не показва никакви признаци на съзнание, младият мъж каза: — Винаги го посещавам в сряда. Днес пропуснах. Възнамерявах да го направя утре. Трябваше да отида. Трябваше — промълви тихо: — Ето това са отношенията ми с Гас, описани с две думи — четирийсет и три години плюс „трябваше“.

Лили погали ръката му, и това го успокои. Той се облегна с лакти на таблата на леглото и се загледа в лицето на баща си. Върху него бе застинало изражение на гняв. Сякаш това, което го измъчваше, се бе загнездило толкова дълбоко в неговата душа, че не му даваше мира дори и сега. Това, че бе в безсъзнание, не променяше този израз на лицето му.

— Нямам никаква представа — прошепна тихо Джон.

— За кое? — попита Лили.

— Каква е причината за този гняв, застинал на лицето му. Предполагам, че съм аз. Знаеш ли, през целия си живот съм го запомнил да се усмихва само веднъж в отговор на нещо, което съм направил.

— Кога? — заинтересува се Лили.

— Легнах си с един камък. Той ги дълбаеше.

— Камъните ли?

— Извайваше върху тях малки личица — очи, уста и нос. Даде ми един такъв камък, когато бях на шест години.

— За рождения ти ден ли?

— Не. Гас не признаваше рождените дни за празници. Даде ми го може би просто защото искаше да го направи. Никога не разбрах защо.

— Джон отново въздъхна. — Още едно от нещата, които не успях да проумея. — Придърпа два тапицирани стола, които стояха до стената.

— Искаш ли да поседнем?

Измина час. Учудващо голям брой лекари и сестри за такава малка болница влизаха и излизаха от стаята. По това време Гас беше единственият им пациент в критично състояние. Докато персоналът се грижеше за него, Джон не го изпускаше от поглед. Отпускаше се назад върху стола, накланяше се напред е ръце между коленете или пък се изправяше. Баща му не помръдваше, клепачите му не трепваха, не издаваше никакъв звук.

В един момент, когато двамата млади бяха останали сами в стаята, без никакъв повод Лили каза:

— В живота на всяко семейство се случват такива неща.

— Какви?

— Неща, които не успяваме да проумеем.

— Говориш за отношенията между теб и Майда?

— За нас двете това наистина е вярно.

— За теб е щастие, че тя е в добро здраве. Все още имате време — но за Гас времето изтичаше. Никога не бе чувствал нещо толкова ясно, колкото това. Сега с укор се замисляше, че този инфаркт можеше да се предвиди. По дяволите, последните няколко пъти, когато отиваше да види баща си, Гас не помръдваше от дивана. Беше длъжен да се досети.

Дойде четвъртък, а Джон продължаваше да се чувства безпомощен. Лили се бе свила на стола до неговия. Очите ѝ от време

на време се затваряха, но веднага щом той усещаше нейната дрямка, тя ги отваряше и му се усмихваше окуражително. Не казваше нито дума, не бе необходимо. Усмивката ѝ показваше, че той е точно там, където трябва.

Лили разсъждаваше трезво. Гас бе негов баща, а Джон не беше близо до него, когато се случваха онези ужасни неща с Дони, и това щеше да измъчва сина до последния му час. Сега нещо страшно се случваше с Гас. Джон трябваше да бъде до него.

От друга страна, Лили не бе длъжна да стои там. Беше крайно егоистично да я кара да остане заедно с него в болницата.

Следващия път, когато затвори очи, Джон докосна ръката ѝ. Тя моментално ги отвори.

— Не се чувствай задължена да стоиш тук — прошепна ѝ. — Изтощена си.

— Добре съм.

— Вземи колата, прибери се и поспи. Аз трябва да остана.

— Би ли искал да останеш сам? — попита нежно Лили.

Не. Той не желаше това и поклати глава.

Тя се усмихна. След това сви колене и качи краката си върху стола.

Докато я наблюдаваше, Джон усети как празнотата в сърцето му започва да изчезва. В този момент беше сигурен, че е влюбен.

Лили задряма. На Джон също му се спеше, но искаше да остане буден. Вече минаваше полунощ, стаята бе мрачна, а монотонният звук от апарата за наблюдаване на сърдечната дейност постепенно унасяше. Клепачите натежаваха, очите го боляха. Някаква жилка пулсираше под едното от тях, но той упорито продължаваше да бодърства. Един ангел, облечен в дрехи на санитар, донесе горещо кафе и Джон го изпи до капка. Той не преставаше да наблюдава апаратите, и работата на сестрите, но Гас не се събуждаше.

Лили обаче се събуди. Бе спала само час. Подскочи от стола, дишайки шумно. Очите ѝ се спряха първо върху Джон, а след това разтревожено се обърнаха към Гас.

— Няма никаква промяна — осведоми я младият мъж.

Лили въздъхна.

— Съжалявам. Сънувах, че на това легло лежи майка ми — тя се наведе напред и притисна чело в коленете си. После извърна глава и

погледна към Джон.

— Майда говори ли с теб, докато работите заедно? — попита я журналистът.

— Не и за това, което трябва да обсъдим.

— Искаш да кажеш, че говорите, но не си казвате нищо, така ли?

Лили кимна.

Синът отново се обърна към баща си, стори му се, че единият клепач на стареца помръдна. Той скочи от стола и се надвеси над леглото. Протегна ръка към ръката на Гас, но бързо и смутено я отдръпна. Двамата никога не се бяха докосвали. Гласът на Джон бе суров и напрегнат.

— Гас? Кажи нещо, Гас.

Лили застана до него.

— Може би трябва да му говориш — предложи тихо тя.

Джон отвори уста, за да проговори. Известно време търси подходящите думи, но не ги намери и се отказа. В този миг отново бе онова петнайсетгодишно момче. Идваше му да потъне в земята от срам.

— Не мога — прошепна накрая.

— Защо?

Разговорите между сина и бащата бяха толкова редки, колкото и физическите им докосвания.

— Просто двамата не сме го правили.

— Тогава говори на мен.

— За Гас ли?

— Да. Какво харесваш у него?

Първата мисъл на Джон бе: „Абсолютно нищо.“ Много по-лесно щеше да му бъде да й каже какво не харесва у него, какво го отвращава или пък какво не разбира от него. Можеше да изготви цял списък от такива недостатъци на Гас.

Но все пак медалът трябваше да има и друга страна. Ако не беше така, Джон нямаше да изпитва този страх. Нямаше да се чувства безпомощен и онази празнота в сърцето му щеше да липсва. Можеше и изобщо да не бъде тук. Щеше да си остане вкъщи и да чака, докато от болницата се обадят, че баща му е починал. Дявол да го вземе, ако не изпитваше никакви чувства към Гас, нямаше даже и да се завърне в Лейк Хенри.

„Какво може да ми харесва у Гас?“, продължаваше да се пита Джон.

— Строи прекрасни каменни стени — отвърна накрая той. — Може би е построил стотици. Те ще останат дълго след като двамата с теб вече няма да ни има. Тези стени винаги са ме изпълвали със страхопочитание.

— Той е човек на изкуството — отбеляза Лили.

Джон кимна. Стори му се, че лицето на Гас не изглежда толкова намръщено и това го ободри.

— През целия си живот е работил с камък. Никога не е вършил нещо друго.

— Как е научил занаята?

— Не ми е казвал. Говорел на мама, че единствено в гората върши всичко както трябва. Когато бил на четиринайсет, избягал от училище. С месеци никой не знаел къде е отишъл. Накрая го открили при един стар зидар. Помагал му. Справял се добре. Не си навличал неприятности и учел занаята. Ето защо не го върнали обратно на училище. Ха! Аз избягах от клас само за един ден и той вдигна врява до бога!

— Искал е нещо по-добро за теб.

— Нещо по-добро от това да бъдеш човек на изкуството ли? — попита Джон. — С голяма радост щях да работя с него, но той не искаше и да чуе. Не търпеше покрай себе си, нито мен, нито Дони. Казваше, че ще оплескаме нещата. Беше перфекционист. Гордееше се със стените, които строеше.

— Ти не се ли гордееш с това, което пишеш?

— Сигурно.

— Значи в това отношение си като него.

И Джон искаше да разсъждава така, но белетристиката бе нещо различно от зидането на стени. Стените имаха конкретно практическо приложение и винаги радваха окото с естетическия си вид. Те не бяха способни да унищожават хора. Белетристиката обаче можеше. Точно тази нейна способност отвращаваше журналиста. Тук Тери беше прав. Може би Джон не бе достатъчно коравосърдечен, за да върши тази работа, в случай че с това може да отрови живота на някого.

Да, той се гордееше с това, което пишеше. Когато положението се промени, напусна Бостън. Гордееше се с „Лейк Нюз“. Всеки брой се

подготвяше добре и беше полезен. Имаше практическо приложение и добър естетически вид.

Да, вестникът бе като каменните стени на Гас.

Малко преди зазоряване клепачите на Гас потрепнаха и той отвори очи. Джон бързо стана и се надвеси над леглото.

— Татко?

В началото погледът на стареца бе разсеян, но после се съсредоточи върху сина му. Не се разбра обаче дали е в съзнание или не. Когато очите му се затвориха, Джон погледна апарата за контрол на сърцето. Сърдечният ритъм на болния се ускори необичайно много, а след това отново се стабилизира.

Когато в стаята влезе една сестра, журналистът отстъпи назад. Тя провери показанията на апаратите, следящи състоянието на баща му, и си отиде.

Джон се колебаеше дали да опита да събуди Гас отново или не. Това пробуждане бе добър знак, даващ основание за надежда. Но ако с това би се нарушила сърдечната дейност, мъжът предпочиташе да гледа баща си заспал още известно време. Синусоидите бяха вече по-равни. Сърцето на Гас затуптя по-спокойно.

Известно време Джон разглежда лицето на баща си, като се стараеше да не вдига шум. Като дете правеше това много често нощем, докато татко му спеше на големия стол до печката. Когато не бе буден, Гас не му се струваше толкова страшен. Тогава и Дороти ставаше по-спокойна, гледаше съпруга си е любов и предупреждаваше Джон да пази тишина.

Зората се пукна и слабата, нежна светлина, която доведе със себе си, накара спомена да изглежда още по-жив. Лили се размърда, стана от стола и застана до него. Джон наруши мълчанието:

— Той наистина беше красив мъж. Това личи и сега — пред него легеше гладко обръснат възрастен човек с добре подстригана коса и силни ръце. Раменете му бяха изправени. — Майка ми все още говори за това. Беше сприхав и странеше от хората, но бе красив.

— Как са се запознали?

— Благодарение на една спукана гума. Минавали с кола покрай хълмовете с един приятел и се любували, на красивите есенни листа. Случило се горе-долу по това време на годината. Баща ми бил красив млад мъж, който обичал да прекарва голяма част от времето си на

открито. Излязъл от гората и им помогнал точно тогава, когато положението изглеждало безнадеждно. Месец по-късно Дороти се върнала, за да го потърси, като носела три кутии от кейка с кафе на майка си. Била обезумяла от любов. Навъртала се около него, гледала го как работи, пекла му разни неща и накрая Гас осъзнал, че друг път едва ли ще му се удаде такава прекрасна възможност да се задоми. Вече приближавал четирийсетте. Майка ми била млада, красива и изгаряла от желание да заживее с него. — Джон въздъхна. — След като се разделиха, го виждах няколко пъти, но никога не се осмелявах да спомена името ѝ пред него.

— Виждал си се с него тук?

— Докато учех в колежа. Предполагах, че ще се гордее с това, че съм стигнал толкова далеч, но се бях лъгал. Не искаше и да ме погледне. Затова никога не се застоявах тук задълго. Тръгвах си и винаги ме е измъчвала мисълта, че не съм му говорил за това, което съм искал да му кажа.

Влезе една сестра с две канички кафе. Тя погледна Гас, погледна и системата, включена към него. Коригира скоростта на вливане и излезе.

Джон изпита приятно чувство от топлината, която излъчваше каничката с топлото кафе. Лили беше до него и това го подкрепяше, но спомените, свързани с Гас бяха като студени ветрове.

— Искях да му кажа — подхвана тихо журналистът, — че разбирам какво се е случило между мама и него, че не единствено той е виновен за случилото се. Тя го е мислела за такъв, какъвто всъщност не е бил. Събрали са се, а след това го е напуснала, защото животът на Гребена не е така романтичен. Гас никога нищо не ѝ е обещавал. Очаквала е от него много, а после е била разочарована. Не мога да го виня — нито за брака им, нито за развода. Искях да му кажа всичко това.

В очите на Лили Джон виждаше нейното съгласие: „Ти си го направил.“ Но тя просто кимна и не каза нищо.

Досега Лили никога не бе бдяла над умиращ човек. Ако само преди месец някой ѝ бе казал, че ще прави това за Гас Киплинг, тя щеше да изтръпне от възмущение. Но в този момент не можеше да си се представи на друго място. Някой психоаналитик може би щеше да обясни това нейно държане с опита ѝ да изкупи свой грях. Тя не бе в

града, когато собственият ѝ баща почина. Но Лили не мислеше така. Бдението ѝ нямаше нищо общо с Гас. Беше останала заради Джон.

Искаше да бъде с него. Беше толкова просто и естествено.

Не ѝ беше лесно да обясни това на майка си обаче, когато се обади малко след седем.

— Но какво търсиш ти там? — попита я Майда. В гласа ѝ имаше достатъчно острота, за да предизвика изблик на дълго потискания гняв на дъщеря ѝ. В главата на Лили цареше хаос. Тя обаче се пребори с тези чувства. Затвори очи и с мъка си наложи да мисли по-трезво.

— Защото Джон е тук — отвърна уверено. — Сега изживява труден момент.

— Гас Киплинг няма да ти бъде благодарен за това.

— Не съм в болницата заради него. Двамата с Джон си приказвахме миналата вечер, когато той научи за баща си. Не можех да го ос-с-ставя да дойде тук сам.

— Семейство Киплинг те използва не за пръв път. Първо Дони, сега и Джон. Звучи ми много познато, Лили.

— Различно е — продължи дъщерята. Не беше вече малко момиче и нямаше нужда да иска разрешение от Майда. — Обадох се само за да проверя дали някой от работниците в градините може да ме замести във фабриката, докато съм тук.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита майка ѝ. — Ще тръгнат слухове. Целият град ще разбере, че си там.

Лили отговори гневно:

— А защо не? Това ще представлява интересен поврат в историята, не мислиш ли?

Преди обяд в стаята влезе Харолд заедно с други лекари. След прегледа на Гас реакцията им бе изненада, но не оптимистична. Всички признаци показваха, че състоянието му ще се влошава. Лекарите бяха единомислени, че в момента болният е по-добре, отколкото бяха очаквали. Предполагаха, че следващите часове ще са критични.

Джон се надяваше. Представяше си как Гас се събужда и е мил с околните, тъй като току-що се е разминал със смъртта. Представяше си

как двамата прекарват чудесно няколко месеца заедно, а може би и повече. За един син това би било достатъчно.

По обяд Гас се пробуди на няколко пъти. Погледът му отначало блуждаеше неориентирано, но след това се спираше върху Джон. Старецът го разпознаваше. Синът бе сигурен в това. Само не можеше да разбере дали това вреди, или помага на баща му.

Рано следобед синусоидите върху монитора се промениха. Доктори и сестри влетяха в стаята и след като смениха някои медикаменти, а на други промениха дозировката, сърдечната дейност на болния се стабилизира. Нещата обаче не отиваха на добре. Лекарите споделяха помежду си, че е изкарал втори инфаркт. Дробовете му се пълнели с течност, а и по цвета на кожата можело да се съди за влошаване на състоянието му.

Джон и Лили изчакаха в коридора, докато докторите работеха, но веднага щом стаята се опразни, синът се върна до леглото. Лицето на баща му бе восъчнобледо. Джон бе толкова отчаян, че бе готов на всичко. Взе ръката на баща си. Тя му се струваше необикновено отпусната и студена. Младият мъж се чувстваше неловко. Най-сетне един от двамата бе докоснал другия.

— Хайде, Гас! — измърмори Джон. — Хайде. Омръзна ми да вися тук. Да не си посмям да ме караш да стоя още дълго — след като Гас не отговори, мъжът продължи: — Опитвам се да помогна. За бога, опитвам се да помогна — старецът продължаваше да лежи безмълвен и неподвижен. Тогава Джон се ядоса: — Чуваш ме, Гас. Знам, че ме чуваш. Винаги си ме чувал, но ми обръщаше гръб и се държеше така, сякаш изобщо не си струва да слушаш това, което съм искал да ти кажа. Може би навремето наистина не си е струвало. Аз те разочаровах. Съжалявам за това. Разочаровах те, разочаровах и Дони и ако можех да върна времето назад и да променя нещата, щях да го направя. Но сега съм тук и искам всичко да се промени.

Гневът му утихна — не можеше да бушува в душата му, когато ги нямаше презрителните подмятания на Гас.

Напълно съкрушен, Джон отвори ръката си и започна да разглежда грубите, покрити с белези старчески пръсти. Сега те му изглеждаха така уязвими, а Гас никога не е бил в такова състояние. По-скоро на себе си, отколкото на Лили или пък на баща си, Джон прошепна:

— Как да искам прошка от човек, който не ме чува?

Изведнъж пръстите в ръката му помръднаха — леко, но достатъчно, за да се разбере, че старият човек все още е жив. Джон вдигна глава и срещна погледа на баща си. Гласът на Гас беше пресипнал и сподавен, но всяка благословена дума достигаше ясно до Джон.

— Всичко се обърка — прошепна старецът. Затвори очи, но след малко отново ги отвори. — Аз те разочаровах... Провалих се... Никога не бях достатъчно добър... нито с майка ти... нито с Дони... нито с теб...

На Джон му бе необходима цяла минута, за да осмисли думите на баща си.

— Не е вярно — побърза да го успокои синът, но Гас вече бе затворил очи и изглеждаше някак по-различно.

Лили взе ръката на Джон. Стаята се напълни с лекари и сестри. Тогава младият мъж забеляза, че синусоидата на монитора се бе превърнала в права линия.

Опитаха се да възстановят сърдечната дейност на стареца. Приблжиха му електрошок. Когато това не помогна, повториха процедурата още веднъж и още веднъж. За момент суетнята в стаята спря, а след това лекарите размениха унили погледи. В следващия миг и малкото надежда, която им бе останала, се изпари. Беше като последно издихание на човек, чиито дробове бяха престанали да работят.

Докторите и сестрите излязоха.

— Той каза това, което чувстваше, че трябва да знаеш — прошепна Лили и също излезе.

Джон не се опита да я спре. Изпитваше нужда за няколко минути да остане сам с баща си. За последен път.

Журналистът не каза нищо. Дори и не мислеше за нищо. Просто стоеше до леглото, държеше с двете си ръце ръката на баща си, разглеждаше лицето, което бе мразил и обичал. След това синът нежно постави ръката на Гас върху завивката. Наведе се, целуна стареца по бузата и тръгна към вратата.

Нещо обаче го върна обратно при леглото. Искаше да остане с баща си още малко. В душата му се бе възцарил покой. Когато бе сигурен, че душата на Гас вече е отлетяла до новия си дом — където и

да бе това, — младият мъж за последен път докосна нежно рамото на баща си и излезе от стаята.

Лили го чакаше в коридора и го бе наблюдавала оттам. Когато той се приближи към нея, тя се изправи. Изглеждаше напълно изтощена, но намери сили да му се усмихне тъжно. Без да каже нито дума, Джон я прегърна толкова силно, че ръцете му се разтрепериха. Но Лили за нищо на света нямаше желание да се възпротиви на това. Мисълта, че му помага в такъв момент, ѝ доставяше по-голямо удоволствие, отколкото някога би могла да предполага.

Когато младият човек най-накрая се отдръпна от нея, очите му бяха пълни със сълзи. Той вдигна поглед към тавана и един-два пъти си пое дълбоко дъх на пресекулки. После погледна Лили и каза:

— Ще те оставя у вас. Трябва да отида до Гребена.

По пътя до Лейк Хенри и двамата мълчаха. Когато спряха пред къщичката на Лили, Джон ѝ благодари:

— Това, че остана, бе голяма подкрепа за мен.

Тя притисна с пръст устните му, с което му показва, че не трябва да говори повече. Лили изпитваше същата пълнота в сърцето си, каквато и Джон бе изпитал преди време. Тя излезе от колата и я изпрати с поглед, когато мъжът обърна и потегли. След това бавно се разходи из къщата.

Беше почти пет следобед. Елбоу Айлънд се отразяваше върху водната повърхност. Далечният бряг, небето — всичко изглеждаше толкова спокойно, сякаш за да засвидетелства почитта си към Гас по-малко от час след смъртта му. Лили изпитваше нужда да се слее с всичко това, да усети докосването на Селия, да се вслуша в разговора на гмурците. Младата жена прекоси сечището, застлано с борови иглички, слезе по стъпалата от железопътни траверси и се спря чак до самия ръб на кея. През цялото време се питаше дали не е луда, че изпитва чувствата, които я бяха обзели.

Но колкото и да мислеше за това, нямаше как да потисне тези вълнения. А пък и не искаше да го прави.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джон почувства голяма празнота още в мига, в който остави Лили пред къщичката, но трябваше, имаше нужда да отиде в дома на Гас. Къщата на Гас ли? Тя беше и негова. Но била ли е тя някога наистина негов дом? Той бе отраснал там. Никакво пребоядисване, разкрасяване на градината или смяна на мебелировката не можеше да промени това. Докато караше по Ридж Роуд, сега, след като Гас беше мъртъв и отношенията му с него бяха вече минало, журналистът трябваше да признае, че е свързан с тези места.

Джон спря до малката къща и влезе вътре, така както бе правил хиляди пъти като дете. Малката всекидневна представляваше спалня, която двамата с Дони бяха делили. Отпусна се на дивана и в съзнанието му изведнъж се съживиха звуците от онези години — викове, крясъци, смях, Гас по природа не бе весел човек, но Дороти и Дони бяха. Двамата братя бяха прекарвали заедно много щастливи мигове.

Журналистът отпусна глава назад и затвори очи. Чувстваше се отмалял, но не само физически. Умората се дължеше и на мисълта, че е останал единственият мъж в тази къща. Беше вече глава на семейството, така да се каже. Би могло да се твърди, че Джон бе носил тази отговорност и през последните три години. Но да носи храна, да плаща на жена, за да чисти и ремонтира къщата, бяха неща от чисто материален характер. Това, което сега изпитваше, бе съвсем различно.

Тежестта на всички тези мисли и чувства бе твърде голяма за човек, не спал цяла нощ. Той задряма, както седеше на дивана. Така правеше и Гас напоследък. Сподавен вик го стресна и Джон се събуди.

Дулси Хюит стоеше зад прага на входната врата, затиснала уста с ръката си. След това я спусна върху гърдите си.

— Изплаши ме — продума тя, като дишаше тежко. — Тъкмо научих за Гас и се отправих насам да поразтребя малко. Не исках да завариш къщата в безпорядък, а ти си вече тук и седиш точно като него.

В първия момент Джон се чувстваше твърде отмалял, за да изпита някакво смущение. След това си спомни, че Гас е мъртъв и стомахът му се сви. С големи усилия отлепи гърба си от облегалката. Лампата светеше. Сигурно Дулси я бе включила. Навън бе тъмно.

Мъжът прокара ръка през брадата си, а после и през косата.

— Колко е часът? — попита Джон.

— Осем. Много съжалявам за Гас.

Мъжът кимна.

— Благодаря ти, че си наминала предната вечер. Не е бил сам.

— При него ли беше?

Джон отново кимна, огледа се и отговори:

— Не е много по-разхвърляно, отколкото последния път, когато идвах. Накрая не е имал много сили. Прибирай се, Дулси. Върви при децата си.

Изпрати я с поглед. Даже и умората не можеше да прикрие чувството на смут, тъй като къщата бе пълна с вещи, които не смееше да докосне. Искаше да остане сам. Веднага щом жената си отиде обаче, дойде съседката, живееща на отсрещната страна на улицата, за да изкаже съболезнованията си. Не влезе вътре. Така постъпиха и останалите, дошли след нея. Те просто заставаха на вратата, казваха на Джон, че съжаляват за Гас — и си тръгваха.

Младият мъж бе трогнат. Гас никога не е бил по-мил със съседите си, отколкото със семейството си, и въпреки това тези хора имаха желание да наминат. Това караше Джон да изпита чувство на вина за отрицателното си отношение към жителите на Гребена, което усилваше смущението му.

Трябваше да ангажира съзнанието си с нещо. Разбираше, че трябва да уреди погребението и искаше, баща му да изглежда добре, преди да го изпратят до последното му убежище. Ето защо отиде до гардероба на стареца в спалнята. Там цареше същински хаос. Или Дулси смяташе, че подреждането на гардероба не влиза в задълженията ѝ, или Гас ѝ бе забранил да пипа. Там имаше едно палто, което Джон помнеше от детските си години, и няколко ризи. Те не бяха нито бархетни, нито кариранни. В гардероба видя ѝ няколко рокли на майка му. Това много го учуди. Имаше окачен и един костюм. Джон го извади с намерението да облече с него Гас. Дрехата трябваше да се изглади, но иначе бе в много добро състояние. На едно място самото се

бе издуло и Джон се опита да го изглади с ръка. Напипа нещо и отметна ревера. Един непрозрачен найлонов плик висеше на закачалката, върху вътрешната страна на сакото, завързан с конец. Той остави костюма на леглото, откачи плика и го отвори. Беше пълен с изрезки от вестници. Някои бяха стари и пожълтели, други — по-нови. Бяха подредени в хронологическа последователност и цялата тази работа бе вършена старателно. Сякаш нечия ръка внимателно бе съгъвала всяка изрезка поотделно, преди да я прибере в плика.

Джон преглеждаше хартийките една по една, докато болката в сърцето му стана непоносима. Пред него се намираше колекция от всичките му статии. Те бяха запазени от един баща, който никога, никога не бе казвал на сина си, че го обича.

Болката разкъсваше душата на младия човек. Той се изправи, изпъна се, изви гърба си като дъга и притисна очите си с ръце. Изстена, но това не облекчи страданието му. Прокара ръка по врата си, погледна вестниците и отново изстена.

Тъй като не можеше да стои на едно място, Джон излезе през задната врата и започна да се разхожда из потъналия в мрак двор. Извървя разстоянието от единия край на каменната стена, с която Гас се занимаваше в последните си дни, до другия. После се върна обратно, опитвайки се да подреди мислите си. Неочаквано в съзнанието му изплува онзи момент, когато баща му падна на земята. Тогава Джон се опита да му помогне, а старецът го отблъсна.

В ушите му отново зазвуча един слаб и тъжен глас, който шепнеше: „Аз те разочаровах. Провалих се. Никога не бях достатъчно добър нито с майка ти, нито с Дони, нито с теб.“

Сега Джон разбра всичко. Болката изпепели душата му. Тъжеше безутешно за един човек, който бе страдал. За един незаконороден, появил се на бял свят във време, когато на такива се е гледало с лошо око. Скърбеше за един човек, отраснал с мисълта, че е нищо, за човек, когото синът бе обичал само защото му беше баща. Джон падна на колене в тревата. Отвращаваеше се от сълзите, които напиреха, но не можеше да ги спре. Сви рамене и тихо заплака. Мислеше за всичко, което не бе видял, не бе разбрал, не бе направил.

Не можеше да си спомни кога за последен път бе плакал, кога за последен път бе дал воля на чувствата си по такъв начин. Можеше да спре това си състояние, но не го направи. Чувстваше се по-добре,

когато изливаше тъгата си. Затова остави сълзите да текат, докато сами не секнаха.

Мъжът бавно се изправи. Избърса очи с ръкава си, влезе в къщата и наплиска лицето си със студена вода. Вече разсъждаваше трезво.

Джон внимателно постави изрезките обратно в пликчето. След това го завърза отново за закачалката, за да бъде погребано заедно с Гас. Намери чиста риза, вратовръзка, бельо, чорапи и обувки и занесе всичко в колата. Прибра се вкъщи и постави дрехите на баща си в собствения си гардероб. После си взе душ. Нуждаеше се от това, тъй като ден и половина не се бе къпал.

Тялото му бе все още влажно, когато седна в кануто и се отправи навътре в езерото. Хладният въздух го пронизваше, но непрестанното усилено гребане бързо го затопли. Когато пристигна до мястото на своите гмурци, журналистът прибра греблото. И четирите птици бяха тук тази вечер. Плуваха бавно и от време на време се потапяха във водата, а писъците им се разнасяха в нощта. Гласът им бе толкова първичен, че пронизваше душата на Джон и стигаше чак до нейните глъбини.

Тук времето сякаш бе спряло. Човек имаше чувството, че смъртта не е нищо друго, освен средство за продължение на живота. Това място можеше да бъде възприемано като възплъщение на историята и стремежа за оцеляване. Две малки бяха добре отгледани, за да продължат биологичния вид. Да, бреговете на това езеро бяха свидетели и на много смърт. Гнездата са били наводнявани или малките са ставали жертва на хищници. Но това винаги е ставало поради някаква причина, бе следвало определен ред и бе имало някакво значение.

Като почувства това усещане за вечност, Джон потопи греблото във водата и потегли. Все още изпитваше тъга от голямата загуба, но това място му даде нещо. Писъците на птиците се понесоха над водата и го съпровождаха по целия му път покрай малките заливчета до залива Тисен.

Лили седеше на края на кея. Когато Джон приближи, тя се изправи, сякаш го бе очаквала. Щом кануто се плъзна край нея, Лили

взе въжето от ръката му и завърза лодката за един стърчащ над дъските кол.

Миг по-късно журналистът бе вече стъпил на кея. Отиде до Лили и я прегърна. Това беше най-естественото и правилно нещо, което някога бе правил. Изобщо не мислеше за книгата си. Не се чувстваше като двуличник, нито пък изпитваше угризения, че използва жената за свои цели. В момента съзнанието му бе в пълно съзвучие със сърцето.

Джон я притисна силно до себе си, след това още по-силно. Вълните на езерото тихо се плискаха около тях, придружени от писъците на птиците. Младият мъж я целуна веднъж, после отново. Първата целувка бе по-нежна, а следващата — по-страстна. След като за трети път устните им се сляха, у двамата се разпали неудържимо желание.

Лили нетърпеливо поведе Джон към къщата. Качиха се на горния етаж, където беше нейната спалня. Това отново бе най-естественото и нормално нещо, което можеха да направят в момента. Дватама събличаха дрехите си, докосваха интимните си места и се хвърлиха в огненото море на своята страст. Тялото на Лили бе завладяло съзнанието му. Сега, когато пред него се разкри тази гореща плът и нежните ѝ форми, Джон разбра, че тялото ѝ бе по-красиво, отколкото си го бе представял. С Лили му бе хубаво. Тя му даваше утеха и надежда. Собственото му тяло се съживи, както никога досега. Джон проникваше по-дълбоко и по-дълбоко и колкото по-голямо удовлетворение изпитваше, толкова по-силно се разпалваше страстта му.

Когато за Лили кулминацията настъпи, дъхът ѝ секна, а от гърдите ѝ се откъсна силно стенание.

Джон не искаше да се откъсне от нея. Обърна се върху едната си страна и я прегърна. Не казваше нищо. Целуна я нежно и я притисна до себе си. Беше сигурен, че ще бъде щастлив да лежи така с Лили Блейк до края на живота си. След това отново я целуна, като си припомни току-що изживените красиви мигове, и отново се възбуди. Лили беше готова. Тя се наслаждаваше на всичко, което Джон правеше тогава, а и през следващите часове. Но не само той изпитваше изпепеляваща страст, която не му позволяваше да лежи спокойно. Лили бе неопитна, но се учеше. Непрекъснато растящата ѝ увереност му действаше като афродизиак, който засилваше неговата възбуда.

Накрая умората си каза думата и Джон се отпусна неподвижен на леглото. Чувстваше се на сигурно място в спалнята на Лили. Топлината на телата им го сгръвяше, както и близостта на жената, с която току-що се бе любил. Младият мъж заспа толкова дълбоко, че нищо не бе в състояние да го събуди.

„Във фабриката за ябълков сок съм. Ще свърша в четири.“

Лили закрепил бележката върху възглавницата, но след това я взе обратно, за да постави отдолу инициалите си. Украси ги с такива завъртулки, че Джон можеше да приеме буквите Л и Б за сърце, в случай че бъде в настроение да вижда сърца, когато се събуди. Не знаеше какво може да очаква от утринта след подобни преживявания. Нямаше представа нито кога ще се събуди, нито пък как ще се чувства. Не бе обещала на Майда да ходи на работа днес, но пък изпитваше нужда от по-широко пространство. Получи го във фабриката. Облече дъждобран с качулка, обу гумени ботуши, сложи ръкавици и се захвана за работа. Докато редеше дървените решетки, Лили си мислеше за изминалата нощ и за нощта преди нея. Мислеше за изтеклата седмица, за предишната и се опита да намери някаква връзка между появилите се обстоятелства. Струваше й се обаче, че целият й живот представлява низ от събития и чувства, които го управляват. Имаше толкова много нерешени проблеми. Как можеше да сложи в ред този хаос? Как щеше да се справи?

Майда направи сандвичи за обяд и ги поднесе на верандата. Не задаваше никакви въпроси за предишния ден, нито пък питаше за Гас, Джон или Тери. Точно по обяд времето бе мъгливо. Всичко бе спокойно, подобно на котка, която крие ноктите си. Ето защо Лили посрещна с облекчение края на почивката и се върна във фабриката, за да поднови работата си. Никога не бе чувствала тялото си така схванато и започна да се труди по-усилено, за да се поразкърши.

Наближи краят на работния ден. Младата жена тъкмо бе свалила найлоновото облекло и миеше пода на фабриката, когато на входа се появи Джон. Изглеждаше нерешителен. Лили също изпитваше нерешителност. След тази нощ не знаеше какво да му каже и какво да направи. Тя приключи набързо, изми се и отиде при него. Чакаше я отвън.

Беше пъхнал ръце в джобовете на джинсите си и продължаваше да гледа неувверено.

Двамата бяха прекарвали нощта заедно. Имаха вече любовна връзка. В един момент, докато работеше, Лили си бе дала сметка за това. Измъчваше се с терзания дали може да му вярва и дали е редно така сякаш да се отдаде на емоциите си. Това обаче с нищо не можеше да промени факта, че той съвсем не ѝ бе безразличен.

— Ще се поразходиш ли с мен? — попита го тя и се усмихна.

Напрежението изчезна толкова бързо от лицето му, че промяната беше даже комична. Донякъде — да, но не съвсем. Лили си помисли, че това всъщност е много мило и посочи към градината. Минути по-късно двамата вървяха по добре отъпкан черен път, който се виеше прекрасно между редовете от ябълкови дръвчета. Стигнаха до един не особено добре обработен ред. Лили отклони Джон от пътя и двамата тръгнаха по тревата, която растеше под дръвчетата. Слънцето все още бе скрито от мъглата, но във въздуха се носеше прекрасен аромат на ябълки.

— Какъв сорт са тези? — интересува се Джон, докато се разхождаха.

Лили му отговаряше, като междувременно посочваше отделни дървета:

— „Кортланд“, „Макаун“, „Гравенщайн“, „Макинтош“.

— И всичките са на едно място?

— Така трябва. За да бъде оплоден, върху цвета трябва да попадне прашец от различен сорт. С прашец от „Кортланд“ не може да бъде оплодено дръвче от „Кортланд“ или пък с прашец от „Макинтош“ — дръвче от „Макинтош“. За нещастие и пчелите не знаят това. Но те прелитат от дърво на дърво. По този начин се кръстосват различните сортове.

— От кой сорт се прави ябълковият сок?

— От кои сортове — използвай думата в множествено число. Смесват се различни видове ябълки. Всяка градина има своя собствена рецепта.

— Каква е вашата?

— Не знам. Мама знае. За нея това е цяла наука. Знам само, че сокът от „Червена превъзходна“ е рядък.

— Значи не е толкова хубав?

— Не — Лили отиде до едно дръвче, разгледа ябълките, които можеше да достигне, и откъсна две. Дръжките им бяха цели, сякаш

някой много отдавна я бе учил как да го прави. Подаде едната на Джон и се огледа. На някои от дърветата бяха подпрени дървени стълби, а под други имаше касетки. — След още две седмици беритбата ще приключи. Ябълките за пазара ще бъдат откарани в опаковъчното звено. Тези, от които ще се прави сок, ще отидат в складовете с понижено съдържание на кислород, за да не се развалят. Всяка седмица се изваждат оттам само толкова, колкото са необходими за производството, на съответното количество сок. Колкото по-пресни са плодовете, толкова по-добре.

Лили подкани е жест приятеля си да я последва и отиде до едно от по-старите и по-големи дървета. Плътна гърба си по кората му и седна. Джон я последва.

Известно време двамата дъвчеха ябълките мълчаливо. След това той тихо каза:

— Желаех те, когато се събудих сутринта.

Лили извърна глава към него, но разглеждаше дърветата.

— Кога беше това?

— На обяд.

— Какво прави после?

— Отидох в града. Уредих погребението.

— Кога ще е?

— Утре сутринта.

Тя се вгледа в лицето му. Дори и сега, когато Джон изпитваше такава силна болка, то изглеждаше силно. Лили бе целувала тези очи, когато бяха затворени, и тези устни, докато са били разтворени. Това бе едно от нещата, на които той я бе научил.

Очите им се срещнаха. Джон каза:

— Причина за всичко е бил фактът, че Гас е бил извънбрачно дете. Винаги съм мислел, че се е чувствал нежелан, нищожен.

— Радвам се, че проговори, преди да умре. Това много помогна.

— На мен — да, но не и на него.

— Сигурен ли си?

Той я погледна, след това вдигна глава и се вторачи в клоните на дървото над главата си. Остана безмълвен доста дълго и Лили реши, че разговорът им е приключил. Тогава Джон отпусна глава и се усмихна.

— Много умна мисъл за кабаретна певица — подразни я той. След това плътна ръка върху раменете ѝ и я притисна до себе си.

Лили почувства топла вълна, която заля цялото ѝ тяло и стигна чак до пръстите на краката ѝ. Не можеше да разбере дали това бе следствие от усмивката, от похвалните думи или от неговата близост.

И след това изпита още една такава вълна. О, да! И още една. Ръката ѝ лежеше върху гърдите му, скрити от ризата, за разлика от изминалата нощ. Джон не бе толкова окосмен, както други мъже. Гладка кожа покриваше яките му, добре очертани мускули. Горната част от гърдите му и голяма част от корема бяха покрити с меки като мъх косми.

Джон скочи на крака, като се отблъсна с ръце от земята. После отведе Лили до мястото, където бяха паркирани колите им.

— Ще дойда с теб до вас — беше единственото, което каза, но в думите му се долавяше интимност. Те обещаваха приятни преживявания.

Когато паркира пред дома ѝ, Лили беше вече така възбудена, както и предната вечер, когато Джон я прегърна за пръв път. Не, беше дори още по-силно това страстно чувство. Сега вече знаеше какво удоволствие бе да усеща как брадата му гали гърдите ѝ, как мускулите му се стягат и тялото му започва да трепери. Знаеше как ухае кожата му преди и след като са се любили.

Този път не стигнаха до леглото, а се любиха на горния край на стълбището. Съблякоха се само дотолкова, колкото бе нужно, за да го направят. След това Джон я притисна силно до себе си, докато телата им се успокоиха. Тогава той опря челото си в нейното.

Младият мъж не говореше. Гласът, който Лили чуваше, бе в собственото ѝ съзнание. Той можеше да ѝ говори за много неща — за любовта към живота в лицето на смъртта, за нуждата от приятел в тези времена на враждебност или просто за чиста и неподправена плътска страст. Можеше да ѝ нашепва и за любов. Това бе интересна мисъл, мисъл, която я плашеше. Затова я прогони бързо от главата си. Лили седя в скута му, докато мракът падна над къщата. Джон остана и през нощта. Но когато тя се събуди на следващата сутрин, него вече го нямаше.

Погребението се състоя в църквата в центъра на града. Опелото бе кратко и най-обикновено. Последно сбогом за един човек с труден характер. Залата обаче беше пълна. Повечето от хората, живеещи на

Гребена, бяха дошли, за да погребат един от своите. Имаше и други, които по всяка вероятност бяха тук от уважение към Джон.

Както и предната неделя, Лили седна на един от задните редове и остана със смирено сведена глава, докато проповедникът говореше. Тя щеше да остане скрита от погледите на хората и на гробището, но Джон я хвана за ръка, дръпна я до себе си и двамата излязоха заедно от църквата, непосредствено след ковчегата.

Лили се чувстваше като в капан. Тя остана до него, тъй като нямаше как да се дръпне, без да го нарани и без да привлече вниманието на хората. Джон държеше ръката ѝ, както и преди. Тя отново бе спасителна котва за него, караше го да се чувства сигурен. Само че сега двамата бяха заедно пред погледите на хората.

Тъй като не знаеше как ще реагират жителите на Лейк Хенри, Лили сведе глава. След няколко молитви ковчегът с тялото на Гас бе спуснат в земята. Тогава младата жена изведнъж почувства напрежението на Джон, но изобщо не си и помисли да го остави сам. Тя отново бе в капан. Искаше никой да не разбере за присъствието ѝ, но това не бе възможно. Хората минаваха покрай Джон, изказваха кратки съболезнования, здрависваха се с него, докосваха леко ръката му и очите им винаги срещаха нейните. Лили знаеше имената на някои от тях — Каси, двамата Чарли Оуенс — младши и старши, Уили Джейк и неговата Ема, Алисън Куимби, Лиди Бейн, — а други не познаваше. Тя смутено кимваше, често преглъщаше и благодареше на късмета си, че не ѝ се налага да говори. Чувстваше се не на място във всяко едно отношение.

Но Лили не си тръгна преди Джон. След като гробарите вече бяха запълнили гроба с пръст и приключиха работата си, хората се бяха разотишли и нямаше кой да проявява любопитство, или да изказва своето възмущение.

Това донякъде бе известна утеха за Лили. Но тя не можеше да потисне страха си. Двамата с Джон бяха разровили ново гнездо със змии.

Джон обаче не смяташе така. Мисълта, че може да се превърне в защитник на Лили, много му допаднаше. Той наистина можеше да ѝ помогне много, ако уважението, което хората изпитваха към него, се пренесеше и върху нея. Колкото повече се затопляха отношенията ѝ с местните жители, толкова по-добре щеше да се чувства в Лейк Хенри.

А това увеличаваше вероятността да остане в града. Джон не мислеше за своята книга. Чувстваше се неудобно, когато се досещаше за нея. Смяташе, че тези мисли унищожават красотата на изживените мигове. Това, че искаше Лили да остане, нямаше нищо общо с книгата.

Но тя нямаше да го направи, ако не се намереше решение на проблемите ѝ. Скandalът бе превърнал живота ѝ в ад. Лили бе в Лейк Хенри, но всичко, с което бе свикнала да живее, беше в Бостън: апартаментът, дрехите, пианото, колата. Вестникът все още не публикуваше опровержение и след като направи всичко позволено от закона, Каси трябваше да изчака ответната реакция. Очертаваше се бавен, болезнен процес.

Джон си припомни Лили, когато я видя за първи път онази неделна утрин — облечена в нощница, загърната в шал и насочила пушка към сърцето му. Само този спомен бе достатъчен, за да го убеди, че тази жена има гордост. Тя нямаше да остане в града по принуда, само защото никъде другаде не може да отиде. Трябваше наистина да го желае. Но тук пречеха неизгладените отношения с майка ѝ. Журналистът искаше да ѝ помогне да постигне това. Нямаше особено голямо желание да се натрапва в живота на Майда, като се рови в нейните тайни. Сега това нежелание бе още по-голямо, тъй като връзката му с Лили бе съвсем отскоро.

Тери бе нещо съвсем различно. С него можеше да се заеме с чиста съвест, особено като се има предвид какво причини този човек на Лили. На Джон му допадаше идеята да ѝ помогне да докаже наличие на зъл умисъл в действията му. Неговата намеса не би довела до сблъсък на интереси.

Ето защо журналистът реши да поднови проучването си за Тери Съливан, но първо трябваше да свърши някои предварителни работи по подготовката на новия брой на „Лейк Нюз“. Задели за това цяла неделя, а Комисията по гостоприемство на Лейк Хенри, в която Попи членуваше, щедро го снабдяваше с храна. Рано в понеделник той се затвори в кабинета си и поднови проучването за Съливан. Започна оттам, докдето бе стигнал, когато състоянието на Гас се влоши. Първо се свърза с една църква в италианския квартал на Питсбърг. Говори с двама свещеници, преди да попадне на един по-възрастен, който си спомни за Тери. Този свещеник наистина се досети за името, но го

свърза единствено с избухналия наскоро скандал. Беше сигурен, че Тери никога не е служил в неговата енория.

Значи Съливан не бе изпълнявал църковни длъжности в Питсбърг, а следователно и в квартала, за който бе писал.

Джон се върна крачка назад, като отново съсредоточи вниманието си върху Мийдвил. Свърза се с местната църква, но попадна на задънена улица. Никой там не помнеше семейството на Тери. Въпреки че можеше да се опита да говори с хора, заемащи високи църковни длъжности в енорията, журналистът предпочете да позвъни отново на заместник-директора на местната гимназия. Човекът все още имаше голямо желание да помогне и свърза Джон с един учител от средното училище, който пък му даде телефонния номер на някакъв начален преподавател. Получи от тях горе-долу една и съща информация. И двамата се възхищаваха от успехите, които Тери бе постигнал, въпреки трудното си детство.

— Трудно детство ли? — попита Джон и двамата учители.

— Той беше различен от съучениците си — сподели с него единият от тях. — Винаги е бил в известна степен откъснат от тях.

Другият стигна малко по-далеч.

— Сега вече мога да кажа това, защото миналия уикенд го видях да участва в едно телевизионно шоу като събеседник. Станал е висок, здрав и хубав мъж, а беше хилаво момченце.

— Хилаво ли?

— Беше дребен, кльощав, предпазлив до крайност с околните. Горкият, никак не е за завиждане да бъдеш вечно в сянката на такъв брат.

— Какъв?

— Кой, Нийл ли? Той беше хубаво дете — мил, красив, дружелюбен. Дори още тогава си личеше, че е лидер по природа. Тери беше по-добър ученик, но децата на тази възраст не обръщат внимание на ума, в случай че не можеш да ги впечатлиш с нещо друго. Що се отнася до Тери, интелигентността му се обърна срещу него. Децата му се присмиваха, защото знаеше отговора на всеки въпрос, който учителят задаваше в клас. У дома също не му беше лесно. Баща му имаше труден характер. — Първият от двамата учители, с които Джон разговаря, също спомена за това. — Сега подобните случаи се квалифицират като малтретиране на малолетни и видим ли деца като

Тери, съобщаваме на съответните органи. Навремето обаче просто не обръщаме внимание на такива неща.

— Какво сте видели? — интересуваше се Джон.

— Синини. Тери редовно идваше бит на училище. Баща му лесно избухваше и го налагаше с колан.

— Удрял ли е и брат му?

— Господи, не! Не смееше.

— Защо?

— Жена му със сигурност щеше да го напусне, ако докоснеше и с пръст това момче. Тя боготвореше Нийл. Още докато беше малък, тази жена реши, че той трябва да стане свещеник.

Сърцето на Джон ускори ритъма си.

— И тези нейни планове осъществиха ли се?

— Разбира се. Всички се гордеехме много с него за това, че бе направил този избор.

Дали тези сведения бяха достатъчни, за да се открие така търсената връзка? Тери винаги бе свирил втора цигулка в сянката, на по-големия си брат, станал свещеник. Не можеше ли това да бъде достатъчно основателна причина Тери да е намразил Църквата толкова много, че да се е ръководил от зъл умисъл, когато е подготвял статията, опетнила името на кардинал Розети?

Джон не бе сигурен. Трябваше да има по-пряка връзка.

— Брат му не е ли могъл да защити Тери от баща им?

— Никой не можеше да спре този човек. Беше грамаден и силен, а гневът му — страшен.

— Ами майката на Тери?

— А, тя е мъртва. Загина при автомобилна катастрофа преди повече от десет години.

Джон знаеше това, както и че баща им също е починал.

— А къде е била тя, докато съпругът ѝ е размахвал каиша?

— Доколкото знам, опитвала се е да му попречи, но първо тя го е отнасяла.

Въпреки че имаше пълни основания да ненавижда Тери, Джон изпита състрадание. Наистина навремето родителите му се обсипваха с обиди, но никога не се бе стигало до физическо насилие.

— Какво не е било наред? — попита Джон. — Пиел ли е?

Нито един от двамата учители не можеше да даде сигурен отговор на този въпрос. Единият му посочи името на жената, която е била съседка на семейство Съливан през трите години, прекарани от тях в Мийдвил. Тя все още живееше там и изобщо не се притесняваше да каже това, което мисли. Когато журналистът се обърна към нея със същия въпрос, жената отвърна:

— Дали Джеймс Съливан е пиел? Да, пиеше. Пиеше, защото бе полудял от ревност. Винаги когато Джийн вдигнеше очи пред хора, той я обвиняваше, че се заглежда в някой мъж. Ревнуваше я дори от собствения си син. Мога да ви кажа, че Джеймс Съливан бе лош човек.

— Тогава защо се е омъжила за него?

— Не знаеше, че е такъв. С жените често е така. Един мъж никога не показва истинския си характер, докато някой ден се случи нещо лошо. Е, този мъж не чака дълго. Веднъж Джийн ми каза, че ѝ е посегнал още в първата брачна нощ. Заканил ѝ се с пръст и ѝ наредил да забрави напълно миналото си. Тя му се заклела, че вече е скъсала с него, но той не ѝ повярвал.

— Имало ли е някой мъж в миналото ѝ?

— О, да! Имала е стабилна връзка с някакво момче. Били заедно, докато учела в гимназията и колежа. Ако можеше да се съди по изражението на лицето ѝ, това е била голямата любов на живота ѝ. О, това издайническо изражение се задържа съвсем кратко, но го забелязах.

— Какво се е случило? Защо са се разделили?

— Не знам. Попитах я веднъж, но тя като че ли съжаляваше, че ми бе казала и това.

— Откъде е?

— Не знам. Не е споменавала. Предполагам, че се е страхувала.

— Заради момчето, с което е ходела ли?

— Твърде вероятно.

Въображението на Джон премина всякакви граници. Трябваше да научи още.

— Знаете ли моминското ѝ име?

— Бачи. Като играта. Помня го от некролога. Тогава си мислех, че е голяма ирония на съдбата. Тя бе като онези малки топки. Удряш ги и те се търкалят напред-назад.

Журналистът знаеше достатъчно за играта „Бачи“, за да разбере намека. Бачи. Като играта. Играта, която се играеше в италианските квартали. В един такъв квартал бе живял и Франсис Розети.

Джон имаше предчувствие. Наведе се напред и затвори телефона, но точно когато се включи в Интернет, му позвъни Ричард Джакоби. Като се върнал от почивката си през уикенда, собственикът на издателството научил, че Тери Съливан се опитва да продаде продължение на материала за Розети и Блейк на списание „Пийпъл“. Джон се опита да го успокои. Каза му, че те едва ли ще го купят, тъй като Тери скоро ще бъде напълно дискредитиран като журналист. Ричард подчерта, че това няма непременно да намали продажбите на въпросното списание. Джон трябваше да признае, че е прав. Джакоби бе решил да измести датата на излизането на книгата на пазара по-напред. Взел такова решение, защото със сигурност щели да се появят и други материали, свързани с този скандал. Ето защо Ричард искал тяхната книга да бъде една от първите. Това щяло да гарантира големия ѝ успех. Освен това, ако Джон се заловял здраво за работа, до март книгата им можела вече да пълни рафтовете на магазините. Даже в такъв случай дискредитирането на Тери в изданието им щяло да дойде съвсем навреме.

На журналиста не му допадна много думата „здро“. Не му хареса и звученето на „март“. Но беше очарован от мисълта за дискредитирането на Тери.

Ричард му напомни, че трябва да действа бързо, че материалът, трябва да е убедителен и изчерпателен. Не пропусна и уговорката, че единствено неговото издателство трябва да притежава правата върху книгата. Джон се позаинтересува за договора си, на което собственикът отвърна, че все още го изготвят. Това накара младия мъж да му напомни за техния последен разговор, когато въпросът за договора също не бе решен. После го попита как очаква от него да напише цяла книга за по-малко време, отколкото е необходимо за изготвянето на един договор. Джон добави, че ако дискредитирането на Тери се включи в сделката им, то има вероятност стойността на книгата да нарасне. Ричард Джакоби, на свой ред, му напомни, че вече са се договорили за парите. Журналистът не бе съгласен. Според него нищо не е окончателно, докато не подпишат договор. Собственикът на

издателството го попита дали не се е уплашил. Отговорът на Джон бе отрицателен.

„Не ме е страх“, каза си отново, след като затвори телефона. Просто имаше нужда от малко време, за да премисли нещата. Стомахът му се свиваше всеки път, когато си мислеше за книгата. Изпитваше нужда да я напише. Трябваше да постигне компромис между тази необходимост и чувствата си към Лили. Сигурно имаше начин да удовлетвори и двете.

Докато в главата му се въртяха тези мисли, журналистът работеше. С няколко щраквания на мишката Джон получи името на гимназията, в която бе учил кардиналът. След малко се добра и до телефонен номер.

На обаждането отговори жена. С мил и весел глас журналистът каза:

— Здравейте! Опитвам се да науча някои неща за една стара приятелка. Предполагам, че е учила във вашата гимназия. Казва се — Джон се постара да произнесе името ѝ по-отчетливо — Джийн Бачи. Ако информацията ми е вярна, учела е заедно с Фран Розети.

Жената се засмя:

— Какво съвпадение! Пред мен е годишникът от неговия випуск.

— Да са ви се обаждали напоследък? — попита шеговито Джон.

— Може да се каже. Бачи, казвате?

Журналистът продиктува името буква по буква.

— Александър... Ациза... Бюфорд — четеше жената. — Съжалявам. Няма Бачи.

— Може би е била една година по-назад. Или пък с Фран са посещавали заедно някакъв кръжок, например по музика, за дискусии, по френски. — Паметта на Джон не изневеряваше — Кардиналът наистина бе посещавал тези кръжоци. — Отнякъде трябва да са се познавали.

— Може би от църквата.

— Може би. — Само че младият мъж не можеше да разпита свещениците от „Непорочно зачатие“ за приятелките на кардинала. — Уф! — въздъхна разочаровано Джон. — Предполагах, че са се познавали от училище.

— Вероятно сте прав. — Жената изведнъж се замисли. Журналистът чуваше шума от прелистването на страници. Тогава

внезапно гласът ѝ гръмна в слушалката: — А! А! Ето! Сигурно са се познавали от представителния хор. Ето я тук на втория ред, третата отляво надясно. Много е красива, всъщност — жената отново се замисли — изглежда ми позната. Изчакайте един момент. — Джон не бързаше за никъде. Гласът ѝ отново прозвуча. Беше весел: — Така, така! Ето я тук отново. Възможно е и да греша. Няма имена, само три двойки, подредени в редица. Обаче лицето, косата, усмивката са същите. Вероятно тя е била дамата на Фран Розети на бала в последния курс.

На Джон му идваше да подскочи от радост, но не искаше да рискува.

— Сигурна ли сте?

Жената леко се раздразни, но продължаваше да отговаря любезно:

— Аз съм добра физиономистка. Името ѝ е записано на снимката на хора. Ще ви изпратя копия на фотографиите, ако желаете.

Джон ѝ даде адреса си.

— Не че не ви вярвам — отвърна той отново със същия закачлив тон. — Но след избухналия скандал ще бъде обида за кардинала, ако започна да му задавам въпроси за нея, а след това се окаже, че съм сбъркал жената.

— Напълно ви разбирам. Ето. Изчакайте да видя дали разполагам с някаква актуална информация за Джийн Бачи.

Младият човек едва сдържаше емоциите си. Трябваше да продължи тази игра докрай.

Беше се изправил на крака и едва ли не танцуваше, докато чакаше. Трябваше обаче да се престори на разочарован, когато жената му каза, че не разполагат с настоящия ѝ адрес. Джон предпочете бързо да благодари на служителката и да сложи край на разговора, преди да е издал радостен вик. Направи това миг след като затвори телефона.

След минута вече се ровеше в Интернет, за да получи информация за различните обети, които свещениците даваха, включително и за безбрачието. Не му отне много време да намери това, от което имаше нужда. После се обади на Брайън Уолъс:

— Току-що научих нещо, което трябва да знаеш.

Брайън въздъхна:

— Защо ли имам чувството, че не бих искал да го чуя?

— Защото имаш развито шесто чувство, но са те преметнали, приятелю. Тери Съливан е имал солидна причина да иска да очерни Розети. Знаеш ли, че като дете Тери е бил малтретиран?

— О, боже! Това е вече съвсем изтъркано, Кип. Ако ми кажеш, че и той като момче е служил в църква...

Джон го прекъсна:

— Нещо повече. Баща му го биел — обикновено тогава, когато е удрял и майка му. Излиза, че този човек е ревнувал до полуда жена си от истинската любов на живота ѝ. Някого, с когото майката на Тери е ходела с години, преди да се ожени за баща му. Познай от три пъти кой е бил онзи човек.

Настъпи дълго мълчание.

— Снимани са заедно с Розети на училищния бал, когато випускът на бъдещия кардинал е завършил гимназия — продължи Джон. — Снимката е в годишника на випуска.

— Това не доказва, че той е бил любовта на живота ѝ.

— Една нейна съседка ми разказа за любовната ѝ история в гимназията и колежа. Тази снимка трябва да е направена точно в средата на този период от време.

Брайън се отнесе с недоверие към думите на Джон и гласът му стана даже язвителен:

— Казваш, че е „ходела“ с него. Какво означава това?

— Означава същото, което децата са разбирали под „ходя“ в онези дни.

— Мислиш, че са правили секс? Забрави, Кип! Розети е свещеник.

— Да, и аз така реших отначало, но след това направих някои проучвания. Не е задължително свещениците да бъдат девствени. След като ги ръкоположат, те дават обет за безбрачие. Има голяма разлика. Факт е, че има много духовници, които знаят какво е да бъдеш с жена. Те са едни от най-добрите, защото разбират енорияшите си. По-полезни са и на брачните двойки със своите съвети.

— Насилваш нещата, Джон.

— Така ли? Не можеш да си представиш Розети в такъв образ ли? Хайде, Брайън. Парченцата от мозайката съвпадат. Тери е бил постоянно малтретиран, вероятно защото се е опитвал да защити майка си. Баща му се е отнасял жестоко с нея, тъй като е била влюбена

във Фран Розети. Сигурно той е бил като жив призрак в брачното им легло. И така Тери израства с омразата си към бъдещия кардинал, пише есета, осъждащи Църквата в онзи италиански квартал, в който е била отгледана майка му. Оказва се, че в същия този квартал е живял и Розети. Той се издига в сан кардинал — един момент, който Тери е очаквал толкова дълго, че омразата му вече неудържимо е кипяла. Опитал се е да открие нещо по-мръсно, не е попаднал на такова и затова сам го е изфабрикувал.

— Майката потвърди ли всичко това?

— Тя е мъртва.

— Значи всичко това са просто предположения, а аз разполагам с касета.

— Провери я!

Джон можеше да спре и дотук. Само че изобщо не бе споменал брата — Нийл Съливан, свещеника.

Ако към брат му се бяха отнасяли по-добре, отколкото към Тери, ако са го биели по-малко от него, вечно са му го сочили за пример за подражание, то омразата на Тери би била напълно оправдана. Не е необходимо човек да бъде гений, за да предположи, че той може би отъждествява брат си с Църквата и затова ненавижда и него, и духовенството. Нямаше нужда и от особено остър ум, за да разбере силната привързаност на майката към първото ѝ дете, към това дете, което е трябвало да стане свещеник. Това също бе свързано с духовния сан на Фран Розети.

Като се вземеше всичко това под внимание, Джон бе натрупал достатъчно материал, толкова информация, че имаше добър шанс да постигне целта си. Журналистът у него обаче не можеше да се задоволи с това. Той искаше пълен успех.

Ето защо Джон отново се захвана за работа. Трябваше да открие брата.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рожденият ден на Хана беше във вторник. Лили бе уреди да свърши работа във фабриката по-рано, за да може да вземе душ, да се преоблече, а след това да отиде в дома на Роуз и да помогне на Хана да се облече за партито. Двете щяха да вземат приятелките на момичето в четири и да отидат на кино, а след това — на вечеря.

Лили много се учуди, когато завари Хана сама в къщата. Роуз я бе оставила у дома след училище и бе излязла със сестрите ѝ.

— Ема и Рути трябваше да отидат на гимнастика — обясни ѝ Хана. — Аз я помолих да ги заведе. Не ми трябва помощта ѝ, за да се облека.

Лили знаеше това, но предпочиташе да завари Роуз в къщата. Отново я обзе опасението, че може да е влошила отношенията между майката и дъщерята. Но вече нямаше връщане назад.

Хана току-що бе взела душ. Тялото ѝ бе увито в хавлиена кърпа, която покриваше още дребните и детски гърди. Момичето я придържаше да не падне с пълничката си ръка. Все още не бе сресала косата си, която се спускаше в безпорядък върху раменете ѝ. Чакаше леля ѝ да ѝ помогне да се приготви. По лицето ѝ бе изписано силно вълнение.

Лили реши, че трябва да се направи нещо по въпроса и прогони от главата си мрачните мисли, свързани с Роуз. Сега щеше да играе ролята на козметичка. Накара Хана да седне на един стол в банята и започна да суши косата ѝ със сешоар, докато тя стана лъскава и гладка. В самия край кората леко се завиваше. Такова бе желанието на момичето. В този момент кичури от бретона ѝ, скрити дотогава, щръкнаха встрани. Лили ги изсуши, даже отрязва някои от тях и прическата стана прекрасна. С помощта на леля си Хана облече новата карирана рокля. Когато тя беше вече добре пристегната и опъната по тялото на момичето, Лили върза косата на племенничката си с панделката, затегна я и остави леко накъдрените ѝ краища свободно да се спускат върху раменете на момичето. След това завъртя Хана с лице

към себе си с намерението да постави малко руж върху бузите ѝ, но руменината беше вече там — бледорозов цвят върху прекрасна, бяла като слонова кост кожа. Нима Лили бе забравила, че момичето е дъщеря на Роуз!

Като завъртя племенницата си към огледалото, лелята въздъхна със задоволство и каза:

— Изглеждаш превъзходно.

Хана сякаш бе пораснала пред очите ѝ с един-два сантиметра и изглеждаше много стройна. Това беше многообещаващо начало на едно толкова щастливо събитие. Най-голямата изненада за Лили бяха приятелките на Хана. Те бяха очарователни. Отначало се притесняваха, дори и когато говореха с рожденичката, но това неудобство бързо изчезна. Когато започнаха да отварят подаръците в колата, ледът окончателно се разчупи. Лили седеше зад волана на фургона с фирма „Градини Блейк“. В момента, когато веселата компания излезе на главния път, от задната седалка започнаха да се чуват коментари за невероятната рокля на Хана, за прекрасната ѝ прическа и хубавите обувки. Разговорът между момичетата ставаше все по-непринуден.

Хана беше прекрасна, спокойна, разговаряше със самочувствие с останалите момичета и се гордееше с външността си. На Лили много ѝ се искаше Роуз, Арт и Майда да могат да я видят сега. Когато ги нямаше, у това дете имаше увереност за четирима.

Тъй като Хана си прекарваше чудесно, Лили също бе много весела. Младата жена се чувстваше така, защото денят ѝ бе започнал добре от самото начало. Това, което Джон научи за Тери, съвсем променяше картината. От вестника все още не се бяха съгласили да проверят автентичността на записа, но не бяха и отказали. Според Каси това бе добър знак. Адвокатката се надяваше, че ако записът се окаже със съмнителна достоверност, нещата бързо ще се уредят.

Лили не желаше пари. Искаше реабилитиране пред обществеността и около това трябваше да се вдигне толкова шум, колкото и при избухването на скандала. Не можеше да забрави унижението, когато личният ѝ живот бе изложен на показ пред целия свят. Нищо от това, което се случи в Лейк Хенри, не можеше да заличи от съзнанието ѝ тази несправедливост. Силна болка разкъсваше душата ѝ всеки път, когато си помислеше да се върне в Бостън.

Обаче всички нейни страхове, че може да бъде разпозната с Хана и приятелките ѝ, се оказаха неоснователни. Лили не знаеше дали хората са забравили, или просто не са видели снимката ѝ, но и не срещна нито един познат. Не бе и разпозната от никого. Може би не предполагаха, че тя би могла да бъде Лили Блейк, тъй като водеше със себе си пет деца.

Партито мина прекрасно. След като всички поканени бяха оставени по домовете им, Хана се прехвърли на предната седалка, застана на колене върху нея, наведе се над скоростния лост и прегърна Лили през рамо.

— Празненството беше прекрасно, нали? — извика момичето с цялата радост, която можеше да побере едно детско сърчице.

Лили се усмихна и отвърна:

— Разбира се, че беше прекрасно.

— Получих чудесни подаръци, нали? — продължаваше Хана и надълго и нашироко коментира всеки един. После накратко даде мнението си за филма и отново се върна на прекараната вечер. — Вечерята ми хареса много, но не заради самата храна, а защото роклята ми беше красива и бях с приятелките си.

— Роклята ти наистина беше красива, но момичето, което я носеше, беше прелестно.

— Те непрекъснато повтаряха това, нали? — попита Хана, като сияеше от щастие.

— Разбира се.

— О, виж, лелю Лили. Изпусна отбивката за нашата къща.

— Искаш ли да отидем за малко при баба и да ѝ разкажем за партито?

— Да!

Но Майда не беше сама. Там бяха Роуз заедно с Ема и Рут. И двете момичета бяха по пижами и се готвеха да си лягат. Най-хубавото според Хана бе, че майка ѝ бе там, когато тя гордо излезе от фургона. Лили знаеше, че ако не се бяха отбили тук, момичето щеше да се прибере в един празен дом.

Не, къщата нямаше да бъде празна. Арт сигурно беше там. Но той не беше Роуз. Хана имаше нужда от майка си в този момент. Тя трябваше да я види и да ѝ каже колко добре изглежда, че не е толкова лоша.

Приятно изненадана, Майда пристъпи към момичето с широко отворени очи. Беше първата, която направи това.

— Я виж! — удиви се възрастната жена с непресторено възхищение. Сложи ръцете си върху раменете на Хана и я огледа от глава до пети. — Изглеждаш невероятно. Но къде е малкото момиче? Това тук е вече голямо!

— Аз съм — отвърна детето и се усмихна свенливо, после отправи поглед към майка си.

— Как мина партито? — попита Роуз.

За кратко време нощната тишина бе смущавана само от звуците на щурец, пробуден от залязващата светлина на деня.

Майда стрелна с поглед Роуз.

— Беше много хубаво — отговори Хана. След това се обърна към сестрите си: — Получих подаръци — двете момичета се втурнаха навън, за да ги разгледат.

Лили влезе в къщата, тъй като усещаше, че ако остане още малко на това място, тонът ѝ към Роуз ще бъде рязък и груб. Седна зад рояла, вдигна капака и погали клавишите. Гневът ѝ бързо се уталожи. За това ѝ помогна простото арпеджио. След това засвири бавна класическа мелодия. Когато се отпусна напълно, премина към по-съвременни песни. Бяха бавни, мелодични, приятни и ободряващи. Когато се сецаше за думите, тя пееше, в останалите случаи тананикаше. Малко по малко започна да чувства единствено музиката, бе изцяло погълната от нея и затова не чу, когато Майда влезе в стаята. Младата жена усети, че майка ѝ е при нея, едва когато свърши песента, наклони глава назад и завъртя врата си, за да го разкърши. Тогава съвсем случайно в полезрението ѝ попадна входът на стаята.

Лили вдигна глава и се обърна.

— Отидоха ли си?

Майда кимна. Тя стоеше пред прага, с ръце в джобовете на чифт панталони от тънък мек плат. Въпреки тази непринудена поза, личеше, че е напрегната.

— Липсва ли ти свиренето?

Лили кимна на свой ред. Раздвижи пръсти над клавишите, но не знаеше коя песен да изсвири.

— Биха могли да те вземат на работа в академията — каза Майда.

— Тук ли?

— Можеш да вършиш това, което си правила и в Бостън.

— Няма ли си вече човек?

— Не е много добър. Директорът на училището ми е приятел. Мога да говоря с него.

Дъщерята не знаеше какво да отговори. За нея тези думи прозвучаха като голям комплимент. Но не знаеше колко дълго ще остане в града. Ето защо не отговори веднага и Майда се намръщи.

— Отново ли се повтаря историята? — попита троснато майката.

Лили не разбра веднага.

— Какво?

Лицето на Майда стана още по-мрачно.

— Говоря за Роуз, за отношението ѝ към Хана — поясни възрастната жена. — И аз ли ти причинявах това?

Сърцето на Лили започна да бие лудо. Нямаше желание да спори, затова сведе глава към клавишите.

— Отговори ми, Лили.

Тя вдигна глава.

— Обстоятелствата бяха различни...

— Но резултатът е същият.

Лили нищо не отговори, само кимна.

Майда скръсти ръце върху гърдите си и се загледа в тавана. Изглеждаше невероятно, но очите ѝ се бяха налели със сълзи.

Дъщерята се чувстваше неловко. Никога не бе виждала майка си такава. Сложи ръка в скута си и се опита да овладее чувствата си.

След малко Майда я погледна в очите.

— Съжалявам — продума майката и преглътна. — Постъпвала съм много лошо.

— Няма нищо — отвърна Лили, като бързаше да излезе от конфузното положение. — Имала си други г-г-грижи: членуваше в клубове, имаше три деца, работеше и с татко. Както и да е, аз имам Селия.

— Не трябваше да се отнасям така с теб — сега гласът на възрастната жена звучеше предизвикателно, искаше отговор. В него имаше някаква острога, която върна Лили назад във времето.

Изведнъж тя изпита болката, която я мъчеше цял живот.

— Тогава защо го правеше? — да, наистина майка ѝ изглеждаше измъчена, но дъщеря ѝ продължи: — Защото заеквам ли? Не го правя нарочно.

— Знам.

— Толкова трудно ли ти е било да ме обичаш?

Очите на Майда широко се отвориха.

— Аз те обичах. И сега те обичам.

— Никога не си ми го казвала. Никога не го показва. Беше доволна, когато напуснах града.

Майката повдигна рамене.

— Мислех, че това е най-доброто, което можеше да се направи след... след онзи случай.

— Не съм краля никаква кола.

— Знам.

— Но искаше да си отида.

Майда поклати глава, след това застана неподвижно. Сякаш осъзна, че сама си противоречи. Сви ръцете си в юмруци и като бръкна по-дълбоко в джобовете си, ги притисна към тялото си.

— Защо? — попита Лили.

Майката отново поклати глава.

Дъщеря ѝ искаше да я попита какво означава това, но изведнъж ѝ се прииска нещо много повече. Не бе необходимо Майда да отговаря. Всичко, което трябваше да направи, беше да отиде до рояла и да я прегърне. Ако го бе сторила, Лили вероятно щеше да ѝ прости всичко.

Но Майда не пристъпи напред. Тя си остана до вратата, а изразът на лицето ѝ продължаваше да бъде измъчен. В следващия момент извърна очи, наведе глава и излезе.

— Утре може да не ходя във фабриката — каза тази нощ Лили на Джон.

Двамата лежаха в леглото ѝ, обърнати един към друг. Светлината на есенната луна се отразяваше от повърхността на езерото и огряваше стаята. Някъде навън се чуваха писъците на два гмурца. При други обстоятелства това щеше да я успокои, но някъде дълбоко в душата ѝ сега се бе затаила искрица ярост, която скоро нямаше да угасне.

— Защо? — попита Джон.

— Майка ми е ужасна.

— Да не сте се карали?

— Не — беше краткият отговор на Лили.

— Значи сте имали съвсем леки разногласия? — закачливо продължи журналистът.

Тя ядосано подръпна брадата му.

— Няма да ти кажа. Ще го пишеш в книгата си.

— Не. Уговорката е, че не мога да използвам нищо, освен ако не ми разрешиш, при това напълно облечена.

Да. Уговорката наистина беше такава. И тя вярваше, че Джон ще я спази.

— Тя ми се извини.

— За какво?

— За миналото ни.

Джон повдигна глава.

— Е, и това е нещо, нали?

Лили почувства нов пристъп на гняв.

— Да.

— Но?

— Не е достатъчно.

Той я погали по косата. Това донякъде я успокои. После мъжът нежно каза:

— Искаш много.

— Да — преди месец Лили щеше да се задоволи и с това извинение. Но тогава тя живееше в Бостън. Не проявяваше никакъв интерес към Лейк Хенри. Сега изведнъж почувства, че се нуждае от нещо повече: — Държеше се ужасно с мен. Караше ме да се ч-ч-чувствам нежелана и грозна. Бях сигурна, че никой не ме обича.

— Никога не си била грозна.

— Чувствах се вътрешно грозна. Сякаш в мен имаше нещо недобро. Знаеш ли кой най-накрая успя да повдигне самочувствието ми?

— Кардиналът.

— Той ми каза, че всички хора правят грешки. Е, сега целият свят знае моите. Аз искам да знам нейните. Искам да ми каже какви чувства е изпитвала към мен и защо. Нуждая се силно от това да признае, че вината не е била у мен.

Лили отиде на работа в сряда. След като изплака болката си пред Джон, тя спа добре. Когато зората се пукна, младата жена вече не бе в такова мрачно настроение и се чувстваше отпочинала.

Това обаче не се отнасяше за Майда. Тя изглеждаше уморена. За пръв път Лили се замисли какво е да останеш вдовица. Какво е означавало това за жена като майка й.

Майда бе живяла с Джордж почти трийсет и три години. Тя се грижеше за домакинството, а бизнесът бе негово задължение. Сега вършеше всичко, и то сама. Нямаше рамо, на което да поплаче нощем, нямаше кой да й даде утехата, която за Лили идваше от Джон.

Но Майда наистина се справяше с бизнеса — Лили го виждаше. Изключваше, разбира се, случаите с пострадалите работници и износения контейнер, който трябваше да се смени. Не можеше и да не изпита състрадание, когато Майда за момент спря да вади лошите ябълки от ваната, за да разтрие кръста си.

Когато дойде време за обедната почивка, Лили я изчака и двете слязоха заедно до къщата.

— Имаш ли проблеми с гърба си? — попита дъщерята.

— Малко, някакъв мускул, нищо особено.

— Не можеш ли да си дадеш почивка?

— През януари. Тогава тук няма много работа.

— Вдигаш доста тежко, когато носиш касетите до подземното устройство.

— Някой трябва да го прави.

— Защо не Орали?

— Тя е много стара.

— Аз бих могла.

— Ти си твърде млада.

Лили не каза нищо.

Двете почти бяха стигнали до къщата, когато Майда неочаквано каза:

— Ти наистина би могла да вършиш това.

Следобедът двете смениха местата си. Беше просто експеримент, който и двете искаха да направят. Работата тръгна добре. Майда редеше дървените решетки, като ги покриваше с платнище, а Лили

носеше касетите до подземното устройство, изсипваше ябълките във ваната и вадеше лошите от нея. Настройваше макарите, вдигаше и спускаше пресата. Лили подкарваше товароподемната машина, щом трябваше да се внесат още ябълки от двора. В един момент се засуети, когато една от дренажните тръби се спука и протече. Вършеше всичко с голямо удоволствие, защото умееше да го прави. Не се бе чувствала толкова способна от... и тя не помнеше откога. Беше доволна от себе си. Не си спомняше скоро да е изпитвала и това чувство. Имаше някакво особено усещане, че работи във фабрика, върху фирмата, на която е изписано фамилното ѝ име.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Отец Нийл Съливан, братът на Тери, живееше в Бърлингтън, щата Върмонт. Когато не беше в църквата си „Царство Господне“, свещеникът даваше напътствия на колегите в специализиран център в града или пък преподаваше в самия колеж. Ако бе сигурен, че този човек щеше да отговори на въпросите му, Джон с радост би спестил пътуването и просто можеше да се обади по телефона. Разумът обаче му подсказваше, че отецът няма да го направи. Тери не споменаваше нищо за него. Затова и Нийл не би го предал.

Журналистът първо се обади в църквата, за да се увери, че Нийл Съливан е в града, а не някъде другаде в провинцията. Секретарят в дома на свещеника каза, че бил в колежа на Сейнт Майкъл. Преподавал там. Сейнт Майкъл беше в Колчестър — град, който почти се бе слял с Бърлингтън. Това бе всичко, което Джон трябваше да знае.

Той уреди един от кореспондентите да достави новия брой на „Лейк Нюз“ по места и веднага след като изпрати по факса и последната страница на вестника за печат, напусна Лейк Хенри. Бърлингтън беше на четири-пет часа път с кола. Джон бе оптимист и се надяваше да прекара няколко часа със свещеника. Следователно щеше да е доста късно, когато разговорът им приключеше. Затова той реши да остане там през нощта, освен ако нещо належащо не го принудеше да поеме обратно за дома по-скоро.

Джон добре познаваше Бърлингтън. От пет години насам, още от времето, когато работеше за „Поуст“, той участваше в журналистически семинар, провеждан във Върмонтския университет. Този град му харесваше. Издигаше се на един хълм, в чието подножие се намираше езерото Чемплейд. Тази гледка много му допадаше. Обичаше да чувства наситената с енергия и вълнение атмосфера на Бърлингтън.

Тази напрегнатост в града се дължеше на шест колежа, в които учеха шестнайсет хиляди студенти. Тук есента вече бе към края си. Листата на дърветата бяха започнали да губят багрите си. Затова пък

следобедното слънце, което клонеше към залез, обливаше езерото и небето в прекрасни цветове.

В „Царство Господне“ Джон разбра, че отец Съливан е в центъра, където се срещаше с колежани. Журналистът бързо стигна дотам. Центърът се намираше на втория етаж на една от сградите, построени във федерален стил, които се издигаха над брега на езерото. Състоеше се от приемно помещение и няколко кабинета, разположени по продължение на дълъг коридор. Из приемната бяха разхвърляни списания и пластмасови чашки за кафе, но правеше впечатление с удобната си мебелировка.

Приемната беше празна. Вратите на два от трите кабинета бяха затворени, но флуоресциращата светлина в прозорците високо горе показваше, че вътре има хора.

Джон тръгна по коридора и се спря пред отворената врата. В кабинета нямаше никой. Тъкмо се канеше да се върне в приемната, когато в далечния край на коридора се появи една жена. Тя стоеше на прага на помещение, което приличаше на малък бокс. Беше средна на ръст, нито много слаба, нито много едра. Имаше дълга коса, разделена на път по средата, и носеше очила с метални рамки. Джон ѝ даде не повече от четирийсет години. Като съдеше по това, а и по пуловера и панталоните ѝ, ушити по поръчка, журналистът прецени, че тя не работи със студентите.

— Мога ли да ви помогна? — попита жената с властен глас.

— Търся отец Нийл Съливан.

Тя тръгна по коридора към него и докато вървеше, посочи една от затворените врати.

— Скоро ще свърши. Имате ли уговорена среща?

— Не. Предполагам, че ще бъде свободен в края на деня.

— Защо го търсите?

— Просто да поговорим.

— За какво?

Джон се подвоуми. Ако тази жена бе наистина толкова властна, колкото гласът ѝ показваше, и ако знаеше нещо за личния живот на свещеника, тя можеше да отпрати журналиста. Но Нийл Съливан бе наблизко. За Джон нямаше значение дали ще чака вътре в центъра или вън, на улицата. Нямаше да си тръгне, преди да е разговарял с този човек. В момента му се струваше безсмислено да крие истината.

— За брат му.

Промяната в изражението ѝ бе съвсем незабележима, но Джон я очакваше. О, да! Тя знаеше за Тери.

Жената бръкна с ръце в джобовете и се облегна на стената.

— Защо?

Той сви рамене, вдигна ръце във въздуха, а след това подаде ръка на служителката.

— Джон Киплинг — представи се.

Тя протегна ръка, но само толкова, колкото беше нужно, за да достигне ръката на Джон.

— Анита Монроу. Аз съм директорка на центъра. — След като отново върна ръцете си в джобовете, държейки се на определено разстояние, попита: — За някой вестник ли работите?

— За един малък седмичник в Ню Хемпшир. В Бостън работехме заедно с Тери.

— Късметлия — отвърна Анита и в изражението на лицето ѝ отново настъпи едва забележима промяна. Но преди да успее да прецени какво означава това, вратата зад гърба ѝ се отвори. От стаята излезе първо един младеж. Възрастта му и раницата, която носеше, показваха, че е студент. Той сведе глава, мина покрай двамата и излезе на коридора.

Джон отправи поглед към мъжа в свещенически одежди, който изпрати с поглед студента от вратата на кабинета. Духовникът приличаше с нещо на брат си, но Джон не можеше да се досети в какво точно се състоеше тази прилика. Нийл определено бе по-възрастен от Тери, косата му бе посивяла, а по челото и страните му се виждаха бръчки. Не беше толкова висок и слаб, колкото брат му, но стоеше също така гордо изправен. Устните бяха същите, но по-нежни и малко сбръчкани. Същото важеше и за очите. Нийл изглеждаше много по-приятелски настроен, отколкото Тери някога. От него се излъчваше много повече топлина. Бе човек, с когото може да се общува. Дори усмивката подсказваше това. Джон можеше да не се съмнява в добрите думи, които бе слушал за този човек.

Думите на Анита обаче срязаха младия мъж като с нож:

— Отец Нийл, запознайте се с Джон Киплинг. Той иска да разговаря с вас за Тери.

Отец Нийл си пое дълбоко дъх и след това наведе главата си назад. Сякаш искаше да каже: „Разкриха ме.“ Когато отново изправи глава, усмивката все още бе на лицето му, но устните потрепваха. Свещеникът стисна топло ръката на Джон.

— Има много хора на име Съливан. Питам се кога ли някой ще направи връзката. Как се досетихте?

— Една ваша стара съседка от Мийдвил ми каза, че сте във Върмонт. Местната епархия свърши останалото. Познавам Тери от години. Учихме заедно в колежа.

— Освен това са и работили заедно — намеси се Анита.

Нийл тъжно се усмихна.

— Страхувам се, че в такъв случай вие го познавате по-добре от мен. Разликата между нас е седем години. Никога не сме били близки.

— Сега изобщо ли не поддържате връзка?

— Не. Поехме по различни пътища. Не знам какво точно искате да научите, но ако сте изминали дълъг път дотук, съжалявам много. Наистина нямам какво да ви кажа.

Джон можеше да постъпи по-хитро. Можеше да започне разговор със свещеника на друга тема и така да спечели доверието му. Анита обаче бе нащрек. Освен това, дори и да не бе така, той не считаше този подход за коректен. В крайна сметка журналистът му обясни причините за проучването, което правеше. Разказа му за приятелството си с Лили и щетите, които скандалът ѝ бе причинил.

— Тя се опитва да възстанови доброто си име и да си върне загубеното. Искам да ѝ помогна. Опитваме се да разберем защо брат ви е мразел толкова много Фран Розети, че да разруши живота на една невинна жена. Явно стремежът му е бил да унищожи кардинала. Знам, че майка ви и Розети са се обичали, че баща ви е ревнувал и че Тери е бил физически малтретиран. Освен това знам също, че на вас ви е бил спестяван такъв тормоз.

Джон почувства болката в очите на Нийл. Свещеникът тихо промълви:

— Щом знаете всичко това, то за какво съм ви аз?

— Вие сте единственият възможен свидетел. Можем да имаме предположения за мотивите му, но се нуждаем от някой, който да ги потвърди.

— За да можете да публикувате твърденията си? — Нийл поклати глава със същата тъжна усмивка. — Съжалявам. Не мога да го направя. Той ми е брат.

— Той оклевети един кардинал и съсипа живота на невинна жена.

— Тери все още ми е брат. По един или друг начин ще получите информацията, която ви е нужна, но няма да я получите от мен.

— Искam тази информация да бъде вярна. Вие сте единственият, който е бил там.

— Но всъщност не бях. Както вече казах, бях седем години по-голям. Това е огромна разлика, когато става дума за деца. Нямахме никакви допирни точки.

— Розети ли стоеше в основата на семейните ви проблеми?

Нийл отново си пое дълбоко дъх и наклони глава назад. Това подсказваше какво е решението му.

— За това трябва да попитате родителите ми.

— Те не са живи.

— Да — свещеникът замълча.

Дълго време и двамата не казаха нищо.

Тогава Джон подхвана:

— Учудва ли ви, че точно брат ви е автор на материала за аферата „Розети-Блейк“?

Нийл отново се усмихна тъжно, но все още не бе загубил търпение.

— Няма да отговоря.

— Не ви ли тревожи мисълта, че Тери е причинил такава вреда?

Свещеникът се замисли. Все още търпелив и тъжен, бавно отговори:

— Тревожи ме мисълта, че пресата е способна да причини толкова големи страдания.

— Това трябва да спре. Трябва да се започне отнякъде — отвърна Джон, като имаше предвид Тери.

Нийл Съливан обаче определено си мислеше за Джон.

— Прав сте. Това е една от причините, заради която няма да говоря с вас.

Беше сполучлив ход от страна на свещеника. Джон усети чувството на вина. Тя бързо се превърна в завист. Нийл беше уверен в

себе си, но не бе арогантен. Тази увереност и това спокойствие, които се излъчваха от него, показваха, че мъжът вярва в правотата си.

Като осъзна това, журналистът започна да се съмнява в по-нататъшните действия на по-големия брат на Тери. Въпреки това реши да направи последен опит.

— Ами ако ви гарантирам пълна дискретност? — той наистина възнамеряваше да го направи. Това му се струваше правилно.

— Няма значение — отвърна отец Съливан със същия тих глас. — Той е моят по-малък брат. Не е редно точно аз да го предавам.

— Дори и като сте наясно за щетите, които е причинил?

— Не е моя работа да го съдя. Това право принадлежи само на Господ. — Отново настъпи мълчание, което продължи дълго.

Джон потърси помощ от Анита:

— Бихте ли се поставили на мястото на Лили?

Отговорът на жената го учуди:

— Да. Бих могла. Ако бях на нейно място, щях да се опитам да науча всичко за Тери. Но сега не става дума за мой брат.

— Можете ли да го убедите? — попита Джон, като посочи с глава Нийл.

— Не — отвърна отецът вместо нея. От тона на гласа му личеше, че решението е окончателно. — Не може.

Младият мъж знаеше кога да се откаже.

— Добре — отговори той е примирение. — Бяхте достатъчно искрен. Знаете ли какво: сега си тръгвам, но ще прекарам нощта в мотел „При клена“. Бихте ли ми се обадили там, ако промените решението си? Утре следобед се връщам в Лейк Хенри — извади визитна картичка от портфейла си. — Това е домашният ми телефон.

Отец Нийл прибра картичката, без дори да я погледне.

Джон бе напълно обезкуражен. Още отпреди знаеше, че трябва да накара свещеника да говори, но сега го искаше повече от всякога. Всъщност интересът, който започна да проявява към Нийл след разговора си с него, беше личен и нямаше нищо общо с Лили. Духовникът бе прозорлив. Поне професията му изискваше от него да бъде такъв. Джон искаше да разбере как този човек живее с мисълта, че никога не се е опитвал да бъде в помощ на по-малкия си брат.

Но Нийл не се поколеба нито за момент. Нямаше и намерение да проговори. Журналистът бе толкова сигурен в това, че реши да се

върне в Лейк Хенри още тази вечер. Но пътуването щеше да бъде дълго, а той бе изтощен. Освен това, въпреки че бе безсмислено да се надява, Джон бе обещал на отца, че тази нощ ще остане в мотела.

Затова вечеря на брега на езерото и се разходи по оживените улици на града. Искаше му се в този момент Лили да е с него. Тъй като беше уверен, че отец Нийл няма да се обади, Джон остана навън до късно. Прибра се в мотела едва когато се умори достатъчно и заспа непробудно. Събуди се късно на следващата сутрин и закуси веднага, защото до обяд нямаше много време.

Когато влезе в столовата на мотела, Джон знаеше, че може да се справи и без помощта на свещеника, чувстваше липсата на Лили и имаше желание да се прибере у дома. Точно тогава забеляза Анита Монроу. Тя седеше на най-закътаната от трите малки маси в заведението и пиеше кафе. Погледите им се срещнаха.

Джон си наля кафе от една голяма купа, поставена на барплота, напълни чиния с кифлички и курабийки и отиде при нея. Остави кафето си на срещуположната страна на масата, а чинията сложи в средата.

— Не става дума за ваш брат — напомни ѝ журналистът.

Гласът ѝ бе по-тих от вчера, но точно толкова уверен:

— Не. Но аз бях свидетел как човекът, за чийто брат става дума, страда, изпитва вина и се разкайва.

„Изпитва вина и се разкайва“ — силни думи.

— Той знае ли, че сте тук?

— Да. Обсъдихме това снощи.

— Отецът ли ви изпрати?

— Не точно. Но знаеше, че ще дойда, а не ме спря. По време на разговора ни взех страната на Лили — жената се усмихна. — Казахте точно това, което трябваше. Ако нещо може да ѝ помогне, той трябва да го направи, само че искам да ми гарантирате пълна дискретност. Нийл желае, анонимността му да бъде запазена. Не иска пресата да нахлуе в града. Не желае Тери да пострада от ръката на брат си.

— Ще пострада от вашата — напомни ѝ Джон. В следващия миг жената понечи да стане. Мъжът подскочи като ужилен. Бързо осъзна каква глупост е направил. А може би Анита бе сметнала думите му за израз на прекалено самодоволство. Той се пресегна и я улови за китката. — Моля ви — гласът му звучеше смирено и отчаяно. — Нищо

от това, което кажете, няма да стане обществено достояние. Нищо няма да бъде публикувано. Просто заключенията ми трябва да бъдат подкрепени с нещо — това е.

— Правите го заради Лили, нали?

— Да.

Тя бавно седна на мястото си. Вгледа се в лицето му. Изглеждаше съкрушена.

— И заради себе си — добави Джон, за да бъде напълно честен. — Трябва да разбере.

Анита сведе поглед към чашата си и известно време не помръдна. Накрая вдигна очи.

— Нийл е бил детето, към което винаги са се отнасяли по-благосклонно. Не излъга, когато каза, че с Тери не са били достатъчно близки. Не е имал много ясна представа за това, което е ставало в къщата.

— Как е могъл да не разбере? — Джон намираше извинение за себе си в голямото разстояние от дома. Намираше сходство с отношението, което имаше навремето към собствения си брат. Вече бе напуснал Лейк Хенри, когато Дони тръгна по кривия път.

У Анита заговори психотерапевтът. Беше възприемчива и търпелива.

— Нийл е виждал само това, което е могъл да понесе. Затварял си е очите за останалото. През последните години и особено след като избухна скандалът около Розети, той започна да мисли повече за тези години и проумя много неща.

— Розети ли е стоял в основата на проблемния брак на семейство Съливан?

— Да. Джийн, майката на Нийл, е знаела, че Франсис има намерение да влезе в семинарията, но предполагала, че може да го накара да размисли. Очевидно не е успяла. Били са заедно повече от осем години, после той я е напуснал. Чувствала се е като овдовяла или като изоставена от съпруга си заради друга жена. Изпитвала противоречиви чувства. В душата ѝ царял пълен хаос. И в такъв момент се омъжила за първия, който се появил насреща ѝ.

— Като реакция от силното разочарование, така ли?

— Явно. Двамата не са се обичали много. Джеймс имал проблеми с пиенето и да — наистина я ревнувал. Но по-лошото е, че е

бил много набожен католик.

— Защо смятате, че това е било лошо? Не е ли нормално тази набожност дори да им помага, да ги обединява?

Анита поклати глава.

— Това породило у него душевен конфликт. Мразел Розети с цялото си сърце, но не можел да вдигне ръка срещу Нийл — той трябвало да стане свещеник. Ето защо бил недосегаем. Бащата натрупал много отрицателна енергия, която нямало къде да излее. Всеки път, когато погледнел Нийл, се сещал за Розети.

— Защо е трябвало да учи за свещеник?

— И заради датата на раждането му. Нийл се родил девет месеца след сватбата им. Джеймс е бил убеден, че жена му е забременяла с него от Розети.

„Я виж ти!“ — помисли си Джон. Това бе съвсем неочакван поврат.

— А всъщност не е било така?

— Не. В никакъв случай. Джийн се разделила с Розети два месеца преди да се омъжи за Джеймс. Детето не тежало и 3 килограма, когато се родило. Не може да е било носено единайсет месеца.

— Тогава какъв е бил проблемът?

— Когато човек ревнува, невинаги разсъждава разумно. Мъжът си внушил, че бебето е от Франсис. Стигнал даже дотам, че уведомил за това църковната управа. Преди петдесет години не са правени проби за ДНК, но математиката съвсем недвусмислено сочала истината. Църквата обявила тези твърдения за неоснователни, но Джеймс продължавал да вярва в правотата им. А Джийн? Тя ту отричала, ту признавала, че съпругът ѝ е прав.

— Признавала ли? Че за какво ѝ е било да го прави?

— Самозалъгвала се е. Доколкото разбирам от това, което Нийл ми каза, започнала е да го прави, когато е трябвало да се примири с реалното си положение, с живота си и с брака си. Една част от нея е искала да вярва, че детето е син на Розети. Искала е да вярва, че поне частица от мъжа, когото е обичала най-силно през живота си, ще остане с нея завинаги. Затова когато погледнел Нийл, баща му се вбесявал, но гнева си винаги изкарвал на Джийн.

— И на Тери.

— Точно така — потвърди Анита с възмущение. — Нийл бягал от тези проблеми, като се интересувал повече от живота вън от дома. Винаги бил зает с нещо в училище или пък прекарвал времето си с приятели. След като напуснал бащината си къща, за да учи в колеж, никога повече не се завърнал.

Това му звучеше познато. Джон също бе напуснал дома си завинаги или поне така мислеше тогава.

— Не се ли е опитвал да помогне на Тери? Или на майка си? Не е ли могъл да се обърне към някого, който да помогне, или да съобщи за това в училище? Не е ли могъл да разговаря с баща си да ги остави на мира, да застане между Джеймс и тях?

— Бил е дете — отвърна Анита, уверена в правотата на разсъжденията си. — Не е бил господ или светец, както на Джийн ѝ се е искало. Бил е просто едно дете, чийто живот у дома не е бил толкова съвършен, колкото е изглеждал.

Джон въздъхна с облекчение. Всичко това важеше и за него. Думите на жената го утешиха. Но тя не бе свършила.

— Представете си, че сте момче. Сега си представете, че имате майка, която иска от вас да заместите една загубена любов. Помислете само каква отговорност е това. Каква привързаност е имала тази майка към Нийл и как непрекъснато се е суетяла над него. Задушавала го е с обичта си. И дума не може да става за сексуални издевателства, но все пак това го е потискало. Непрекъснато е бил обсипван с ласки. А какво е могъл да направи? Съзнавал е, че това не е нормално. Искал е да се изправи срещу тази любвеобилност, но щастливите мигове в живота на майка му били толкова малко, а и тя редовно отнасяла каиша заради него. Била е негова майка и Нийл я е обичал. Опитвал се е поне малко да ѝ достави удоволствие, да бъде съвършен, да подражава на Розети. — Анита си пое дълбоко дъх и изпъна гръб. — Ако предполагате, че отец Нийл изобщо не мрази Розети, дълбоко се лъжете.

След всичко, което чу, Джон се замисли и по този въпрос.

— Значи не се е разтревожил много, когато материалът на Тери предизвика този скандал?

— Отначало не. Не му беше трудно да повярва, че кардиналът е имал любовница. Мисълта, че Розети би могъл да има връзка с друга жена, след като е разбил сърцето на Джийн, го вбесяваше. Въпреки това отецът вярваше, че това е възможно. Един свещеник започна да се

съмнява в целомъдрието на един кардинал. Чувстваше се виновен за това. Тогава бе публикувано официалното извинение и за Нийл настъпиха дълги часове на молитва и вглеждане в собствената си душа. Не след дълго започна да чувства тъга, а след това — срам.

— Но тези чувства не са били достатъчно силни, за да го накарат да говори, когато вестниците продължаваха да тровят живота на Лили Блейк — отбеляза Джон с обвинителен тон. Състраданието, което изпитваше към този човек, имаше граници. Нийл водеше живот, защитен от подобни сътресения.

Но събеседничката му изведнъж избухна:

— Почакайте малко. Ами кардиналът? Той да не би да проговори? Не, разбира се. Не е искал да дава повод за съмнения, че е имал любовници и незаконни деца и причините са били напълно основателни. Това щеше да бъде добре дошло за пресата. Представете си до какви тежки последици можеше да се стигне. По-късно всички обвинения щяха да бъдат опровергани, но около името на отец Нийл щеше да се шуми още дълго време.

За това Джон не можеше да спори. Самият той изпитваше гняв към Розети за това, че бе изоставил Лили. Ето защо не можеше да не признае, че Анита има право.

Този път с умолителен тон жената каза:

— Е, вече знаете всичко. Това ни прави зависими от вас. Можете да си заминете и да използвате всичко, което научихте от мен — за момент вдигна ръка, докато говореше. — Въпреки че обещахте да не го правите. Трябва да уважите правото на отец Нийл и семейството му на личен живот. Той е добър човек. Не е помогнал на Тери и чувството му за вина ще го измъчва до сетния му час. Затова пък е помагал на безброй други деца, чийто живот е бил кошмарен.

Тя се облегна назад и вдигна чашата с кафе.

„Това ни прави зависими от вас“ — това изречение не спираше да звучи в ушите на Джон. Караше го да се чувства низък. Но не съжаляваше за разговора си с Анита. Казаното до този момент придаваше на мотивите на Тери още по-голяма сила. Джон бе нетърпелив да сподели това с Лили. Нямаше намерение да включва този разговор в книгата си. Щеше да бъде подло. Можеше да разруши всичко, което досега бе направил, за да промени живота си. Но Анита не го знаеше.

— Защо ми разказахте всичко това? — попита журналистът.

Тя остави чашата отново на масата и пое дълбоко дъх. Сега вече Джон не разговаряше с психотерапевт. Очите на жената разкриваха в този момент нейната душа.

— Защото от много време го наблюдавам как страда. Виждам как тази негова тайна е заседнала като буца в гърлото му и го души. Аз го харесвам — добре, обичам го. Ако не беше свещеник, може би щях да променя живота си. Искам да бъде щастлив. Ако помогнах на Лили Блейк да разбере защо Тери ѝ е причинил неприятностите, част от тежестта ще падне от плещите на Нийл. Това е всичко. Това искам.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лили имаше мускулна треска предишната нощ, но след една гореща вана вечерта и още една сутринта, бе готова да отиде отново на работа. Без много уговорки Майда се съгласи двете с дъщеря си отново да сменят местата си. Орали не реагира на тази промяна, а Баб с готовност ѝ се подчини. Берачите на ябълки оставяха при Лили набраните от тях плодове, тъй като тя бе единственият човек в двора.

Следобед Майда излезе от фабриката, за да участва в един търг. Искаше да купи нов контейнер. Тогава Лили получи правото да ръководи работата. Справяше се чудесно с тази нова за нея длъжност. Когато работният ден приключи, тя се обади по телефона от кабинета на майка си, за да проследи една закъсняла пратка пластмасови капачки за бутилки.

С няколко думи — това бе велик следобед за Лили. Тя се гордееше със себе си и се намираше в настроение, за което би бил подходящ някой военен марш. Нямаше никакво значение, че красотата на есенните листа вече бе достигнала своя предел и те скоро щяха да започнат да избледняват. Залязващото слънце заливаше със светлина върховете на кленовете и брезите, които скоро нямаше да се разделят с искрящите си цветове. Докато караше към къщи, радиото в колата гърмеше. Лили изпитваше силно чувство на задоволство. На сърцето ѝ стана още по-леко, когато видя камиона на Джон, паркиран пред дома ѝ. Беше ѝ липсвал.

Журналистът седеше на задния капак на колата и когато Лили спря, скочи на земята.

— Закъсняваш — каза ѝ той е усмивка.

— Имах много работа във фабриката. Е? — заинтересува се Лили. — Как мина?

— Мина... прекрасно. — Докато двамата вървяха към верандата, Джон ѝ разказа за отец Нийл Съливан, за психотерапевтката Анита Монроу и такива неща за Франсис Розети, каквито тя едва ли е смятала, че ще чуе.

— Предполагали са, че Нийл е негов син? — попита тя.

— Така мислел бащата на Тери. Майка му понякога се е съгласявала. Никой друг не е вярвал на тези приказки, но Анита е права. Ако пресата бе научила за това, скандалът щеше да бъде още по-голям. Розети наистина не постъпи коректно спрямо теб, но вече бих могъл да намеря някакво оправдание за това. Той се отдръпна в сянка веднага щом „Поуст“ публикува извинението. Не е искал да привлича повече внимание върху себе си.

„Повече внимание ли?“ — каза си Лили. Това наистина бе интересна мисъл.

— Писаха много за него, когато се издигна в сан кардинал. Как е възможно да не са научили за това?

— Лесно. Кой е знаел? Джеймс и Джийн вече не са живи. Нийл е мълчал. Тери — също. Църковните служители, с които бащата може да е говорил, са или мъртви, или не искат да говорят.

Лили погледна встрани към езерото, като се опитваше да осмисли чутото.

— Поне има някаква причина за това, че си мълчи. Джон?

— Да?

— Не можем да разкажем това.

— Знам.

— Съжалявам. Нямам желание да те лишавам от приятната тръпка, но не можем да публикуваме това.

— Знам. Освен това тук не става дума за приятна тръпка.

Лили се загледа в лицето му.

— Тогава за какво?

Джон се намръщи, но това изражение бързо се смени. Бръчките по челото му изчезнаха и то отново стана гладко. Когато я погледна, излъчваше учудващо спокойствие.

— За облекчение, покой.

— Успяхме да разберем със сигурност какви са били мотивите на Тери — добави Лили.

Джон кимна.

— Това обаче не означава, че не можем да използваме останалото, което знаем. То няма нищо общо нито с Нийл, нито с Розети. Отнася се единствено до Тери. Горкичкият, изобщо няма да остане доволен.

— Не — съгласи се младата жена, като в душата ѝ проблесна искрица разкаяние. — Той иска слава. Исква да има име.

— Тери изопачава истината и обича да се налага.

— Властен е. Като баща си, нали?

— Вероятно.

— Съчувствам му — каза Лили. Когато Джон я погледна учудено, тя обясни: — Нуждаел се е от обичта на майка си, но не я е получил. Аз поне имах баща. Тери е бил Сам. Сигурно затова се е женил три пъти, отчаяно се е нуждаел от любов, но не е могъл да създаде трайна връзка.

— Не си променила решението си да го разобличим, нали?

— Не — отвърна Лили, без да се замисли. Частица от секундата ѝ бе достатъчна, за да си припомни всичко, което Тери ѝ бе причинил. — Исквам да възстановя доброто си име, да бъда отново свободна.

Джон я прегърна и тя се усмихна. Предишната нощ тази близост ѝ липсваше не по-малко от секса. Тя имаше много повече, отколкото Тери някога щеше да получи. Осъзна, че всъщност е щастлива жена.

— Гладна ли си? — попита я Джон.

Тя кимна, като опря чело в гърдите му. Искваше да се отпусне след дългия работен ден. Вечерята щеше да ѝ помогне за това.

— Да отидем „При Чарли“.

Усмивката ѝ угасна. Леко се отдръпна и вдигна очи.

— Ние ли?

Джон се огледа. Не, наоколо нямаше никой.

— Ами не знам — прошепна тя уплашено.

— Бяхме заедно на погребението на Гас.

— Това е различно. Тогава нямах избор.

— Сега имаш. — Джон изчакваше отговора.

Само в събота вечер в заведението на Чарли се събираха повече хора, отколкото в четвъртък вечер. Там, в помещението отзад, Лили за пръв път пъх извън църква. Беше станало в четвъртък. Не бе ходила там от шестнайсетгодишна възраст. За последен път стъпи на подиума на това заведение заедно с Дони Киплинг пет дни преди да излезе на разходка с колата му.

— Все така ли е там? Навремето, когато Чарли Старши командваше, в четвъртък вечер сцената винаги бе запазена за млади, още прохождащи и многообещаващи изпълнители и групи.

— В голяма степен — отвърна Джон.

Въпреки че се страхуваше да се появи на такова публично място, Лили проявяваше любопитство.

— Кой ще свири тази вечер?

— Една група от Мидълбъри — две китари, цигулка и чело. Свирят фолклорна музика в поп аранжирмент.

Лили обичаше фолклора. Харесваше и поп музиката. Ако имаше някаква възможност да не бъде разпозната, може би щеше да се претраши. Но това бе Лейк Хенри. Тук всеки познаваше всекиго, въпреки че никой име не се свързваше със скандал.

— Хората ще приказват — изказа опасенията си тя.

— Това притеснява ли те?

Въпросът беше абсурден. Освен Попи, която ѝ бе сестра и следователно не влизаше в сметката, Джон бе най-добрият ѝ приятел в Лейк Хенри. Виждаше се с него всеки ден, преспаха заедно шест от последните седем нощи. Беше умен, мил и красив. Лили харесваше всичко у този мъж — е изключение на професията му. Наистина ли имаше нещо против да я видят с него?

Зададе му същия въпрос:

— А теб тревожи ли те?

— Ни най-малко — отвърна Джон категорично.

Задният салон в „При Чарли“ не се бе променил много, откакто Лили за последен път пъташе там преди осемнайсет години. Маси и столове като тези в кафенетата бяха заменили пейките. Изглежда, имаше и нова озвучителна система. Тонколоните бяха поставени високо под стрехите. Но малката, издигната по-високо сцена и тумбестата печка си бяха същите. Не се бе променила атмосферата — същата леност и спокойствие. Всъщност целият град бе такъв. В четвъртък вечер обаче „При Чарли“ човек можеше да си прекара чудесно. Никой не се чувстваше напрегнат, никой не говореше за работа, най-официалните дрехи на гостите бяха джинсите. А парфюм? Не, в никакъв случай. Помещението миришеше на стар хамбар, прясно кафе и горещ шоколад. Хората вътре се забавляваха.

Когато Лили прекрачи прага на заведението, почувства атмосферата съвсем близка, сякаш до вчера е идвала. Само че сега не

знаеше какво да очаква. Не се виждаха външни хора. Всички посетители бяха местни жители. Тя се страхуваше, че ще привлича погледи, че хората ще започнат да си шушукат, както се бе случило в неделя в църквата.

Но Попи беше там и Лили поприказва малко с нея. Размени няколко думи и с Мариан Херси, която се спря да я поздрави, и с Чарли Оуенс. Правилата все още се спазваха. Никой не говореше за работа, дори и Каси, която пристигна със съпруга си. След това донесоха кафето, заедно с онези дребнички сладки, които семейство Оверик сервираха вече три поколения. Те бяха топли и се топяха в устата. Дотогава салонът бе вече пълен и групата започна да свири. Музикантите бяха по-голяма атракция за публиката, отколкото Лили.

Лека-полека младата жена започна да се отпуска. Не бе сядала сред публика от години. Енергията, с която групата зареди атмосферата, се пренесе и върху Лили. След няколко изпълнения тя започна да тактува с крак заедно с останалите зрители, а след малко започна да си тананика. Дори и хората да бяха разбрали, че певицата е сред тях, те с нищо не го показваха. В края на краищата тя бе просто една тяхна съгражданка, която искаше да се позабавлява в четвъртък вечер.

Към края на вечерта музикантите започнаха да изпълняват песни по желание на публиката. Повечето бяха от седемдесетте и осемдесетте и атмосферата стана носталгична. Това важеше с особено голяма сила за Лили, която през голяма част от кариерата си бе изпълнявала песни на Саймън и Гарфънкъл, на Ийгълс, Карол Кинг, Ван Морисън, дори и на „Бийтълс“. Музиката ѝ навя спомени, от които я заболя.

Комбинацията от китара, цигулка и чело бе много подходяща за песни като „Вчера“ и „Десперадо“, и не само Лили мислеше така. Сърдечни аплодисменти предшестваха бис след бис. След това прозвучаха и преработки на „Мост над буйните води“ и „Пътуване в тайните“, които пожънаха същия успех.

Лили се чувстваше прекрасно и не забеляза кога Чарли бе коленичил до стола ѝ.

— Свилят много добре „Гоблен“ — каза собственикът на заведението и ѝ подаде безжичен микрофон. Тя веднага се досети какво ѝ намеква той.

— О, не, не — прошепна ужасена Лили. — Не бих могла.

Внезапно се разнесе остро изсвирване с пръсти. Беше Попи, която ѝ даваше кураж. След това от различни части на салона започна да се чува ритмично пляскане с ръце. Шумът ставаше все по-силен. Лили погледна Джон, който бе също толкова изнервен, колкото и тя. Странно, но това ѝ помогна да се реши. Професията ѝ бе да забавлява хората. Много пъти бе пяла пред непознати, и то често пред многобройна публика. Щом го е правила тогава, значи можеше да го направи и сега — ако не за себе си, поне за Джон.

Лили взе микрофона от Чарли и отиде до едно столче без облегалка, което междувременно бе изнесени на сцената. Сведе глава и хората изчезнаха от ползрението ѝ. „Гоблен“ бе една от любимите ѝ песни. Китаристът засвири, Лили затвори очи и се съсредоточи върху мелодията. Тогава се включиха цигулката и челото. В края на интродукцията певицата си пое дълбоко дъх и вдигна микрофона. Започна да пее, като мислеше единствено за текста на песента. Очите ѝ все още бяха затворени.

Думите се лееха плавно една след друга. Не изпитваше никакво затруднение. Нямахме как да не е така — беше го правила толкова много пъти! Не бе очаквала обаче, че ще изпита такова голямо облекчение. Имаше чувството, сякаш диша за пръв път след дни, прекарани под водата, като че ли проглеждаше след дълги дни на пълен мрак. Каdifеният ѝ алтов глас беше като стар приятел, който никога не ѝ изневеряваше. Когато темпото се ускори, Лили запя с максимална височина. Стиховете се редяха един след друг. Мелодията ставаше все по-богата, но и по-тъжна. Разказваше за един живот, който е към края си. Преди да завърши, Лили се усети по-силна. Отвори очи и гледаше по-често към музикантите, отколкото към публиката. Никой не се учуди, когато без никаква пауза групата засвири „Имаш приятел“.

Младата жена беше в стихията си. Винаги бе харесвала Карол Кинг, а и групата знаеше добре песните ѝ. „Имаш приятел“ бе последвана от „Толкова далеч“ и „Ще ме обичаш ли утре“. Лили се чувстваше прекрасно. Беше забравила за хората. Сякаш се намираше в малко студио с четирима музиканти, изпитващи същата страст към музиката. Когато те започнаха с началните акорди на „Истинска жена“, певицата допря микрофона до брадичката си и им се усмихна. Докато пееше последния припев, тя вече се движеше в такт с ритъма. Групата

изсвири финала на песента. Лили почувства силен прилив на енергия и огромно въодушевление. Удоволствието от сцената вече не ѝ липсваше. Остави микрофона на столчето и се усмихна лъчезарно на музикантите. Те обаче ѝ правеха жестове да се обърне към публиката. Едва тогава певицата чу бурните аплодисменти. Усмихна се стеснително и се поклони дълбоко.

Колата на Попи спря пред къщата ѝ малко след десет. Бяха ѝ необходими няколко минути да излезе от фургона и да се настани в количката си, а след още няколко беше вече вътре. Ани Джонсън, която я бе замествала на пулта, я посрещна в коридора.

— Стори ми се, че чух фургона — каза тя и извади от джобовете си ключове за кола. — Получи се обаждане за теб и човекът още е на телефона, някакъв мъж с прекрасен глас.

Грифин Хюз. Тя запази спокойствие.

— Нещо друго? — попита Попи от инвалидната количка, но Ани беше вече до вратата.

— Не — отвърна Джонсън на висок глас. — Цяла вечер всичко беше тихо и спокойно. — Вратата се затвори с трясък.

Попи се завъртя към пулта, остави слушалките на бюрото, вдигна телефона и каза:

— Уили Джейк вече отдавна дълбоко спи. Човекът е на седемдесет. Наистина ли се надяваше да говориш с него по това време?

— Не — отвърна любезно Грифин. — Точно затова се свързах директно с теб.

Попи погледна надолу към таблото с бутоните и се изчерви, като видя коя зелена лампичка свети.

— Как научи телефонния ми номер? — Идваше ѝ да убие Уили Джейк или Ема, ако някой от тях му бе дал номера.

— От телефонния указател — отвърна Грифин със същия мил тон.

— Аха.

— В неподходящо време ли се обаждам?

— Не.

— Излязла ли беше?

— Да. Днес е четвъртък.

— И?

— Бях „При Чарли“.

— Кой е той?

— Не е „той“. Това е магазин. Всъщност задното помещение на един магазин. В четвъртък вечер там се изпълнява музика на живо. — Попи му разказа за групата, която бе представена тази вечер. За шоуто на Лили обаче не спомена.

— Звучи ми приятно — каза Грифин.

— Ами! Като за малък град добре, но ти живееш в Ню Джърси. Свикнал си с Ню Йорк. Би се отегчил.

— Правиш грешни умозаклучения, Попи Блейк. Живея в Принстън. Градът не е голям, но предпочетох да живея тук, защото атмосферата е като в малък град. От месеци не съм ходил в Ню Йорк. Не е необходимо.

— Не ти ли се налага поне за да ходиш на работа?

— Не. Не и при наличието на телефон, електронна поща и факс.

— Преподаваш ли в колежа?

— Не. Само пиша.

— И отново ми се обаждаш, за да ти дам информация за Лили? С нетърпение чакаш да напишеш тази статия, нали? Заради парите ли?

С тих глас Грифин ѝ каза истината:

— Не. Осигурен съм във финансово отношение. Както и ти. И не се обаждам, за да те разпитвам за Лили.

Попи се сепна и млъкна. След като не отговори нищо, Грифин се засмя:

— Сега вече те хванах натясно, нали?

— Защо се обаждаш тогава? В Принстън трябва да има много красиви студентки.

— Твърде млади са.

— Дори и тези, които са пред дипломирано ли?

— Харесвам по-възрастните жени.

Попи се усмихна.

— С ласкателства доникъде няма да стигнеш. Не си падам много по дълбоките, загадъчни и сексапилни гласове. Те обикновено са присъщи на жабите.

— Аз не съм жаба.

Не. Тя го знаеше.

— Искаш ли лично да се убедиш в това? — попита Хюз.

— Ха! Искат ти се да ти отговоря с „да“, нали? Ще дойдеш тук под предлог, че съм те поканила и ще започнеш да търсиш материал за статията си. Познавам хора като теб, Грифин. Не мога да те покана. Нямам време да те развеждам из града.

— Защо? Какво правиш, когато не си на работа?

— Имам приятели. Срецам се с тях.

— Не мога ли и аз да се присъединя към вас?

Попи въздъхна и отговори със спокоен глас:

— Не мога да те покана.

— Имаш ли си някого?

Тя се двоумеше дали да излъже. Нищо по-лесно от това. Можеше всичко да приключи сега, ясно и категорично. Но обичаше да мечтае за Грифин Хюз. В случай че мечтите бяха всичко, което имаше...

— Не — отговори Попи. — Няма никой друг — гласът ѝ стана умолителен: — Харесва ми да говоря с теб. Представям си те като прекрасен човек. Приятно ми е, но не насилвай нещата, моля те.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Джон бе толкова влюбен, че не знаеше какво да прави. Вече си падаше по Лили-готвачката, Лили-приятелката, по Лили, която държеше вдигната пушка, и даже която обичаше да пее заедно с гмурците. Докато я наблюдаваше в „При Чарли“ четвъртък вечерта, той се влюби до уши в Лили-изкусителката. Това беше лошо. Тя носеше прости джинси и поло, а гримът ѝ не представляваше нищо особено. Беше се пренесла в свой собствен свят или в свят, в който съществуваха единствено тя и групата. Въпреки това Джон ѝ се възхищаваше с цялото си сърце и душа. Никога не бе изпитвал такива чувства към Марли, нито пък когато гледаше Мег Райън във филмите ѝ. Беше гледал по три пъти всеки един от тях. Всъщност Джон почувства сваян, когато Лили се върна на тяхната маса. През целия път до залива Тисен тя се бе сгушила до него на предната седалка на камиона и това му доставяше неописуемо удоволствие. По поведението ѝ можеше да се предположи, че и тя е влюбена в него. Поне минутите преди да заспят показваха това.

Когато той се събуди, тя вече бе отишла на работа във фабриката. Но Джон усещаше присъствието ѝ в къщата и отново ѝ се възхищаваше. Сега се възхищаваше на жената, която щеше да заеме важно място в живота му и да осъществи може би и други негови копнежи и мечти. Мислеше за това, докато седеше на нейния кей и трепереше от ситния октомврийски дъжд. От двете му страни се чуваше тихото шумолене на опадалите по брега изсъхнали листа, между които се просмукваше водата. В езерото не се виждаха лодки. Повечето от тях бяха изтеглени на брега и покрити с платнища. Така щяха да посрещнат зимата. След още няколко седмици и кеят на Лили щеше да бъде демонтиран и пренесен на сухо. Ако лед сковеше коловете, върху които се крепеше, те можеха да се счупят.

Зимата беше на прага. Въздухът бе студен и влажен, а небето приличаше на гигантски лист стомана. Никакви птици не се виждаха. Джон не знаеше дали те все още са тук, но дори и да бе така,

отлитането им бе въпрос на дни. Студът и влажният въздух им подсказваха, че ще настъпи промяна в живота им.

Същото се отнасяше и за Джон. Идваше времето на риболова и приготвянето на стръв. Следващата крачка в живота му чакаше да бъде направена. Ако имаше намерение да пише книга, трябваше здраво да се захваща за работа.

Ето защо в тази петъчна утрин журналистът отиде в кабинета си с твърдото намерение да свърши добра работа. Пет минути след като влезе в стаята на горния етаж на редакцията на „Лейк Нюз“ по телефона му се обади Брайън Уолъс.

— Реших, че това би те заинтересувало — каза сухо Брайън. — Получихме резултатите от анализа. Записът, който уличава Лили Блейк, е бил монтиран в студио. Тери е уволнен.

Джон чакаше безмълвно да чуе останалото.

— Не искаше ли точно това? — попита отново Уолъс. — От години, мразиш Тери. Знам, че не си единственият. В редакторската зала ще бъде много весело тази вечер.

Преди месец и Джон щеше също много да се зарадва. Но тогава той все още не приемаше положението на Лили като свое.

— И? — подкани го Джон да продължи.

— Както казваме тук, разчиства си бюрото. Твърди, че има достатъчно работа за вършене и без да се трепе за нас, но това са глупости. В Бостън вече никой няма да го погледне.

Джон очакваше да чуе друго.

— Забрави за Тери. Какво ще ми кажеш за Лили?

— Какво за нея?

— Във вестника ще излезе ли статия за Лили?

— Не. Уволнението на Тери е завършек на тази история. Не е уместно да публикуваме и статия.

— Извинявай, би ли повторил?! — Джон не можеше да повярва. — Една невинна жена бе очернена във вашия вестник въз основа на запис, чиято автентичност вие не пожелахте да проверите, докато не ви дадох доказателства за зъл умисъл в действията на Тери. И смятате, че не дължите нищо на тази жена, така ли?

— Какво искаш да направим? — попита раздражено Брайън.

— Адвокатката й поиска опровержение.

— О, чакай малко, моля те. Не сме извършили нищо противозаконно. Действахме съвсем добросъвестно. Вярвахме, че статията е написана въз основа на законно извършено проучване...

— Въз основа на допълнително обработен запис.

— Въз основа на запис, за който предполагахме, че е автентичен. За бога, Кип, какво искаш да правим? Да проверяваме за оригиналността на всеки проклет запис ли?

— Не — отвърна Джон и продължи бавно: — Познавам репортери от вашите, които не биха извършили подобно нещо, но Тери не е от тях и ти го знаеше. Знаеше това, Брайън, и също така знаеше, че тази статия може да причини голяма вреда. Признай истината. Не се противопостави на това, защото беше уверен, че вестникът ще се продава добре — и точно така стана. Това си беше чисто престъпление. Вече се захванахте с кървавото убийство в Бек Бей. Какво ще ви коства да публикувате опровержение?

Брайън отговори с учудваща любезност:

— Винаги сме се гордеели с това, че сме по-добрите журналисти. Извинението към кардинала се отрази достатъчно зле на репутацията ни. Защо отново да насочваме вниманието на обществеността върху грешката си? Всеки знае, че ние предизвикахме този скандал. Ще бъде прекалено, ако публикуваме извинение и към Лили.

— Прекалено ли? — възмути се Джон. Възнамеряваше по някакъв начин да убеди Уолъс, че вестникът трябва да публикува извинение. Това до известна степен може би щеше да намали интереса към собствената му книга. Лили щеше да получи някаква справедливост, а той искаше това заради нея. — Съсипан е животът на невинна жена, а ти твърдиш, че ще бъде „прекалено“, ако нещата се оправят?

— Ще бъде прекалено силен удар по репутацията ни. Защо досаждаш на мен за това? Тери е виновен.

— Ти го допусна. Ти позволи нещата да стигнат до това положение. Ако бе предприел нещо по-рано, можеше да подготвиш цял материал за прегрешенията на твоя журналист. Щеше да постъпиш справедливо спрямо Лили. Хората от журналистическите среди щяха да имат по-добро мнение за теб и цялата история щеше вече да е минало.

Брайън повиши глас:

— Тази история вече наистина е минало. Чуй ме, Джон! Няма да се унижаваме!

Джон беше бесен, когато затвори телефона. Добре разбираше кога е безсмислено да се упорства. Брайън бе само редактор. В управлението на вестника имаше хора, които стояха много по-високо в йерархията от него. Вероятността те да се съгласят с опровержението бе по-голяма. Джон реши да се обади на някого от тях, но после размисли. За Лили бе най-добре тази история да свърши веднъж завинаги. Трябваше да получи публично извинение, което да доведе до възстановяване на доброто ѝ име. Нуждаеше се от справедливост. Това, че Тери бе тихомълком уволнен, не означаваше справедливост за нея. Беше съвсем дребен жест, с който вестникът признаваше грешката си. Никой друг, освен вътрешните хора в „Поуст“, нямаше да разбере за случилото се. Джон бе готов да се обзаложи, че вестникът разчита Тери да обяви, че сам напуска. Той щеше да си намери друга работа, без уволнението да доведе до сътресение в кариерата му. Не беше справедливо.

Ето защо Джон можеше да заплаши шефовете от „Поуст“, че уволнението на Тери ще се превърне в тема за водеща статия в „Лейк Нюз“, ако те не публикуват извинение. Армънд щеше да бъде на върха на щастието. Щеше да се обади на всички свои познати в Ню Йорк и тамошните вестници със сигурност щяха да обърнат внимание на тази история.

О, да, Джон наистина можеше да направи това. И „Поуст“ щеше да публикува опровержение. Но вероятно щяха да го отпечатат някъде на последните страници, където нямаше да бие на очи. Никой нямаше да го забележи.

Статията, която съсипа Лили, бе отпечатана на първа страница. Трябваше и тази, която би ѝ донесла справедливост, да бъде публикувана също там.

За съжаление един такъв материал на първа страница влизаше в противоречие с интересите на Джон. Ако водещите вестници вдигнеха отново шум около този скандал, най-вече използвайки сведения за Тери, възникваше опасност и някой друг любопитен журналист да открие това, което самият Джон бе открил. Ако това се случеше, особено след като той бе свършил мръсната работа, Джон щеше да се сбогува с договора за публикуване на книгата.

Дали това би било толкова ужасно?

Всъщност той искаше да напише книга поради четири причини: слава, пари, възможност да спечели доброто мнение на Гас и последното — да оправдае решението си да заживее в такъв малък град.

По дяволите славата! Не се нуждаеше от нея. Лили го караше да се чувства значим.

По дяволите и парите! Можеше да живее и без тях. Лили не бе ненаситна. С нея се чувстваше чудесно.

Ами начинът му на живот? Щом не го беше грижа за славата и парите, значи животът му е прекрасен.

Единствено мисълта за мнението на стария му баща за него не му даваше мира. Дори и сега, след смъртта на Гас, синът нямаше отговор на този въпрос. Ставаше дума и за съвест, и за самоуважение.

И така, щеше ли да пише книга иди не? Трябваше да вземе решение колкото може по-скоро.

Проблеми тревожеха съзнанието на Лили през целия уикенд. Тъй като „Поуст“ отказа да публикува опровержение дори и след като се получи резултатите от анализа на записа, тя трябваше да се примири с мисълта за дълъг и мъчителен процес. Адвокатите на вестника бяха помолили вече Каси за шейсет дни. В този срок те щяха да се запознаят със заведеното дело.

— Това е типична практика за печелене на време — говореше убедено Каси.

— Не можем ли да им откажем? — попита Лили.

— Можем, но няма да бъде много разумно от гледна точка на стратегията ни. Ако им откажем време, могат да се вбесят и да подадат иск в щатския съд за прекратяване на делото. Разбира се, този иск ще бъде отхвърлен. Проблемът е във времето.

— Ако сега подадат иск за прекратяване на делото, датата на гледането ще бъде чак през февруари. Какво им пречи да направят така и след като изтекат тези шейсет дни?

— Нищо — призна Каси. — Ако искат да ни играят мръсни номера, точно това и ще направят.

— Когато говори с тях по телефона, остана ли с такова впечатление?

— Не. Но и да имат такива намерения, би било тактическа грешка да ги разкриват пред мен. Адвокатът, който ми се обади, беше кротък и любезен. Всичко бе престорено, разбира се, но гласът му наистина бе любезен. Бих те посъветвала да постъпим като добри момичета и да им дадем трийсет дни. Така няма да изостанем много от първоначалния план.

Лили се съгласи, но не беше доволна. Тези трийсет дни означаваха още един месец в ада. Тя искаше доброто ѝ име да бъде възстановено възможно най-бързо. Това ѝ бе необходимо не само за да сложи ред в хаоса, в който се бе превърнал животът ѝ в Бостън. Сега тя заживя в Лейк Хенри. Ако възнамеряваше да остане по-дълго, трябваше напълно да изглади отношенията си с Майда. Не смееше да мисли за Джон в далечна перспектива, но задължително трябваше да получи опровержение, за да може да изясни връзката си с него. Нито един от проблемите ѝ нямаше да се разреши, преди скандалните твърдения за нея, да бъдат веднъж завинаги опровергани.

В неделя сутринта Джон заведе Лили на църква. След това двамата обядваха в „При Чарли“ и се разходиха с колата сред хълмовете. Когато се върнаха в града, журналистът я заведе в редакцията на „Лейк Нюз“. Даде ѝ плика със статиите, които се бяха получили от академията. След като избра три от тях, Джон я покани да седне зад компютъра, за да разпредели малките суми, които вестникът ежесечно изплащаше на градски кореспонденти, различни журналисти на свободна практика и на Джени Блоджет.

Лили се радваше, че може да помогне. Това достави на Джон голямо удоволствие. Щом тя харесваше тази работа, значи харесваше и самия него. Освен това той се нуждаеше от помощта ѝ. Лили можеше да поеме поне малка част от работата му.

Изобщо и дума не можеше да става за неговата книга. Трябваше да се подготви седмичният брой на „Лейк Нюз“. Беше му трудно да намери начин, по който най-силно да привлече вниманието на жителите на градчето към предстоящия междуградски турнир по футбол. От друга страна, срещаше и трудност с направата на най-удачното маркетингово оформление на страниците. Ако единият проект за оформяне

беше лош, то следващият бе още по-несполучлив. Сякаш не вършеше работата си с желание.

След известно време, когато изпита нужда да разведри съзнанието си, Джон остави Лили зад компютъра и излезе. Мина покрай пощата, пресече улицата и влезе в гробището до църквата. Отначало постоя малко пред надгробната плоча на Дони и както винаги, почувства силна болка. Подобно на Нийл Съливан, той също щеше да отнесе чувството си за вина в гроба. Думите на Анита обаче му даваха някаква, макар и малка, утеха. „Той е бил дете — каза му тя тогава, когато се опитваше да намери оправдание за Нийл. — Не е бил господ или светец. Бил е просто едно дете, чийто живот у дома не е бил толкова свършен, колкото изглежда.“ Тези думи със същата сила биха могли да прозвучат й в негова защита. Те едва ли можеха да излекуват напълно болката, която Джон изпитваше, щом си спомнеше за брат си. Може би я правеха малко по-слаба.

После младият мъж се обърна с лице към парчето земя до това на Дони. Беше гробът на Гас. Върху него още не бе израснала трева. Това щеше да стане напролет. Но есенни листа, обрулени от вятъра, бяха нападали върху гроба. Сега баща му лежеше под мек килим, в който се преливаха бледи нюанси на жълтото, червеното и кафявото.

Ту беше тихо и спокойно, каквато е и самата вечност. Джон наистина вярваше, че Гас е в рая. Един човек, който бе страдал толкова много, го заслужаваше.

„Аз те разочаровах. Провалих се. Не бях достатъчно добър нито към майка ти, нито към Дони, нито към теб.“

Тъжно е, когато човек умира с такава мисъл. Тъжно беше, че Гас бе държал толкова много на това да бъде някой. Джон знаеше, че един човек без съзнание лесно получава удовлетвореност от живота и такъв човек не би имал никакви грижи.

Гас имаше съзнание. Джон — също.

Гас искаше да бъде някой. Джон — също.

Гас строеше красиви каменни стени. Джон пишеше прекрасни статии. Само че нито едното, нито другото можеше да направи един човек значим.

А истината беше толкова проста. Добре е да можеш да строиш стени и да пишеш статии. Но истински значим човек може да стане в отношенията си към хората.

Не, Лили не желаше точно сега да си изяснява чувствата, които изпитваше към Джон. Но тези мисли не напускаха съзнанието ѝ. В идеалния случай щеше да възстанови доброто си име, да оправи отношенията си с Майда и чак тогава да мисли за него. Но животът никога не е идеален. Когато се сетеше за Джон, сърцето ѝ се свиваше и задълго не можеше да прогони от съзнанието си мислите за него.

Тази неделя Лили разбра, че и на Джон му е трудно да се съсредоточи. Имаше чувството, че и той обмисля връзката им. Тя не смееше да го попита, тъй като се страхуваше да не получи положителен отговор, затова продължи да помага в редакцията толкова, колкото можеше. След това сготви вечеря в дома си. По този начин се опитваше да му достави удоволствие. Джон се усмихна, изяде порцията си до троха и ѝ благодари няколко пъти. Лили изми чиниите и когато се обърна с гръб към мивката, видя, че е излязъл навън, на кея. Домакинята облече неговия пуловер, сложи отгоре яке и отиде при него.

Навън беше много студено. Духаше силен вятър, който къдреше повърхността на езерото. Предишния месец това рядко се бе случвало. Но вече беше октомври и есента бе в силата си. Ноември щеше да донесе сняг.

Кецовете ѝ глухо потропваха върху дъските. Джон вдигна очи и се усмихна. Хвана ръката ѝ и я дръпна надолу. Лили седна между краката му, с лице към езерото, той я прегърна и облегна глава върху нейната.

Тази прегръдка с нищо не показваше, че може би в този момент Джон размисля нещо. Тя изпита задоволство.

— Слушай водата — прошепна Лили.

— М-хм. Вълните показват, че идва буря. Опитвах се да чуя някой гмурец.

— Успя ли?

— Не. Може би са там някъде. Ще ги чуем, ако изпискат. Трудно е да ги забележим, когато водата е неспокойна и няма луна. — Устните му докоснаха слепоочието ѝ и тя почувства как брадата му нежно я погали. — Студено ли ти е?

— Не.

— Обичам те.

Сърцето ѝ подскочи.

— Чувствата взаимни ли са? — попита неуверено Джон, но тази несигурност го правеше очарователен.

Лили силно се смути. Откога бе започнала да вярва на вестникар?

— Да — беше отговорът ѝ.

Тя почувства, че на Джон му олекна. Тогава той ѝ каза:

— Искam най-доброто за теб.

Повярва му. Нещо повече — тя повярва на това, което долови във внезапно налегналото го мрачно настроение. Не мислите за връзката им пречеа на Джон да се съсредоточи. Ставаше дума за останалите проблеми.

Лили почувства облекчение, но и страх.

— Какви са възможностите ми?

Джон въздъхна така, сякаш бе разгледал в дълбочина всяка една от тях.

— Имаш три възможности — отвърна мъжът с топъл глас, като все още я държеше в обятията си. — Първо, можеш да заведеш дело. В такъв случай трябва да се приготиш за жестока борба. Оставяш на Каси да върши всичко и се опитваш да получиш колкото може по-голяма справедливост за себе си.

„Да се подготвиш за жестока борба“ беше наистина много подходяща фраза. Ако избереа тази възможност, процесът щеше да отнеме много време.

— Второ — продължи Джон, — можеш да разкажеш всичко в книгата ми. Джакоби възнамерява да я публикува през март. Аз лично бих предпочел да имам още два-три месеца, за да мога да напиша наистина добра книга. Мога обаче да приключа и до март. Този вариант ще даде по-добър резултат от съдебния процес.

Джон каза „можеш да разкажеш всичко в книгата ми“, а не „мога да разкажа всичко в книгата си“. Думите му прозвучаха така, сякаш тази книга бе тяхно съвместно начинание. Това определено означаваше нещо.

— Трето — продължи Джон, — може да използваме вестника. Бихме могли да посветим на скандала тазседмичния брой на „Лейк Нюз“. Ще разкрием всичко. Армънд ще се погрижи водещите издания

също да обърнат внимание на историята. Обществеността ще се запознае с твоята позиция.

Лили преглътна. Наистина по този начин върху нейната позиция щеше да се хвърли светлина. Това предполагаше показност, която тя ненавиждаше. Сега обаче ставаше дума за заглавия във вестници, за получаване на справедливост и сигурно отмъщение.

— Ако избира тази възможност — подчерта Лили, — ти няма да можеш да напишеш книгата си.

Дълго време Джон не каза нищо. Когато най-сетне отвори уста, в думите му се долавяше известно примирение:

— Може би ти се нуждаеш от това повече, отколкото аз от книгата си.

Лили бе трогната.

— Ти решаваеш — продума Джон.

— Но ти искаше тази книга. — Да, тя наистина знаеше колко много той желаше да я напише. Двамата бяха говорили за мечтите му. Лили не се чувстваше вече заплашена. Имаше му пълно доверие.

— Все още ще мога да напиша книгата.

— Но няма да пожъне такъв успех.

— Може би си права. Но точно сега на теб ти трябва заглавия във вестниците. Имаш нужда от сензационни разкрития.

— Мразя ги!

Джон я обърна с лице към себе си и я погледна в очите.

— Може и да ги мразиш, но, по дяволите, те са полезни. Те отнеха твоята работа, дома ти, репутацията ти. Не искаш ли отново да си ги върнеш?

Лили си спомни каква гордост изпитваше в училище „Уинчестър“, когато се представяха акапелните групи, подготвяни от нея. Спомни си какво удоволствие ѝ доставяше да свири любимите си песни в „Есекс Клуб“ за хора като Том ѝ Доти Фриш. Припомни си колко ободряващо ѝ действаше да върви пеш през градската градина и след това по Комънуелт Авеню до мястото, което с толкова решителност и упорита работа бе успяла да превърне в свой дом. Но за да успее да постигне всичко това, беше и помогнало доброто ѝ име.

— Искаш ли?

— Да.

— Желаш ли да получиш отмъщение?

Дали Лили искаше светът да разбере, че никога не е имала връзка с Франсис Розети? Дали искаше виновниците за превръщането на живота ѝ в Бостън в кошмар да признаят прегрешенията си? Дали желаше извинение за всички унижения и подигравки?

— Да!

— Искаш ли да накажеш онези, които ти причиниха всичко това?

Имаше толкова хора, които трябваше да се срамуват, които останаха в сянка и позволиха това да се случи. Лили не знаеше откъде да започне. Дали от Джъстин Бар? Неговите лъжи, излъчени по радиото, я представяха като развратница пред света. Или пък от Пол Рицо, който непрекъснато я преследваше и тормозеше. Той нито веднъж, нито веднъж не допусна, че е възможно обвиненията срещу нея да бъдат фалшиви, тъй като не бяха подкрепени с доказателства. Но най-отвратителен от всички беше Тери Съливан. Той съчини тази история. Дали тя искаше той да бъде наказан?

Разбира се.

Джон прекара нощта при Лили, но този път на сутринта той пръв излезе от къщата. Отби се в „При Чарли“ за кафе и вестници и оттам отиде право в кабинета си.

Така и не отвори нито един от вестниците. Имаше много за писане. Думите с лекота изникваха в съзнанието му и се появяваха върху екрана. Пръстите му бяха по клавиатурата. За миг си помисли да спре. Беше събрал много повече информация, отколкото му бе необходима за броя на вестника. Щеше да остане достатъчно и за книгата.

Но тогава веднага си спомни за Лили, която сега работеше във фабриката, защото хората смятаха, че не е уместно тя да обучава деца. Спомни си и за Гас. Цял живот мисълта, че е бил никой, бе сковавала душата му.

Беше ли Джон значим човек или не? Беше ли добър или не?

Колкото повече време минаваше, толкова по-голямо значение придобиваше работата му върху местния вестник. Джон искаше този брой да бъде най-хубавото нещо, което някога бе правил. Не трябваше да спира. Това бяха сензационни новини и той можеше пръв да ги разпространи. Беше журналист и това бе негова мечта. Мислите за книгата, които все още се въртяха в съзнанието му, минаха на заден

план. Главната цел на младия човек сега беше да постигне справедливост за Лили.

Веднъж Гас бе казал, че журналистите разгласяват новините, защото нямат достатъчно ум сами да ги създават. Синът му вече знаеше, че тази негова мисъл бе провокирана от цинизма на стареца, който пък бе плод на чувството му за неудовлетвореност. Е, Джон имаше ум. Последва едно предчувствие, свърши добре работата си и успя да открие нова информация, която отново да предизвика интерес към една стара история.

Не, работата на журналиста не бе да създава новините. Но нищо, което той стори, помисли или си представи, не можеше да го накара да се върне назад. Джон бе разкрил истината и щеше да я направи обществено достояние. Не виждаше нищо лошо в това.

Във вторник сутринта в редакцията дойде Лиди Бейн и донесе статията на Армънд. Джон я посрещна на вратата и я поздрави.

— Това е за твоята половинка — каза журналистът, като ѝ подаде голям плик. После взе от нея един по-малък, който тя държеше в ръка. — Как е шефът?

— Станал е сприхав напоследък — отвърна Лиди, но гласът ѝ бе пропит с нежност. — Не успя да поправи покрива така добре, както би го направил, ако беше на дваисет.

Джон се усмихна, посочи плика, който току-що ѝ бе дал, и каза:

— Това ще го развесели.

След пет минути Лиди си беше отново у дома. След още пет Армънд вече бе видял достатъчно от това, което Джон му изпрати, за да може да реагира. Собственикът на вестника позвъни на журналиста минута след като Джон вече бе спрял да пише и очакваше обаждането.

— Какво, по дяволите, е това? — изкрещя Армънд в слушалката. — Откъде се появи? Откога правиш тези проучвания? Съзнаваш ли сериозността на твърденията си? Господи, Джон! Защо не ми каза? Аз съм издателят.

— Реших го в последния момент — отвърна Джон. Знаеше, че Армънд е повече развълнуван, отколкото ядосан. — Порових се известно време, но не бях сигурен какво ще открия. Е? Какво мислиш?

— Какво предполагаш, че мисля? Аз... нямам думи!

Джон се усмихна и продължи закачливо:

— Все още има време да променим броя, ако не искаш да публикуваш това.

— Искам да го отпечаташ така. Въпросът е какво ще правим след това.

Журналистът се прокашля и отвърна:

— Имам някои идеи, но ще ми е необходима твоята помощ.

— Прекрасно! Ако и този път си позволиш да не ме държиш в течение, считай се за уволнен.

Времето означаваше всичко. Трябваше да бъде привлечено вниманието на хората, без да им се даде възможност сами да научат всичко. Тази тактика винаги носеше сполука, когато ставаше дума за журналисти. Щом до ушите им достигнеше дори някакъв нищо и никакъв слух за нещо ново, те веднага се втурваха през глава да го проучват.

Джон и Армънд изготвиха, всеки за себе си, отделен списък с журналисти й след това ги размениха, за да избегнат дублирането на имена. Планът беше във вторник вечерта да се обадят на тези репортери, които щяха да имат нужда от повече време, за да пристигнат в Лейк Хенри. В сряда сутринта щяха да звънят на всички останали.

Джон се обаждаше на свои стари приятели журналисти и им задаваше въпроси за това дали аферата „Розети-Блейк“ все още предизвиква интерес. Интересуваше се и от отразяването на скандала в техния край. Тези въпроси бяха достатъчни, за да събудят интересът им. После им доверяваше, че Лили Блейк наистина си е у дома, че „Лейк Нюз“ се е добрал до някаква нова информация, по случая и навярно ще бъде дадена пресконференция. Разбира се, Джон не пропусна да спомене, че вероятно всички големи риби ще присъстват на нея.

„Вероятно“ беше наистина много подходяща дума в случая. Той знаеше как действат журналистите. Те нямаше да пренебрегнат подадената им информация, защото така рискуваха конкуренцията да се възползва от нея и да направи удар. Джон не споменаваха за Тери. Не беше нужно. Хората, на които се обаждаше, бяха вътре в нещата и знаеха, че Тери Съливан е свързан с този случай. Всички уважаваха Джон и това много му помогна. Той ги уведомяваше, че ако пресконференцията се състои, това ще стане в сряда в пет часа.

Мястото ще бъде църквата в центъра на Лейк Хенри. Докато им съобщаваше тези неща, журналистът чуваше шепот и шумолене на хартия. Неговите стари познайници си записваха часа и мястото на срещата.

Джон предполагаше, че най-рано в пет часа в сряда ще може да вземе новия брой на „Лейк Нюз“ от печатницата. Това означаваше, че Лили ще има време да приключи работа във фабриката, да се пригответи вкъщи и да слезе с него в центъра на града. Освен това по този начин сензационните разкрития щяха да бъдат направени точно навреме за вечерните новини.

Във вторник срещу сряда Джон не прекара нощта у Лили, а остана в кабинета си. До полунощ води разговори по телефона, а след това довърши работата си върху седмичния брой на „Лейк Нюз“. Включи в него новините от града, на които досега не бе имал време да обърне внимание. Те нямаха нищо общо със скандала, но бяха важни, много важни за читателите на вестника. В осем сутринта той отново седна зад телефона, свърши с разговорите в единайсет, приключи с довършителните работи върху вестника и го изпрати в печатницата по обед. Точно тогава му позвъни Ричард Джакоби. Слухът, който Джон пусна, явно се разпространяваше бързо. Ричард бе чул думите „нова информация“ и „пресконференция“. Съвсем не беше доволен.

— Колко от информацията възнамеряваш да изнесеш? — попита издателят.

— Не много. Само парченце от мозайката.

— Трябва да е доста голямо парче, щом и нашите вестници пращат репортери в Лейк Хенри. Чуй ме, Джон, твоят договор в момента е върху бюрото ми и е готов да бъде изпратен по пощата. Но ако разкажеш всичко сега, какво ще ти остане за по-късно!

— Подробности — отвърна Джон. — Ще предам нещата в по-голяма дълбочина.

— Това щеше да ме устрои, ако ти беше Дейвид Халберстъм, но не си. Ти си вестникар и твоята сила е в това да откриваш и разпространяваш новини. Тази книга трябваше да бъде сензация. Това исках да получа срещу парите си.

— А пък аз мислех, че искаш да платиш за скритата страна на историята, за историята вътре в историята. По отношение на това нищо не се е променило.

— Сделката беше да имам изключителните права върху материала. Ако го публикуваш в твоя седмичник, ще нарушиш споразумението. По дяволите, Джон, това е бизнес! Подробностите и дълбочината са нещо много хубаво, но само с тях не можеш да достигнеш дори половината на продажбите на книга, в която се правят нови сензационни разкрития. Точно за такова нещо имах готовност да платя. Възнамерявах да започна рекламна кампания още преди книгата да бъде издадена. Това щеше да накара собствениците на магазини за книги и читателите да изгарят от нетърпение да я получат. Вече правим маркетинговите проучвания. Отделите по художествен дизайн и връзки с обществеността също са се хванали здраво за работа. Рекламната кампания щеше да бъде страхотна, а след това щяхме да дадем пресконференция. Ако направиш това сега, сделката пропада. По дяволите, двамата с теб може би не сме добър тандем!

— Сигурно си прав — съгласи се Джон, защото това, което Ричард описваше, не съответстваше на неговите мечти. Той може и да не беше Дейвид Халберстъм, но искаше да напише тази книга, за да докаже, че е добър писател.

Поне такава беше мечтата му навремето. Но вече не бе така. Сега искаше да докаже, че е значим като личност. Досега се справяше чудесно в осъществяването на това си намерение и без тази книга.

— Чуй какво ще ти кажа. — Гласът на Ричард звучеше така, сякаш издателят бе готов на компромис. — Договорът ти ще остане тук. Обади ми се, след като приключи твоята пресконференция, и ще видим какво ще правим.

Когато Джон затвори телефона, съвсем не бе сигурен дали ще му позвъни. Не се чувстваше ни най-малко разочарован.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В сряда сутринта Лили се чувстваше толкова нервна, колкото и през последните дни, прекарани в Бостън. Потърси успокоение в рутинната работа и съсредоточи цялото си внимание върху производството на ябълков сок. Трескаво поставяше решетките една върху друга и ги покриваше с платница, но напрегнатото очакване не я оставяше на мира. Всеки път, когато то се връщаше при нея, чувствата ѝ семеняха от възбуда и страх до задоволство и от смущение — до гняв. Лили обаче знаеше със сигурност едно: тя искаше справедливост.

Иронията се състоеше в това, че Тери Съливан сам ѝ бе предоставил възможност да я постигне. Той замеси името ѝ в скандал. Джон трябваше просто да загатне това на своите приятели журналисти и те веднага щяха да тръгнат към Ню Хемпшир. След като всички се съберяха в Лейк Хенри, Тери щеше да попадне в светлините на прожекторите. Сам щеше да падне в клопката си.

Тази мисъл я караше да изпитва удовлетворение.

Но когато и за момент си помислеше за тълпите хора, за въпросите, които можеха да възникнат, за това, че вниманието на медиите поне за малко щеше отново да се насочи към нея, стомахът ѝ се свиваше. Но нямаше как и вълкът да бъде сит, и агнето да остане цяло.

— Нещо те тревожи — забеляза Майда.

Двете се прибраха в къщата за обяд. Времето бе ясно, но студено. Лили бе скрила дланите си в ръкавите на якето. Сега скръсти ръце, за да се стопли още повече.

Майда трябваше да знае. Този следобед в града може би щяха да се изсипят цяла тълпа журналисти. Възможно беше и никой да не дойде. Според Джон и това бе възможно. Вероятността не бе много голяма, но все пак съществуваше. Тогава можеше и да не казва на Майда.

И в двата случая в църквата щеше да се събере народ. Лили искаше да информира майка си за това и да ѝ разясни защо е

необходимо да го направят. Нуждаеше се от одобрението на Майда. Но се съмняваше, че майка ѝ ще го направи. Не искаше журналисти около себе си. Дъщерята разбра това още когато се завърна в Лейк Хенри.

— Има ли нещо общо с Джон Киплинг? — попита Майда, като държеше вратата отворена. Вътре телефонът звънеше, но тя не бързаше да го вдигне. Попи щеше да го направи.

Лили последва майка си в кухнята, като смутено се питаше дали Майда сама се бе досетила, или бе дочула нещо отнякъде. Искаше да разбере какво знае майка ѝ.

— Защо питаш?

Телефонът отново иззвъня. Като продължаваше да не му обръща внимание, Майда провеси якето си върху облегалката на един стол. После хвана дръжката на хладилника и погледна недоверчиво дъщеря си.

— Не съм глупава, Лили. Нито пък глуха. Дори и да не бях те слушала, докато говориш по телефона, дори и да не ми беше казала, че си била с него през цялото време, когато Гас е умирал, даже и да не ви бях видяла челно в църквата на погребението, пак щях да науча от приятели. Те ми казаха, че си била големият хит в „При Чарли“ в четвъртък вечерта.

— Това не бях предвидила — оправда се Лили. — С-с-стана съвсем спонтанно. Чарли дойде при нас и ме помоли. Просто изпях няколко песни.

Майда извади от хладилника една тенджерка, пълна със супа. Постави я върху печката и включи газта.

— Сериозни ли са намеренията ти към Джон?

Ако любовните признания се оценяваха за сериозност по десетобалната система, те със сигурност щяха да получат най-висока оценка. Но Лили не знаеше как ще реагира майка ѝ, нито пък беше наясно какво е мнението ѝ за Джон. Затова отвърна:

— Не съм сигурна.

— Той е Киплинг.

— Той нямаше никакво участие в краденето на колата. Освен това Дони и Гас вече ги няма.

Майда вдигна капака и разбърка супата много по-енергично от необходимото.

— Наистина ли беше нужно да ходиш на погребението?

Ето, неодобрението най-после прозвуча. Поне майка ѝ не започна направо да хули Джон. Лили бе благодарна за това, но не и сплашена. Тя тихо отвърна:

— Да, наистина беше необходимо.

Майда не каза нищо и остана до печката. Лили отиде до шкафа, за да вземе чинии. Двете тъкмо бяха сложили масата, когато телефонът отново започна да звъни. Лили хвърли поглед към него, но Майда вече бе вдигнала слушалката.

— Да — отговори рязко възрастната жена.

Лили успя да долови, че човекът от другата страна на линията говори много развълнувано. Майката стрелна дъщеря си с поглед. Постави свободната си ръка върху кръста и се загледа в стената. Докато слушаше, лицето ѝ се изопна от напрежение.

Стомахът на Лили се сви. Когато Майда затвори и се обърна към нея, тя се приготви да посрещне бурята.

— Беше Алис — осведоми я майка ѝ. Беше бледа, а тонът ѝ не предвещаваше нищо добро. — Каза, че телефоните в целия град звънят. Споменава се нещо за някаква пресконференция.

— Да.

— Нещо, свързано с Джон и теб. Говори се, че днес в града ще дойдат репортери.

Какво друго можеше да отговори Лили, освен: „Да.“

— Защо?

— Защото разполагаме с информация за Тери Съливан, която доказва...

— Не ме е грижа за Тери Съливан — викна Майда. Чувстваше се предадена. — Грижа ме е единствено за нас. Нещата се бяха уталожили. Пресата загуби интерес. Всичко беше приключило — гласът ѝ стана умолителен. — Справяхме се добре, ти и аз, нали?

Ако в този момент Лили можеше да върне времето назад и да не позволи на Джон да свика тази пресконференция, тя сигурно щеше да го направи. Майда беше права. Двете се справяха добре. Но не можеше човек цял живот да се задоволява с това, че се справя добре. С тих глас Лили каза:

— Не става дума за теб и мен.

— Напротив — отвърна Майда и постави ръце на кръста си. В следващия момент се подпря с тях на кухненския плот зад себе си. —

Става дума за уважение — вдигна ръце към шията си. — Става дума за уважение, което ти никога не си проявявала към мен. Да пееш в църквата не ти беше достатъчно. Трябваше да пееш и в „При Чарли“. Трябваше да пееш и танцуваш на Бродуей. Знаеше, че аз няма да одобря това, но въпреки всичко го направи.

— Това умеех да върша най-добре.

— А след това и онази работа в Бостън — ръцете й отново се върнаха на кръста. — Е, както и да е, всичко беше приключило. Но ти отново разрови тази история. Не можеше ли да оставиш скандалът да бъде напълно забравен?

Лили си бе задавала този въпрос много пъти. Тя въздъхна.

— Не, не можех. Той ми отне м-м-много неща. Трябва да опитам да си ги върна.

— Какво ти е отнел? Като начало — един апартамент, който беше твърде скъп. Един нощен клуб?

— Доброто ми име.

— Жителите на Лейк Хенри много те ценят и уважават. Не разбра ли това „При Чарли“ в четвъртък вечерта? Защо винаги искаш повече?

— Не повече, мамо. Искам да бъда различна.

— Но ти не си различна! — извика Майда. Взе една кърпа за бърсане на чинии и започна да трие ръцете си с нея. Те бяха съвсем сухи. — Не си по-различна от останалите. Позволяваш на хората да се възползват от теб точно така, както и аз го позволявах. Оставяш хората да те използват. Първо Доналд Киплинг, след това Тери Съливан, сега Джон Киплинг. Той не го прави заради теб! — извика отново Майда с глас, пропит от ненавист. — Прави го за себе си. Затова, недей толкова гордо да заявяваш „ние сме различни“. Ти с нищо не си по-добра от мен. Ако между нас изобщо има някаква, разлика, тя е, че аз проявих разума веднъж завинаги да забравя миналото.

Майда викна гневно още веднъж, хвърли кърпата върху плота и излезе от къщата.

Лили Блейк не обядва. Тя изгаси пламъка под тенджерата със супата и зачака в кухнята Майда да се върне. Само че до края на обедната почивка майка й не се появи. Затова Лили се върна сама във фабриката. Колкото повече се доближаваше до сградата, толкова

повече тревогата ѝ нарастваше. Оказа се обаче, че притесненията ѝ са били напразни. Майда не дойде във фабриката за следобедната смяна.

Лили извика един от работниците в градините да подрежда решетките и да ги покрива с платнища заедно с Баб, а самата тя пое работата на Майда. Само че този път не се чувстваше бодра и не усещаше гордост. Просто вършеше това, което трябва, а съзнанието ѝ бе другаде. Не мислеше обаче за журналистите, които щяха да дойдат в града. Със свито сърце се питаше къде ли е Майда, какви ли мисли се въртят в главата ѝ, дали е възможно веднъж завинаги да изгладят отношенията си. Лили не знаеше защо майка ѝ все още се разстройва толкова много заради неща, които се бяха случили толкова отдавна. Не знаеше и защо трябва толкова да я е грижа какво все още чувства майка ѝ. Но я беше грижа.

Сигурно очите ѝ често се бяха наливали със сълзи, тъй като скоро след началото на следобедната смяна Орали я отпрати от фабриката. Тъй като оставаха три часа до пресконференцията, Лили се подвоуми дали да се връща вкъщи, или направо да отиде в редакцията на вестника. Майда скоро щеше да се успокои. Винаги ставаше така.

Да. Винаги ставаше така. Гневът на майка ѝ преминаваше и причините за него се забравяха. Никога нищо не се обсъждаше и никога не се търсеше решение на проблемите.

Този път обаче нещата бяха различни. Скоро щеше да се състои пресконференцията. Лили бе достатъчно изнервена заради нея и не искаше отношенията ѝ с Майда да се влошават точно сега. Трябваше да говори с майка си. Не бе обяснила чувствата си достатъчно ясно и искаше да опита пак.

В кухнята нямаше никой. В кабинета — също. Лили предположи, че Майда е на горния етаж, но не можеше да отиде там. Много години я деляха от времето, когато живееше в тази къща. От дълго време вече нямаше повод да изкачва тези стъпала. Дали можеше да влезе в спалнята на Майда? Струваше ѝ се, че това ще бъде посегателство върху правото на личен живот на майка ѝ.

Затова седна зад пианото и засвири. Започна с етюд от Шопен, след това, без да го завърши, премина към една от сонатите на Лист. Тя също остана недовършена. В този момент ѝ се струваше, че целият ѝ живот е бил един хаос. Кога наистина всичко в него е било наред? Кога душата на Лили е била в пълен покой? За миг си зададе тези въпроси.

След това си представи как пееше в църквата, когато беше на десет. Тогава животът бе по-прост. Майда се гордееше с нея.

Лили не разбра как започна да свири химните, които пееше като малка. Започна с „Напред, воини Христови“, след това изпълни „Вярата на нашите отци“. Този път завърши и двата. Тъкмо стигна до средата на „Божията милост“, когато Майда се появи на вратата. Изглеждаше уморена и по-състарена, отколкото бе всъщност. Беше съкрушена. Роялът замлъкна.

— Мислиш, че не съм права — каза Майда с пресипнал глас. — Не можеш да разбереш защо съм толкова доволна от тихия живот, който водя тук, и защо тази история с кардинала ме разстройва толкова много. Има обаче неща, които не знаеш — обгърна с ръце талията си.

Лили се разтрепери. Някъде дълбоко в себе си чувстваше напрежение, което ѝ подсказваше, че скоро ще научи нещо много важно.

— Какви неща?

— Неща, които съм направила, преди да срещна баща ти. Сърцето на Лили биеше силно, докато чакаше Майда да продължи.

— Задавала ли си си някога въпроса защо никога не говоря за детството си? — попита след малко майка ѝ.

— През цялото време! Неведнъж съм те питала за детството ти, но ти нищо не ми казваше. Нямаше снимки, нямаше нищо. Когато се обръщах към Селия, тя ми отговаряше, че нищо интересно не би могла да разкаже.

— Досега наистина нямаше. Но ако те дойдат тук, видят ни и започнат отново да ровят... — гласът ѝ бавно затихна. Майката прокара разтреперана ръка през косата си.

Лили понечи да стане, но мигновено се отказа. Пианото беше като буфер между тях. То караше непознатото да не изглежда толкова страшно.

— Баща ми почина рано — продължи Майда. — Имахме и други роднини в Линсуърт. Селия имаше четирима братя.

Лили мислеше, че са били трима. Беше останала с такова впечатление, след като разгледа снимките, крило намери в едно чекмедже. Беше малко след смъртта на Селия. Единствено от тях можеше да научи нещо за рода, от който произхождаше майка ѝ. Докато беше по-малка, Лили предполагаше, че семейството ѝ няма

никакви роднини в Линсуърт. След като намери снимките, тя се опита да си спомни кой стоеше най-отпред на погребението на Селия. Само че тогава Лили се бе отдала изцяло на мъката си и не обърна внимание.

Майда говореше тихо. Погледът ѝ бе отнесен. Сякаш се рееше някъде.

— И четиримата братя бяха по-малки от Селия, а последният беше с цели двајсет години по-млад. Той принадлежеше по-скоро към моето поколение, отколкото към нейното. Беше приятел, детегледач, брат и любовник.

Лили с мъка си поемаше дъх.

Очите на майка ѝ се наляха със сълзи:

— Той се промъкваше в стаята ми през нощта, докато всички спяха. Разкри пред мен тайните на любовта и на тялото ми. Беше красив, мил и умен. Избърса сълзите с опакото на ръката си и извърна поглед. — Когато бях на шестнайсет, разбраха за нас и го прогониха.

Лили беше точно на шестнайсет години, когато ги хванаха с Дони Киплинг да се разхождат с крадена кола. Вече можеше да си представи колко познати са се сторили на Майда чувствата, които е изпитала тогава.

Но майка ѝ не мислеше за това сега. Меката светлина на лампата, оставена върху пианото, караше сълзите по страните ѝ да блестят и те ясно се виждаха. Въпреки това възрастната жена гледаше Лили в очите. Сякаш искаше дъщеря ѝ да изпита отвращение.

— Твърдяха, че вината е изцяло негова и че аз съм била твърде малка, за да разбера това, което е правел. Само че аз разбирах. Аз желяех това, което се случи. Беше единственият светъл спомен от онези години, който и до ден-днешен пазя. Можеш да ме наречеш безнравствена или извратена жена, но ти не си живяла така, както аз тогава. Нямах никаква представа какъв живот беше това. Всички живеехме заедно в една малка къща. Навремето беше така. Баща ми работеше с братята на Селия, а тя им бе като майка. Следователно връзката ни имаше разумно обяснение. Бяхме бедни. Изкарвахме с мъка прехраната си. Когато мъжете ходеха на лов, не го правеха за удоволствие, а за да набавят храна. Аз бях единственото момиче в къщата и затова имах собствена стая. Тя беше тясна. На пода имаше само един твърд дюшек на буци. Това беше всичко. Беше тъмно и студено. Филип бе единствената топлина и светлина за мен —

брадичката ѝ потрепваше. — Аз го обичах. Това, което правеше, ми доставяше удоволствие. Той беше единственото хубаво нещо в живота ми.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че не си видяла нищо хубаво от Селия? — викна Лили. Тя се разстрои още повече от това, че Майда не беше оценила по достойнство баба ѝ, отколкото всичко останало, изречено досега.

— Ти не я познаваш от онова време — засмя се майка ѝ. — Беше съвсем различна жена от тази, която бе впоследствие. Беше винаги заета и с нея се общуваше трудно. След смъртта на баща ѝ цялата отговорност за братята ѝ и за мен легна върху плещите ѝ. Грижеше се за къщата и изкарваше парите.

— Братята ѝ не са ли работили?

— Те не припечелваха много, а и повечето от парите изпиваха, Филип работеше повече, но и той често оставаше без работа. Успял бе да скъта малко пари за мен, които да ми послужат при решението ми да напусна дома. Имаше бележка, в която пишеше къде са тези пари и за какво са предназначени. Била е в ръката му, когато са го намерили мъртъв.

Дъхът на Лили секна.

— Самоуби се — каза Майда. — Два месеца след като си отиде. Ако това се бе случило в днешно време, Филип щеше да лежи в затвора. Тогава пазителите на закона изобщо не научиха за него. През цялото време се скитал и не знаел какво да прави. Приятели го бяха виждали в градове, отдалечени на трийсет мили от нашия, но тялото му бе открито в гората, на по-малко от миля от нашата къща.

Майда притисна с ръка кръста си, явно изпитваше силна болка. Лили скочи от столчето зад пианото, но майка ѝ вдигна ръка и ѝ направи знак да не се притеснява. Стисна устни от силната болка, но въпреки това искаше да продължи да говори. Събра сили и каза:

— Има и още. Щом искаш да знаеш, чуй всичко.

Лили беше объркана и сърцето я болеше. Чувстваше голяма мъка и бе шокирана от разказа на майка си. Очите ѝ се наляха със сълзи. Но Майда нямаше да позволи на дъщеря си да се доближи до нея. Майка ѝ се облегна на пианото.

— Погребяхме Филип в семейния парцел в гробището. Жителите на Линсуърт казваха, че гробът му не трябва да бъде близо до тези на

добрите хора, но Селия отказваше да го погребее на друго място. Тя също го бе обичала. Обвиняваше себе си за случилото се. Все още носеше отговорността за всички нас и тази тежест също падна върху нейните рамене. С нея се сближихме, защото и двете скърбяхме много и аз исках да ѝ помогна. Затова прекъснах училище и отидох да работя в офиса на дървообработващата компания, където и тя работеше — Майда отново се откъсна от света. — Не ми беше лесно. Всеки в града знаеше какво се бе случило. С изключение на Селия и мен, останалите служители и работници във фирмата бяха мъже. Винаги когато излезех от офиса, те ме зяпаха. Някои от тях подмятаха по нещо. Опипвах ме всеки път, когато можеха. Възприемаха това като игра. Исках да видят докъде могат да стигнат. Канеха ме да излизам с тях, а аз винаги отказвах. Но това влошаваше нещата. Ако бях започнала да ходя с някого от тези мъже, може би щях да бъда недосегаема за останалите. Но аз се опитвах да правя това, което трябва, и бях прицел за всички.

Облегната на пианото, жената се отпусна върху него с цялата си тежест.

— Стана ми ясно, че не мога да остана там — нито в този офис, нито в този град. Започнахме да мислим къде да отидем и какво да правим. Тогава се появи Джордж. Искаше да купи машини от шефа ми. Поприказвах доста с него. От този разговор разбрахме, че не е женен. Опасявахме се обаче, че ако остане в града малко повече време, ще научи достатъчно за мен, за да не пожелае да ме вземе за жена. Затова Селия и аз излязохме и купихме някои хубави дрехи с парите, които Филип беше оставил — гласът ѝ секна, когато изрече тези думи. — Селия успя да уреди да изпратят мен с доставката. Върнах се, за да отнеса във фирмата една фактура, а след това отново заминах за Лейк Хенри, за да отнеса една квитанция. Пътуването беше дълго. Траеше почти цял ден. Тук за един месец не можеш да обиколиш толкова черни пътища, колкото изминах аз тогава.

Този спомен малко я ободри и лицето ѝ придоби гордо изражение.

— Тогава играех роля. Играех я по-добре, отколкото ти някога си правила това, защото от нея зависеше животът ми. Създадох една жена, която беше интелигентна и се държеше с достойнство, която умееше да се справя с домакинството, разбираше от счетоводство и най-вече знаеше как да достави удоволствие на един мъж. Тази жена

имаше чисто минало и вършеше всичко както трябва. Винаги вършеше всичко както трябва. Баща ти се влюби в нея. Оттогава не съм преставала да бъда тази жена.

Майда стисна зъби и погледна Лили в очите.

— Знаех какво е да те зяпат, а ти пееше пред хора и привличаше всички тези похотливи погледи. Как мислиш, че се почувствах, когато ви хванаха с Дони Киплинг? Не допускаш ли, че част от мен се е тревожела, че ще изпаднеш в същото положение, в което и аз съм била? Само че ти не намери своя Джордж. Ти отиде в Ню Йорк, а това беше още по-лошо. Опитвах се да не мисля за това до момента, в който избухна скандалът. Как мислиш съм се чувствала, когато вестниците започнаха да изравят мръсни неща от миналото ти? Как мислиш съм се чувствала, когато се питах дали стигат и до по-дълбоко, съвсем малко по-дълбоко и могат да научат някои неща за мен? Че някой в Лейк Хенри ще узнае за това, което ти разказах. Когато със Селия се преместихме тук, и тя започна нов живот. Никога не говорехме за миналото. Просто напълно го заличихме от паметта си.

— Никой няма да разбере за това — обеща Лили.

— Аз живея тук и животът ми е хубав. Имам приятели и бизнес, имам добро име.

— Никой няма да разбере — повтори дъщеря ѝ.

— Откъде можеш да бъдеш сигурна?

— Защото вниманието на пресата този път няма да е насочено към мен, а върху Тери Съливан.

Майда се замисли. След това отвори уста, за да каже нещо, но се отказа и махна с ръка. Отначало Лили реши, че мисълта за това, което градът можеше да научи, бе парализирала съзнанието на майка ѝ. Но върху лицето на възрастната жена беше изписан ужас. Не страх, а ужас. Дъщеря ѝ вече знаеше защо.

— Всичко е наред — прошепна Лили и понечи да стане, но Майда отстъпи назад, като наклони глава. Лили никога не бе изпитвала толкова силно желание да прегърне майка си. Отново се надигна от стола и каза: — Това с нищо не променя чувствата ми...

Но Майда вече ѝ бе обърнала гръб. С ръка на тила и наведена глава, възрастната жена бързаше нагоре по стълбите. Лили веднага се втурна след нея, но когато стигна до стълбището, спря. Страхуваше се да го изкачи.

— Било е толкова отдавна — извика дъщерята. — Досега поне десет пъти си изкупила тези прегрешения. Ти беше добра съпруга на татко и добра майка за нас. П-п-поглед-ни как живееш! Управляваш бизнеса на татко по-добре от него.

Но Майда си бе отишла.

Лили знаеше, че до края на живота си няма да може да забрави това изражение на ужас, което бе сковало лицето на Майда. В този момент майка и дъщеря бяха разменили местата си и вече по-възрастната жена търсеше одобрението на по-младата. В този миг, като човешки същества, двете бяха напълно равнопоставени. Тогава Лили с изненада разбра, че майка ѝ, също както и тя самата, няма отговор за някои въпроси.

Лили стоя до парапета доста дълго. След това седна на първото стъпало. Искаше ѝ се да се качи горе и да благодари на Майда за това, което беше споделила с нея, защото то обясняваше много неща. Искаше да ѝ благодари за доверието. Искаше да я увери, че го заслужава, че никой друг няма да научи за тайните ѝ и че няма да допусне те да бъдат и най-малко застрашени на пресконференцията. Но не посмя да се качи по стълбите и се укоряваше за това. Отново я мъчеше вечният страх да не бъде отхвърлена.

Времето минаваше. Беше вече четири. Трябваше да вземе душ, да се преоблече и да отиде в кабинета на Джон.

Със свито сърце Лили се върна в къщата на Селия. Беше ѝ мъчно за Майда и много се страхуваше от това, което предстоеше. След това изведнъж се уплаши, когато ѝ мина през ума, че Джон може да узнае тайните на Майда. Лили не бе виждала тазседмичния брой на „Лейк Нюз“. Вярваше, че журналистът ще пише в него само за Тери. Имаше му доверие за това.

Опита да му се обади, но Попи вдигна телефона и ѝ каза, че не знае къде е Джон. Тя бързо си взе душ и отново позвъни в кабинета му. Тогава се сети, че не трябваше да обсъждат това по телефона. Клетъчните телефони не бяха много сигурни. Спомни си как не много отдавна подслушваха разговорите, които провеждаше от Бостън, а Лили смяташе тази линия за напълно сигурна. Един господ знаеше дали не подслушваха и телефона на Джон.

Сложи си набързо грим, среса косата си, облече единствения костюм, който бе донесла със себе си, и се качи в стария форд. До

центъра на града кара толкова бързо, колкото нервите ѝ можеха да издържат.

А Лейк Хенри вече се бе задръстил от коли и фургони. Върху някои от тях имаше сателитни чинии, а върху вратите им с големи букви бяха изписани имената на местни радио и телевизионни станции или на клонове на електронни медии с национално покритие. Около фургоните се суетяха репортери, които проверяваха камерите и микрофоните.

Стомахът на Лили се сви. Правеше всичко възможно да изглежда като обикновен местен жител. Зави покрай пощата, но трябваше да остави колата си на тревата до жълтата сграда във викториански стил, защото паркингът бе пълен с коли на репортери. Веднага щом излезе от фургона, те я забелязаха. Лили отново се почувства като преследвано от ловци животно. Сега това усещане бе толкова силно, колкото и преди в Бостън.

Затича се към страничната врата. Журналистите се втурнаха след нея.

— Откога сте тук?

— Говорихте ли с кардинала?

— Ще кажете ли няколко думи за него?

Когато Лили стигна до вратата, Джон я отвори и отново веднага я затвори зад гърба ѝ. Тя трепереше силно. Той я прегърна, но това не помогна.

— Пак се започна — прошепна Лили, обзета от паника.

Гласът на Джон обаче беше спокоен:

— Да, защото все още няма кого друг да преследват. Почакай да видиш какво ще стане само след петнайсет минути. Картината изцяло ще се промени.

Лили вдигна очи и го погледна.

— Къде е вестникът?

— В църквата. Уили Джейк го пази.

— В него пише ли нещо за Майда? — попита Лили и се вгледа в лицето му. Искеше да открие върху него някакъв знак, който да ѝ подсказва дали я е предал.

Джон обаче бе по-озадачен от всякога.

— Не. Разказвам за това, което си преживяла в Бостън. Става дума най-вече за Тери.

Лили почувства облекчение. Беше толкова уморена от напрежението, че усещаше как краката ѝ омекват.

— Говорила ли си с нея? — попита Джон.

Лили кимна. Искаше да му разкаже. Искаше, но не можеше. Все пак твърде отскоро му имаше доверие.

Той отново я прегърна. Очите му придобиха онзи тъмнокафяв цвят, крито тя обожаваше. Сега погледът му бе искрен, разкриваше душата му.

— Проследих живота на Майда до град Линсуърт, но не пожелах да започна да се ровя. Ако там се е случило нещо, това си е нейна работа. Ако е решила да ти каже, много се радвам. Не си длъжна да ми предадеш това, което си чула. Вече знам всичко, което ми трябва — Джон погали лицето ѝ. — Има неща, за които мога да укорявам Майда. Например за начина, по който се е държала с теб, докато си била малка, даже за това как те гледа сега, но тя е добра жена, Лили. Майда е дарила баща ти с много щастливи години и успя да запази семейния бизнес. Няма значение какво може да се е случило в Линсуърт. Поне що се отнася до моето отношение към нея, тя е такава, каквато е сега.

Точно преди Джон да отмести очи от нейните, Лили почувства, че го обича много силно не само защото уважава Майда, а и защото не я накара да издаде тайната ѝ.

Той погледна часовника си и попита тихо:

— Готова ли си?

Беше ѝ необходима цяла минута, за да осъзнае, че решителният миг вече е настъпил. Отговорът на поставения въпрос обаче дойде бързо в съзнанието ѝ. Готова ли е тя? Не, не беше. Представи си как Джон поднася на журналистите събраната от него информация, а те всички застават зад Тери, защото той е един от тях. В такъв случай всички положителни усилия щяха да се обърнат срещу им.

Тогава си помисли, че събитията можеха и да не се развият точно така.

Беше ли готова? Лили кимна.

— Искаш ли да тръгнем?

Не искаше. Единственото, което желаше, беше да се прибере вкъщи и да се скрие на сигурно място в тясната какавида, която сама си бе направила и в която живееше вече цял месец. По-силно от това обаче искаше отмъщение. Отново кимна.

Джон изправи рамене и си пое дълбоко дъх. Лили си помисли, че този мъж, който сега стои при нея, облечен в сако, риза, вратовръзка и джинси, сигурно е най-красивият в света. Тя отвори вратата.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Залата в църквата бе препълнена с народ. Лили лично се убеди в това, когато Джон я въведе в сградата през един страничен вход. Всички места по пейките бяха заети. Много от хората държаха камери, микрофони и фотоапарати. По върховете на високи пилони бяха монтирани прожектори. Светлината им падаше върху телевизионните репортери, които се бяха струпали на пътеките, нагласяваха слушалките и настройваха камерите. Задните редове, както и малкият балкон, бяха запълнени от местни жители. Силният шум от човешки говор, придружаван от щракането и бръмченето на камерите, извика у Лили спомени, които накараха сърцето ѝ да забие лудо.

В предната част на залата бе внесена голяма маса. Върху нея бе поставен сноп от микрофони, а кабелите им бяха превърнали пода около масата в змийско гнездо.

Лили зае мястото, което Джон ѝ посочи. Той тъкмо се канеше да седне от дясната ѝ страна, когато Каси изневиделица се появи отнякъде и се настани вляво от Лили. Адвокатката се наведе над ухото ѝ и обясни присъствието си:

— Само в случай че някой се опита да те провокира да кажеш нещо, което не трябва.

Джон също се наведе към нея и я попита:

— Онази възрастна двойка на първия ред са Армънд и Лиди. Познаваш ги, нали?

Лили ги познаваше, но не ги бе виждала от години. Въпреки руменината по страните му и блясъка в очите, Армънд изглеждаше много слаб и немощен.

— Армънд рядко излиза от дома си — подхвана отново Джон. — Онази група журналисти вдясно от тях е от Ню Йорк, а тази вляво — от Вашингтон. Тези двамата зад него са от Спрингфийлд. Виждам хора от Чикаго, Канзас Сити, Филаделфия, а те заемат само най-предните пейки. Зад тях са представителите на медиите от Ню Ингленд — от Конкорд, Манчестър, Бърлингтън, Портланд, Провиджънс.

Лили мерна бебешкото лице на Пол Рицо няколко реда по-надолу.

— Да си канил Пол Рицо?

Джон поклати глава, но очите му блеснаха. Радваше се, че Рицо беше тук.

Младата жена забеляза и други хора, които непрестанно я бяха преследвали в Бостън. Успя обаче да зърне и познати лица на приятели — Чарли и Анета Оуенс, Лийла Хигинс, Алис Бейбър и семейството ѝ. Приятелките на Попи заемаха цял ред, а самата тя седеше в инвалидната си количка до пейката. Когато погледите им се срещнаха, тя се усмихна и показа с жест, че ѝ стиска палци. Това донякъде успокои Лили.

— Виждаш ли онзи грозник на средната пейка вляво? — прошепна ѝ Каси.

Лили погледна в посоката, в която гледаше и адвокатката, забеляза го и кимна.

— Това е Джъстин Бар.

— О, господи!

Джон отново се наведе към нея. Гласът му пак бе тих, но този път бе пропит от вълнение, което журналистът не можеше да скрие.

— Погледни онзи човек вляво.

Този път дъхът на Лили секна. Никога нямаше да сбърка тези мустаци. Първо изпита отвращение, а след това силна радост. Погледна Джон и прошепна:

— Какво прави той тук?

— Сигурно иска да събере още информация за материала си.

— Че той не знае ли?

Джон се усмихна.

— Не съм споменавал нищо за него. — В следващия миг усмивката му угасна. — Готова ли си?

Джон не се бе надявал толкова много журналисти да дойдат на пресконференцията. Беше очаквал репортерите от Ню Ингланд и още шепа други жадни за сензация журналисти. Предполагаше, че залата в църквата ще ги побере. Тя бе претъпкана, а това че Съливан, Рицо и Бар също бяха тук, му донесе неочаквана радост. Въпреки че не бе поканил нито един от тримата, журналистът не се учуди, че бяха

дошли. Те искаха да го предизвикат. Арогантните хора бяха предсказуеми.

Джон прочисти гърлото си, наведе се към микрофоните и благодари на всички за присъствието с глас, който щеше да се чуе прекрасно в цялата зала и без допълнително усилване. След това накратко разказа историята на „Лейк Нюз“. Беше малка самореклама, но какво лошо имаше в това? Подчерта заслугите на Армънд за успехите на вестника. Когато приключи и с това, журналистът взе новия брой на „Лейк Нюз“.

Тъй като много пъти бе преповтарял речта си наум, Джон започна да говори без предварителни бележки:

— През изминалия месец следях развитието на скандала, предизвикан от твърденията, че кардинал Розети и Лили Блейк са имали любовна връзка. Интересът ми се дължеше отчасти на това, че госпожица Блейк е родена в Лейк Хенри, и отчасти на факта, че материалът за въпросната афера беше изготвен от моя бивш колега Тери Съливан. Съмнявах се в достоверността на тази история още от самото начало и затова не се учудих, когато Ватиканът сне подозренията си от кардинал Розети и „Бостън Поуст“ публикува извинението си към него. След това обаче трябваше да стоя безучастно и да гледам, както и госпожица Блейк и нейното семейство, как вестниците хвърлят върху нея цялата вина за скандала.

Джон усети, че кракът на Лили трепери и допря бедрото си до нейното, за да го успокои. Не я винеше за нервността ѝ. Хората, скупчени срещу нея, бяха зажаждали да научат колкото може повече за личния ѝ живот. Към това се прибавяше бръмченето на видеокамерите, щракането на фотоапаратите и шумът от прелистването на бележниците за записки. Обстановката бе много по-различна от тази в нощните клубове, към която Лили бе привикнала. А сега и залогът бе много по-различен.

Журналистът съзнаваше каква отговорност е поел. Той продължи ясно и отчетливо:

— Всеки жител на Лейк Хенри, който познава госпожица Блейк, е готов да потвърди, че тя е разумна и стабилна. Никой не се съмнява във високите ѝ способности. Никой не е споменавал нещо, което дори и в най-малка степен да подкрепя твърденията за състояние на духовна неуравновесеност, разпространени от вестниците. Ние

предположихме, че това е опит на „Поуст“ да излезе от неблагоприятното положение, в което се намираше, след като публикува материал, неотговарящ на истината. На първо място възниква въпросът защо този материал е бил изготвен въобще. — Джон вдигна високо новия брой на „Лейк Нюз“. — Новият брой на нашия вестник дава отговор на този въпрос. Всеки от вас ще получи по един екземпляр, така че ще можете да се запознаете с подробностите. Аз бих искал да ви поднеса съдържанието на вестника в съкратен вид.

Това беше всичко, от което Джон имаше нужда — да поднесе в сбит вид разкритията си пред тези хора, които бяха длъжни да го изслушат. Когато свика пресконференцията и накара репортерите и журналистите да предприемат това пътуване, той създаде едно събитие. Това увеличаваше шансовете информацията, която бе събрал, да стане изцяло обществено достояние. Когато гледаше събралите се хора, които наистина съзнаваха, че ще чуят нещо важно и в никакъв случай не трябва да го изпуснат, Джон изпитваше задоволство. А когато погледна към Тери, започна да се чувства още по-добре.

Лицето на Тери Съливан изразяваше самодоволство. Без да задържа погледа си върху него за по-дълго време, Джон не преставаше да го следи. Не искаше да пропусне мига, в който щеше да се промени. И това щеше да стане. Да, наистина то щеше да се промени.

— От самото начало историята беше на Тери Съливан. След нейната публикация и други журналисти, привлечени от възможността за голям успех, насочиха вниманието си към случая. Но той беше човекът, който изготви материала, и той издейства неговото отпечатване. Господин Съливан е защитавал достоверността на тази история дори и когато репортерите на „Поуст“ са подхождали към нея с голямо недоверие. Те отказвали да я публикуват, докато той не им представил запис на разговора си с госпожица Блейк, който потвърждавал любовната ѝ връзка с кардинал Розети.

Тъй като се притесняваше, че тези думи щяха силно да изнервят Лили, той отново допря бедрото си до нейното. Сякаш искаше да ѝ каже: „Чакай, изчакай само мъничко.“

— Записът е бил направен незаконно — продължи Джон. — Госпожица Блейк не е знаела, че разговорът се записва. Освен това миналата седмица бе установено, че записът е бил допълнително монтиран.

Сред тълпата се разнесе шепот.

Лицето на Тери се смръщи, но той запази спокойствие. Джон се удиви на самонадеяността му, която много му помагаше. Тя го заслепяваше дотолкова, че той изобщо не можеше да предположи какво му бе подготвил бившият му колега.

Джон продължи:

— Тези от нас, които знаят как действа господин Съливан, настояха „Поуст“ да провери автентичността на записа, но получиха отказ. Едва след като се появиха доказателства, които говореха за зъл умисъл от страна на моя бивш колега, записът бе даден за анализ. Експертите на „Поуст“ установиха, че той е бил целенасочено монтиран. Което съответства напълно на това, което госпожица Блейк заяви в своя защита. Още от самото начало тя твърдеше, че господин Съливан е започнал привидно най-обикновен разговор с нея и след това е разменил местата на думите ѝ, за да получи своите цитати.

Тери бавно клатеше глава. Това трябваше да покаже на околните, че Джон влага прекалено много чувства в опитите си да го дискредитира.

— Миналият петък — каза Джон — „Поуст“ е уволнил господин Съливан.

Тери започна да върти неспокойно очи. Джон забеляза, че по някои лица се изписва учудване.

— Било е направено бързо и без да се вдига никакъв шум. Историята е трябвало да се потули, като цялата вина е трябвало да остане върху госпожица Блейк. Новият брой на „Лейк Нюз“ е посветен на истинския виновник. Господин Съливан предизвика скандала. Той правеше всичко възможно да види материала си отпечатан, дори и когато висшестоящите в „Поуст“ отказваха да го публикуват. За да постигне целта си, господин Съливан прибегна до фалшифициране на доказателства. Елементарната логика подсказваше, че е имал някакви особени причини, за да върши това. „Лейк Нюз“ разкри тези причини.

Лили очакваше и наблюдаваше. Моментът беше настъпил. Тери се бе вкаменил. Но нещо привлече погледа ѝ към по-задните редове. Не нещо, а по-скоро някой. Майда беше там. Тя бе потънала в едно голямо черно яке, но Лили веднага я разпозна. Опита се да срещне погледа ѝ, но той бе прикован върху Джон, който продължаваше монолога си.

— Господин Съливан е отраснал в Мийдвил, Пенсилвания. Едно негово есе, което било публикувано в местния вестник, показва, че още по онова време е мразел католическата църква. И в това няма нищо чудно. Наши източници в Мийдвил потвърждават, че баща му е биел него и майка му. „Защо?“ — ще попитате вие. От ревност. Майката встъпила в брак с Джеймс Съливан, като в същото време е обичала някого друг, някого, с когото била заедно, докато учела в гимназията и след това в колежа. Той я изоставил, за да постъпи в семинарията. Този мъж бил Франсис Розети.

В залата се надигна силен шепот. Тери стана от мястото си, за да се промъкне скришом до по-задните редове. Но непробиваемата стена от местни жители не му позволи да го направи. Всички присъстващи се завъртяха на местата си и го затърсиха с погледи. Той се опитваше да се измъкне, но не остана незабелязан. Операторите фокусираха камерите си върху него. Проблясваха светкавици.

„Око за око, зъб за зъб — помисли си Лили, обладана от нечовешка ярост. — Каквото повикало, такова се обадило.“

След като разбра, че няма да може да си пробие път през тълпата, Тери се обърна, изправен в целия си ръст. Като гледаше Лили Блейк в очите, каза на висок глас:

— Това е опит да се убие пратеникът, когато известията не са добри.

Джон скочи на крака толкова бързо, че Лили се сепна. Гласът му гръмна в залата:

— Не е вярно. Това е злоупотреба със служебно положение.

— Точно така — отвърна Тери също на висок глас. — Опитваш се да преиначиш тази история, за да можеш да напишеш книгата си. Да поговорим за примамливия договор, който си получил.

— Няма договор — отговори Джон, — няма книга. Всичко, което щеше да се появи в нея — журналистът вдигна броя на „Лейк Нюз“, — е тук.

— Този вестник е пълен с клевети — нахвърли се Тери върху опонента си. — Надявам се, че си се подготвил за съдебен процес, защото точно това ще получиш. — Възмутен, Съливан размаха ръце и в тълпата се отвори коридор.

Лили си припомни, че ѝ се бе налагало да върши същото в Бостън, когато се опитваше да върви по улицата. Надяваше се, че Тери

сега изпитва поне частица от тази безпомощност, отчаяние и страх. Искаше журналистът да си помисли добре, преди да причини това и на други. Искаше колегите му да си вземат поука от този случай.

Двама фотографии, един репортер и един оператор го последваха навън, но останалата част от присъстващите отново насочи вниманието си към Джон.

Майда се бе изправила на мястото си. Лили не знаеше дали това се дължи на гняв или на гордост. Младата жена се молеше майка ѝ вече да бъде по-наясно с положението и да изпитва поне мънирко удовлетворение заради дъщеря си.

Джон се успокои и седна.

— Това беше всичко, което исках да ви кажа. Ако има въпроси, ще се радвам да им отговоря.

Веднага се вдигнаха ръце, а в залата се разнесоха гласове.

— Кардиналът бил ли е включен във вашето проучване?

— Не.

— Имате ли доказателства за това, че майката на господин Съливан е имала нещо общо с кардинала?

— Да. Разполагам със снимка от училищния бал, организиран в годината, в която кардиналът се е дипломирал. Поместена е в годишника на випуска на Розети. Много хора също биха потвърдили това, което току-що чухте.

Джон нямаше да спомене за брата на Тери. Не искаше да хвърли свещеника в ръцете на журналистите, нито пък искаше да създава каквито и да било неприятности на кардинала. Това, че е имал любовна връзка през гимназиалните си години, беше съвсем приемливо. За Розети нямаше да представлява никаква трудност да даде необходимите разяснения. Джон каза само това, което бе необходимо, за да помогне на Лили. Единствената му цел бе да постигне отмъщение за нея.

— Кардиналът наясно ли е за особеното отношение на господин Съливан към него?

— Не знам.

— „Поуст“ публикувал ли е извинение към госпожица Блейк?

— Не.

— Ще искате ли това? — попита един репортер Лили.

Каси се наведе към микрофоните:

— Заведено е дело. На този етап госпожица Блейк отказва коментар.

Следващият въпрос беше към Джон:

— Вие сте извършили проучване за господин Съливан и отправяте обвинения към него. Това не е ли също злоупотреба със служебното положение?

Журналистът не можеше да повярва, че този човек е способен на нещо толкова глупаво.

— Извинете — обърна се Джон към репортера, който зададе въпроса, — бихте ли се представили?

— Пол Рицо, „Ситисайд“.

— Пол Рицо, аха — човекът проявяваше невероятна глупост. Джон се развълнува. Дори и самият той да беше писал сценария на драмата, която се разиграваше в църквата, събитията нямаше да се развият по-добре за него. Пол Рицо сам се бе поставил на свидетелската скамейка и вече бе лесна плячка. — На какво основание сте в тази зала?

Този въпрос учуди много от присъстващите, но Пол не беше сред тях.

— Работя в „Ситисайд“ от седем години.

— А преди това? — попита Джон. Новият брой на „Лейк Нюз“ не разобличаваше Пол Рицо. Вниманието в него бе съсредоточено върху факта, че Тери се е ръководил от зъл умисъл и върху това, което бе причинил на Лили. Но сега му се удаваше златна възможност да разкрие пред широката общественост и неговите лъжи. Мъжът зад микрофоните попита: — Какво образование имате?

Рицо се огледа смутено и отвърна троснато:

— Това няма отношение към въпроса.

— Така ли? Вие с гордост твърдите, че имате предбакалавърска степен от Дюк и бакалавърска от Нюйоркския университет. Така пише в биографията ви, която пазят в „Ситисайд“. Предполагам, че сте им казали точно това, когато сте кандидатствали за работа. Лично аз съм ви чувал да твърдите, че притежавате тези степени. Само че те не съществуват. Според архивите на Дюк, вие сте били изключен от университета заради неиздържани изпити. В архивите на Нюйоркския университет вашето име изобщо не фигурира. Излиза, че сте дали

грешна информация за себе си. Щом лъжете за тези неща, как можем да вярваме на това, което пишете?

Лили започна да изпитва съжаление към него. Не бе много приятно да бъдеш унижаван публично. Освен това да причиниш два пъти зло дори на хора, които заслужават това, невинаги означава, че си направил нещо добро. Но Джон не бе жесток човек. Ако имаше друга възможност, той щеше да се възползва от нея. А и от болезнения урок, който получи Пол Рицо, можеше да се извлече добра поука. Лили вдигна високо глава. Можеше да се закълне, че върху лицето на Майда се е появила едва доловима усмивка.

„Справедливост е най-точната дума“ — помисли си Джон, когато Рицо каза през зъби:

— Информацията ви е грешна. Освен това къде съм учил си е моя работа.

— Точно така — отвърна опонентът му. — Къде госпожица Блейк пазарува също си е нейна работа, както и къде се храни и къде прекарва отпуската си.

— Вие не отговорихте на въпроса ми.

— Тъй като вие сте неправомерно тук, въпросът ви не е от значение — отвърна Джон и посочи друг репортер. — Да?

— Въпросът на Рицо е напълно уместен — каза репортерът. — Вие разпространихте разни слухове, за да ни съберете на тази пресконференция. Това не е ли злоупотреба със служебното положение?

Джон можеше да бъде справедливо обвинен, че е използвал хората в началото на кариерата си, но не и сега. Вената под окото му не потрепваше. Той беше уверен в себе си.

— Никого не към докарал тук насила. За нищо не съм излъгал. Обявих, че разполагам с нова информация. Поканих ви тук и вие дойдохте. Вече ви дадох тази информация.

Друг репортер попита:

— А как ще коментирате това, че сте разследвали и осъдили господин Съливан?

— Това не е съдебен процес. Става дума за проучване, което често е част от работата на журналиста. Аз просто публикувам резултатите от това, проучване.

— С какво вашите действия се различават от това, което той е причинил на госпожица Блейк?

— Той сам съчини цялата история. Това, което пише в „Лейк Нюз“, е истина.

— Не беше необходимо да давате пресконференция за такова нещо.

— Напротив. То е ново развитие на случая, върху който с дни бе съсредоточено вниманието ви. Но той не е вече актуален. Сега сте се насочили към други неща. Нямаше да препечатате нищо от това, което съм публикувал в „Лейк Нюз“, ако не ви бях събрал тук.

— Откъде тази увереност, че сега ще го направим?

Джон се усмихна. Усещаше сигурна почва под краката си. Познаваше реакциите на журналистите. По дяволите, не беше ли и той един от тях?

— Огледайте се. Тук присъстват представители на различни медийни организации. Ще поемете ли риска някои от вашите конкуренти да използват този материал в новите броеве на вестниците си и да постигнат големи успехи, а вие да останете с пръст в устата? Името на госпожица Блейк бе очернено на първа страница. Заслужава репутацията ѝ да бъде възстановена по същия начин.

— Името на Съливан ще бъде опетнено по време на съдебния процес. Но той е бил уволнен. Това не е ли достатъчно голямо наказание?

— Може би. Но „Поуст“ иска да го запази в тайна. Те не възнамеряват да обявят пред хората, че са го уволнили, защото това би означавало, че не са си свършили добре работата, когато е трябвало. Те ще потриват ръце самодоволно и ще си затварят устата, когато друг вестник го наеме. Хей, аз нямам нищо против това. Просто исках обществото да бъде предупредено. На хората трябва да им бъде ясно дали могат да му имат доверие. — Джон посочи към друга вдигната ръка.

— Госпожице Блейк, вие сте певица. Очаквате ли тази известност, която придобихте покрай скандала, да даде силен тласък на кариерата ви?

Сърцето на Лили отново заби лудо. Джон бе говорил, Каси — също. Беше дошъл нейният ред.

Около минута тя не каза нищо. Искаше да бъде сигурна, че езикът няма да ѝ изиграе лоша шега. Това ѝ костваше известни усилия. Когато се наведе към микрофона, Лили се почувства силна. Това я учуди:

— Аз съм учителка. Загубих работата си заради обвиненията в „Поуст“. Аз съм и пианистка. Тази работа също загубих, защото моята... известност... събираше в клубовете не тези хора, които трябва. — Млъкна. След това събра всичките си сили и продължи: — Беше ужасно преживяване. Не съм сигурна дали бих искала отново да попадам в светлината на прожекторите.

— Били сте осъдена за кражба на автомобил. Ще коментирате ли?

Каси изпревари Лили и се наведе над микрофоните:

— Аз ще коментирам, защото съм виждала документацията по делото. Не е имало присъда. Госпожица Блейк не е знаела, че колата е открадната. Тъй като по това време е била малолетна, без криминално досие, съдията е прекратил делото без съдебно решение. Обвиненията впоследствие са отпаднали и документацията по делото е била запечатана. Гражданските права на госпожица Блейк бяха нарушени, когато господин Съливан използва за публикацията си информация, взета от документацията по това дело. За това ще бъде подведен под отговорност.

Един грозноват мъж, който седеше на средната пейка вляво, стана. Силни опасения обзеха Лили, когато той се обърна към Джон.

— Вие сте имали зъб на Тери Съливан — попита самодоволно Джъстин Бар, — вярно ли е или не?

— Това е доста меко казано — заяви смело Джон. Не беше поканил Джъстин Бар да привлича вниманието върху себе си. Той сам го бе направил, както и Пол Рицо преди малко. Това беше още един подарък за Джон. Лили Блейк щеше да бъде запомнена с много повече от скандалните обвинения, че е имала връзка с кардинал.

За момент Джон се поколеба, когато погледна Лили и видя, че е силно притеснена. Тя знаеше какво ще се случи и съжаляваше за това. По дяволите, той също! Но Джъстин Бар не беше невинен. Той използваше хората. Правеше снимки просто за удоволствие. Сега, на свой ред, щеше да попадне пред обективите, което бе съвсем справедливо наказание.

Като се молеше Лили да разбере и му прости това, което се готвеше да направи, журналистът погледна Бар в очите. Дали Джон имаше зъб на Тери Съливан?

— Аз презирам този човек.

— Значи имате лични причини да опетните името му, както той е имал причини да очерни кардинала?

— Не целя това. Просто представям някои факти от детството му, които дават отговор на въпроса защо е причинил злото на госпожица Блейк.

— Вие какво общо имате с госпожица Блейк? — попита Бар самодоволно:

Джон дори не мигна.

— Тя е невинна жертва. Сега е мой ред, господин Бар. В Бостън живее една високоплатена проститутка на име Тифани Куп. Какво общо имате с нея?

Бар отвърна:

— Не познавам жена с такова име.

— Не? Но Джейсън Уайдермаер я познава. На госпожица Куп са били издавани чекове, подписани от него. За период от осем години името му се среща доста често в книгата за клиенти в клуба, в който тя работи. Джейсън Уайдермаер. Не е ли това истинското ви име?

— Има и други хора, които се казват така — отговори Бар, но в залата вече се разнасяше тихият смях на публиката.

Докато все още не беше такава знаменитост и се опитваше да се издигне, Джъстин Бар много обичаше да дава интервюта. В тях винаги с висока доза арогантност обясняваше как решителността, упоритостта и безупречната нравственост са превърнали Джейсън Уайдермаер от никой в известния и уважаван Джъстин Бар. Джейсън Уайдермаер. Всеки, който бе чувал за Джъстин Бар, знаеше и за Джейсън Уайдермаер.

Смехът продължаваше. Бар нямаше много приятели тук. Джон видя как Лили си отдъхна и се поуспокои. Той почувства, че тя го разбира и му прощава, че и последната искрица гняв в душата ѝ бе вече угаснала. В този момент журналистът зад микрофоните по-силно от всякога усещаше, че днес е пожънал голям успех.

Бар издигна високо глас, като за последен път се превърна в олицетворение на арогантността:

— Кой сте вие, че да ме обвинявате в това? Кой сте вие, че да поставяте под съмнение правомерното назначаване на господин Рицо? Не можахте да постигнете успех в Бостън и затова работите в един нищо и никакъв седмичник, издаван в това затънтено градче. Кой сте вие, че да се ровите в живота на хората?

Джон отново се изправи:

— Аз съм съвестен гражданин. Животът на Лили Блейк беше напълно съсипан, за да могат да се продават вестниците, а във вашия случай — за да се вдигне рейтингът ви. Във вашето шоу напълно сринахте доброто й име, господин Бар. Вие я изкарахте покварена и извратена. Нека си поговорим тогава за поквара и извратеност. Какво ще кажете за камшиците и коженото бельо? Или пък за белезниците и веригите? Щом като сочите с пръст недостатъците на хората, господин Бар, трябва да бъдете сигурен, че те няма какво да посочат у вас. — Джон отвърна поглед. — Други въпроси?

В залата се възцари тишина. Лили почувства, че присъстващите са като зашеметени. Предположи, че вече никой няма да посмее да зададе въпрос от страх Джон да не е разкрил нещо и за него. Една репортерка обаче се осмели. Гласът й беше слаб и може би нямаше да се чуе, ако останалите не бяха напълно притихнали.

— Госпожица Блейк възнамерява ли да напише книга?

— Не — отвърна Лили и потрепери при тази мисъл.

За момент отново настъпи мълчание. Тогава някъде от залата се разнесе глас:

— Не всички сме отвратителни.

Лили знаеше това. Беше го научила от Джон. Искаше й се да вярва, че сред множеството срещу нея има повече от шепка добри хора. Тази мисъл я ободри. Беше толкова хубаво, толкова хубаво отново да имаш доверие на хората.

Гласът на Джон бе станал по-тих, но в никакъв случай — по-малко внушителен.

— Знам. Затова разчитам на вас да дадете гласност на казаното тук точно така, както отразявахте и скандала в началото. Репортерите, които сами си създават новини, петният името на истински добросъвестните между нас. Трябва да затваряме устите на хора, които разгласяват лъжи, за да получат лична изгода от това. Заради такива като тях журналистическата професия има лоша слава. Не знам за вас,

но на мен това ми омръзна. — Джон, изглежда, се умори. Наведе се над микрофоните и каза: — Това беше всичко. Благодаря ви за присъствието.

После се обърна към Лили, наведе се към нея и тихо промълви:

— Щях да те прегърна тук и сега, ако не се опасявах, че те именно това ще разгласят, а не каквото трябва. Затова считай, че съм го сторил.

Лили се чувстваше точно така. Невероятно, нали? В душата ѝ бушуваха най-различни чувства: облекчение, неудържима радост, удовлетворение, любов. Очите ѝ се наляха със сълзи. Опита се да ги възпре, но не успя. Погледна към мястото, където седеше Майда, но трябваше да премигне, за да могат очите ѝ да виждат ясно. Тогава изведнъж се оказа заобиколена от хора. Техници демонтираха микрофоните, фотографите правеха снимки, а репортерите ѝ задаваха последни въпроси. Други техни колеги бяха застанали пред собствените си камери, защото излъчваха на живо. Лили започна да извива врата си и да търси с поглед Майда, но стена от тела закриваше напълно пейките.

— Ще се завърнете ли в Бостън?

— Ще се опитате ли отново да постъпите на работа в „Есекс Клуб“?

— Обаждал ли ви се е кардиналът?

Тъй като бе разкрила вече достатъчно подробности от личния си живот, тя вдигна ръка и понечи да си тръгне.

— Това е всичко — обърна се Каси към тълпата журналисти, прегърна Лили през рамо и я дръпна встрани от тях. Тогава репортерите заобиколиха Джон.

Когато се намериха насаме, Лили попита:

— Какво мислиш?

— Джон се справи добре. Те ще разгласят всичко, което каза. Дори и да не получиш извинение на първа страница, положително около теб ще се вдигне достатъчно шум.

— Това ще се отрази ли на процеса? — Лили искаше и този въпрос да се уреди. Всичко друго вече бе наред. Сега трябваше да насочи вниманието си към делото.

Каси се усмихна:

— Със сигурност ще можем да изискваме по-голямо обезщетение. Прокуратурата веднага ще се заеме с Тери, щом във вестниците излезе онази история със записа. Освен това предполагам, че адвокатите на „Поуст“ ще премислят шансовете си, като имат предвид тази касета, и ще искат въпросът да се уреди бързо. — Адвокатката се засмя самодоволно: — Макс Фандър, изияж се от яд!

— Не става дума за парите — каза Лили. Тя изобщо не ги искаше.

— Ако ги получиш, ще направиш дарение. Но ако не им бъде наложена парична санкция за клевета, какво ще ги възпре да го направят отново?

Лили обаче не чу този въпрос. Тълпата бе вече оредяла и тя забеляза Попи. Гледаше с такава гордост в очите, че сестра ѝ отново се просълзи.

Въпреки че очите ѝ бяха замъглени, Лили успя да разпознае Майда. Тя бе тръгнала към предната част на залата, но когато срещна погледа на дъщеря си, спря.

— Извини ме — прошепна клиентката на Каси.

Със завидно спокойствие Лили мина покрай репортерите, които все още се суетяха около Джон. Майда стоеше неподвижно на мястото си, с ръка, облежната на пейката. Изглеждаше така, сякаш иска да избяга, но не може, сякаш иска да заплаче, но не може, сякаш иска да потъне вдън земя, но не може.

Лили тръгна към нея. Да, все още се страхуваше да не бъде отхвърлена, но желанието да го направи бе по-силно от опасенията ѝ. Затова младата жена не спря да върви, забави ход, когато наближи майка си, и спря съвсем близо до нея.

Какво можеше да ѝ каже? Какво можеше да я попита? За какво можеше да я помоли? Майда пое дълбоко дъх на пресекулки. След това протегна колебливо ръка към лицето на Лили. Тъй като се стесняваше да я докосне, майката отпусна ръка върху рамото на дъщеря си. Лили не усещаше тежестта ѝ. Майда продължаваше да изглежда смутена и нерешителна.

— Ще ми простиш ли? — попита тя.

Лили не знаеше дали Майда иска прошка за прегрешенията, извършени от нея, докато самата тя е била дете, или за тези от детството на Лили. Възможно беше и да се разкайва за неща, които бе

извършила по-скоро. Дъщеря ѝ обаче никога не бе изпитвала каквито, и да е колебания по отношение на хора като Съливан, Рицо и Бар. Лили знаеше, че търси справедливост. Когато ставаше дума за майка ѝ, тя имаше нужда от... нужда от...

Ръцете на Майда трепереха, но това не можеше да им попречи да се протегнат към Лили. Младата жена се отпусна в тях и на душата ѝ стана толкова леко, че не усети как заплака. За нищо на света не искаше да се откъсва от прегръдката на майка си. Тя ѝ даваше тази утеха, от която толкова много се нуждаеше, докато се чувстваше самотна в Бостън.

Вече не беше сама. Тук имаше приятели. Имаше и човек, когото обичаше. Но Майда ѝ бе майка и затова нейното одобрение и обич бяха много важни за Лили.

Попи едва не се разплака от умиление, когато видя Лили и Майда. Знаеше прекрасно, че някои неща в живота не могат да се променят, но други могат. Благодарна, че отношенията между сестра ѝ и майка ѝ се бяха променили, тя обърна количката си и се насочи към дъното на залата. Попи си каза, че това ще направи живота на Майда по-щастлив и че Лили също ще се почувства много по-добре. Представи си колко по-весели щяха да бъдат празниците от този ден нататък. Смяташе, че Лили трябва да остане в Лейк Хенри и да се омъжи за Джон. Попи си мислеше за това колко хубаво би било те тримата да бъдат до нея, мислеше си за всичко друго, но не и за това накъде се е запътила. Зави, когато доближи стената на залата, и се озова лице в лице с един човек, когото никога не бе срещала, поне на живо.

Веднага се сети кой е той. Мъжът носеше джинси, пуловер и вълнено яке в чудесен син цвят, който подхождаше на очите му и подчертаваше косата му. А тя бе гъста, много красиво подстригана. Червена.

Къде можеше да отиде Попи? Къде можеше да се скрие? „Обръщай веднага!“ — помисли си тя. Но беше твърде късно. Той вече знаеше — тя прочете това в очите му.

Докато мъжът се приближаваше към нея, Попи почувства вина за това, че не му бе казала. Беше разочарована, защото повече няма да може да мечтае. Мисълта, че е такава, каквато е, а в същото време ѝ се иска да бъде съвсем различна, я съкруши.

Той коленичи пред нея, така че очите му се изравниха с нейните.

— Наистина ли мислеше, че това ще промени нещо? — Гласът на нейния стар познайник бе толкова нежен, че тя отново бе на път да се разплаче.

Но Попи Блейк не го направи. С плач нищо не можеше да се постигне. Беше се убедила в това още преди дванайсет години. Затова отвърна на неговата нежност с откровеност и му каза тъжната истина:

— Не мога да тичам. Не мога да карам ски, нито да излизам на разходка в момента. Не мога да работя в гората това, за което съм учила, защото количката не може да върви по неравните горски пътеки. Не мога да танцувам. Не мога да карам кола, освен ако предварително не е била пригодена за мен. Не мога да бера ябълки или да работя на пресата за ябълков сок. Дори не мога да стоя под душа.

— А можеш ли да ядеш?

Тя отвърна троснато:

— Разбира се, че да.

— Може ли да вечеряме заедно?

Сърцето ѝ заби лудо, но Попи съумя да обуздае чувствата си.

— Да, но ако си мислиш, че ще ти кажа нещо за сестра си, отговорът ми все още е „не“.

— Не искам да знам нищо за сестра ти. Интересуваш ме единствено ти. — Мъжът се изправи, разгледа дръжките на количката. След това безпомощно погледна Попи. В този миг изглеждаше толкова чаровен, че сърцето на жената просто се разтопи. Тогава каза: — Схващам бързо. Кажи ми какво да правя?

Попи имаше силни ръце. Те бяха свикнали сами да придвижват количката ѝ почти по всякакъв терен, по който това бе физически възможно. А подът на църквата бе даже под лек наклон. Тя се гордееше с това, че е независима. Но когато излизаше с приятели, те бутаха количката ѝ. Казваха, че така им се струва, че вървят в крак с нея. Тъй като сега искаше да върви в крак с Грифин Хюз, Попи каза:

— Аз ще ти показвам пътя, а ти ще буташ.

И двамата тръгнаха — тя показваше пътя, а той буташе.

Тази вечер в задното помещение на магазина на Чарли имаше празненство. Всичко стана съвсем спонтанно. Отначало се бяха

събрали само някои приятели, след това към тях се присъединиха още и още. Когато журналистите се опитаха да влязат, Чарли ги отпрати.

— Съжалявам, частно парти — каза огромният мъж, когато той и децата му влизаха през вратата. В ръцете си носеха подноси, отрупани с най-вкусните ястия, които кухнята можеше да предложи.

Този път Лили не пееше, но правеше това, което ѝ доставяше още по-голямо удоволствие — говореше и се смееше. Чувстваше се част от нещо, което никога досега не ѝ бе липсвало, но не би го заменила за нищо на света. Мислеше си, че вече знае как се чувства човек, ударил големия джакпот. Тази радост обаче се смесваше с опасенията, че нещо толкова хубаво не може да бъде истинско.

Но всичко беше истинско. Джон не беше фантазия. Той рядко я оставяше сама за повече от минута. Майда също не беше сън. Тя се усмихваше всеки път, когато погледите им се срещнеха. Лейк Хенри също бе истински. Жителите му ѝ се бяха притекли на помощ тогава, когато тя най-много се нуждаеше от тях. Не помнеше някога да е чувствала по-силно, че всичко в живота ѝ е наред.

Тогава се обади кардиналът. Тя тъкмо се беше прибрала вкъщи, когато телефонът иззвъня. Лили предположи, че е Попи и каза, едва поемайки си дъх:

— Хей, не беше ли забавно?

— Хей, ти! — отвърна отецът с престорена сериозност.

Дъхът на Лили секна.

— Отец Фран!

— Сестра ти ми даде номера. Утре летя за Рим, но исках първо да поговоря с теб. Едва след като ти поискам прошка, съвестта ми ще бъде спокойна.

— Няма нищо...

— Напротив. Има — гласът му беше дълбок, както винаги. — Дължа ти извинение, Лили. Аз знаех кой е Тери Съливан. Не го познавах лично, но името му ми беше известно. Когато той предизвика скандала с публикацията си, която съвсем очевидно съдържаше само лъжи, предположих, че знае за майка си и за мен. Досетих се, че ми откъщава за това, че съм я наранил. Не знаех, че е бил малтретиран, когато ми позвъниха за първи път след края на вашата пресконференция.

— Потърсили са те по телефона? — разбира се, щяха да го направят. — Толкова съжалявам...

— Недей — сгълча я нежно кардиналт. — Лесно се оправих. Изобщо не се притеснявам да потвърдя, че с Джийни сме имали връзка. Бяхме любовници, но аз никога не съм крил от нея намерението си да стана свещеник. Що се отнася до Джийни, съвестта ми е чиста. Но все още имам угризения заради теб и заради това, че тази връзка е причинила страдания на Тери. Ако бях обявил, че той е имал основания да ме мрази, всичко може би щеше да приключи по-бързо и ти нямаше да загубиш толкова много. Съжалявам, Лили. Не постъпих правилно. Трябваше да се отнеса по-коректно с теб.

Да, точно така. Лили имаше основания да бъде сърдита на кардинала за това, че я бе изоставил тогава. Можеше да му бъде ядосана дори и за това, че е омаловажавал връзката си с Джийни. Но тъй като знаеше какво бе пропуснал, тя го разбираше. Когато си помислеше за хищническия нрав на медиите, разбираше го още по-добре. Някой друг на нейно място вероятно щеше да каже, че извинението на кардинала идва твърде късно. Но Лили не беше такава. Беше мила и умееше да прощава.

Свещеникът каза:

— Много пъти, когато съм си задавал въпроса дали съм полезен на хората, след като ме издигнаха в сан кардинал, съмненията ми са били свързани с тази бъркотия.

— О, не. Не говори така.

— В моята професия няма място за гордост. Нямам право да постъпвам нечестно, като мълча за някои неща.

— Но светът има нужда от водачи като теб.

— Хората с моята професия не трябва да причиняват страдания.

— Но аз съм си у дома — упорстваше Лили. Как можеше да се чувства засегната от когото и да било, когато животът ѝ беше толкова пълен? — Може би това страдание е имало някаква цел.

Розети замълча. Посоката на разговора явно се променяше.

— Как вървят нещата там?

— Прекрасно. Мисля, че открих себе си.

— Аха — каза кардиналт. По веселите нотки в гласа му можеше да се предположи, че се усмихва. — Това много ме радва, но не извинява моя егоизъм. Господ ще трябва да го направи. Въпреки това

наистина съм много щастлив, че го чувам, но не съм учуден. Винаги съм казвал, че си силна.

Лили, на свой ред, също се усмихна.

— Да.

— Значи най-накрая и ти самата си се уверила в това?

— Ами... може би започвам да го осъзнавам.

— Нали ще ме държиш в течение?

— Зависи — отвърна жената. — Отец Макдан ще ме свързва ли с теб?

— Разбира се. Покой на душата ти, Лили.

— И аз ти, желая същото — отвърна топло младата жена и затвори. Тогава осъзна, че в живота ѝ най-накрая се бе установила пълна хармония.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Сигурно бяха полудели, щом излизаха в езерото. Беше третата седмица от октомври. Нощта бе леденостудена — съвсем неподходяща за разходки с кану. Обаче в този момент Лили не искаше да бъде никъде другаде.

Последните няколко часа бяха наситени с най-различни чувства, така че тя искаше да се разтовари. Тук, въпреки смразяващия вятър, нещата бяха много по-прости. Нямаше луна. На мястото, където би трябвало да е, се бяха скупчили гъсти облаци. По-далеч на запад облаците бяха разпокъсани и се движеха бързо. Звездите ту се показваха, ту изчезваха.

— Зимата приближава — каза Джон. — Можеш да го усетиш във въздуха.

Ноздрите на Лили уловиха мириса на дим от горящи дърва, който идваше от запалена камина в някоя къща на брега. Тя се сгуши до журналиста, който ухаеше на бор. Есенните листа обаче бяха твърде сухи и измръзнали, за да имат някакъв аромат. В цялата природа се долавяше нещо различно.

— Дали ще вали сняг? — попита Лили.

— Скоро и това ще стане. После езерото ще замръзне. След месец по повърхността ще има тънка ледена кора, а след още един ще е дебела вече цял фут. Езерото е малко и тук това става бързо.

Кануто се поклащаше върху нахъдрената от вятъра повърхност на езерото. Беше далеч от острова, в плитчините, около които живееха гмурците на Джон. Лили се взираше в тъмнината с надежда да ги зърне.

— Не ги виждам.

Джон нежно хвана с две ръце главата ѝ, защитена с вълнена шапка, и я завъртя наляво.

— Ето там. Виж онези силуети, които се движат.

Беше ѝ необходима минута, за да различи сенките на вълните от гмурците. Но птиците бяха само две. Плуваха, близо една до друга.

Лили си помисли, че всяка от тях намира утеха в другата. В следващия миг разбра какво се бе случило.

— Мама и татко са си отишли — потвърди предположението ѝ Джон. — Отлетели са на юг.

— Двете им малки ще ги видят ли някога пак?

— Може би, но най-рано след три години. Тогава се връщат тук, за да се размножават. Дали ще изберат отново нашето езеро, или ще предпочетат някое друго в района — ще се разбере тогава. Не може да се каже със сигурност дали ще разпознаят родителите си и дали ще бъдат разпознати.

— Това е толкова тъжно! — отбеляза Лили. Мислеше си за Майда и за това колко богата се чувстваше, след като пропаднатата, която ѝ бе деляла, вече я нямаше.

— Нека да бъдем искрени — укори я Джон. — Тези птици може прекрасно да умеят да оцеляват. Трябва да е така, щом са успели да просъществуват толкова милиони години. Но да твърдим, че имат чувства, да говорим за сантименталност — не мисля.

— Така ли? Не ми ли каза точно ти, че винаги са идвали при теб да те видят?

Джон се засмя на собствените си думи:

— Ами аз обичах да си мисля, че е така. Но истината е, че ако чакаш достатъчно дълго и неподвижно, те просто започват да си плуват около теб.

Лили изви глава назад. Дори и тъмнината не можеше да скрие чертите му. Правилният нос, разрешените кичури коса върху челото, както и късата брада, придала на квадратната челюст мекота, правеха лицето му красиво. Като внимаваше да не преобърне кануто, Лили се завъртя настрани и легна в скута му. Така ѝ беше по-удобно да го гледа в очите. Каза:

— Предпочитам другото обяснение. Смятам, че и ти го предпочиташ. Чувствителен си. Сантиментален си — след това, тъй като сама си задаваш този въпрос от часове, попита: — Наистина ли няма да пишеш книга?

Джон изобщо не се замисли. Отдавна знаеше отговора на този въпрос. Журналистът се чувстваше прекрасно и бе съвсем уверен в себе си, когато отвърна:

— Наистина.

— Няма да има никаква книга?

— Не и на тази тема. За случая „Розети-Блейк“ вече се изприказва достатъчно много. Няма смисъл да продължавам.

— А разкритията за Тери?

— Публикувани са в „Лейк Нюз“.

— Някой друг ще разгледа неговата история в дълбочина.

— Нямам нищо против.

— А парите и славата?

Докато гледаше Лили, която лежеше в обятията му и се чувстваше напълно сигурна в тях, тези две думи се сториха напълно непознати на Джон. Как тогава можеше да жадува за това, което те означаваха?

— Странно, нали? Парите и славата не могат да бъдат в кануто с теб в смразяващия студ и не могат да те топят в леглото след това. Не могат нито да говорят, нито да пеят, нито да имат деца.

Очите ѝ се отвориха малко по-широко. Тъмнината не можа да скрие тора. Джон нямаше намерение да споменава деца все още, но ето че го стори. Може би вече беше готов за това, но все още не го осъзнаваше.

— Аз мога да имам деца — каза Лили.

— Знам, че можеш. Но трябва да го искаш.

— Че защо да не го искам?

— Не би го искала, ако все още възнамеряваш да се върнеш в Бостън. Поне не би искала да имаш деца от мен, защото аз наистина не мисля да напускам Лейк Хенри. Е, ти какво мислиш?

— За кое?

— Все още ли искаш да се върнеш в Бостън?

Лили не бе търсила съзнателно отговор на този въпрос, но това не означаваше, че не е решила. Решението бе взето, и то съвсем лесно.

— Какво ми е останало в Бостън? — попита тя, като се опитваше да се досети поне за едно нещо, по-важно от това, което имаше тук.

— Колата, пианото, дрехите.

— Странно, нали? — повтори Лили думите му. — Една кола не може да бъде в кануто като теб в смразяващия студ. Пианото не може да те топли след това. Дрехите не могат да говорят или да пеят, нито пък да имат деца.

— Но те са твои и означават нещо.

Тя нито за миг не извърна очи от неговите.

— Както и фирмите, които предлагат услуги при преместване. Освен това как мога да бъда с теб в Бостън, когато ти не искаш да напускаш Лейк Хенри?

— Но не трябва заради мен да взимаш решение да останеш тук.

— Защо не?

Сега го хвана натясно. Няколко пъти журналистът понечи да каже нещо и се отказа. След това сметна, че е най-добре да не казва нищо и просто се усмихна. Тази усмивка я стопли.

— Само че да не вземеш да се възгордееш! — предупреди го Лили. — Не си единственият, който ме задържа в града. Тук имам Майда — Лили извърна очи, за да погледне към тази част от брега, където трябваше да се намират градините. — Не е работила и ден, преди татко да почине. Виж я сега.

— Тя не ме харесва.

Лили отново го погледна.

— Тя не те познава. Но не е твърдоглав човек. Днес го показва. Значи тук имам Майда, Попи, Хана. Майда вече ще ѝ бъде опора, но ако Роуз продължава да се отнася така към дъщеря си, бих искала ѝ аз да бъда до детето.

— Ако останеш, с какво ще се занимаваш?

— Бих могла да преподавам — Майда бе споменала, че в академията се нуждаят от добър преподавател. — Бих могла да работя в „Лейк Нюз“, така че главният редактор да има повече свободно време — идеята да работи с Джон ѝ допаднаше. — Мога да проверя дали в Конкорд няма някоя камерна формация, която да си търси пианист — имаше богат избор.

— И няма да ти липсва Бостън?

— Това, което имам тук, е по-важно за мен. Казах ли ти вече, че днес беше прекрасен?

Джон нямаше нищо против да го чуе още веднъж.

— Така ли?

Лили се усмихна.

— Беше великолепен.

— Мисля, че ме разбраха.

— Напълно — тя докосна с ръка лицето му. — Благодаря ти, че направи това за мен.

— Направих го и за себе си. Чувствах се добре, докато изричах тези думи. От години исках да ми се удаде възможност за това.

— Гас щеше да се гордее с теб.

Джон не бе съвсем сигурен в това, но му се искаше да го вярва.

— Трудно е да се каже. Но днес защитавахме справедлива кауза, Лили. По дяволите, може би нищо няма да променим. Твърде вероятно е журналистите да продължат да правят това, което винаги са вършили.

— Не всички.

— Няма значение. Точно сега аз самият се чувствам по-добре.

Лили гледаше към небето.

— Звездите се показаха. Той е там, горе. Той знае. Той е съгласен.

— Бог ли?

— Гас.

Джон искаше да се засмее и да отхвърли тази възможност, само че не можа. Той гледаше Лили и чувстваше нейната доброта и любов. Тогава си помисли, че тя може би има право.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.